HAYATIN İPLERİNİ ELİNDE TUT!
YA DA KUKLALAR MEZARLIĞINDAN KENDİNE BİR YER SEÇ!

KUKLACI

GÜNAY GAFUR

POLİSİYE ROMAN

FANTASTİK KİTAP

3 BASIM

KUKLACI

GÜNAY GAFUR

Yayın No: 27
Kuklacı
Güngy Gafur

Genel Yayın Yönetmeni / Zehra Onat
Editör / Pınar Tan
İç Tasarım / Adem Şenel
Kapak / Yunus Karaaslan
Baskı - Cilt / Kenan Ofset
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit.
C Blok No: 258 Topkapı-İstanbul
(Tel: 0212 613 31 20)

3. Baskı: 2019

İstanbul, 2019
ISBN: 978-605-9650-17-5

T. C. Kültür Bakanlığı Sertifika No:40345

© Fantastik Kitap, 2019

Fantastik Kitap, İlgi Kültür Sanat Yayıncılık Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

FANTASTİK KİTAP
Çatalçeşme Sokak. No: 27/7
Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: 0 212 526 39 75
www.fantastikkitap.com
e-mail: fantastikkitap@gmail.com

KUKLACI

GÜNAY GAFUR

Babam Arif Gafur'a...

İlk kitabım, ilk göz ağrım olduğundan ayrı bir heyecan duyarak kaleme aldığım Kuklacı*'nın yoğun yazım sürecinde sevgilerini, desteklerini ve anlayışlarını benden bir an olsun esirgemeyen biricik kızım, ilk göz ağrım Zeynebime ve şu dünyada ruhuma en iyi gelen insana; varlığıyla beni tamamlayan, dostum, yol arkadaşım, eşim Emineme teşekkürü borç bilirim.*

BİRİNCİ BÖLÜM

"...Ve bazıları ışığın, bazıları gölgenin peşine düştü!"

T. S. Eliot

29 MAYIS 2007-SAN FRANCISCO-SAAT 11.15

Tek gözü korkuyla açılmış, (kirpiklerine birikmiş yapışkan çapaklar ve uyuşmuş göz kapakları sebebiyle sol gözü açılmıyordu) projeksiyon cihazından yayılan donuk ışığın ortaya çıkardığı sözcüklere bakarken, ilk çağlarda, masum ruhların kendilerine kurban olarak sunulduğu kana susamış Tanrıları düşündü.

"Zaman işlemeye başladı! Her şey sona erdiğinde insanoğlunun kaderini değiştireceksiniz... Sonsuza kadar... Ve... BU SİZİN YAZGINIZ!"

Tavanda beliren bu heybetli cümle, dakikalardır panik içinde debelenen Rexton'un soluğunu kesmeye yetti. Kalbinden yayılan tam tam sesleri, kulağında patlayan müthiş bir uğultuya dönüşüyordu. Birkaç saniyeliğine nefes alıp vermeyi unutan adam, dehşete kapılmış bir halde gümbürdeyen kalbine ve karıncalanmaya başlayan beynine söz geçirmeye çalıştı. Görüşündeki bulanıklıktan dolayı yazıları doğru düzgün seçemiyordu.

"Tanrım, insanoğlunun kaderini değiştirmek mi?"

Tavandaki yazı, yerini yeni kelimelere bırakıp kayarak uzaklaştı.

"Evet Bay Rexton, yanlış okumadınız! TÜM İNSANLIĞIN KADERİNDEN bahsediyorum! Sizin

için çizdiğim yazgıya hazırlanın, gözlerinizi dört açın ve sonuna kadar izleyin. Gösteri zamanı!"

Kolları ve bacakları iki yana açılmış, geniş yatakta sırt üstü yatan Rexton, bu haliyle Leonardo Da Vinci'nin ünlü eskizi *Vitruvius Adamı*'nı andırıyordu. Gizemli, teslim olmuş ve hareketsiz... El ve ayaklarındaki kelepçeler, yalnızca başını hareket ettirebilmesine olanak sağlıyordu. Ağzındaki güçlü bant ise çığlıklarının ancak kulak zarına kadar ulaşabilmesine izin veriyordu. Tavana yansıtılmış kelimelere odaklanabilmek için kendini zorladı. Korkudan büyümüş gözleriyle ve anlamsız bakışlarla, bir süre puslu yazıları seyretti.

"6 milyar insanın kaderi ve ben... Tanrım, bu kadarı çok fazla! Lütfen uyandır beni bu kâbustan..."

Tüm bunların korkunç bir kâbus olduğuna ve biraz sonra uyanacağına hükmettiği sırada bir şey oldu. Gördükleri bir karabasanın gerçeğe dönüşmüş haliydi. Bir an için ellerinin kelepçeli olduğunu unutarak gözlerini ovuşturmak istedi ama soğuk ve kenarları keskin metal buna izin vermedi. Zavallı muhasebeci, seyrettiği vahşetin gerçek olduğuna inanmak istemiyordu. Korku, hareketsiz bedenindeki en küçük noktayı bile esir almıştı. Tavana yansıyan kanlı fotoğrafın ardından yattığı yerde titremeye başladı.

Kâbus, sadece birkaç dakika önce başlamıştı. Kulaklarında çınlayan tiz bir sesle... Ses, yatağın başucunda çalan telefona aitti. Odada yankılanan zil sesini duyar duymaz yattığı yerde irkilmiş, çalar saatini susturmak için elini uzatmaya çalışmış ama başaramamıştı. Ellerini hareket ettiremiyordu. Anlık bir ürperti ve titreme hissetmiş, kalp atışları bir anda hızlanmış, korku ve şaşkınlık soğuk bir ter şeklinde vücuduna yayılıvermişti.

Telefon çalmaya devam ediyordu. Tek gözü korkuyla açılmış ve gördüğü şey kesif bir karanlık olmuştu. Yeryüzünün hangi

lanetli yurdunda olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Telefon üçüncü kez çaldı.

Avazı çıktığı kadar bağırmak istediğinde ağzının güçlü bir bantla kapanmış olduğunu fark etti. Kolları ve bacakları iki yana doğru gerdirilmişti. Kıpırdamaya çalıştıkça bileklerinden yayılan sızı, gözlerini yaşartıyordu. Dayanılmaz sancıya rağmen, kelepçelerden kurtulmak için insanüstü bir güç harcadı. Olmuyordu. Bir daha denedi. Hiçbir işe yaramadı. Debelenmenin fayda vermeyeceğini anladığında bir şey fark etti. Derin bir sessizlik... Telefon bir süredir çalmıyordu. Kopkoyu bir karanlık ve sessizliğin ortasında yapayalnızdı. Okyanusun derinliklerinde kaybolmuş bir dalgıç... Gerçeklik kavramını yitirmişti. Sanki dünyada hayat son bulmuş ve yaşayan tek canlı da kendisiymiş gibi bir hisse kapıldı. Garip bir ağlama, bir saniyeliğine beyin kıvrımlarına uğradı ve aynı hızla uğradığı yeri terk etti. Aklını yitirdiğini sandığı bir anda tüm nevrotik düşüncelerinden sıyrılıverdi. Bütün duyuları yeniden çalmaya başlayan telefonun sesine odaklanmıştı. Sessizliğin ardından gelen çınlama ile beraber ince bir vızıltı duymaya başladı. Yatağın alt tarafından gelen garip bir ses... Mekanik robotların kollarını oynatınca çıkardığı sese benzer bir vızıltı... Telefon bir daha çalmadı ama esrarengiz vızıltı devam ediyordu. Nefesini tutmuş, tüm dikkatiyle bu yeni sesin kaynağını keşfetmeye çabalarken, yerden yükselen mavimtırak bir ışık huzmesi, doğrusal bir yol takip ederek odanın tavanına yayıldı. Korku ve panik hali yeniden ve daha güçlü bir şekilde baş göstermişti. Bu ani ışıma Rexton'un tekrar debelenmesine ve kelepçeleriyle mücadele etmesine sebep oldu. O esnada, tavanı boyayan ruhsuz ışığın ortasında, birdenbire beliren kelimeler, vızıltının ve ışık huzmesinin sebebini de anlamasını sağladı: Zemine yerleştirilmiş bir projeksiyon cihazı... Tavanda gölgelenen cüretkâr sözcükler, Rexton'un korkudan büyümüş gözbebeklerinde yansıdı.

"İnsanoğlunun kaderini değiştireceksiniz Bay Rexton! BU, SİZİN YAZGINIZ!"

Daha okuduklarının şaşkınlığını ve paniğini üzerinden atamamıştı ki yeni bir korku dalgası kalbini dövmeye başladı. Kayıp giden yazıların peşinden ortaya çıkan vahşi bir görüntü... Şimdi tavanda, Kabil ve Habil'den bu yana artarak süregelen ilkel ve yabani bir çılgınlık sergileniyordu. İnsanoğlunun caniliği... Mide bulandırıcı bir fotoğraf... Korkunç bir cinayet... Rexton, kusmamak için kendisini zor tuttu. Duvara yaslanmış ve ayaklarını ileri doğru uzatmış kanlar içindeki zavallı bir adamın fotoğrafı, vızıldayan projeksiyon cihazının sesi eşliğinde Rexton'un yüzünde puslu gölgeler meydana getiriyordu. Adamın duvara ensesini dayadığı noktanın çevresi yaklaşık bir metre çapında kirli bir kızıllığa boğulmuştu. Kanla beraber duvara sıvanan kafatası ve beyin parçaları pürüzlü yüzeyde garip şekiller oluşturmuştu. Adamın kafası duvara yaslanmış, çenesi hafif yukarı doğru kalkmış, kolları iki yanından sarkmıştı. Ceset, çok uzaklarda sanki ufuk çizgisinde yaşanan mucizevi bir olayı seyrederken şaşkınlığa düşmüş gibi ağzı açılmış ve gözbebekleri irileşmiş bir halde öylece duruyordu. Boynuna geçirilmiş ipin ucunda sallanan garip ve koca bir kolye bu korkunç görüntüyü daha da vahşi bir hale getiriyordu. Kolyeye biraz daha dikkatli bakan Rexton, bunun aslında bir kolye olmadığını fark etti. Cesedin boynundan sarkan şey, ucuna ip geçirilmiş sıradan bir kâğıttan başka bir şey değildi. Sıradan olmayan, kağıdın üzerindeki resimdi. Ustaca çizilmiş bir karakalem çizimi... Uzun tırnaklı, cadılarınkine benzeyen kocaman bir el ve bu korkunç elin oynattığı, iplerle ele bağlanmış zavallı bir kukla resmi... Ceset ve boynunda asılı çizim tüyler ürperten bir uyum içerisindeydi. Şoka girmiş bir halde tavanda yansıtılan fotoğrafa kilitlenmiş olan Rexton, vücudunun titremesine engel olamıyordu. Birkaç saniye sonra fotoğrafın altında yeni kelimeler belirmeye başladı.

"TIMOTHY WEST – 27 YAŞINDA – AĞZINA SIKILAN BİR KURŞUNLA ÖLDÜRÜLDÜ"

Cesedin ismi, Rexton için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tüm korku ve paniğinden bir saniyeliğine sıyrılıp, hafızasını yokladı. Ekrandaki cesedi, Timothy West adlı zavallıyı düşündü. Sonuç kocaman bir sıfırdı. Timothy West denen adamı tanımıyordu, emindi. Cesedin yüzünü biraz daha dikkatli incelemeye çalıştı. Kaşlarını, gözlerini, suratındaki tüm ayrıntıları dikkatle hafıza süzgecinden geçirirken, yaklaşık dört beş dakikadır tavanda duran fotoğraf, altındaki yazıyla beraber birden kayboldu. Neler olup bittiğini anlayamadan aniden yeni bir fotoğraf belirdi tepesindeki beton ekranda. Yeni bir ceset, yeni bir isim ve aynı ürkütücü kolye... Silvio Renzo... İlk kez gördüğüne emin olduğu bu yeni kurban da kafatası paramparça bir halde, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış uzakları seyrediyordu. Rexton'un tavana bakmamak için yapması gereken tek şey gözlerini kapatmak ve kaderini beklemekti ama yapamıyordu. Kafasının içinde kontrol edemediği bir güç, onu bakmaya, vahşeti seyretmeye, merakını gidermeye zorluyordu. İzlemeye devam etti. Silvio Renzo'nun fotoğrafı yerini bir başkasına bırakarak kayboldu. Hızlıca ve sessizce... Bir öncekine göre çok daha kısa süre kalmıştı tavanda. Bu defa kayıp gelen görüntü sadece üç saniye kadar sonra uzaklaştı ve başka bir fotoğraf daha belirdi. Peş peşe ve süratle belirip kaybolan son iki resim de diğerlerinden farklı değildi. Acımasızca öldürülmüş, tanımadığı insanlar... Boyunlarında sallanan büyülü kukla resimleri... Farklı olan tek şey isimlerdi. Martin Shadow ve Roger Wolfen... Beynine ardı ardına balyoz yemiş gibi hissediyordu. Kalbi sıkışmış, akciğerleri göğüs kafesini patlatırcasına baskı yapmaya başlamıştı. Son fotoğraf da kaybolup gittikten sonra tavan bomboş kalmıştı. Mavi ışık demetinin alacakaranlığında, puslu ve dumanlı bir gökyüzü gibi...

Rexton korkuyordu. Hem de çok korkuyordu. Öyle ki bedeni, yatağın menteşelerini gıcırdatacak kadar titriyordu. Bir o kadar da merak ediyordu. Cevapları, niye burada olduğunu, dünyanın kaderi ile nasıl bir ilgisi bulunduğunu... Sıradan, kendi halinde bir insandı. İthalat yapan bir firmada muhasebeciydi. Yıllar önce çalıştığı firmada zimmetine bir miktar para geçirmişti ama bunun dışında tertemizdi, suçsuzdu. En azından hukuken... Tanrı katında günahkâr bir insan olabilirdi, yıllardır kilisenin önünden geçmemişti ama tüm bunları kiliseye gitmiyor diye yaşıyor olamazdı. O halde sebep neydi? Neden buradaydı? Hatta neredeydi? Tavan hâlâ yarı karanlık bir uzay boşluğu gibi ıssızdı. Kafasının içinde binlerce arı gibi uçuşan düşünceleri dağılıp gidiyordu. Düşüncelerini netleştiremiyordu. Kaçışan ve vızıldayan arılardan sadece bir tanesi beynini kemirmeye, gerçeği ısrarla haykırmaya devam etti. Onca düşüncenin arasında vardığı tek net sonuç buydu. Buradan sağ çıkamayacaktı! Bunu biliyordu. Tavan vakur sessizliğini korumaya devam ediyordu. Projeksiyon cihazı ise efsunlu ışığını yaymaya ve vınlamaya...

Düşünmek çok ağır gelmeye başladı. Beklemek, düşünmekten daha kolaydı. Gözleri tavana sabitlenmiş halde sıradaki dehşet dolu dakikaları bekledi. Kaderini bekledi. Ölmeyi bekledi. Uyandığı andan itibaren anaforlar yaratarak azgın bir nehir gibi ilerleyen zaman, akıcılığını yitirmiş, durgun ve koyu bir balçığa dönüşmüştü. Hayat durmuştu. Dakikalar geçip giderken Rexton olacakları beklemeye devam etti. Gözleri tavanda, kulakları cihazdan gelen sesteydi. Titreyen bedeni, esaret altındaki ruhu ve patlamak üzere olan kalbiyle, her şeyiyle, yaklaşan fırtınaya dikkat kesilmişti. Aniden, beklediği fırtına patlak verdi. Meçhul yabancının odanın içinde yankılanan boğuk ve mekanik sesiyle birlikte zaman tekrar akmaya başladı. Normale göre kat be kat yavaşlatılmış insan sesi, (muhtemelen bir erkeğe aitti) insanüstü bir gücün simgesi gibiydi. Gök gürültüsünü andıran ürkütücü konuşma, tehditkâr, emredici ve keskindi. Acımasız insanlar tarafından yollanmış kesin bir emir gibi...

"Görüyorum ki sonuna kadar izleyebilmişsiniz Bay Rexton! Bu vahşi gösteri sizin gibi kibar insanların dünyasına çok yabancı, öyle değil mi?"

Yabancı, alaycı bir tonla konuşmasına devam etti.

"Ne yazık ki bunlar yalnızca birer gösteriden ibaret değiller. Hepsi kelimenin tam anlamıyla GERÇEK! Acımasız bir dünyada yaşıyoruz ve insanoğlu çok vahşi. Fotoğraflarını gördüğün zavallılar da bu vahşetin kurbanları.

Dünyanın her yerinde birileri zalim oyunlar oynuyor. Birileri kurban olurken birileri de cellat oluyor. Sadece zalim ve güçlülerin oynadığı oyunlarda Bay Rexton, ki benim oyunum bu sınıfa giriyor hem cellatlar hem de kurbanlar aciz birer kukladan ibaret! Siz şanslı bir kuklasınız! Tüm dünyanın kaderini değiştirecek bir oyunun içinde yer aldığınız için... Tabii oynamayı kabul ederseniz."

Bu sırada biraz önceki fotoğraflar tekrar tavanı doldurdu. Cesetlerin hepsi birden, aynı anda sessiz çığlıklarıyla sanki Rexton'a bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Sevgili Simonize Rexton;

Bu oyuna kurban olarak başladığınızı sanabilirsiniz. Yanılıyorsunuz! Siz bu oyuna cellat olarak başladınız. Kurbanlarınız ise fotoğraflarını gördüğünüz zavallılar! BU İNSANLARI ÖLDÜREN SİZSİNİZ Bay Rexton! Şaşkınlığınızı üzerinizden atınca yatağın yanındaki küçük dolabı açıp bakın. Sanırım ne demek istediğimi o zaman daha iyi anlayacaksınız."

Sessizlik... Keskin ve ani bir sessizlik... Konuşma bitmişti. Zavallı tutsağın damarlarında kan yerine ölümün sessizliği dolaşmaya başlamıştı. Son kelime de karanlık duvarlarda yankılanıp gölgelere karıştıktan sonra, boğazında yumruk büyüklüğünde bir

kitle düğümlendi. Bu halde dolabı nasıl açacağını düşündü bir an. Sonra kendini cinayetle suçlayan acımasız sözcükleri... Gözleri hâlâ tavandaydı ama Rexton hiçbir şey göremiyordu. Sisli bir pencerenin ardından bakar gibiydi. Damlalar, tavandaki fotoğrafları karmakarışık görmesine sebep oluyordu. Rexton boğulurcasına ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından dudaklarının kenarına süzülürken telefonun sesiyle irkildi. Yalnızca bir kez çalan telefon sesiyle beraber projeksiyon cihazının vızıltısı kesildi. Işık söndü ve tavan karardı. Hemen peşinden bileklerindeki kelepçeler açılıverdi. Gözleri yaşlı perişan adam artık serbestti.

Karanlık, koyu bir duman gibi bir anda üzerine çöküverdi. Kelepçelerin açılmasıyla beraber bileklerindeki acı da serbest kaldı ve zonklayarak tüm hücrelerine yayıldı. Gözlerinden akan yaşlar, çenesine ve oradan da boynuna süzülüyordu. Uyuşmuş elleri artık kelepçeli olmamasına rağmen, ağzındaki bandı çıkarmak aklına bile gelmedi. Konuşan sesin kesilmesi, cihazın ışığının sönmesi, odaya dolan karanlık, kelepçelerin açılması... Her şey o kadar ani olmuştu ki zihninde bir yer artık serbest olduğunu haykırsa da beyni, yaşadıklarını idrak etmekte zorlanıyordu. Saniyeler dakikalara eklendi ama Rexton'un korkudan seğiren bedeni; kıpırdamadan, mezarında cehennemi bekleyen bir ölü gibi öylece yatmaya devam etti. Zihninde bu ana hiç de uymayan görüntüler belirmeye başlamıştı.

Sekiz ay önce, yine böylesine hareketsiz bir halde uzanıp karanlığı seyrettiği akşamı hatırladı. Ama o akşam kendi evinde, kendi yatağındaydı. Ellerini ensesinde birleştirmiş, sırtüstü uzanmış, vermek zorunda olduğu karara odaklanmıştı. Birlikte olduğu kadının peşinden yeni bir hayata atılmak ya da sıradan yaşantısına devam edip Rose'a veda etmek...

Rose, akıllıydı, sadıktı ve her şeyden önemlisi zengindi. Fazla güzel değildi hatta çirkin sayılırdı ama patronun kızı olması, tüm çirkinliğini örtecek kadar önemli bir ayrıntıydı. Babası, kuracağı

yeni şirketin başına geçmesi için kızını Rusya'ya yollamaya karar verdiğinde Rose, sevinçten havalara uçmuş ve bu harika haberi hemen kendisiyle paylaşmıştı. Evlenmek ve Rexton'la Rusya'da yaşamak istediğini bir çırpıda söyleyivermişti. Rexton'un bu habere tepkisi ise sadece şaşkınlıkla yutkunmak olmuştu.

Düşünmek için zaman istemişti. Düşünmeliydi çünkü muhasebecinin geleceğe dair başka planları vardı. Rose ile ilişkileri bir sene önce başlamıştı ve ilk başlarda Rexton'un da niyeti onunla evlenip patronu Bay Hubert'in sağ kolu olabilmekti. Ancak günler ilerledikçe Rexton'un aklına daha parlak fikirler gelmiş ve zengin olma hayalleri, planlarında bazı değişiklikler yapmasını gerektirmişti. Rose sayesinde Bay Hubert'in en gizli bilgilerine ve banka hesaplarına ulaşabilirse yıllardır hayalini kurduğu zengin ve görkemli yaşama adım atması işten bile olmayacaktı. Çalışarak kazanabileceğinden çok daha fazlasına sahip olmak için biraz sabretmesi yeterli olacaktı ama Rose'un heyecanla paylaştığı Rusya gelişmesi bir an önce karar vermesini gerektiriyordu. Onunla evlenip nispeten rahat ve zengin bir hayatı tercih etmeli miydi?

Yatağında uzanıp tavanı seyrederek uzun uzun düşünen Rexton kararını vermişti. Sevmediği bir kadınla ömrünün sonuna kadar yaşamak ve karısının gölgesi altındaki bir zenginliğe sahip olmak cazip görünmüyordu. Rose'a veda etme zamanı gelmişti.

Beyni bileklerindeki dayanılmaz sancıyla kıvranırken bu kararı verdiği akşamın silik hatıraları gözlerinin önünden yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Sekiz ay öncesinden şimdiki zamana dönerken kendini puslu bir rüyadan uyanır gibi hissetti. Karanlık, hükmünü sürmeye devam ediyordu. Dakikalar geçtikçe içinde bulunduğu anı algılamakta daha başarılı oluyordu. Ağlamasının durmuş olduğunu fark etti. Gözyaşları, çenesinde ve ağzındaki bandın kenarlarında yapışkan bir tortu bırakmıştı. Bilekleri neşterle çizilmişçesine yanıyordu ama yine de parmaklarını oynatabildiğine sevinmişti.

Birkaç denemeden sonra ellerini (acısına dayanmak çok zor olsa da) kaldırdı ve ağzındaki bandı söküp attı. Karanlık bir bataklığın dibinden yüzeye çıkmışçasına derin bir nefes alarak ciğerlerini şişirdi. Yatağın içinde biraz daha doğrularak ayaklarını topladı. Elleriyle yatağın yan tarafına doğru uzanarak projektörü aradı. Kör edici karanlığı dağıtmak için ışığa ihtiyacı vardı. Projektörü bulamadı ama ince, uzun bir kabloya dokunduğunu hissetti. Biraz daha doğrularak elleriyle kabloyu takip etti ve parmakları minik bir çıkıntıya takıldığında bunun bir düğme olduğunu fark etti. İki parmağı arasına sıkıştırdığı düğmeye bastırdı ve duyduğu klik sesiyle beraber oda aydınlandı. Komodinin üzerindeki gece lambasını yakmayı başarmıştı. Gösterdiği basit çaba sonrasında kollarının ve hatta tüm vücudunun ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Olduğu yere külçe gibi yığılarak derin derin nefes alıp verdi birkaç kere. Kalp atışları biraz yavaşlayıp bir nebze sakinleşince dizlerini karnına doğru iyice çekti, yatağın içinde küçüldü, cenin pozisyonu aldı. Gözlerini geniş odanın karşı duvarında herhangi bir noktaya dikmiş öylece bakıyor, gücünü toplamaya çalışıyordu.

Baktığı duvar yatağa dört-beş metre mesafedeydi. Gözlerini biraz sağa sola kaydırdı, ayakucunun karşısındaki duvarla baktığı duvarın kesiştiği yerde, venge ağacının sağlamlığını yansıtan uzunca bir dolap görünüyordu. Gördüğü kadarıyla odaya kahverengi tonları hâkimdi. Duvarlar koyu taba rengine boyanmıştı, tavanla kesiştiği hat beyaz kartonpiyerle kaplanmıştı ve kartonpiyerin orta şeridi duvarla aynı renkti. Köşede görünen venge dolap koyu kahverengiydi, sağlam ve kaliteli bir görüntüsü vardı. Yerler iyi kalite meşe parkeyle döşenmişti. Baktığı duvara yerden yaklaşık 50-60 santimetre yüksekliğinde eflatun renkli çiçek desenleri olan bir bordür yapıştırılmış ve odanın ciddi havasını az da olsa dağıtmıştı. Bulunduğu oda gayet lüks ve genişti. Çarşaflarından temizlik ve saflığı anımsatan, hoş, sabunumsu bir koku yayılıyordu. Üzerindeki koyu yeşil pijamalar saf ipektendi. Yatağın içinde hafifçe dönerek bakınmaya

devam etti. Yatağın sol başucunda, insanda antika olduğu izlenimini uyandıran çekmeceli, zarif ayakları üstünde duran ihtişamlı bir telefonluk ve en az telefonluk kadar gösterişli olan altın renginde bir telefon vardı.

Geniş yatakta biraz ilerleyip telefona uzandı ancak herhangi bir ses gelmiyordu telefondan. Ne çevir sesi ne de bağlantı olduğuna dair bir cızırtı... Kafasını aşağı sarkıtarak yerde duran ve tavanı hedeflemiş projeksiyon cihazını gördü. Cihazdan çıkan ince bir kablo, telefona bağlanıyordu. Telefon sesiyle komut alan projektörün kendi kendine nasıl açılıp kapandığını şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Kulaklarında hâlâ ürkütücü sesin son cümlesi çınlıyordu:

"Şaşkınlığınızı üzerinizden atınca yatağın yanındaki küçük dolabı açıp bakın."

Bir süredir hareket ettiğinden olsa gerek kan dolaşımı normale dönmüş ve bedenindeki uyuşukluk azalmıştı. Kendi etrafında döndü, ağır ve temkinli hareketlerle ayaklarını aşağı sarkıtarak yataktan indi. Gözü hemen ilerisinde duran zarif telefonluğun altındaki küçük dolaptaydı. Kalbi tekrar hızlanmıştı. Titreyen ayaklarıyla ve ürkek adımlarla hedefe doğru ilerlerken, etrafını daha bir ayrıntılı gözden geçirdi. Az eşya olması sebebiyle oda olduğundan da geniş görünüyordu. Koyu renk ahşaptan yapılmış harika oymalarla süslenmiş bir yatak başı, önünde karyola, solunda zarif telefonluk ve sağ çaprazında da uzun bir gardırop... Başka hiçbir eşya yoktu. Dolabın önüne geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Ciğerlerini yakan öksürüğünün dinmesini beklerken çocukluğu geldi gözünün önüne ve kibrit kutusuna koyduğu bir böceğe yaptıkları:

Kahverengi, küçük antenleri olan bir kalorifer böceğini, ayaklarından tutup boş bir kibrit kutusunun içine tıkmış, kutuyu olanca gücüyle bir o yana bir bu yana sallamış ve kulağına götürüp böceğin çırpınışlarını dinlemişti. Beş on dakika, kutuyu sallayarak böceği sersemletme oyununu oynamış, sonra elindeki

kibrit çöpünü ateşleyerek hızlıca böceğin olduğu kutuya atıvermişti. Diğer kibrit çöpleri de tutuşunca elleri kavrulmuş, kutuyu hızlıca yere fırlatmıştı. Kutudan yayılan yoğun duman genzine dolmuş, kapıldığı öksürük krizinin dinmesini beklerken, kızaran böceğin çıtırtılarını dinlemişti. En az kutuya kapattığı böcek kadar çaresiz ve acınacak haldeydi şimdi.

Dolap diz kapağı hizasında olduğundan açmak için eğilmeye çalıştı ancak titreyen dizlerinin üstüne çökmek zorunda kaldı. Yavaşça kapakları araladı ve ahşap rafın üstünde ikiye katlanmış bir gazetenin orada olduğunu gördü. Ciğerleri yanıyor, bulanık zihni uyandığından beri yaşadıklarına hiçbir anlam veremiyordu. Kızarmış gözlerinin önünden kâbusun kareleri geçmeye devam ediyordu. Kanlı cinayet fotoğrafları, ellerindeki kelepçeler, ağzındaki bant ve kâbusu başlatan o ilk cümle:

"İnsanoğlunun kaderini değiştireceksiniz!"

Yorgun ellerini uzatarak gazeteyi bulunduğu yerden çıkardı, yavaş hareketlerle yatağa oturdu ve ilk sayfasına göz gezdirdi. Gazete San Francisco'nun en yüksek tirajlı gazetesi *World Time* idi ve tarihi iki gün öncesini, 27 Mayıs 2007'yi gösteriyordu. Manşetteki haber, ülkenin dünya çapındaki ünlü sinema sanatçısının uyuşturucu kaçakçılığına bulaştığıyla ilgiliydi. Gazetede ne bulması gerektiğini bilmeden sayfaları karıştırmaya başladı. Üçüncü sayfaya geldiğinde şaşkınlıktan gözbebekleri büyüdü. Sayfanın en göze çarpan orta sütununda, üstte kendi fotoğrafı vardı ve fotoğraf, şu anda çalıştığı işe girerken patronuna bazı belgelerle birlikte verdiği vesikalıktı. Resmin yanındaki başlık ise şaşkınlığını ve korkusunu bir kat daha arttırmıştı:

"KUZU POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KURT!"

Haberi bir çırpıda okuyup bitirdiğinde varlığının hiçbir anlamı kalmadığını, bu haldeki bir zavallının nasıl olup da insanlığın kaderini değiştirebileceğini düşündü. Haberi yavaş yavaş ve anlamaya çalışarak bir kez daha okudu.

"Altı gün önce kaybolan dört kişinin cesedi farklı yerlerde, dün gece yarısı polis tarafından bulundu. Olay yeri incelemenin yaptığı araştırma sonucunda, cesetlerdeki ve olay yerlerindeki parmak izlerinin Simonize Rexton adlı şahsa ait olduğu tespit edildi. Sağ üstte resmi bulunan şahsın çok ortaklı bir şirkette muhasebeci olarak çalıştığı, 22.05.2007 tarihinde, akşam saatlerinde evine gitmek üzere şirket binasından çıktığı ve bir daha kendisinden haber alınamadığı belirtildi. Tamamı ağızlarına sıkılan birer kurşunla öldürülen kişilerin kimlikleri şöyle:

Timothy West – garson, Silvio Renzo – işsiz, Martin Shadow – oto yıkama elemanı, Roger Wolfen – işsiz...

Cinayet masasından dedektif Kenway'in yaptığı açıklamaya göre, cesetlerde ve olay yerlerinde bulunan tüm kanıtlar aynı kişiyi işaret ediyor."

Cinayet masasında yıllarını harcamış olan Dedektif Michael Kenway, cesetler üzerinde bulunan bazı garip resimlerin medyaya sızmasını engellemiş, bunlardan kesinlikle kimsenin haberinin olmamasını emretmişti. Olayı daha da sansasyonel bir hale getirmek istemiyordu. Kelepçelenmiş bir halde zavallı maktulleri izleyen Rexton'un da haberdar olduğu korkunç kukla resimleri, dedektifin çekmecesinde emin ellerdeydi.

"Kanıtların Simonize Rexton üzerinde yoğunlaşmasına rağmen; katillerin, şüpheleri masum insanların üzerine çekmek için birtakım tuzak kanıtları bilinçli olarak olay mahalline bıraktıklarını; bu sebeple Simonize Rexton veya (varsa) görgü tanığı bulunana kadar net bir şey söylemenin yanlış olduğunu belirten dedektif, olayla ilgili araştırmaların ve zanlıyı bulma çalışmalarının hızlı bir şekilde yürütüldüğünü ifade etti. Farklı yerlerde bulunan cesetlerin birbirleriyle ve Simonize Rexton ile aralarında bir bağlantı tespit edilemediğinden, cinayetlerin ne sebeple işlendiği bilinmiyor.

Simonize Rexton'un çalışma arkadaşları, kesinlikle bir yanlışlık olduğunu, Rexton'un asla böyle bir şey yapmayacağını belirttiler. Kuzu postuna bürünmüş kurdun bir an önce bulunması

ve aramızdaki gizli canilerin hapse atılmasını isteyen maktullerin yakınları ise olayın en kısa sürede açıklığa kavuşmasını istiyorlar."

Rexton, bir anda kalbindeki tüm ümit ışıklarının dipsiz bir karanlık tarafından hızla emildiğini hissetti ve işin kötüsü karanlık çok hızlı bir şekilde büyüyordu. Gazetedeki haberi okuduğunda kalbi, boğucu ve yoğun bir kasvetle dolmaya başlamıştı. Tıpkı bataklığa daldırılan boş bir şişenin, pis bataklık suyuyla dolması gibi... Bu, kudretli ve karşı konulamaz bir gücün karşısındaki boyun eğişti.

Kendisini bu odaya tıkıp, kaderini parmaklarının arasında tutan kişi, bu dünyaya ait olamazdı. Kadim ve karanlık bir âlemden günümüz dünyasına yollanmış, pis kokulu nefesiyle iklimleri değiştirebilen, uzun tırnaklarıyla gökyüzünü yırtıp yeryüzüne felaketler yağdıran, nefret dolu bakışlarıyla masum insanların hayatlarını ödünç alan, bunları yaparken de gürültülü kahkahalarla yeri göğü inletip sonsuz bir haz duyan çılgın bir zalimle karşı karşıya olduğunu düşündü. Böyle bir gücün karşısında sıradan bir muhasebeci ne yapabilirdi ki?

Ne yapacağını şaşırmış bir halde, yatağa oturmuş öylece elinde tuttuğu gazeteye bakınırken, sayfanın sağ alt köşesine iliştirilmiş küçük bir not gördü:

"Çaresiz ve aciz bir insanın efendisine duyduğu teslimiyet duygusu, dünyanın en güçlü silahlarından biridir Bay Rexton! Elinizdeki silahı kullanmaya başlamanızın zamanı geldi. Telefonluğun çekmecesinde sizi bekleyen mektubu okuyun ve kararınızı verin!"

Son cümleyi okuduğunda gözü, hemen yanı başındaki çekmeceye takıldı ve hayalinde karmakarışık sahneler canlandı. Çekmeceyi açıyor ve içinden çıkan kapkara bir yılan, çöreklendiği yerden üzerine fırlayarak zehirli dişlerini boynuna geçiriyordu. Bitkin vücudundaki son yaşam pırıltısı da sönerken dipsiz bir kuyunun içine doğru sürükleniyordu. Hipnotize olmuşçasına

elleriyle çekmecenin işlemeli metal kulpunu tuttu, hafifçe geriye doğru çekerek araladı ve karanlık çekmecedeki siyah nesneyi gördü. Bir an hayalindeki karayılanı gördüğünü sanarak irkildi. Korkularının kendisini yanılttığını biliyordu.

Kendisini bekleyen siyah zarfı alarak titreyen elleriyle çıkardı durduğu yerden. Üç bin senelik bir uygarlığın gizli sırlarını barındıran kutsal bir metni okuyacakmışçasına heyecanlıydı. Derin bir nefes aldı, zarfın yapışkanlı ağız kısmını dikkatlice açtı ve eliyle içini yokladı. Zarfın iki kenarından hafifçe bastırarak ağzını bombe yapıp içine baktığında beyaz bir kâğıt ve bir anahtar gördü. Kâğıdı ve anahtarı çıkartıp başka bir şey olup olmadığını anlamak için eliyle tekrar yokladı ancak zarf artık boştu. Anlaşılan zarfın koruduğu tek şey, yatağın kenarına koyduğu bu beyaz kâğıt ve anahtardı. Gergin bir halde kâğıdı eline alarak her satırını hatta her kelimesini dikkatlice ve defalarca okudu:

"Bu mektubu okumaya başladığınız andan itibaren, yapacağınız her hareketin sorumluluğu size ait olacaktır Bay Rexton. Yolunuzu, benim size sunduklarım değil, sizin seçimleriniz belirleyecek. Unutmayın! Ben sadece yürüyebileceğiniz yollar sunarım ama yolda yürüyen her seferinde siz olacaksınız!

Şimdi gelelim sorularınıza ve cevaplara! Neden bu odadasınız?

Artık bildiğiniz gibi Bay Rexton, cinayetten aranıyorsunuz, saklanmanız ve temize çıkmanız için bir yerden başlamanız gerekiyordu. Sizin lükse olan düşkünlüğünüz ve benim sizi rahat ettirme isteğim bir araya gelince başlangıç noktanız bu oda oldu. Şehrin en lüks otellerinden Moon And Lights'in 48 numaralı odası. Başka bir mekân da olabilirdi. Umarım beğenmişsinizdir.

Yaşadıklarınız, tüm insanlığın kaderini nasıl olup da değiştirecek?

Bu en büyük sorunun cevabı bir süre daha gizli kalacak Bay Rexton. Siz gereken yolları seçtiğinizde ve o yolda doğru adımlar attığınızda bu sorunun cevabına ulaşacaksınız. Sadece biraz sabır...

Unutmayın, siz bir cinayet zanlısısmız, kanıtlar aleyhinizde ve bunu temizlemek için tek bir şansınız var: Teslimiyet!

Talimatlarıma uymaya karar verdiğinizi düşünerek kuralları anlatmak istiyorum Bay Rexton ama daha önce aklınızdan çıkarmamanız gerek bir şey var: Bugün yaşadıklarınız dâhil eski hayatınıza kavuşana kadar yaşayacaklarınızı "CİDDİ" bir oyundan ibaret görün.

1. KURAL: Bu oyundan kimsenin haberi olmamalı. Eğer aksi bir davranış gösterir de sevdiklerinize veya tanımadığınız herhangi birine bahsederseniz diskalifiye olursunuz ve tüm kurtuluş şansınızı yitirip sıradan yaşantınıza sonsuza kadar veda edersiniz. Ayrıca size zaman zaman vereceğim tüm talimatları, okuduktan sonra masanın üzerindeki siyah dosya çantasına koymanız ve çantayı kilitlemeniz gerekmektedir.

Telefonunuzdaki ve adres defterinizdeki tüm numaralar dinlemeye alınmıştır. Bunlardan birini aradığınızda hem aradığınız insanı hem de kendi hayatınızı tehlikeye atacağınızı bilmenizi isterim. Sanırım gazetedeki haberi okuduktan sonra her şeyi yapabilecek kudret ve cüretimin olduğunu anlamışsınızdır Bay Rexton.

2. KURAL: Gittiğiniz her yerde yaptığınız her harekette "GÖZCÜLER" tarafından izlendiğinizi unutmayın, zaten oyunun ilerleyen safhalarında bunu kendiniz de anlayacaksınız. Bu sebeple size verilen

talimat dışında bir yere gider, birileriyle konuşur veya talimat dışı bir harekette bulunursanız, polisin bulunduğunuz yere ulaşması en fazla üç dakika sürer. Masumiyetinizi ispatlamak için talimat kâğıtlarını kanıt olarak polise verseniz bile, cinayetle ilgili tüm kanıtlar aleyhinizde olmasına rağmen sizce bu oyuna inanırlar mı? Cesetlerde parmak izleri, olay yerlerinde deri kalıntıları ve saç kılları bulunan bir adam, cinayet saatlerinde nerede olduğunu ispatlayamıyor, gazetelerde resmi çıkınca daha fazla kaçamayacağını anlayıp saçma sapan bir oyun iddiasıyla polisin karşısına dikiliyor! Ne kadar komik değil mi Bay Rexton? İyiliğiniz için polisten uzak durmanızı öneririm.

3. KURAL: Talimatları uygularken sakin olun, her ne olursa olsun paniğe kapılmayın ve ümidinizi yitirmeyin. Şayet oyunu tamamlayabilirseniz Bay Rexton, insanoğlunu acılardan kurtaracağınızı unutmayın. Talimatlarda TAM OLARAK sizden istenen şeyi yapın. Ne bir eksik ne de bir fazla... Sadece isteneni yerine getirmeniz gerekiyor.

5. KURAL: Oyun süresince elinize birkaç kez mühürlü, sarı zarflar geçecek. Bu zarfların (mühürlü olmasından da anladığınız üzere) sadece sahibi tarafından açılması gerekiyor. Merakınıza yenik düşmeyin ve bu zarfları ASLA AÇMAYIN Bay Rexton. Her sarı zarf belli bir saatte belli bir kişiye teslim edilmek üzere size bırakılacak. Zarfların sahipleri herhangi bir tahribat veya kurcalama fark ederlerse bu, sizin kural ihlali yaptığınız anlamına gelir ve zarfın sahibi veya etrafınızdaki GÖZCÜLERDEN biri anında polisi arayarak oyunun sonunu getirir.

SON BİR HATIRLATMA: Oyuna başlamadan hâlâ çekilme şansınız var. Hayatınızın en değerli günlerini hapislerde çürüyerek geçirmeyi, ömür boyu polisten kaçarak yaşamayı veya tüm çevrenize, polise, öldürdüğünüz(!) kişilerin ailelerine, belki de sonsuza kadar "Ben masumum, lütfen inanın bana!" demeyi göze alıyorsanız odadan çıkın ve seçiminizi yaşayın. Çekmecenin içinden çıkan anahtar odanızın kilitli kapısına aittir. İsterseniz hemen kapıdan çıkabilir ve seçiminize göre hayatınıza devam edebilirsiniz."

Rexton, seçimini çoktan yaptığı için anahtara bakmadı bile. Tüm dikkatini mektuba vermiş, kendisinden nasıl bir şey isteneceğini öğrenmek için satırların bir an önce son bulmasını istiyordu.

Sanki yıllardır böyle bir oyun oynuyormuş gibi davranmasına kendisi de şaşırmıştı. Sanki her gün böyle mektuplar alıyordu, mektuplarda söylenenleri harfiyen yapıyor ve sıradaki mektubu bekleyerek geçiyordu günleri. Duruma, kendisinden korkmasına sebep olacak derecede çabuk uyum sağlamış, insan olduğundan bile şüphe duyduğu birine teslim olmaya karar vermiş, kaderini sonsuza kadar değiştirebileceğini bildiği kuralları tüm kalbiyle tasdik etmişti. Oyundan hâlâ çekilebilme şansı olduğunu okuduğunda ne yapacağına karar vermek için sadece beş saniye düşündü ve "Hayatımın tamamen değişmesine göz yumacağıma, belli bir süre bir YABANCININ çizdiği kaderi yaşarım ve oyun bittiğinde hayatıma kaldığım yerden devam ederim," diyerek tercihini yaptı. Bu yabancının kim olduğunu ve kendisinden tam olarak ne istediğini öğrenebilme ümidiyle mektubun kalan satırlarını okumayı sürdürdü.

"Kararınız oyuna devam etmekse Bay Rexton, ilk talimatınızı dikkatle okuyun ve hata yapmamaya özen gösterin. Bilerek veya bilmeden yapacağınız en küçük hata yüzünden, tüm hayallerinize veda etmeniz beni

gerçekten üzer. İnanın yolun sonuna kadar gelmenizi ben de en az sizin kadar istiyorum.

Sokağa çıktığınızda tanınmadan oyuna devam edebilmeniz ve bazı insani ihtiyaçlarınızı karşılayabilmeniz için işinizi kolaylaştırdım. Dışarıda kimseye gerçek kimliğinizden bahsetmeyin Bay Rexton. Şu andan itibaren adınız Larry Key! Gardıroptaki pantolonun arka cebinde Larry Key adına düzenlenmiş sahte bir kimlik ve banka kartı bulacaksınız. Her gün saat 14.00'ta, o gün ihtiyacınız olan para hesabınıza yatmış olacak ve yine her gün 14.35' te Doğu Caddesi'ndeki South Bank'ın bankamatiğinden paranızı çekebileceksiniz. Bugün için size gerekli olan 47 dolar, pantolonunuzun cebine bırakılmıştır. Ayrıca gardıropta, dışarı çıkacağınız zaman ihtiyacınız olacak giysiler bulacaksınız: Sizin beden ölçülerinize göre dikilmiş birtakım elbise, fötr şapka, güneş gözlüğü ve saniye şaşmayan bir kol saati...

Şimdi Bay Rexton ya da Bay Key; ilk talimatınızı veriyorum: Otelin resepsiyonuna ineceksiniz, ama yine de takım elbise ve şapkanızı giyip gözlüğünüzü takmayı unutmayın. Gazetelerde boy gösteren resminiz nedeniyle tanınmanız an meselesi. Takım elbisenizin iç cebinde resepsiyoniste teslim edilmeyi bekleyen sarı bir zarf göreceksiniz. Saat tam 14.15'te odadan çıkın, zarfı ve yatağın yanındaki projeksiyon cihazını John'a teslim edin ve 14.40'ta ziyaretinize gelecek Kevin Corel'i beklemek üzere tekrar odanıza dönün. Saat 14.40'a kadar yapacağınız tek şey, ziyaretçinizi beklemek. Sakince ve sabırla... Mektubu okuduğunuz şu sıralarda saat 12.00 dolaylarında olmalı. Önünüzde yalnız geçireceğiniz iki saate yakın bir süre var ve bu süre içinde özgürlüğünüzün tadını çıkarmanızı tavsiye ediyorum Bay Rexton."

İKİNCİ BÖLÜM

"Ben dünyaya insanları güçlü yapmak için gelmedim, onların güçsüzlüklerini kullanmak için geldim!"

Adolf Hitler

1 HAZİRAN 2007 - BARTIN / ULUKAYA KÖYÜ– SAAT 05.15

Bartın'ın yüksek dağlarında serin bir esintinin ardından birkaç kırlangıcın cıvıldamasıyla gün ışıldamaya başlamıştı. Sabah rüzgârının soğuğundan titreyen dağ çiçekleri, güneşin ilk ışıklarına kavuşmayı bekliyor, yemyeşil çimenlerin birbirlerine değerek çıkardıkları hışırtı, tüm doğanın huşu içinde dinlediği harika bir senfoniyi andırıyordu. Gecenin karanlık ve kalın örtüsü yavaşça çekilirken, yerini incecik bir tül gibi uzanan serin ve taze sabaha bırakıyordu.

Küre Dağları'nın yamaçlarına kurulmuş şirin bir köydü Ulukaya. Kayın, gürgen ve karaçam ağaçlarından yapılmış evlerin birbirlerine en az 150 metre aralıklarla inşa edilmiş olması nedeniyle yerleşim alanı açısından büyük görünse de nüfus bakımından küçük sayılırdı. Bu seyrek ve düzensiz yerleşimin en büyük sebebi, kasabayla dağ arasında uzanan sık ağaçlı ormandı. Ulukaya Köyü'nün uzun yıllar önceki ilk sahipleri, bitki örtüsünün kendilerine müsaade ettiği ölçüde, evlerini seyrek aralıklarla inşa etmişlerdi ve aradan geçen yılların ardından insanoğlu, doğaya karşı tartışmasız üstünlüğünü kanıtlamış olmasına rağmen bölgenin yerleşim şekli neredeyse hiç değişmemişti. Köyü kuşbakışı seyreden birisi, gökyüzünden uzanan gizli bir elin, evleri tohum serper gibi rastgele serpiştirdiğini düşünebilirdi. Evleri

birbirine bağlayan dar patikaların bir ucu, küçük derelerin denizlerde son bulduğu gibi Drahna Karayolu'nda sona eriyor, diğer ucu ise ormanlık bölgenin başladığı yerde kayboluyordu.

Ulukaya'nın sakinleri, her gün olduğu gibi bu saatlerde henüz uykudaydı ve kendisine en yakın evden yarım kilometre uzakta bulunan, ormanın derinliklerindeki kulübeden yükselen çığlıkları kimse duymuyordu.

35–40 yaşlarında, kumral, uzun saçlı bir kadın, paslı bir çivi ve çürümüş bir ip yardımıyla duvarda asılı duran aynaya bakıyor, "Lütfen, bırakın gideyim, yalvarırım izin verin, size verebileceğim hiçbir şey yok!" diyerek yakarıyordu. Yalvarışlarına herhangi bir karşılık alamayınca sesinin tonunu yükseltmeye başladı. Ağzından çıkan sözler aynayı delecekmişçesine yüksek bir tınıya ulaştı. Ağlayarak bağırıyor, lanetler yağdırıyor, aynadaki görüntüsü de aynı şekilde karşılık veriyordu. "Allah kahretsin! Ne istiyorsun benden? Bırak beni, kendine işe yarar başka bir kurban seç! Allah'ın belası!" Ağlamaktan, bağırıp çağırmaktan yorgun düşmüş bir şekilde olduğu yere çöktü, başını ellerinin arasına alarak bir süre öylece kaldı. Hıçkırıkları yavaş yavaş azalıp biraz olsun sakinleştiğinde ayaklarının uyuşmuş olduğunu fark etti. Beş on saniye aralıklarla gelip giden hıçkırıkları da kesilince güçlükle ayağa kalkarak ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Aklına düşen onlarca düşünce, beyninin içinde bir o yana bir bu yana savruluyor, tozu dumana katan bir fırtına misali, geldiği gibi aniden gidiyordu. Böyle manyakça bir işe nasıl bulaştırıldığını, daha da önemlisi neden bulaştırıldığını bir türlü anlayamıyordu. Bir an önce içinde bulunduğu panik havasından kurtularak durumu düzeltecek bir şeyler yapmalıydı. Çünkü o Eylül'dü; dağılmak üzere olan yuvasını, aldığı kararlarla tekrar düzene koymayı başarmıştı, çocuklarının düzgün bir hayat yaşamaları için elinden geleni yapmıştı, kocasını düştüğü darboğazdan usulca çıkarmış, hayata tekrar sarılmasını sağlamıştı. Kısacası verdiği mücadeleyle, krizlerin

üstesinden gelmeyi başarmış, ailesini ayakta tutmuş bir anneydi, güçlü bir eşti.

"Mutlaka yapacak daha iyi bir şeyler vardır, toparlan Eylül, toparlan..."

Mantıklı bir sonuca ulaşabileceğine inanarak, kulübede uyandığı andan, şu saate kadar yaşadıklarını tekrar ve sırasıyla gözden geçirmeye karar verdi.

Sabaha karşı 04.30 sularında, 40 Watt'lık bir ampulün sarı ve cılız ışığıyla aydınlattığı odada uyanmış, etrafına şöyle bir bakınmış ve tanımadığı bu odada gözüne çarpan ilk şey, yatağın tam karşısında duran, ahşap çerçeveli ayna olmuştu. Aynadaki, kocaman harflerle yazılmış yazıyı yattığı yerden bile rahatlıkla okuyabilmişti.

"YAZGINIZLA YÜZLEŞMEYE HAZIR OLUN EYLÜL BELEN! SİZİN ERİŞECEĞİNİZ 'SON', İNSANOĞLU İÇİN YEPYENİ BİR KADERİN BAŞLANGICI OLACAK!"

Yazıyı okur okumaz hemen yatağından fırlamış, aynanın çerçevesine iliştirilmiş ve üzerinde "Eylül Belen'e..." yazan siyah zarfı görmüştü. Kısa süren bir şaşkınlığın ardından zarfı açtığında (önce fotoğraflardan, sonra da yedi sayfalık mektuptan dolayı) küçük çapta bir şok yaşamış, resimleri ve yazılı sayfaları öfkeyle yırtarak paramparça etmişti. Hemen peşinden aynaya nefretle tükürüp, asetatlı kalemle yazılmış yazıyı silmeye çabalamış, mürekkebin dağılmasıyla aynanın kirli, bulanık bir hal almasına sebep olmuştu. Kapıldığı ağlama krizlerini yalvarışlar ve aynanın karşısına geçip yağdırdığı lanetler takip etmişti. Şimdi ise elleri arkasında, odanın bir ucundan öbür ucuna yürüyerek volta atıyor, parçaladığı fotoğrafları ve sayfaları düşünüyordu. Fotoğrafların birinde, çırılçıplak bir vaziyette, kocasıyla daha geçen ay aldıkları salonlarındaki mavi minderli kanepeye uzanmış, yine çırılçıplak bir adamla yan yana yatıyorlardı. Adam halinden gayet memnun bir ifadeyle sigara içiyor ve gülümsüyor, kendisi ise uyukluyordu. Bir elini kanepeden

aşağı sarkıtmıştı ve diğer eliyle de sanki adamın saçlarını okşuyormuş gibi görünüyordu. Diğer fotoğraftaki sahne ise şu an volta attığı odaya aitti ve bir saat kadar önce uyandığı yatakta yine çıplak bir halde ve aynı adamla sarmaş dolaş uyurlarken çekilmişti. Son fotoğrafta ise yaşlı annesi, 11 aydır kaldığı küçük hastane odasında, objektife el sallayarak gülümsemeye çalışıyor ancak acı çektiği her halinden belli oluyordu. Diğerleri sahte olmasına rağmen, hayatındaki en acı gerçek olan bu son fotoğraf, kusma hissi uyandıracak derecede midesini bulandırmış, gözlerine yaşlar dolmasına sebep olmuştu.

Fotoğraflara bakarken aklından ve kalbinden geçen karmakarışık duygu ve düşüncelerin ardından sayfaları okumuş, çaresizliği bir kat daha artmıştı. Mektubu yazan, bu yaşadıklarının ciddi bir oyunun parçası olduğunu, oyunun kurallarına uyduğu takdirde mutlu bir sonun kendisini beklediğini, aksi halde huzurlu hayatına veda edeceğini söylüyordu. Hafızasından sonsuza kadar silinmeyecek cümleler, birer birer gözünün önüne geldi.

" Talimatlarıma uyarsanız annenizin ameliyatı için gerekli olan 175 bin dolar hesabınıza yatacaktır. Oyundan çıkmayı seçersiniz hem anneniz ameliyat olabilme şansını yitirir ve hastalığın pençesinde erimeye devam eder hem de eline geçen fotoğraflarınız yüzünden çok sevdiğiniz kocanızı ve çocuklarınızı fazlasıyla üzmüş olursunuz."

Mektupta yazılanlar, kesin, anlaşılır ve hiçbir karışıklığa sebep vermeyecek kadar netti. Yazılanların içeriğiyle bağdaşmayacak ölçüde kibar bir üslupla yazılmış, bu kibarlığı gölgede bırakan kararlı ve keskin cümleler kullanılmıştı. Mektup, istedikleri yapıldığında mükâfatlandıran, kuralların dışına çıkıldığında ise acımasız yöntemlerle cezalandıran zalim bir diktatörün elinden çıkmış gibiydi.

Eylül, rüyalarında bile göremeyeceği karanlık bir kâbusun tam ortasında olduğunu ve ancak kendisinden istenenleri

başardığında bu kâbustan uyanabileceğini fark etti. Neden bu labirente atıldığı açıklanmasa da oyunun kuralları ve yapması gerekenler sabırla anlatılmıştı. Kurallara uygun hareket etmediğinde ise annesi ve iğrenç fotoğraflarla ilgili tehditler defalarca tekrarlanmıştı. Kendisini en çok şaşırtan hatta korkutan cümle ise kurallar bahsinin ardından bomboş bir sayfanın orta yerinde duruyordu:

"Bunların hepsinden önemli tek bir şey var: Oyunun sonuna kadar gelebilirseniz, TÜM İNSANLIĞIN KADERİ YENİDEN YAZILACAK!"

İlk satırlar, kibar ve sakinleştirici cümlelerle geçiştirilmiş, ardından da aynanın arkasındaki duvara yerleştirilen bir kamerayla izlendiğinden bahsedilmiş, oyuna başlama kararı alırsa kameraya bunu belirtmesi gerektiği söylenmişti. Eğer kurallara uyar ve her ne yaşarsa yaşasın sakin kalmayı başarabilirse oyunun sonunda, ameliyat için gereken para hesabına yatırılacak ve fotoğraflar imha edilecekti. Kurallar ardı ardına numaralandırılmış, önemini vurgulamak için bazı kelimeler büyük harflerle yazılmıştı.

Tanıdığı veya tanımadığı hiç kimseye bu oyundan KESİNLİKLE bahsetmeyecekti.

Kendisine belirtilenler dışında herhangi biriyle konuşmayacak, talimat dışı bir yere gitmeyecek ve bir harekette bulunmayacak, aksi takdirde diskalifiye olacaktı.

Her ne yaşarsa yaşasın, paniğe kapılmayacak ve ümidini yitirmeden oyuna devam edecekti.

Talimatlarda TAM OLARAK kendisinden isteneni yerine getirecekti.

Sadece sahiplerine verilmek üzere eline geçen sarı mühürlü zarfları açmayacak, belirtilen yer ve saatte zarfın üzerindeki isme teslim edecekti.

Zaman içerisinde eline geçen tüm zarfları ve talimatları, siyah dosya şeklindeki bir çantada biriktirecekti.

Kuralların ardından son bölümde, kendisi için hazırlanan birtakım materyallerden bahsedilmiş ve eğer oyuna başlama kararı alırsa yerine getirmesi gereken ilk talimatı verilmişti. Bir yandan mektubu yırtıp attığı için hayıflanıyor, bir yandan da son bölümde yazılanları gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

Kuralları tam olarak anlamış olduğunuzu ümit ederek ilk talimatınızı veriyorum Eylül Hanım: Saat 14.00'te köyün girişindeki bakkal dükkânının sahibi Sinan Tokgöz'ü bulun, isminizi söyleyerek kendinizi tanıtın ve size vereceği küçük poşeti daha sonra açmak üzere alın. Sinan'ın arabasıyla şehir merkezindeki Hükûmet Caddesi'ne kadar yolculuk edeceksiniz, bu yolculuk süresince Sinan'ın sorabileceği tuzak sorulara akıllıca cevaplar vermenizi tavsiye ederim. Kurallar bahsinde belirttiğim üzere, bu oyundan kimseye söz etmemeniz gerektiğini unutmayın ve birtakım kurallara uyup uymadığınızı sınamaya çalışanlara karşı dikkatli olun. Verdiğim bu ilk ve son tüyonun işinize yarayacağını ümit ederek talimatımın son adımını söylüyorum. Hükûmet Caddesi'nde, HSBC Bank'ın önünde arabadan inip Sinan'dan ayrıldıktan sonra poşetinizi açın.

Eğer mektubu okuduğunuz şu sıralarda saat 09.00'dan erken ise sizi uyandırmak üzere 09.00'a ayarlanmış ve evin muhtelif yerlerine konulmuş çalar saatlerin gürültüsüne aldırış etmeyin.

Sinan Tokgöz'ün dükkânıyla bulunduğunuz ev arasındaki yürüyüş mesafesinin yaklaşık yirmi dakika olduğunu hesap edersek, evden 13.30'da çıkmanızı öneririm.

Eylül Hanım, annenizin ameliyatını ve şimdilik sadece sizin ve benim bildiğim müstehcen fotoğraflarınızı aklınızdan çıkarmadan iyice düşünün ve bir karar

verin. Kararınız oyuna başlamak ise saat 10.00'a kadar aynada kendinizi gösterip bunu bildirin ve çarklar dönmeye başlasın. Doğru kararı verir ve bu oyunu oynamayı seçerseniz, evden çıkmadığınızdan emin olmam için 10.00'dan sonra her yirmi dakikada bir kameraya görünmek zorundasınız.

Aynanın karşısında sizi göreceğim anı sabırsızlıkla bekliyorum Eylül Belen!"

Sık yaprakların arasından güçlükle sızabilen güneş ışığı, kulübenin içini yavaş yavaş doldurmaya başlamıştı. Kendine bir yol bulup pencereden süzülen ışık huzmelerinin içerisinde toz zerreleri uçuşuyordu. Uzun süredir kullanılmadığı anlaşılan evi, toz ve ahşap karışımı kesif bir koku bürümüştü. Evin içerisinde gezinerek diğer odaları da gören Eylül, bulduğu bütün pencereleri açtı, böylece taptaze orman havasının belki de yıllar sonra ilk kez kulübeye dolmasını sağladı. Bol oksijenli serin hava onu biraz kendisine getirmişti. Kolundaki saat 08.57'yi gösteriyordu ve karar vermesi için önünde koskoca "bir" saat vardı. Mektubu okuduğundan beri aynanın önünden hiç geçmemişti ve bir karar verene dek geçmeye de niyeti yoktu. Elleri arkasında diğer odaları gezinerek vakit geçiriyor, tertemiz havayı ciğerlerine bol bol çekerek sakin düşünmeye çalışıyordu.

Mutfağın hemen sağındaki odanın penceresinden ormanı izlemeye niyetlendiğinde kalbini yerinden oynatan zil sesleriyle irkiliverdi. Korkudan kalbi ağzına gelmişti ama hemen ardından mektuptaki 09.00'a ayarlanmış saatlerle ilgili uyarıyı hatırladı. Önce bulunduğu odadaki, sonra mutfak tezgâhının üzerindeki saatleri susturdu. Kameraya görünmek istemediğinden, uyandığı odanın kapısından kafasını uzatarak çalan saatin nerede olduğuna baktı. Kapının hemen yanındaki sehpada olduğunu görünce elini uzatarak bu son saati de susturdu ve uyandığından beri ilk kez işe yarar bir şey yapmış olduğunu fark etti. Saatlerin susmasıyla evin içi yeniden sessizliğe büründü,

duyulan tek ses kuşların arada bir cıvıldaması ve yaprakların rüzgâr sebebiyle çıkarttıkları hışırtıydı.

Mutfaktaki küçük pencereden kafasını uzatıp dışarı bakan Eylül, bir yandan da bir saat içinde vermesi gereken kararı düşünüyordu. Evin hemen önünde sıralanmış kayın, gürgen ve sarıçam ağaçları gökyüzüne ulaşmanın gayretindeydiler. Sık yapraklı yemyeşil bitki örtüsü, Trabzon'da yaşayan Eylül'ün alışkın olduğu bir görüntüydü. Yaşadığı şehrin sarp yamaçlarını süsleyen, en açığından en koyusuna kadar yeşilin her tonunu içinde barındıran heybetli ormanlar, kendisine yabancı değildi. Yine de böyle bir anda, kekik ve ıhlamur kokularıyla dolu taze dağ havasını içine çekmek sakinleşmesini sağlamıştı. Trabzon'un doğal bitki örtüsüne çok benzettiği, bu sonu olmayan yeşilliğe baktığında, yaşadığı şehirden çok da uzaklarda olmadığını düşündü. Yaşadığı şehirden, kocasından, çocuklarından ve annesinden...

Temiz dağ havasını solurken, gözlerinin önünde annesinin nefes almak için dayanılmaz acılarla kıvranan silueti belirdi. Şu an kendisinin hiç zorlanmadan rahatça ve özgürce aldığı nefesi annesi son 17 aydır bir kez bile alamamıştı. Nefes alıp vermenin ne büyük bir nimet olduğunu annesi sayesinde anlamış ve bundan sonraki her gününü gözyaşları içinde, dualar ederek geçirmişti. Belki yeni bir kurtuluş ümidi doğar düşüncesiyle gittikleri doktor ve hastanenin sayısını hatırlayamıyordu ama her seferinde aldığı cevap aynı olmuştu. Tedavi için 350 bin Türk lirası gerekiyordu. Masrafların bir kısmını devlet karşılasa da temin etmeleri gereken 260 bin lira, ailesi için bir servet değerindeydi.

Babasının Trabzon'da ancak karınlarını doyurabilecek kadar iş yapan, ahşap oymacılığı üzerine kurulu, minik bir çerçici dükkânı vardı. Dört yıl öncesine kadar av malzemeleri alıp satan ve işleri gayet iyi olan kocası Selim ise iflas bayrağını çekmiş, elinde avucunda ne varsa kaybetmişti. Kendisi de yerel bir gazeteden aldığı yazı işleri müdürlüğü maaşıyla uzun süredir, hem kocası ve çocuklarının hem de anne ve babasının masraflarını

yüklenmişti. Modern tıbbın ancak yeteri kadar para olursa çare bulmayı vaat ettiği hastalığa karşı, hiç inanmadığı yollara bile başvurmuştu. Trabzon ve civar şehirlerde adı duyulmuş ne kadar hacı, hoca ve üfürükçü varsa hepsini gezmiş, biriktirebildiği üç beş kuruşu da onlara dağıtmıştı. Bu da çare olmayınca eşine, dostuna ve mahallelerindeki komşulara sabahlara kadar ayetler, sureler, salât-ı tefriciyeler okutmuştu. Geceler boyunca uykusuzluktan kızarmış gözlerle okuduğu Yasinlerin sayısını kendisi bile hatırlamıyordu.

Dinî duyguları kuvvetli bir insandı ama her gün daha kötüye giden annesinin durumu yüzünden morali çok bozulmuştu. Zavallı babası Hüsnü Efendi'nin, bu duruma en az karısının hastalığı kadar üzüldüğünü biliyordu. Kalbinin derinliklerinde kabaran gizli öfke nehrinin hırçın gürültüsü nedeniyle, bu dünyada en çok sevdiği varlık olan babasının bile sözlerini, tavsiyelerini duyamıyordu. Hayatta kimseye bir kötülüğü dokunmamış, pamuk gibi bir kadın olan annesinin, ömrünün son demlerinde böylesine acılar içinde kıvranıyor olması Eylül'ün kolay kabulleneceği bir durum değildi. Çok düşünmüştü, beynini patlatırcasına düşünmüştü. Yapılabilecek bir şeyler olmalıydı. Teslim olamazdı. Savaşmalı, mücadele etmeli ve annesini bu hastalığın pençesinden kurtarmalıydı.

İşte şimdi vereceği karar belki de bütün acıları bitirecek, aylardır verdiği mücadelenin karşılığını almasını sağlayacaktı. Annesine yepyeni bir hayat sunabilir, kadıncağızın uykusuz geceleri son bulup gözyaşları dinebilirdi. Ameliyat için gereken paranın hesabına yatacağından emin olsa bir saniye daha beklemeden kararını verebilirdi ancak hiç tanımadığı birinin sapkın bir oyun sonunda bu kadar yüklü bir parayı verecek olmasına bir türlü inanamıyordu. Ya sapık ruhlu bir yabancının sözüne güvenip oyuna başlayacaktı ya da kapıdan dışarı çıkıp kocasını, çocuklarını ve annesinin sağlığını kazanabilmenin yollarını arayacaktı.

Göz ucuyla saatine baktı, 09.18'i gösteriyordu. Birden, çok ani bir hareketle uyandığı odaya doğru koşturarak atıldı, içeri girip aynanın karşısına geçti, aynayı bulunduğu yerden çıkartıp arkasında gerçekten küçük bir deliğe yerleştirilmiş bir kamera olduğunu görüp izlendiğinden emin oldu ve haykırdı:

"Lütfen bu parayı yatıracağınıza dair bana bir garanti verin, eğer parayı alacağıma emin olursam bu oyuna başlarım. Sadece bir şey söyleyin, oyunun sonunda o parayı hesabıma yatıracağınızdan nasıl emin olabilirim?"

Aynanın karşısında bir yandan bunları söylerken bir yandan da mektuptaki cümleler gözünün önüne geliyordu. 175 bin doların kendi hesabında bloke edilerek bekletildiğini gösterir belge bir kanıt olabilir miydi acaba? Ya da kendisini ikna etmek için sarf edilmiş sözler:

"Sizi bu duruma düşüren BEN, bu durumdan nasıl kurtulacağınızı da biliyorum! Sizi bu dağ evine kadar getirmişsem, fotoğraflarınızı çektirmişsem, bir süreliğine iş seyahatine çıktığınızı kocanıza bildirmişsem, kocanız iş yerinizi aradığında oradakilerin 'Eylül Hanım bir süreliğine şehir dışına gönderildi' cevabını vermelerini sağlayabilmişsem, inanın oyunun sonunda verdiğim sözü de tutarım. Size söyleyebileceğim tek şey GÜCÜMÜN HERHANGİ BİR SINIRI OLMADIĞIDIR! Şayet oyunu tamamlayabilirseniz, verdiğim sözleri tutacağımı bilin. Buna inanıp inanmamak da sizin seçiminiz olacak ve seçiminiz kaderinizi belirleyecektir. Bu sebeple belirtmeliyim ki söylenecek her şeyi bu mektupta söyledim. Kamera karşısında benimle pazarlık edip şansınızı zorlamayın, kameraya söylemeniz gereken tek şey, oyuna başlayıp başlamayacağınızdır."

Mektupta belirtildiği gibi aynanın önünde sarf ettiği sözler karşısında hiçbir işaret alamayan Eylül, usulca yan odaya geçti ve saatine baktığında bir karar vermesi için 21 dakikası

kaldığını fark etti. Odadaki tahta iskemleye yığılarak, kafası ellerinin arasında düşüncelere daldı. Mektubun bir bölümünde kendisine oyun esnasında gerekli olacak bazı eşyalardan bahsedilmişti. Banka kartı, birkaç kıyafet, küçük bir çanta, ayakkabı, parfüm, harita, bazı makyaj malzemeleri, kalem ve not defteri... Bir karar vermeden bu eşyalara bakmayı hiç istememesine rağmen, içlerinden bir tanesine karşı duyduğu merak fazlasıyla büyümüştü.

"Oyun içinde kullanacağınız bu eşyaların dışında, şu anda belki de en çok ihtiyacınız olan şey, mutfak tezgâhının üst çekmecesinde duruyor."

Saati 09.46'yı gösterirken, yerinden kalktı ve mutfaktaki çekmecenin yanına vardı, yavaşça açtı, (17 ay önce annesinin hastalığını öğrendiği gece başladığı) bir paket sigara ve kibritin yan yana durduğunu gördü. Titreyen elleriyle paketi beceriksizce açtı ve bir tane sigara yakarak dumanını derin derin içine çekti. Sigarası bittiğinde saati 09.53'ü gösteriyordu. İzmariti ahşap zeminde ayağıyla söndürürken, paketten bir tane daha çıkarıp yaktı ve kameralı odaya doğru sakin adımlarla ilerledi. Elinde sigarayla aynanın karşısına geçti, sigarasından bir nefes çekip aynaya doğru üfleyerek durgun ve kararlı bir ses tonuyla konuştu:

"Allah'ın belası oyununa başlıyorum, anladın mı! İnsanoğlunun kaderi umurumda bile değil ama eğer oyunun sonunda annemle ilgini sözünü tutmazsan yemin ederim ki seni bulurum ve o zaman yaşamak için bana yalvarırsın. Nerede olursan ol elime geçtiğinde bil ki SANA YAPACAKLARIMIN HİÇBİR SINIRI OLMAYACAK!"

Karşısına geçip konuştuğu kameranın çalışmadığını bilseydi, Eylül'ün kararı ve bu karar sebebiyle yaşayacakları çok farklı olabilirdi.

İzlendiğini sandığı göstermelik kameraya kararını bildirdikten sonra kendisine bir mikrofon ya da benzeri bir cihaz yardımıyla bir işaret, bir mesaj verilmesini, herhangi bir söz söylenmesini bekledi bir süre. Düşüncesinde yanıldığını anlayıp evin içerisindeki dolap ve çekmecelere kendisi için bırakılan eşyaları toplamak üzere odadan çıktı. Bulunduğu evin filmlerdeki dağ kulübelerinden bir farkı yoktu. Duvarlar, tavan ve zemin dâhil olmak üzere iki katlı evin tamamı ahşaptan yapılmıştı. Mutfağın yanından yukarı doğru kıvrılan ahşap merdivenlerden, üst kata çıktı. Merdivenler oldukça geniş bir salona açılıyordu ama büyük salon bomboştu. Tahtaların gıcırtısı eşliğinde salonun içinde yürüdü. Yerler kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı, tavanlardan ve duvarların köşesinden örümcek ağları sarkıyordu. İçerisinde hiçbir eşya olmayan bomboş salonun diğer ucundaki kapıya yöneldi. Salonun küçücük penceresinden içeriye giren ışık, havada tozların uçuştuğu dar ve aydınlık bir koridor oluşturmuştu. Işıklı koridordan diklemesine geçerek boyaları soyulmuş kapının önüne geldi. Pirinç tokmağı çevirdi, eli tokmağın üzerinde olduğu halde eski kapıyı ileri geri sarstı ama çabaları boşa çıktı. Kapının ardında kullanılmayan, kilitli bir depo ya da kiler olduğunu düşünerek geri döndü. Tekrar aşağıda, uyandığı odanın önündeydi. Yürüdükçe ayağının altında gıcırdayan tahtaların sesi, dışarıdan gelen kuş cıvıltılarına karışıyordu. Önce karşı odada bulunan çalışma masasının üzerine konmuş haritayı buldu. Harita büyük ölçekliydi ve bulunduğu bölgeyi tüm ayrıntılarıyla gösteriyordu. Batı Karadeniz Bölümü'nde yer alan, Bartın iline bağlı Ulukaya'nın üstüne kırmızı kalemle çarpı işareti konulmuş ve işaretin yanına "BULUNDUĞUNUZ KÖY" notu düşülmüştü. Ulukaya, Eylül'ün ve ailesinin yaşadığı Trabzon'un 800 km batısındaydı ve sık ağaçlarla dolu ormanların benzerliğinin yanında Eylül'ün yaşadığı şehir hayatından çok farklı bir havası vardı. Eylül, "Bunca yolu nasıl geldim ve neden buraya getirildim acaba," diye düşünmekten kendini alamadı. Kocası Selim

ile beraber iki sene önce hafta sonu tatillerini geçirmek üzere Samsun'a kadar inmişti ancak Ulukaya Köyü ve bağlı bulunduğu Bartın'a daha önce hiç gelmemişti.

Haritada işaretlenmiş bir başka yer, köyün girişindeki bakkala ait bölgeydi. Kırmızı bir daireyle işaretlenmiş küçük alan "SİNAN TOKGÖZ'ÜN DÜKKÂNI" olarak tanımlanmıştı ve yanına küçük bir not düşülmüştü:

> **"Kurallarda kimseyle konuşmamanız gerektiği hususunu hatırlayın Eylül Hanım ve herhangi birine adres sormanız durumunda dahi bu kuralı ihlal edeceğinizden dolayı haritayı çok iyi inceleyin."**

Küçükken babasıyla beraber turist rehberliği yapan Eylül için harita okumak hiç de zor değildi. Haritayı kafasına kazımasına rağmen her ihtimale karşı, katlayıp cebine koydu ve diğer eşyaların nerelere konduğunu hatırlamaya çalıştı. Mektup kâğıtlarını yırtıp attığı için kendine bir kez daha kızsa da hafızasını biraz zorlayınca tüm eşyaları bulması fazla vaktini almadı. Eksiksiz bir şekilde topladığı eşyaları çalışma masasının üzerine koyarak son bir kez daha gözden geçirdi ve yine odalardan birindeki gardıroba bırakılmış küçük çantaya yerleştirdi, kıyafetleri giyinerek aynanın karşısına geçti. Böylece hem üstünü başını düzeltmiş hem de "YABANCI"ya vaktinden önce evden çıkmadığını göstermiş oldu. "YABANCI"nın kendisi için bıraktığı kıyafet, dizlerinin biraz altında koyu yeşil bir etek ve geniş yakalı, açık yeşil ağırlıklı bir bluzdan oluşuyordu. Krem renkli rahat ayakkabılarla fena sayılmayacak bir uyum içerisindeydiler.

Önünde kameraya görünmek zorunda kalmadan geçireceği bir 20 dakika vardı ve bu süreyi evin çevresine göz atarak değerlendirmeye karar verdi. Evin önündeki geniş verandaya çıkarak ne görmesi gerektiğini bilmeden uzaklara doğru uzun uzun baktı ama sık ağaçlardan başka hiçbir şey göremediğinden, etrafı yürüyerek araştırmanın daha iyi bir fikir olduğunu

düşündü. Dört basamakla aşağı inilen ahşap veranda, toprak zeminden yaklaşık 1,5 metre yüksekteydi. Kimi yerde verandanın boyunu geçmiş çalılardan anladığı kadarıyla bu kulübeye yıllardır kimse uğramıyordu. Verandadan inip beş-altı metre yürüdükten sonra olduğu yerde geriye dönerek, sırlarla dolu yeni kaderine başlangıç yaptığı evi seyretti. Biraz tadilatla hafta sonları için sevimli bir uğrak yerine dönüşecek iki katlı ev, Eylül'e korku filmlerindeki perili köşklerden bile itici görünmüştü. Evin kendisinde uyandırdığı mide bulandırıcı hisse aldırış etmeden yürümeye devam etti. 20 dakika sonra aynanın karşısına geçmek zorunda olduğundan kısa aralıklarla saatini kontrol etmeyi de ihmal etmiyordu. Bu hafta sonu Selim'le beraber çocukları havuza götürecekler, onlar havuzun keyfini sürerken kocasıyla parkı gezecek, belki de her zamanki çay bahçesinde oturup çok sevdikleri böğürtlenli dondurmadan yiyeceklerdi.

"Demek benim bir iş seyahatinde olduğumu sanıyorlar, acaba nereye ve kaç günlüğüne gittiğim söylendi onlara? Üstelik bu seyahati onlara haber veren ben de değilim. Kesin bu habersiz iş gezisi Selim'in çok canını sıkmıştır, en azından bunu benden duyması gerekirdi. Cep telefonundan da ulaşamayınca tedirginliği bir kat daha artmıştır. Off! Allahım, lütfen bir an önce bitsin bu kâbus!"

Kocası Selim, beş buçuk yaşındaki kızı Sude, dokuz yaşındaki oğlu Mete, annesi ve babası; Eylül'ün kalbini başka hiçbir şeye ve hiç kimseye yer bırakmayacak derecede doldurmuşlardı. Yüzyıllardır çetin savaşlara sahne olmuş ve hâlâ yıkılmadan dimdik ayakta kalmayı başarmış bir kale duvarı gibi sağlam olan aile kavramı, yaşadığı onca sıkıntının üstesinden gelebilmesini sağlamıştı. Mete bu saatlerde dedesinin dükkânında olmalıydı. Bu sene öğlenci olduğu için okul saatine kadar dükkânda dedesine yardım ediyordu. Daha geçen hafta ıhlamur ağacından yaptığı aynalığı annesine gösterirken nasıl da gözlerinin içi gülüyordu. Yıllardır ahşaptan harikalar yaratan yaşlı adam, torununa bildiği her şeyi öğretmeye çalışıyordu. İlk günlerde

dükkânın tertibi ve düzenini öğrenmişti Mete. Her çalışmadan sonra mutlaka yerler süpürülmeli, uçuşan ahşap tozları ve talaşlar bir güzel temizlenip, geride duran çuvalda biriktirilmeliydi. Kış geldiğinde sobalarında yakmak için kullanıyorlardı bu reçine kokulu tozları. Temizlik ve düzeni öğrendikten sonra sıra alet edevatları öğrenmeye gelmişti. İşin bu kısmı biraz sıkıcı görünmüştü Mete'ye. İskarpela, gönye, oluklu kalem, işkence, köşe kalem, marangoz tokmağı, mandallar, çeşit çeşit yaylar, keskiler...

"Off anne yaa, dedemin aletlerinin isimleri çok zor, hepsi birbirine benziyor, öğrenmek zorunda mıyım şunların isimlerini," diyerek yakındığı günleri hatırladı oğlunun. Onca yakınmaya, şikâyete rağmen zamanla hepsinin isimlerini öğrenmişti. Belki de şu anda minik elleriyle tuttuğu aletlerle yepyeni bir hediye yapmak için uğraşıyordu kendisine. Ne kadar özlemişti Mete'sini... Ya Sude? Minik fasulyesi Sude ne yapıyordu kim bilir? Dedesinin dizinde oturmuş, yüzlerce soruyla başını şişiriyor olmalıydı ihtiyar adamın. Belki de ağabeyi Mete'nin yaptığı oyuncak arabalardan birini boyamakla meşguldü. Ya da anaokuluna götüreceği beslenme çantasını hazırlamaya çalışıyordu. Ağabeyinin üç sokak ötedeki okulunda, ana sınıfına gidiyordu minik Sude. Anneannesi, hastalanana kadar tombul yanaklı ağabeyine göre oldukça zayıf olan ufak kıza özel bir ihtimam göstermişti. Kadıncağız, yanakları, kolları, bacakları birazcık daha et dolsun diye ballarla, pekmezlerle peşinden koşturup durmuştu Sude'nin. Ama minik fasulyesi çok hareketli bir çocuk olduğu için yaşlı kadının çabaları pek bir işe yaramamıştı. Zaten hastalık yakasına yapışıp da elden ayaktan düşünce, o da daha fazla uğraşamamıştı haylaz torunuyla. Sude çok üzülmüştü anneannesi hastalanınca. Gelip gidip yatağında yatan pamuk ninesinin yüzünü seviyor, bembeyaz saçlarını okşuyordu sürekli. Bir zamanlar yanaklarına can gelsin diye anneannesinin elinde gezdirdiği pekmez kavanozu bu defa küçük kızın elinden düşmüyordu. Kadıncağızın başucunda, elinde

pekmez kavanozu. "Bak bunu yersen hemen iyileşirsin pamuk nineciğim," diyerek nasıl da şefkat gösteriyordu hasta ninesine.

Görmeyeli sadece bir ya da iki gün olmuştu ailesini ama sanki asırlardır yüzlerine, kokularına hasretti. Çocuklarının sevimli hayalleri, dudaklarına hafiften bir tebessüm yerleştirmişti Eylül'ün. Akçaağaçların sıralandığı yemyeşil patikada yürümeye devam ediyordu. Birden, tam önündeki ağacın yüksek dallarından bir sincap kafasını uzattı, hızlı hızlı nefes alıp vererek kontrol ettiği havada Eylül'ün kokusunu fark eder etmez, hemen gözden kayboldu. Sincapla birlikte, Eylül'ün zihnindeki bulanık anılar da kayboluverdi. Sincabın seri hareketleriyle yukarı aşağı bir iki kez salınan dallar, tekrar eski durgunluğuna kavuşurken Eylül'ün gözü biraz ileride kıpırdanan çalılara takıldı. Bu defa çalıları hareket ettiren sincap veya başka bir hayvan değildi. Başında krem renkli bir kasket olan bol pantolonlu bir adam; en fazla bir aracın geçebileceği toprak patikanın ortasında durmuş, bir elinde küçük bir sepet tutuyor, diğer elindeki değnekle de yolun kenarındaki çalılıkları karıştırıyordu. Kafasını kaldırıp ilerideki yeşil etekli kadını görünce elindeki değneği çalılığın yanına fırlattı ve başıyla kibarca bir selam vererek Eylül'e doğru yürümeye başladı. Yaşına göre oldukça hızlı yürüyen ihtiyarın kendisine doğru yaklaştığını gören Eylül, olduğu yerde bir süre öylece donakaldı.

"Bu adam mektupta bahsedilen gözcülerden biri mi acaba? Yoksa gerçekten göründüğü gibi sabah yürüyüşüne çıkmış, sıradan bir köylü mü? Eğer bu adam oyunla ilgisi olmayan herhangi birisiyse ve ben onunla konuşursam diskalifiye olur muyum?"

Gözünün önüne büyük harflerle yazılmış ikinci altın kural geliverdi:

"TALİMAT DIŞI HERHANGİ BİRİYLE HERHANGİ Bir şey KONUŞTUĞUNUZDA DİSKALİFİYE OLURSUNUZ"

Tam bu sırada Eylül'ün aklına, oyunun en azından şimdilik en katı kuralı gibi görünen ikinci altın kuralı sorgulayan bir soru

takıldı: *"Diskalifiye olmam için, bu kuralı ihlal ettiğimi birilerinin görmesi gerekiyor. Eğer bu ihtiyarın oyunla hiçbir alakası yoksa onunla konuştuğumu nereden bilecekler? Acaba bir yerlerde gizlenmiş, beni gözetleyen başka birileri mi var?"*

Hızlıca etrafına bakındı ancak birileri tarafından izlendiğine dair hiçbir belirti göremedi. Bu sorgulamayı sonraki bir zamana ertelemeye karar verdiğinde yaşlı adam da Eylül'ün yanına varmıştı bile.

"Hayırlı sabahlar evladım, yürüyüş için çok güzel bir gün, öyle değil mi?"

Ne yapacağını şaşırmış, boş gözlerle adamın suratına bakan Eylül, diskalifiye riskini göze alamadı ve ani bir hareketle arkasını dönüp gerisin geriye koşturmaya başladı. Nefes nefese kalmış bir halde eve yaklaştığında ihtiyar adamın, "Hey Allahım, sakin ol evladım, sadece selam vermek istemiştim!" diye bağırışı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Bir solukta verandanın merdivenlerini çıkarak eve girdi ve kapıyı ardından hızlıca kapattı. Nefes alışverişleri biraz daha düzene girdiğinde, sırtını kapıya dayamış, nasıl bu kadar saçmalayabildiğini düşünüyordu. Bundan uzun yıllar önce, kendisine çıkma teklif eden çocuğa da aynı tepkiyi vermiş, çocuk daha lafını tamamlayamadan arkasını dönüp birden koşturmaya başlamış, nefesi kesilene kadar koşmuş, koşmuş ve sınıfa girip kapıyı arkasından kilitleyerek kırk beş dakika içeri kimseyi almamıştı. Aradan 25 sene geçmişti ve Eylül yine kapattığı kapıya sırtını dayamış bir halde, bu kadar kontrolsüz davrandığı için kendine kızıyordu. Tek tesellisi, okul hayatı boyunca her gün o çocuğu görmek zorunda kalmışken, ihtiyarı bir daha görmeyecek oluşuydu.

Ailesinden bu kadar uzaklardayken yaşadığı bunca saçmalığa hâlâ inanası gelmiyor, kendisine yöneltilen tehditleri ve teklifleri hiçe sayarak sevdiklerinin yanına dönme fikri her geçen saniye biraz daha kuvvetleniyordu. İçindeki ses onu oyundan vazgeçirmeye adım adım yaklaştırırken aynadaki kameraya görünmesi gerektiğini hatırladı ve saatine baktı.

"Buraya kadarmış!"

Saat 11.12'yi gösteriyordu; yani yabancının belirttiği süreyi 12 dakika aşmıştı, ilk kural ihlali gerçekleşmişti bile! Tam da oyundan vazgeçme fikrini kendine kabul ettirmeye çalışırken, önemli bir kuralı atlaması aslında rahatlamasına sebep olmuştu. Artık bir karar vermek zorunda değildi, oyun daha başlamadan bitmişti işte. Mektupta yazılanlardan anladığı kadarıyla en küçük bir hata bile diskalifiye sebebiydi ve 12 dakika önce oyundan çıkarılmış olması gerekiyordu. Bu dakikadan sonra neler olabileceğini kestirmeye çalıştı; muhtemelen bankadaki hesap iptal edilmiş, fotoğraflar da kocasına ulaştırılmak üzere yola çıkmış olmalıydı.

"Evde bir süre daha beklemeli miyim, yoksa ardıma bile bakmadan çekip gitmeli miyim?"

Artık ne önemi vardı ki? Nasılsa kâbus sona ermişti ve özgürdü. Mutfağa doğru yürüdü, çekmeceden bir sigara çıkartıp yaktı ve bundan sonra yaşayacağı fotoğraf krizinin üstesinden nasıl gelebileceğini düşündü. İnanması çok zor da olsa olan biten her şeyi Selim'e anlatır, eninde sonunda güvenini kazanmayı başarırdı. Belki büyük kavgalar yaşayacaklardı ama Selim'le aralarındaki sevgi her sorunu halletmeye yeterdi. Selim, ona inanırdı, inanmak zorundaydı.

"Peki, ya annem?"

Annesi 17 ay önce hastalığın pençesine düşmüştü ve tüm aile bunu kabullenmişti. 17 aydır verilen mücadele bundan sonra da devam edecek ve başka mucizelere ümit bağlanacaktı. Sigarasından aldığı nefesi ağır ağır havaya verirken "Gitme vakti..." diye düşündü ve Selim'i arayabileceği bir telefon bulmak üzere önce kasabaya inmeye karar verdi. Elinde sigarayla dış kapıya doğru yöneldi ve kapıyı açtığında bir an korkudan nefesinin kesildiğini hissetti. Küçük bir çığlık atarak telaştan elindeki sigarayı havaya fırlattı. Kapıyı açar açmaz, yolda gördüğü ihtiyarla burun buruna gelmişti. Bu ani karşılaşma yüzünden ihtiyarın da en az kendisi kadar korktuğunu yeni fark ediyordu. Her ikisi

de irkilerek geri çekilmeseydi, çarpışmaları işten bile olmayacaktı. O panik havasıyla ihtiyar da elindeki sepeti düşürmüştü. Sepetten dökülen üç beş tane bazlamayı toplamak için yere eğilirken bir yandan da özür diliyordu.

"Çok özür dilerim kızım, galiba korkuttum seni."

"Bir anda karşımda sizi görünce gerçekten korktum."

"Bugün ikinci kez korkmana sebep oldum, birden kapı açılınca açıkçası ben de korktum."

İhtiyar, bazlamaları yerden toplayıp doğrulduktan sonra konuşmaya devam etti:

"Ama patikada niye korkup kaçtığını anlayamadım, kötü bir niyetim yoktu."

"Lütfen unutun onu..."

"Dursun."

"Ben de Eylül. Lütfen unutun onu Dursun Amca. Bu sabah sinirlerim biraz bozuk, kötü bir rüyanın hatta berbat bir kâbusun etkisinden kurtulmaya çalışıyorum, peki şimdi ne arıyorsunuz burada?"

"Sana bazlama getirdim Eylül kızım."

"Bazlama mı, bana mı getirdiniz?"

"Evet, bunlar senin için, burası küçük bir köy, yeni birileri geldiğinde mutlaka haberimiz olur ve bunlar da 'köyümüze hoş geldin' hediyesi. Allah seni inandırsın Ulukaya'da, bu bazlamayı benim hanım Safiye Hatun'dan daha iyi yapan biri yok."

Saatlerdir yaşadığı onca kötü olayın ardından karşısındaki ihtiyarın nazik sohbeti ve sıcak gülümsemesi Eylül'e çok iyi gelmişti.

"Çok teşekkür ederim, Safiye Teyze'ye de teşekkürlerimi iletin lütfen."

"Afiyet olsun evladım."

Yaşlı adam sepeti takdim ederken, Eylül atıldı:

"Telefon etmek için kasabaya inmem gerekiyor Dursun Amca, yol boyu size eşlik edebilir miyim?"

"Çok isterdim hanım kızım ama dönerken önce muhtara oradan da bizim fındıklığa uğramam icap ediyor. Bence sen de bazlamaların tadına bakmadan evden çıkma. Hem Allah seni inandırsın, bunlar karabasanın etkisinden kurtulup sakinleşmeni de sağlayacaktır."

Eylül, kendisine ısrarla sunulan bazlama sepetine uzanırken Dursun'un gözlerinde belli belirsiz bir tedirginlik fark etti. Sepeti verandadaki tozlu iskemlenin üzerine usulca koydu ve şapkasını çıkartıp kendisini selamlayan ihtiyara hafifçe el salladı. Yaşlı adam ahşap merdivenlerden aşağı inmişti ki geriye dönüp, Eylül'e asıl duyması gerekeni söyledi.

"Unutmadan Eylül kızım, annenin hastalığı için endişe etme. Ameliyattan sonra hiçbir şeyi kalmayacak inan. Safiye Hatun, aynı hastalıktan çok çekti ama dört buçuk sene önce girdiği ameliyat sayesinde, şimdi gelinlerine taş çıkartıyor maşallah. Ben zengin bir adamım, Safiye'nin ameliyat masrafları beni çok zorlamadı ancak herkes bu kadar şanslı olmuyor. Kurban olduğum Rabbim sana bir kapı aralamışsa sen de hiç düşünmeden giriver o kapıdan içeri!"

Verandada öylece dikilmiş ihtiyarı dinleyen Eylül, duyduklarından sonra neye uğradığını şaşırdı. Adam annesinden bahseder etmez Eylül'ün kalbine bıçak yarası gibi bir acı saplanmıştı bile. Dursun Efendi sözlerini bitirdiğinde, kalbindeki acı uyuşukluğa ve karıncalanmaya dönüşerek tüm vücuduna yayıldı. Titreyen sesiyle adama bağırmaya çalıştı:

"Yani sen de oyunun bir parçasısın! Hoş geldin bazlamaları da koca bir yalan! Tek amacın gelip bana bunları söyleyip sonra da defolup gitmekti, öyle değil mi?"

"Yok kızım, Allah seni inandırsın..."

Eylül, adamın lafını bitirmesine izin vermeden bağırıp çağırmaya devam etti.

"Safiye Hatun'un hastalığı da yalan, hatta belki de Safiye diye biri bile yoktur hayatında! KONUŞSANA ALLAH'IN BELASI İHTİYAR!"

Geri dönerek yürümeye yeltenen adam Eylül'ün böyle bir tepki vermesine şaşırmış görünüyordu, yine de sakince cevap verdi:

"Bak kızım, acılarını hatırlattığım için üzgünüm, bu yüzden bağırıp çağırmanı da anlayışla karşılıyorum ancak bu bazlamaları dört buçuk sene önce olduğu ameliyat sayesinde hayata dönen hanımım Safiye Hatun yaptı ve ben de sana getirdim. Ayrıca söylemem gerekenleri de söyledim ve şimdi de gidiyorum."

"Yani diskalifiye olmadım mı? Devam etmem için bir şans mı tanıyorsunuz? Ve son bir soru: Sen 'o' musun?"

"Allah seni inandırsın, neden bahsettiğini anlamadım evladım, ben bana düşeni yaptım ve müsaadenle gidiyorum. Sen de kendine düşen her neyse onu yap."

Uzaklaşan ihtiyarın ardından bakan Eylül, mırıldanarak bir şeyler söylüyordu:

"Sen 'o' değilsin, ama emin ol bu oyun bitecek ve seninle karşılaşacağız!"

İskemleye bıraktığı sepeti eline alarak, az önce veda etmeyi düşündüğü evden içeri girdi. Dursun adlı ihtiyarın, yaptığı kural ihlalinden dolayı mı, yoksa önceden planlandığı üzere mi geldiğini anlamaya çalışıyordu. Yaşlı adamın, annesi ile ilgili sözlerinden o kadar çok etkilenmişti ki boğazında bir yumruk şeklinde biriken acı hiçbir şey düşünmesine izin vermiyordu. Safiye Hatun ve hastalığı gerçek miydi, ameliyat onu gerçekten hayata döndürmüş müydü, oyuna devam edebilecek miydi? Annesini kurtarabilmek için hâlâ şansı var mıydı? Sorular ardı ardına aklını kamçılarken, Dursun'un ısrarla kendisine vermeye çalıştığı bazlama sepetini hâlâ elinde tuttuğunu fark etti ve büyük bir öfkeyle karşısındaki duvara savurdu. Ahşap duvara çarparak yere düşen sepetin içi artık boştu ve yerlere saçılanlar arasında, Safiye Hatun'un bazlamalarından başka bir şey daha vardı: siyah bir zarf... Eğilerek yiyecek parçalarının arasında yerde yatan

zarfı aldı, üzerindeki kırıntıları eliyle süpürdükten sonra dikkatlice açtı ve okumaya başladı:

"Dursun Efendi'nin, karısı Safiye ile ilgili söyledikleri tamamıyla doğrudur Eylül Hanım. Oyun içerisinde zorlandığınız ve kararsız kaldığınız anlarda Dursun'un sözlerini hatırlayın, bu oyunun size ve sevdiklerinize neler kazandırabileceğini daha iyi anlamışsınızdır umarım."

Mektubu okuyup yere usulca bırakan Eylül, gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı, gözlerinden akan her damla yaşla birlikte boğazındaki düğüm de küçüldü, küçüldü ve sonunda kayboldu. Kendisine sunulan bu fırsatı değerlendirip annesini kurtarmak için çok yoğun bir arzu duyuyordu, artık ne olursa olsun aksi belirtilmedikçe oyunun sonunu getirmeye kararlıydı. Ellerinin tersiyle gözlerini sildi, kameraya görünmek üzere odaya geçti ve sadece iki saniyeliğine aynanın önünde durarak gecikmiş vazifesini yerine getirdi. Daha sonra çalışma masasının olduğu odaya girerek masanın önündeki sandalyeye oturdu, bir sigara daha yakarak çantasından kalemle not defterini çıkarttı ve gözlerine biriken yaşlara aldırmadan yazmaya başladı. Annesine, babasına, Selim'e ve çocuklarına, bugüne kadar söyleyemediği bütün güzel sözleri kâğıda döküyordu. Onları ne kadar çok sevdiğini, onlar için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını ve daha kalbinden geçen onlarca sevgi dolu sözcüğü birbiri ardına ekliyordu. Arada bir saatine bakıyor, eğer vakit gelmişse kameraya şöyle bir görünüp tekrar masanın başına geçerek yazmaya devam ediyordu. Pişmanlıklarıyla doldurduğu not defterinin küçük kâğıtlarını çevirdikçe biraz daha rahatlıyor, her yazdığı cümleden sonra sigarasından derin nefesler çekiyordu. Hayatı boyunca sevdiklerine söylemek istediği her şeyi yazdığından emin olduktan sonra son cümlesini uzun uzun düşündü ve defteri kapatarak kalbine bastırdı.

Kendisi yazmış olmasına rağmen bu son cümle gözlerinden yaşlar süzülmesine sebep olmuştu:

"Eğer bu defteri okuyorsanız ve ben yanınızda değilsem bilin ki her şeyi, sizi çok ama çok sevdiğim için yaptım. Şu anda yanınızda olamasam da hepinizi hâlâ çok seviyorum ve sonsuza kadar sevmeye devam edeceğim."

Saatine baktı ve çantasını son bir kez daha kontrol ettikten sonra oturduğu sandalyeden kalkarak yavaş adımlarla verandaya kadar gitti, merdivenlerden indikten sonra arkasını dönüp belki de bir daha hiç göremeyeceği bakımsız kulübeyi seyretti. Saat 13.25'i gösterdiğinde dar patikaya varmış olan Eylül'ün ağzından fısıltı halinde dökülen son söz, "Allahım, lütfen yardım et, lütfen," olmuştu.

Patikanın sonuna vardığında yorgunluktan nefes nefeseydi. Adımlarını biraz daha yavaşlatarak yürümeye devam etti. Ezberine aldığı haritaya göre köyün çıkışındaki son evi de geçtikten sonra, Drahna Karayolu yazan tabeladan, sağa kıvrılan toprak yola sapacak ve üç kilometre daha yürüyecekti. Biriki küçük dükkân ve çatısından yeşil sarmaşıkların sarktığı ufak bir kahvehanenin bulunduğu köy meydanına vardığında saati 13.40'ı gösteriyordu. Kahvehanenin önündeki tahta iskemlelere oturmuş ihtiyar yüzlere bakmamaya özen göstererek yoluna devam etti. Yürürken düşündüğü tek şey ailesiydi, ne Sinan Tokgöz denilen adamla konuşacaklarını ne de daha sonrasında neler yaşayacağını aklına bile getirmeden yürüyor; yürürken kendisine yalnızca kocası, çocukları ve annesinin hayalleri eşlik ediyordu. Bir süre daha yürüdükten sonra, yaklaşık 200 metre ilerideki evi ve evin hemen ilerisindeki tabelayı fark etti. Evi geçerek tabelanın gösterdiği toprak yola girdi, karşıdan gelen arabadan dolayı yolun en sağına yanaşarak havaya savrulan toz bulutundan ve gürültüyle uzaklaşan araçtan korunmaya çalıştı. Birkaç saniye elleriyle yüzünü kapayarak toz

kümesinin dağılmasını bekledi. Uzaklaşan arabanın gürültüsü daldığı düşüncelerden sıyrılmasını sağladı, gözlerinin önünden hiç ayrılmayan çocuklarının neşeli yüzleri de toz bulutuyla beraber dağılıp kayboldu. Saati 13.48'e vardığında bakkal dükkânı da hemen ileride görünmüştü. Dükkânla arasında yaklaşık 15 metre kaldığında bir süre durup nefesinin düzene girmesini bekledi, daha yavaş ve sakin adımlarla ilerledi. Derme çatma barakanın kapısından içeri girdiğinde kapıların üst tarafına konulan ve kapı açıldığında şıngırdayarak dükkân sahibini uyaran çanın sesi, kasada uyuyan adamı kendine getirdi. Kızarmış gözlerle kendisine bakan adama hafif bir selam vererek Sinan Tokgöz'ü aradığını söyledi.

"Benim?"

"Merhaba Sinan Bey, adım Eylül Belen."

Eylül Belen adını duyunca çabuk hareketlerle oturduğu sandalyede doğrulan Sinan, bir yandan saatine bakıp bir yandan da zamanın ne kadar çabuk ilerlediğini ima edecek bir şeyler geveledi. Sonra Eylül'den bir-iki dakika müsaade isteyip, dükkânın içindeki pis lavaboda yüzünü yıkadı. Masadaki kâğıt havluyla ellerini kurularken, göz ucuyla kapının önünde dikilen Eylül'e bakıyordu.

Bundan sonra ne konuşması gerektiğini kestiremeyen Eylül de sabit ve duygusuz bakışlarla Sinan'ı izliyordu. Sinan'la aralarında bir konuşma geçecekse, bu konuşmanın nasıl şekilleneceğini, ne söyleyip ne söylemeyeceğini düşünürken, Sinan masanın çekmecesinden orta boy bir poşet alıp Eylül'ün yanına ilerledi.

"Çıkalım Eylül Hanım."

Durumu adamın idare etmesinden dolayı biraz olsun rahatlayan Eylül, hiç konuşmadan Sinan'ın dediğini yaptı. Dükkânın arka tarafındaki eski model, kırmızı Ford'a doğru ilerlediler. Eylül'e kapıyı açmak gibi bir nezaket gösterisine hiç ihtiyaç duymayan Sinan, aylardır yıkanmadığı belli olan, toz içindeki arabasına kurulurken, Eylül de güçlükle açtığı kapıdan içeri girip yolcu koltuğuna yerleşti. Kükreyerek çalışan araç, benzinliğin

35-40 metre ilerisindeki küçük çeşmenin önünde yavaşladığında, Sinan camını açarak suyla oynayan çocuklardan birine seslendi:

"Mustafaa! Ben iki hafta yoğum, hesabı sağlam tut, kimseye veresiye verme! Geldiğimde yerine yeni bir çırak aramayayım sonra!"

"Tamam Sinan Abi, sen merak etme. İstersen bir sene gelme, hiçbir işi aksatmadan tıkır tıkır yürütürüm evelallah."

Patronunun yokluğuna fazlasıyla sevindiği her halinden belli olan Mustafa, bir-iki cümle daha edecekti ki Sinan gaza basıp ardında küçük bir toz bulutu bırakarak uzaklaştı.

"İki hafta mı? Bu iki haftalık tatile ben de mi dâhilim yoksa?"

Mustafa'nın tam tersine Eylül, Sinan'ın "İki hafta yoğum," sözüne ani bir kalp çarpıntısı ve aklına takılan bu iç gıcıklayıcı soruyla tepki verdi.

On dakika hiç konuşmadan devam eden yolculuk boyunca Eylül'ün tedirginliği aracın içine yayılıp, adeta soludukları havaya karışmıştı. Sinan'ın sessizliği aslında işine geliyordu ama bir yandan da adamın sakin ve sessiz tavrının hayra alamet olmadığını düşünüyordu. İç sıkıntısı midesinden yukarı doğru yükselip boğazında düğümlenen Eylül, nefes almakta zorlandığını fark etti ve sonunda sessizliği bozan kendisi oldu:

"Biraz camı açabilir miyim?"

"Nasıl istersen, benim için fark etmez."

Sinan'ın sigara ve içkiden dolayı hırıltı halinde çıkan sesi, yine sakin ve umursamaz bir tondaydı. Eylül camın kolunu çevirirken, Sinan:

"Biraz gergin görünüyorsun Eylül Hanım! İstersen güzel bir şarkı açayım sana, nereden baksan inmene daha yarım saat var."

Açık camdan içeri dolan hava ve daha da önemlisi yarım saat sonra Sinan'la yollarının ayrılacağını duymak, Eylül'ü biraz olsun kendine getirmişti. İyice emin olmak için konuşmayı sürdürmeye karar verdi.

"Gerek yok Sinan Bey, sağ olun. Camı açınca kendime geldim, havasız ortamlara pek tahammülüm yoktur da..."

"Sen bilirsin Hanım Abla, sen iyi olduktan sonra benim için hava hoş."

"Şey... Sinan Bey?"

"Evet?"

"İki hafta yokum dediniz, ailenizle mi çıkıyorsunuz tatile?"

Hafif bir kahkaha atan Sinan, Eylül'ün şaşkın bakışlarına karşılık verdi:

"Kusura kalma ama ettiğin laf çok komiğime gitti. Sinan ve ailesi öyle mi? Bu iki kelime bugüne kadar hiç yan yana gelmemişti, muhtemelen bir daha da gelmez."

"Sizin yaşlarınızda birinin eşi ve çocukları vardır diye düşündüm. Yani sandım ki..."

"Bugüne kadar yalnız, özgür ve mutlu yaşadım. Beni tanımadığın her halinden belli. Bu yaşıma kadar dizginleri kimseye kaptırmadım ve bu yaştan sonra da kaptırmaya hiç niyetim yok."

"Anlıyorum Sinan Bey, tabii bu sizin tercihiniz."

Bu konu Sinan'ı çok sarmış olmalıydı ki hevesle konuşmayı sürdürdü.

"Aslında güzel ablam, gençlikte karşıma birisi çıkmıştı, adı Funda'ydı. Bu vahşi atın dizginlerini seve seve ellerine teslim edebileceğim biri. Birbirimize deliler gibi âşıktık!"

"Ne vardı sanki bu kadar konuşacak," diye içinden geçiriyordu Eylül. Tek istediği iki hafta boyunca Sinan'a eşlik etmeyeceğini duymaktı. Ama iş Sinan'ın eski aşklarını konuşmaya kadar varmıştı. "Artık bu işkenceye bir son vermem gerek," diye düşünerek lafa girdi:

"Anlatmak zorunda değilsiniz Sinan Bey! Yani geçmişinizden bahsedip üzülmenize sebep olmak istemem."

"Tam tersi ablacım, bazen benim gibiler bile böyle içini dökküp rahatlamak isterler. Hem zaten 15 dakika sonra ineceksin ve bir daha hiç görüşmeyeceğiz. Genelde böyle konuları da hayatımda bir daha hiç görmeyeceğim insanlara anlatmayı tercih ederim, ama seni sıktıysam o başka."

Duymak istediği şeyi en sonunda duyan Eylül, kulaklarına inanamıyordu. 40 yaşını devirdiği her halinden belli olmasına rağmen kendisine sürekli Hanım Abla diyen, senli benli konuşurken ağzından tükürükler saçan, dişleri sararmış bu adamdan hiç de hazzetmemişti ama en azından bundan sonraki günlerini Sinan'la geçirmeyeceğinden emindi. Artık rahat bir şekilde onun anılarını dinleyebilirdi.

"Hayır, hayır Sinan Bey, lütfen devam edin."

"Ne diyordum, evet, birbirimize sırılsıklam âşıktık. İki buçuk senenin sonunda özgürlük tutkumu bir yana koyup ona evlenme teklif etmeye karar verdim. Ben böyle şeyleri pek beceremem, yani öyle filmlerdeki gibi keman zırıltıları arasında yemekler yemek veya mehtaplı gecelerde romantik rollere bürünmek bana göre değil. Funda'yla evlenme fikri aklıma gelir gelmez şöyle en güzellerinden koca bir demet çiçek topladım. Şehirde kuyumculuk yapan Abdullah Emmi'den de (Allah rahmet eylesin) kalın bir altın alyans aldım, cebime koyup evine gittim. Hiç unutmuyorum Hanım Abla, o akşam bizim mahalleden arkadaşlar dediydi de Funda için kravat bile taktıydım."

Sinan anlatmayı sürdürdükçe aracın hissedilir derecede hızlandığını fark eden Eylül'ün gözü, bir an hız göstergesine takıldı. Drahna Yolu'nda süratle ilerleyen aracın hız ibresi, 120'den 130'a çıkıyordu.

"Evine habersiz gittiğim için Funda beni gecelikle karşıladı, elimdeki çiçeği ve boynumdaki kravatı görünce şeytan görmüşe döndü. Bense onu nasıl da şaşırttığımı düşünüp ahmaklar gibi seviniyordum."

Eylül, artık gözünü göstergeden ayırmadan dinliyordu. Saatte 140 km hızla gidiyorlardı ve Sinan ayağını gazdan çekmeye hiç niyetli görünmüyordu. Yeşilliklerin arasında uzanan yolun paralelinde sakince akan Ulus Çayı, birkaç kilometre sonra sakinliğini yitirerek kükreyen bir nehre dönüştü. Eylül'ün görebildiği kadarıyla çay, ileride bir şelaleye dönüşüyordu. Gürüldeyerek akan Drahna Şelalesi, vahşi renkli yeşil ağaçlar ve azgın

sularla yarışırcasına ilerleyen Ford'un kükreyişleri, Eylül'ün başını döndürmeye yetmişti. 150 km hıza ulaştıklarında Eylül, oturduğu koltuğun kenarlarına sımsıkı yapışmış, adeta tırnaklarını kumaşa geçirmişti. Bu sert ve hırçın tabiatın kucağında büyümüş olan Sinan ise sesi her geçen saniye biraz daha titreyerek, heyecanla anlatmaya devam ediyordu:

"Gözleri büyümüş öylece bana bakıyordu. Düşünebiliyor musun, sevdiğim kadın için her şeyimden vazgeçip hayatımı onunla birleştirmeye karar veriyorum, kapısına gidiyorum ve o sadece şaşkın şaşkın bana bakıyor. Ne bir soru ne de bir hoş geldin var... Hiçbir şey söylemeden öylece durup baktı, baktı, baktı... Onun böyle cin çarpmış gibi sus pus olmasından dolayı ben de ne diyeceğimi bilemedim, o sessizlik saatler sürmüştü sanki. Hayatımın kadını yapmaya gelmiştim onu, kısa bir şaşkınlığın ardından, 'Bu ne sürpriz, hadi, içeri gel,' gibi bir şeyler söylemesi gerekirken öylece donup kalması gururumu çok incitti. O an, yaptığıma öyle pişman olmuştum ki arkamı dönüp çekip gitmek istedim ama yapamadım. Kapının önünde bir heykel gibi hareketsiz ve şaşkın kalakalmıştım. Sonra ne oldu biliyor musun Hanım Abla?"

Dişlerini sıkmaktan çenesinin uyuştuğunu fark eden Eylül, korkudan titreyen bir sesle cevap verdi:

"N'oldu Sinan Bey?"

Hızları 165 km'ye ulaşmıştı.

"Birden bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağmaya başladı. Öyle ani ve şiddetli bastırdı ki beş saniye içinde sırılsıklam oldum."

170 km

Drahna Şelalesi'ni geride bırakmışlar, nehirden uzaklaşarak ilerlemeye devam ediyorlardı. Ulukaya Köyü'nün ahşap evleri, ağaçların arasında görünmez olmuştu.

"Herhaldc bu yağmur üzerine Funda sizi içeri davet etmiştir?"

175 km

"Nerdeee! Yağmur sadece ağzından birkaç cümle dökülmesini sağladı Funda'nın. Ama hiç konuşmamış olmasını tercih ederdim, çünkü dediği tek şey, 'Fena ıslandın Sinan,' oldu. Evet abla, dediği tek şey bu oldu."

180 km

"Şaşırdım doğrusu... Peki siz ne cevap verdiniz?"

"Önemi yok, dedim ama bunu söylerken ne çocukça sevincimden eser kalmıştı ne de heyecanımdan. Artık hayalleri yıkılmış, hevesi koca bir balon gibi sönmüş, aptal bir âşıktan başka bir şey olmadığımı düşünüyordum."

190 km

Eylül, Sinan'ın biraz sakinleşmesi gerektiğini yoksa bir felakete doğru hızla, hem de büyük bir hızla ilerlediklerini görüyordu.

"Belki de Funda'nın suskunluğunu yanlış anlamışsınızdır. Belki de elinizdeki çiçeği ve halinizi görünce pembe düşlere daldı. Nihayet mutlu sona kavuştuğunuzu düşünerek davetkâr bir sessizliğe büründü. Belki de..."

200 km

"Hayır Eylül Hanım, hayır! Hikâyenin sonunu dinlediğinde şu yanındaki adamın ne kadar aptal bir işe kalkıştığını sen de anlayacaksın."

210 km!

Bu hızda gitmeye devam ederlerse belki de hikâyenin sonunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğini düşündü Eylül. Kenarında yemyeşil ağaçların uzandığı tozlu yolun ilerisine doğru dikkatle baktığında, yeni evlerin siluetleri çarptı gözüne. "Nihayet!" diye mırıldandı kendi kendine. Ancak Sinan'ın yavaşlamaya hiç niyeti yok gibiydi. Anılarına öylesine dalmıştı ki sanki Eylül ile Hükûmet Caddesi'ne gitmiyorlar, zamanda yolculuk ediyorlardı. Altlarındaki de ışıktan süratli hareket eden bir zaman makinesiydi. Bu zaman tünelinde un ufak olup parçalanmadan önce, hem de bir an önce Sinan'ın uyarılması gerekiyordu.

"Sinan Bey, hızımızı biraz düşürsek iyi olur, şehir merkezine yaklaşıyoruz."

220 km!

"Sinan Bey?"

225 km!

Sinan, yıllar öncesine, Funda'nın evinin önünde sırılsıklam olduğu ana takılmış kalmış, öfkeden kızarmış yanakları ve kesik hırıltılarla hıncını gaz pedalından çıkartıyordu. Onun böylesine kendini kaybetmesine sebep olan duygu her ne ise şu an tüm gerçekliğiyle Drahna Karayolundaki kırmızı Ford'un içini kaplamıştı. Geçmişin yoğun baskısı ve vücudundaki her noktayı dolaşan yüksek dozda adrenalin yüzünden Eylül'ün kulakları uğuldamaya başladı.

230 km!!!

"SİNAN BEEY!!!"

Eylül'ün bağırmasıyla bir anda 18 yıl öncesinden şu ana hızlı bir sıçrama yaparak kendine gelen Sinan, önce arabanın hızını düşürdü ardından acı bir fren yaptı. Bir sağa bir sola savrulan arabayı zor da olsa kontrol altında tutmayı başardıktan sonra yavaşlayarak yolun kenarında durdu, kızarmış yanakları ve sulanmış gözleriyle Eylül'e baktı. Sinan'ın anıları, aracın içini terk ederek olmaları gereken yere, 18 yıl öncesine dönerken, geride kalp çarpıntılarıyla bekleyen iki kişi bırakmışlardı. Korku dolu ve yorgun iki kişi... Korku ve yorgunluğun yanında Sinan, kendini bu denli kaybettiği için pişmanlık ve kendini bu denli kaybetmesine sebep olduğu için de Funda'ya karşı öfke doluydu.

"Kusura bakma Eylül Hanım, biraz fazla kaptırmışım kendimi..."

"Ölebilirdik Sinan Bey!"

"Biliyorum abla, tekrar özür dilerim."

Hiç tanımadığı bir adamla, hiç tanımadığı bir yolun kenarında, "duran" bir aracın içinde olmaktan dolayı, böylesine memnuniyet duyduğuna kendisi de inanamayan Eylül, sakin ve ağır ağır akan zamanın tadını çıkardı. Araçtan inerek sıcak ve tozlu

havayı içine çekti. Sinan'ın tedirgin bakışlarla kendisini izlediğini ve beline gizlediği tabancayı şöyle bir eliyle yoklayıp kontrol ettiğini fark etmemişti. Sigara istemek için geriye dönüp arabadan içeri kafasını uzattığında, Sinan'ın pür dikkat kendisine baktığını gördü. Bu dikkatli bakışların ne anlama geldiğini çözmeye çalıştıysa da sonunda düşünmeyi bırakıp, ikram edilen sigaradan bir nefes aldı, rüzgârın da etkisiyle kısa sürede biten sigarayı yolun kenarına doğru fırlatarak arabaya geçti.

"Daha ne kadar yolumuz var?"

"Çok az kaldı Hanım Abla, beş dakikaya varırız."

Çok sakin ve sessiz geçen üç dakikanın ardından, trafik ışıklarından sağa döndüklerinde, şehirlere özgü hareketli caddelerden birine girdiler. Cadde, sağlı sollu dükkânlarla, lokanta ve kahvelerle doluydu. Kaldırımlarda yürüyenler, hayatın her türlü sıkıntısından uzak, tüm geçmişlerini ve geleceklerini dondurmuşlar gibi mutlu ve kendi hallerindeydiler. Hayatında ilk kez gördüğü bu şehirde yaşayacağı günlere daha da yaklaşmış olmanın getirdiği bir tedirginlik vardı Eylül'ün üzerinde. Çok kısa bir süre sonra arabadan inecek ve bilinmeyenlerle dolu bir karmaşanın içine girecekti. Belki günler belki de aylar sürecek bilmece dolu hayatı daha yeni başlıyordu ve ne olursa olsun ailesi için her şeye değerdi.

Eylül, artık kalabalık caddeye varmış olmalarının getirdiği güvenle Sinan'a döndü:

"Sinan Bey, Funda ve siz... Yani... Hikâyeniz nasıl bitti?"

Sinan bu soruyu bekliyormuşçasına boğazını temizleyip sakince cevap verdi:

"Sırılsıklam bir halde Funda'nın yüzüne bakarken içerden birisi bağırdı: 'Sevgilim, ne yapıyorsun kaç saattir kapının önünde?' Çiçekler elimden kayıp gitti, yüzüğü de Funda'nın suratına atmak geçti içimden ama inanın bunu yapacak kadar gücüm kalmamıştı o an. Yere yığılmadan arabama kadar gidebilmek için yalvardım Allah'a. Arabaya kadar sendeleyerek yürürken Funda arkamdan öylece baktı, ne içeri girdi ne de bir

şey söyledi. Sadece baktı... Belki de ağlıyordu ama geriye dönüp bakmadım. İşte Funda'yı son kez gördüğüm ve özgürlüğüme yeniden kavuştuğum gün o gün oldu."

"Çok üzüldüm Sinan Bey, inanın, gerçekten çok üzüldüm."

"Üzülme Hanım Abla, ben çoktan üzülmeyi bıraktım. Ben halimden çok memnunum, ne kadın dırdırı ne de çocuk vızıltısı var hayatımda. Ama o gün Funda'yı da içeriden bağıran o herifi de vursaydım, şimdi çok daha rahat olurdum."

Eylül, böyle bir anda her insanın gözünün dönebileceğini, hele Sinan gibi birisinin çok daha kolay silaha sarılabileceğini anlıyordu ama yine de Sinan'ın bunu bu kadar rahat söylemesinden rahatsız olmuştu.

Kırmızı Ford yavaşlayarak büyükçe bir binanın önünde durdu. Sinan anahtarı çevirerek, gürültülü canavarı susturdu ve Eylül'e döndü:

"Son durak Eylül Hanım."

Eylül, Sinan'dan bir veda konuşması beklediği için değil, şimdi ne yapması gerektiğini bilmediği için durakladı. Bunu sorarcasına adamın suratına bakarken, Sinan el frenini çekti ve arabadan indi. Eylül de onu takip etti. Banka olduğunu yeni fark ettiği binanın önüne kadar yürüdüler. Sinan elindeki poşeti Eylül'e verirken, "Lütfen ben arabaya binip uzaklaşınca aç bunu," dedi.

Eylül, merakla Sinan'ın uzattığı poşeti aldı. Sanki bundan sonra yaşayacağı günler poşetin içine sıkıştırılmış gibi hissetti ve karanlık bir perdenin ardındaki bugünleri şimdiden görmek için, gözlerini endişeli bakışlarla poşete dikti. Sinan, Eylül'ün dalgın ve tedirgin haline aldırmadan, vazifesini layıkıyla yerine getirmiş bir memur edasıyla, elini uzatarak müsaade istedi. Arabasına doğru hızlı adımlarla ilerlerken, ardında bıraktığı kadın, gözlerini poşetten ayırmış kendisini izliyordu. Sinan tam arabasına binecekken caddenin diğer tarafından bir sesin ona doğru bağırarak yaklaştığını gördü:

"Hoop, Sinan!"

Karşıdan karşıya geçip kırmızı Ford'un yanına kadar gelen adam Sinan'dan daha zayıf ve genç görünüyordu. Adamı gülerek karşılayan Sinan, samimi bir şekilde "Ooo, sen nerelerdeydin kaç zamandır birader," diyerek cevap verdi. Trafiğin gürültüsünden tam olarak duyulamayan diyalog, Eylül'ün 9-10 metre ötesinde sürüyordu. Sinan'ın uzun süredir görmediği dostlarından biri olduğu anlaşılan adam on dakika önce Eylül'ün oturduğu koltuğa oturmak üzere kapıyı açtı ve arabayı çalıştıran Sinan'a sorduğu soru, kükreyen motorun gürültüsü arasında Eylül'ün kulaklarına kadar geldi. Hızla hareket edip uzaklaşan Ford'un peşinden şaşkınlıkla bakan Eylül, adamın sorusunu, trafik gürültüsünden dolayı yanlış anladığına kanaat getirerek tekrar poşete odaklandı. Bu esnada Sinan bir yandan dikiz aynasından gittikçe küçülen Eylül'e bakıyor, bir yandan da arkadaşının, "Senin çocuklar nasıl? Yoksa üçüncü de mi geldi," sorusuna neşeyle cevap veriyordu.

"Yolda kardeşim yolda, iki ay sonra geliyor inşallah."

"Hadi hayırlısı. Bu da mı kız yoksa?"

"Allah'a şükür bu seferki erkek. Senin kızı istemeye geliriz artık."

"Ulan seninle dünür olacağıma, kızımı Çulsuz Nedim'in oğluna veririm daha iyi be."

Bütün bu konuşmalardan habersiz olan Eylül talimatta yazıldığı şekilde banka binasının yan duvarına yanaşarak poşeti açtı. İçinde küçük bir cüzdan ve siyah bir zarftan başka bir şey yoktu. Cüzdanın ceplerinde ise kendisi için yeni ismine göre düzenlenmiş sahte bir kimlik ile yine aynı isim adına hazırlanmış ve şu an önünde durduğu bankaya ait bir paramatik kartı olduğunu gördü. Bir an izlendiği endişesiyle etrafına şöyle bir bakındı, kalabalık caddede yürüyen insanları ve köşedeki dilenciyi, gözleriyle bir süre takip etti. İzlenmediğinden emin olduktan sonra zarfı açarak okumaya başladı:

"Tekrar merhaba Eylül Belen! Bundan böyle yeni isminiz Betül Özden ve şu andan itibaren ben dâhil karşılaşacağınız herkes size bu isimle hitap edecek. Poşetteki cüzdanda yeni isminize düzenlenmiş bir kimlik ve banka kartı bulacaksınız. Şimdi Betül Özden; cüzdandaki paramatik kartı ile bankanın makinesinden hesabınıza yatırılmış 80 lirayı çekin, ardından saat tam 15.30'da caddenin karşısındaki Denizatı Lokantası'na gidin, genç ama tecrübeli bir garson olan Yücel'i çağırın, yeni isminizle kendinizi tanıtın ve aşağıda yazılı mönüyü kendisine sipariş edin."

Eylül, kafasını kaldırarak karşı kaldırımdaki Denizatı Lokantası'nı gördükten sonra okumaya devam etti.

"Kırmızı et yemediğinizi biliyorum ama kural kuraldır Betül Hanım. Gözcüler tarafından kontrol edileceğinizi hatırlatmak isterim. Uzun süredir bir şey yemediniz. Biraz enerji toplamanız gerektiğini düşünerek besin değeri yüksek bir öğle yemeği hazırlattım size. Sizinle aramızdaki iletişimi bir süreliğine Yücel sağlayacak. Bu nedenle ondan gelen hiçbir şeyi geri çevirmeyin ve itiraz etmeyin. Aksi takdirde itirazlarınızı bizzat şahsıma yapılmış kabul eder ve ona göre davranırım!"

Eylül, elindeki sayfaların, önceki mektuba göre daha sert ifadelerle yazılmış olduğunu düşünerek okumayı sürdürdü.

"Yemeğinizi bitirdikten sonra sigara içmek, tuvalete gitmek veya sadece oturup kafanızı dinlemek için en fazla 15 dakikanız var. İsterseniz de hemen yemekten sonra hesabı isteyebilirsiniz. Her halükârda Yücel size yeni talimatlarınızı ulaştıracak. Hesabı ödeyin ve garson uzaklaştıktan sonra okuyun mektubumu. Zaten sonrasında hangi saatte nerede olacağınızı ve ne yapacağınızı öğrenmiş olacaksınız. İşte listeniz:

- 1 az pişmiş biftek
- bol baharatlı, domates soslu peynir salatası
- 1 kadeh kırmızı şarap
- 4 dilim ekmek
- 1 porsiyon vişneli dondurma

Tadını çıkararak yemenizi dilerim Betül Hanım. Uzun yılların ardından kırmızı etle ilk kez bu kadar yakınlaşacak olan mideniz belki bu duruma isyan edebilir. İlk biftek lokmasında biraz zorlanacaksınız ama yemeğiniz bittiğinde geriye sadece talimatı yerine getirmenin huzuru kalacak. Bence bu huzur için her şeye değer. Sizce de öyle değil mi?"

Az pişmiş biftek sözünü okur okumaz Eylül'ün yüzü ekşidi, hangi sebeple bu mönünün hazırlandığını düşündü ama saatlerdir yaşadıkları gibi bu listeye de bir anlam veremedi. Sakin olmaya gayret ederek son cümleyi de tamamladı ve mektubu ellerinde buruşturarak tüm hıncını, eciş bücüş ettiği kelimelerden çıkardı. Derin bir nefes aldı ve Denizatı'na doğru topuklarını yere sertçe vura vura ilerledi. Lokantanın önüne vardığında, alnında minik boncuklar halinde ter damlaları oluşmuştu. Kapıdan içeri girer girmez, klimanın yarattığı serin rüzgâr, sudan yapılmış boncukları, adeta buz kristallerine çeviriverdi. Alnında oluşan hafif sızıya aldırmadan yürüyen Eylül, ne lokantanın lüks ve ışıltısıyla ne de kapıdan içeri girerken kendisine "Hoş geldiniz Hanımefendi," diyen kibar görevliyle ilgilendi. Salonun sağ tarafında, duvar kenarındaki masalardan birine oturarak etrafına bakındı. Görebildiği kadarıyla kendininkiyle birlikte dört masa daha doluydu. Masalardan birinde 70'li yılların modasını üzerinde taşıyan, beyaz döpiyesli, beyaz şapkalı bir kadın ve karşısında yine beyazlar içinde takım elbiseli bir adam; diğerinde ise büyükanne ve torun olduklarını tahmin ettiği yaşlı bir kadınla, 9-10 yaşlarında şirin bir kız çocuğu oturuyordu. Sol çaprazında kalan en son masada ise tek başına oturan bir adam garsondan

mönü istiyordu. Bakışları bir süre adamın üstünde gezindikten sonra ona doğru yürüyen garsonu fark etti. Genç görevli yaklaşınca ona, kendisiyle Yücel'in ilgileneceğini söyledi. Garson "Hay hay Hanımefendi," diyerek çekildi ve diğer masaya mönü götüren ve yalnız başına oturan adamın siparişini bekleyen delikanlının yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Anlaşılan Yücel, sol çaprazındaki yalnız adama servis açan garsondu. Kulağına fısıldandıktan sonra diğer garsonla alelacele müşterileri değiştiren Yücel, koşarcasına Eylül'ün yanına geldi.

"Hoş geldiniz Hanımefendi, beni istemişsiniz?"

"Evet, ben Eyl... Şey, Betül Özden."

Betül Özden ismi garsonun kendine daha bir çeki düzen vermesini sağladı.

"Tekrar hoş geldiniz Betül Hanım, siparişinizde bir değişiklik oldu mu yoksa aynen önceden bana bildirdiğiniz mönüyü mü istiyorsunuz?"

Elindeki mönüden Yücel'in de haberdar olması Eylül'ü şaşırtmıştı. Ama kendisini asıl şaşırtan şey, Yücel'in cümlesindeki "bildirdiğiniz" sözüydü. Görünüşe göre (tabii Eylül'ü tuzağa düşürmek için numara yapmıyorsa) garson, kendisine verilen listenin Eylül Belen yani Betül Özden tarafından ısmarlandığını düşünüyor, işin iç yüzünü bilmiyordu. Hatta Yücel de Eylül'ünkilere benzer talimatlar alıyor ve bunlara göre hareket ediyor olabilirdi.

"Siz isterseniz önceden bildirilen mönüyü bana okuyun, eğer değişiklik varsa söyleyeyim."

Bu sefer de Yücel şaşırmış görünüyordu. Hemen elinde tuttuğu küçük defteri açarak siparişleri saydı. Noktasından virgülüne kadar Eylül'ün mönüsüyle aynıydı saydıkları. Sipariş listesi teyit edildikten sonra garson:

"O halde yemekleriniz hazırlanıyor, birkaç dakikaya hazır olur. İsterseniz şarabınızı önden getirebilirim," dedi.

"İyi olur, biraz serinlemeye ihtiyacım var."

"Hemen getiriyorum efendim."

Lokantanın içi o kadar ferah ve dış dünyadan o kadar uzaktı ki, bu atmosfer Eylül'e bile oraya ne sebeple geldiğini unuttu-rabilirdi. Turistik bir şehir olsa da Bartın gibi küçük bir kentte böyle bir lokantanın olmasına şaşırmıştı. Çok hafif bir müziğin yanında, nereden geldiği belli olmayan dalga sesleri, lokantanın geniş salonunda özgürce dolaşıyordu. Arada bir, çok uzaklardan gelen martı çığlıkları Eylül'ün kulaklarına kadar gelip onu da özgürlüğe davet ediyorlardı. Klimalardan yayılan serin hava, saçlarının arasından geçerek okyanusa dönerken, burnuna okyanusu, rüzgâr ve martıları anımsatan taptaze parfüm kokuları geliyordu. Salon mavi, lacivert ve beyaz tonlarıyla dekore edilmişti. Duvarlar sanki binlerce deniz kabuğunun bir araya gelmesiyle oluşmuş gibiydi. Oturduğu masanın bembeyaz örtüsünün üzerinde de duvardakilere benzer deniz kabuklarından serpiştirilmişti. Her şey o kadar şık, kusursuz ve temiz görünüyordu ki, bir an için uyandığı kulübeyi, Sinan'ı ve tozlu arabasını unutan Eylül, "Özgürlüğüme kavuşur kavuşmaz ilk işim buraya Selim'le gelmek ve bunu kutlamak olacak," diye düşündü. Özgürlük! Evet, özgürlüktü Eylül'ün bu lokantada bulduğu şey. Daha doğrusu kaybettiğini fark ettiği şey...

Özgürlüğünü kendi eli ayağı gibi asla ayrılmaz bir parçası olarak görürdü, ne var ki eli ayağı hâlâ onunla beraberken özgürlüğü avuçlarından kayıp gitmiş, hiç tanımadığı bir YABANCI tarafından sürgüne gönderilmişti. Uzaklardan kendisini çağıran martılar ona sakinlik telkin ederlerken kısa bir süre içerisinde şarabı da kadehe konmuş ve masasına getirilmişti. Gayet kibar bir garson olan Yücel, "Afiyet olsun Hanımefendi, diğer siparişlerinizi de hemen getiriyorum," diyerek çekildi ve Eylül'ü kısa bir süre daha denizin o kendine özgü sesiyle yalnız bıraktı. Kaybettiği özgürlüğünün peşinden hüzün diyarına dalan gözlerinde damlalar birikti. Denizin suları gibi tuzlu ve taze... Birisi hırçın, deli dolu, başına buyruk, özgürce çağlayıp kükrerken; ötekisi ise içli, dertli bir halde süzülüp akıyordu özgürlük denen o harikulade nimetin ardından. Martılar her çığlık attığında, dalgalar

her kıyıya vurduğunda Eylül biraz daha kendine geldi. Yücel'in gelmediği her dakika Eylül biraz daha unuttu orada oluş sebebini. Ve her geçen saniye biraz daha anladı aslında kaybettiği şeyin özgürlük olmadığını. Özgürlük kaybedilen, sonra bulunan, sonra bir daha kaybedilen bir şey olamazdı. Özgürlük onun doğasıydı, onu var edendi ve hep onunlaydı. Aynen damarlarında gezen kan gibi, ciğerlerinde dolaşan hava gibi tüm zerrelerinde özgürlük kol geziyordu. Kaybettiği şey sadece bu bilişti. En az gökyüzünde gezen martılar kadar özgürdü, hatta belki daha da fazla... Çünkü seçebilirdi. Bu oyunda olmayı seçtiği gibi çıkmayı da seçebilirdi. Ama o ailesi için oyunu seçmişti ve artık Selim için, çocukları, tüm sevdikleri için mızmızlanmayı bırakıp oyunu oynamalı ve bu işi bitirmeliydi. Aksi halde oyunda kaldığı her saniye kendisine büyük bir ıstırap olacak ve oyunu bitirme şansı da aynı oranda zora girecekti. Klimadan yayılan serinlik, kıyıya vuran dalgalar ve uzak ülkelerden haberler getiren martılar Eylül'ün kulağına hep bir ağızdan aynı şeyi fısıldıyorlardı sanki: "Sen doğru olanı yaptın, sevdiklerin için bir süre iradenin iplerini başka birinin emrine verdin. Sadece kısa bir süre... Ama ne zaman istersen o ipleri tekrar eline alabilir ve farklı bir yol izleyebilirsin. Özgürsün ve bunu kimse senden alamaz!"

Dili kurutuyormuş hissi uyandıran şarabından büyükçe bir yudum aldı. Salonu dolduran tatlı melodinin ve aldığı koca yudumun etkisiyle biraz daha yatışan Eylül, az pişmiş biftek düşüncesini mümkün olduğunca kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ne çare ki birazdan Yücel elinde yemek tepsisiyle gelecek ve işkence dolu dakikalar başlayacaktı. Büyük bir yudum daha içti kadehten. Serin Fransız şarabı cesaretini artırmış olmalıydı ki Yücel'i yanına çağırarak:

"Yücel, sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Buyurun Betül Hanım?"

"Buraya gelip hangi yemeklerden yiyeceğimi sana kim söyledi?"

Garson sanki böyle bir soruya hazırlıklıymış gibi sakince Eylül'ün yüzüne baktı ve kulağına doğru eğilip fısıldayarak cevap verdi:

"İnanın bunu bilmeyi ben de en az sizin kadar isterdim, benden önce davrandınız çünkü aynı şeyi ben size soracaktım."

"Nasıl yani? Tam olarak anlayamadım."

"Bakın hanımefendi, burada dört yıldır garsonluk yapıyorum ama daha önce hiç böyle bir siparişle karşılaşmadım. Aslında kimse bana zorla bir şey yaptıramaz ama kız kardeşimi düşününce başka çarem kalmadığını gördüm."

"Dediklerinden hiçbir şey anlamadım, neler dönüyor?"

"Betül Hanım, şu soldaki masada oturan adam muhtemelen bizi gözetliyor ve sizinle bu kadar uzun konuşmam onu rahatsız etti. Ben siparişlerinizi getireyim."

"Dur Yücel, seninle mutlaka konuşmam gerek."

"Hanımefendi, anlamıyorsunuz, sizinle konuşmam yasak!"

"O halde bifteğimi balıkla değiştirmem mümkün mü acaba? Doktorum kırmızı eti yasaklamıştı bana."

"Mümkün değil Hanımefendi."

Diğer masadaki yalnız başına oturan adam Yücel'e doğru baktığında delikanlı, sesini biraz daha yükselterek, kaprisli bir müşterisini yatıştırmaya çalışan tipik garson edasıyla konuştu:

"Mümkün değil Hanımefendi, siz kırmızı şarap istediniz. Ama beyaz şarap konusunda ısrar ediyorsanız bu size bizim ikramımız olsun, ben beyaz şarabınızı da getireyim."

Yücel'in ne yapmaya çalıştığını anlayan Eylül de sesini yükselterek karşılık verdi:

"Hayır delikanlı, ben ne istediğimi unutacak kadar yaşlanmadım daha, lütfen bir dahaki sefere daha dikkatli olun. Ama açıkçası kırmızı şarabınız hoşuma gitti, kalsın..."

Hay hay der gibi kafasını hafifçe eğip bu fikri onayladığını gösteren garson masadan uzaklaşırken, yan masadaki esrarengiz müşteri de onları izlemeyi bırakıp yemeğiyle ilgilenmeye koyuldu. Eylül ise Yücel ile mutlaka konuşması gerektiğini,

böylece birçok düğümü çözebileceğini düşünüyordu. Kısa bir süre sonra Yücel, elinde kocaman bir tepsi tutan ve kendisinden yaşça daha küçük bir gençle beraber geri geldi. Çocuk büyük bir itinayla tepsiyi dengede tutarken Yücel de içinde sipariş edilen yemeklerin olduğu tabakları, çatal ve bardakları tek tek masaya dizdi. Tatlı hariç listedeki her şey masaya özenle konulmuştu.

"Tatlınızı, yemeklerinizi bitirdikten sonra getirmeyi düşünüyorum Hanımefendi ama isterseniz şimdi de getirebilirim."

"Teşekkürler Yücel, yemeklerimin bitmesine yakın getirirsen sevinirim."

"Başka bir isteğiniz olursa elinizi kaldırmanız yeterli. Size afiyet olsun."

Biftek parçasının umduğundan daha büyük gelmesi Eylül'ün bulanan midesini daha da fena yapmıştı. Biftek öyle az pişmişti ki üzerinden tabağa sızan kırmızı renkli sıvının kan mı yoksa salça mı olduğu konusunda şüpheye düştü. Bir süre tabağı seyreden Eylül, kafasını kaldırdığında Yücel'in acıyan gözlerle, sol masadaki adamın ise dikkatle kendisine baktıklarını gördü. Bu işi bitirmek zorunda olduğunu hisseden çaresiz kadın, önce bifteğini mümkün olabildiği kadar küçük parçalara böldü, sonra salatasıyla bu parçaları bir güzel karıştırdı ve çatalın ucuyla aldığı minik bir lokmayı bir çırpıda yuttu. Neredeyse çiğnemeden yuttuğu bu ilk lokmadan sonra büyükçe bir yudum şarapla ağzındaki et tadından kurtulmaya çalıştı. Salondaki hiçbir sesi duyamayacak kadar kulakları zonklamaya başladığında kendi kendine, "Güçlü ol Eylül, pes etme Eylül!" telkinleriyle cesaret veriyordu. Zor da olsa tabağındaki etlerin yavaş yavaş bittiğini görmek çocuklar gibi sevindirmişti Eylül'ü. Arada bir çapraz masadaki gözcüye bakmayı da ihmal etmiyor ve her seferinde adamın gözlerini kendisine dikmiş bir vaziyette pür dikkat oturduğunu görüyordu. Sonunda, her lokmadan sonra şarabından aldığı yudumun yardımıyla ve büyük bir eziyetle yemeğini bitirdi. Kusmamak için insanüstü bir güç harcadığı fazlasıyla belli oluyordu. Büyük bir meydan savaşından zaferle çıkmış yorgun

askerlerin edasıyla önünde duran boş biftek tabağına bakarken, kulaklarındaki zonklama, yerini tekrar martıların çığlıklarına, dalgaların ve müziğin sesine bırakır olmuştu. Gerilmiş kaslarını sandalyesine yaslanarak dinlendirirken Yücel de yanına gelmiş, masayı toparlayıp temizlemeye koyulmuştu. Boş tabakları, kirli bardakları ve çatal bıçakları hızlıca yanında getirdiği tekerlekli sehpaya taşıdı, yeni bir yayvan tabak ile küçük çatal bıçaklar koydu Eylül'ün önüne. Işıl ışıl parlayan geniş yayvan tabağın üstüne de bu temizliğe yakışmayan, hafif kirli bir peçete serdi. Peçeteyi sererken ellerinin titremesine engel olamamıştı. "Ben tatlınızı getireyim Betül Hanım," diyerek uzaklaştı. Bunu derken Yücel'in sesinin de elleri gibi titrediğini fark etti Eylül. Ağlamamak için gözlerini sımsıkı yuman, kusmamak için de eliyle midesine bastıran kadın, en azından bugünlük işkence bitti diye düşünüyor, kendisini bu duruma düşüren YABANCIYA olan nefreti her geçen saniye katlanarak artıyordu. Düşünebilmek için sakinleşmesi, sakinleşebilmesi için de kafasındaki soruların en azından bir tanesine adam akıllı bir cevap bulması gerekiyordu. Yücel ile konuşmalıydı ama nasıl? Yan masadaki adama göz ucuyla baktığında ısrarla izlendiğini gördü. Kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordu kendisini. Garson da ısrarla Eylül'e bakıyordu ama bakışlarıyla bir şey söyler gibiydi sanki. Yücel'in ne söylemeye çalıştığını anlamaya çabalarken genç garson eline bir peçete alarak katlamaya başladı ve gözleriyle tabaktaki peçeteyi işaret etti. Tabağına serili peçeteye baktığında peçetedekilerin aslında kir değil silik bir şekilde yazılmış yazılar olduğunu gördü. Yeni bir talimat aldığını düşünerek peçeteye doğru biraz daha eğildi ve ilk cümleyi güçlükle okudu:

"Betül Hanım, ben Yücel! Lütfen karşı masadaki adama fark ettirmeden okuyun, aksi halde bu benim sonum olur!"

İlk cümleyi okur okumaz Eylül'ün kalbi bir kuş gibi çarpmaya başladı. Yapayalnız başladığı bu korkutucu oyunda güvenebileceği

birisi olacaktı belki de. Bu oyunda yalnız olmadığını, birilerinin kendisinin yanında olduğunu görmek öyle bir ümit vermişti ki kadıncağıza dünyayı yerinden oynatacak kadar güçlü hissediyordu şu anda kendisini. Kafasını ellerinin arasına alarak düşüncelere dalmış bir hale büründü ve peçetedeki ümit ışığını, nefesini tutarak okumaya devam etti:

Anladığım kadarıyla siz de benim gibi bu işin içindeki kurbanlardan birisiniz ve maalesef sizin de benden fazla bir şey bilmediğiniz belli oluyor. Yine de birbirimizin bu işe nasıl bulaştığımızı bilirsek belki parçaları birleştirdiğimizde bir sonuca varabiliriz.

Bundan bir hafta önce 15-16 yaşlarında bir çocuk lokantadan içeri girdi ve beni sordu. Yanına gittiğimde elime mühürlü bir zarf tutuşturup "Bu senin!" dedi ve koşarak çıktı gitti. İşlerim olduğundan peşinden gidemedim. Zarfı açıp baktığımda içinde bir sayfalık bir mektup ve başka bir küçük zarf daha olduğunu gördüm. Önce küçük zarfı açtığımda gözlerime inanamadım. Onlarca banknot bana bakıyordu. Paraları kimseye göstermeden yerine koyup tuvalete geçtim ve tekrar açıp baktım. Aceleyle saydım paraları, tam 20 bin lira vardı zarfta. Hemen diğer sayfayı aldım elime ve okuduklarımdan sonra "Güzel Allahım! Bu nasıl bir iş böyle," dedim. Kısaca şöyle yazıyordu mektupta:

"Küçük Yücel, bu 20.000 TL artık senin, sana söylediklerimi aynen yaparsan kız kardeşini de büyük bir beladan kurtarmış olacaksın. Eğer sadece parayı alıp, dediklerimi yapmazsan kardeşin çok acı çeker ve ölmek için yalvarır."

Resmen tehdit ediliyordum. Ayrıca kardeşimin hangi saatte nerede olduğu, ne iş yaptığı, nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığı gibi bir sürü ayrıntı

da yazıyordu. Yani onlara inanmam için ne gerekirse yapmışlardı. Ayrıca durup dururken bana 20.000 TL veren birisi ciddi olmalıydı. Benden istediği şey ise gayet basitti: Bugün saat tam 15.00'te lokantaya Betül Özden adında birinin geleceği, ona hazırlayacağım mönü ve yemeklerini eksiksiz olarak yemesi gerektiği söylenmişti. Ayrıca bu görevi kabul edersem size iletmem için bana bir emanet bırakılacağı da yazıyordu mektupta. Ne yapmam gerektiğini düşünürken gene küçük yaşlarda bir çocuk kapının önüne minik bir koli koyarak hızla uzaklaştı ve 20 metre ötedeki sokağın köşesinde durup beklemeye başladı. Herkesten önce koşup koliyi aldım, üzerinde ismim yazıyordu. İçinde ise bu işi kabul edip etmeyeceğimi soran bir cümlelik yazı vardı. Görevi kabul edersem bunu sokağın başında bekleyen çocuğa işaret etmem gerektiği ve çocuğun beni en fazla beş dakika bekleyeceği söyleniyordu. Fazla zamanım ve seçeneğim yoktu Betül Hanım ve gördüğünüz gibi ben de kabul ettim. Ancak size iletmem gereken emanet bana ulaşmadı ve ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Sonrasını zaten biliyorsunuz. Bu arada içiniz rahat olsun Hanımefendi, yediklerinizin içine kesinlikle size zarar verebilecek bir şey konulmadı. Açıkçası sizi zehirleyebileceklerini düşündüğüm için bu listeyi başından sonuna kadar ellerimle hazırladım."

Eylül, biraz düş kırıklığı ve daha çok hayretle okumaya devam etti. Demek ki yalnız değildi ve belki de Sinan, bazlama getiren yaşlı adam ve bilmediği başka insanlar da kendisi gibi bu oyunda kurbandılar. Belki de şu an uzaklarda veya yakınlarda kendisine verilen talimatları yapmaya çalışan bir sürü insan vardı.

"Bu yaşadıklarımdan kimseye söz etmememi, polise haber vermememi özellikle de sizinle asla konuşmamamı söylüyordu mektubu yazan. Ancak bu işin sonunda mutlu olmayacağıma inandığım ve sizin halinize gerçekten acıdığım için, bunları aktarmaya karar verdim Betül Hanım. Benim hikâyem bu kadar. Allah sonumuzu hayretsin."

Eylül, okumayı bitirince kafasını kaldırarak gözleriyle Yücel'i aradı. Bir el hareketiyle hesabı istedi. Bunu gören yan masadaki adam da yüksek sesle, "Hesap lütfen, yalnız çok acil!" dedi. Yücel çabucak adamın hesabını götürdü. Hesabın yazdığı deri kaplı, ince, uzun ve içi kadife klasörün arasına parayla beraber iki zarf koyan adam keskin ve sert bakışlarla Yücel'i şöyle bir süzdü ve, "Hanımefendinin zarfını hemen şimdi verdiğini göreyim delikanlı," dedi. Garson hiçbir şey söylemeden klasörün içine baktı ve üstünde Betül Özden yazan zarfı götürüp Eylül'ün masasına bıraktı. İki-üç dakika sonra tekrar gelerek Eylül'e hesabını getirdi. Eylül daha önceki mektupta kendisine söylendiği üzere zarfını garson uzaklaşınca açtı ve okumaya koyuldu. Biraz önce acele hesabı isteyen adam şimdi tüm aciliyet ortadan kalkmış gibi rahatça tekrar yerine kurulmuş, hatta bir kendisine bir de yan masadaki Betül Özden'e kahve istemişti. Eylül'e kahvesini getiren Yücel, yan masadaki adamdan olduğunu söyleyince Eylül, gayriihtiyari adama baktı ve adamın fincanını şerefe der gibi ileri uzatıp, hafifçe gülümseyerek karşılık verdiğini gördü. Acaba bu adam "O" muydu? Yücel'le paylaştıklarından cesaret alan Eylül, "Siz de mi talimatları yerine getiriyorsunuz bayım," diye seslendi adama. Yücel donakalmış, kıyametin kopmasını beklerken adam gayet sakin ama bir o kadar da sert cevap verdi:

"Evet Hanımefendi, ben de vazifemi yapıyorum ve tek bir soru daha soracak olursanız ailenizin yanına döner ve kaderinizi yaşarsınız."

"Anlıyorum..."

Adam ya çok sadık bir hizmetkârdı ya da kendisine yöneltilen tehdit en ufak hata kaldırmayacak kadar büyüktü. Eylül, bunları merak etse de öğrenmek için bir çabaya düşmedi çünkü adam gerçekten ciddiydi.

Yücel uzaklaşmıştı, adam hâlâ kendisine bakıyordu ve elinde yeni talimat mektubuyla bu işin sonunun nereye varacağını düşünüyordu. Mektubu okuyup bitirdikten sonra kalp çarpıntılarının sesiyle beraber tek bir ses dolaşıyordu hayalinde: Elindeki mektubun son cümlesi...

"Bu saate kadar, talimatlarıma olan sadakatiniz sınandı ve sadakat dersinden tam puan aldınız! Her şey bundan sonra başlıyor Betül Özden!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Vakit varken gülümse... Yarın daha kötü olacak..."

Edward A. Murphy

1 HAZİRAN 2007 - CALIFORNIA-SAAT 03.15

Soğumuş kahvesinden bir yudum daha alan Dedektif Kenway, gömüldüğü dosyalardan kafasını kaldırıp duvardaki saate baktı. Sabahın üçü olmuştu ve sırt ağrıları artık yatması gerektiğini söylüyordu. Yavaşça sandalyesinde doğruldu, arkaya doğru gerinerek sırtını dinlendirmeye çalıştı ama bir işe yaramadı. 57 yaşını devirdiği günden beri çektiği ağrılar, son 10 gündür hât safhaya ulaşmıştı. Bundaki en büyük pay önünde duran dosyaların verdiği yorgunluktu. Dört ayrı cinayet, dört ayrı yer ve tek şüpheli: Kendi halinde, sıradan bir muhasebeci olan Simonize Rexton! Çok küçük yaşta annesini kaybeden ve başka kardeşi olmayan genç Rexton, 14 yaşında babasının küçük ayakkabıcı dükkânında çalışmaya başlamış, 17 yaşına geldiğinde babasını da kaybetmiş ve dükkânı iyi sayılabilecek bir paraya satarak, zengin bir işadamı olma hayalleriyle elit tabakaya hitap edecek lüks bir spor salonu açmış ancak vergi kaçırdığı için aldığı cezaların altından kalkamamış, salonu kapatmak zorunda kalmıştı. Elinde kalan son parasını da kumarhanelerde bitirdiğinde yaşı henüz 19'du. Hayatının bundan sonraki kısmında, spor merkezi işinden edindiği çevrenin de desteğiyle önce büyük bir gıda ithalatçısının yanında, sonra bir psikiyatri merkezinde, daha sonra da ünlü bir kozmetik markasının alt bayisinde ön muhasebe ve evrak takibi işlerinde kısa süreli çalışmış, son olarak tarım ilacı

ve gübre üreten bir firmada masa başı işine başlamış, zamanla yükselerek firmanın muhasebesine alınmıştı. Dokuz sene kadar herhangi bir problem olmadan bu işe devam etmiş, ancak zengin olma hayallerinden vazgeçmemiş olsa gerek bazı yolsuzluklara bulaşmıştı. Firmanın üst düzey yöneticilerinden biriyle ortaklaşa giriştiği bu küçük çapta dolandırıcılık meselesiyle ilgili, hakkında dava açılmış, bir süre tutuklu yargılanmıştı. Ancak Rexton, bu davanın ucunun kimlere kadar uzandığını biliyordu ve bunu koz olarak kullanmaktan çekinmedi. Kısaca, yaptığı şantajlar sonucu hakkındaki şikâyet geri alınan ve davadan beraat eden Simonize Rexton, bir süre işsiz kaldı. Çalıştığı firma ise bunca dedikodu sebebiyle feshedilerek başka bir isimle iş dünyasında yeniden boy göstermeye devam etti. 28 ay boşta gezen Rexton, bunca zamandır kazandığı iş tecrübesinin ve hakkında çok şey bildiği birtakım itibarlı insanların sayesinde çok daha köklü ve büyük bir firmada yine muhasebeci olarak işe başladı. 11 senedir çalıştığı bu büyük firmada en ufak bir yanlışı görülmemiş, tüm denetlemelerden tam puan alan, dürüst ve çalışkan biri olarak tanınmıştı. San Jose'de, zengin sayılabilecek bir muhitte küçük ama gösterişli bir evde tek başına yaşıyordu. Hayatında bir kadın yoktu ve çevresi iş arkadaşlarıyla sınırlıydı.

Büyük oranda beyazlamış saçlarını karıştırarak okuduklarından bir anlam çıkarmaya çalışan dedektif, yorgun gözlerini ovaladı, sandalyesinden kalkarak salonun içinde bir oraya bir buraya volta atmaya başladı. "Eğer zenginlik, Rexton için bir saplantı olsa," diyerek söylendi. "Son girdiği işte mutlaka bir açık verirdi, ayrıca bir insan zengin olmak için neden işsiz güçsüz onca zavallıyı öldürsün?" Volta atmayı bırakıp tekrar masanın başına geçti, saman kâğıtlarından birini ve kurşunkalemini eline alarak yazmaya başladı. İşin içinden çıkamadığı zamanlarda hep bu kurşun kalemini ve saman kâğıdını kullanır, aklından geçenleri yazar, bu sayede sakinleştiğine ve doğru düşünebildiğine inanırdı.

SİMONİZE REXTON:

VERİLER:

- 47 yaşında, kendi halinde yaşayan bekâr bir adam
- 32 yaşında tutuklu yargılanıp beraat etmiş
- Parmak izi ve saç kılı örneği kayıtlara girilmiş
- Zengin olmak için suç işleme potansiyeli mevcut
- 11 senedir temiz
- Tüm tanıdıkları asla cinayet işlemeyeceğine emin
- 10 gündür kayıp
- Tüm cinayet mahâllerinde ya parmak izine ya saç kıllarına ya da deri kalıntılarına rastlanmış.
- Maktullerle arasında bir bağlantı kurulamadığı gibi çalıştıkları mekânlara bir kez bile gitmemiş ya da gittiğini gören olmamış
- Bilinen bir düşmanı yok
- Çok sıkı bir dostu yok
- Alkol ve uyuşturucu bağımlılığı yok
- Ciddi bir kız arkadaşı yok.
- Psikolojik bir sorunu ve herhangi bir saplantısı yok

SORULAR:

- Parmak izleri ve saç kılları cinayet mahâllerinde ne arıyor? En azından eldiven kullanabilirdi!
- Öldürdüğü adamları (eğer öldürdüyse!) nereden tanıyor?
- Öldürdüğü adamları (eğer öldürdüyse!) neden öldürdü?
- Şu an nerede?
- Her günkü gibi işine giden bir adam neden bir anda ortadan kaybolur ve sonra dört kişiyi öldürür?
- Ben neden bu adamın kesinlikle katil olmadığına inanıyorum?
- Şu siyah zarfların içinden çıkan kukla resimleri! Bu resimleri taşıyan kara zarflar ne amaçla asıldı cesetlerin boyunlarına?

• Resimlerin çizildiği kâğıtlardaki parmak izleri kime ait? Rexton, önceden birisine çizdirdiği bu garip resimleri mi kullandı yoksa bu korkunç resimlerin sahibi Rexton'u mu kullandı?

Dedektif, resimler üzerinde bulunan farklı bir parmak izinin, Rexton'un üzerindeki şüpheleri kaldırmayacağını biliyordu. Rexton, bu olaylardan tamamen bağımsız birine mesela bir sokak sanatçısına bile çizdirmiş, daha sonra da her cesedin boynuna asmış olabilirdi bu resimleri. Ama Rexton'un bunu yapması için yıllardır herkesten gizlediği canice bir tarafının olması gerekiyordu. Şu anda bilinmeyen bir sebepten dolayı bu adamları öldürmüş olsa bile ne diye psikopat seri katiller gibi davranmıştı? Rexton gibi bir adamın profiline hiç uymayan, sapkın bir hareketti bu. Maalesef diğer parmak izinin sahibi belli değildi ve bilinen tek gerçek, Rexton'a ait olan saç kılları, deri kalıntıları ve parmak izlerinin tüm olay mahâllerinde bulunmuş olmasıydı. Dedektif düşünmeyi bırakıp, kurşun kaleminin ucundaki kömür tozlarını, sarı kâğıt üzerinde, harflere ve sözcüklere dönüştürmeye devam etti.

VARSAYIMLAR:

Rexton katil ise:

Öldürdüğü adamlar Rexton hakkında bilmemeleri gereken bir şey biliyorlardı, (son işindeki yeni bir dolandırıcılık girişimi olabilir), hepsine ayrı ayrı randevu verdi, içkilerine ilaç kattı ve sonra da işlerini bitirdi...

Rexton katil değil ise:

Rexton'dan nefret eden veya Rexton'un ortalıkta dolaşmasını istemeyen birisi ya da birileri bu adamları öldürerek suçu Rexton'a attı. (Eski iş yerinde yolsuzluğa onunla birlikte bulaşmış arkadaşları veya Rexton'un şantaj yaptığı itibarlı zenginler veya... Vs. vs. vs.)

Saatine tekrar bakan dedektif artık yatmak için çok geç olduğunu fark etti. Birazdan gün ışıyacaktı ve büroya gidip yapması

gerekenleri düşününce zaten kalan tüm uykusu da kaçıverdi. Önce Rexton'un eski iş yerindekileri bulacak sonra da yolsuzluk pisliğine kimlerle bulaştıysa tek tek hepsini gezecek ve en sonunda gerçekler su yüzüne çıkacaktı. Saman kâğıdı ve kurşun kalem, vazifelerini yine başarıyla yapmışlar ve bir sonraki zor görev için masadaki yerlerini almışlardı. Dedektif Kenway, son varsayımının doğru olduğuna tüm kalbiyle inanmış olmanın getirdiği huzurla ve sıcak bir kahve içerek bu huzuru pekiştirmek üzere mutfağın yolunu tuttu. Yalnız yolda giderken aklına gelen tek bir soru durgun bir göle atılan koca bir kaya gibi huzur dolu aklını bulandırıverdi: "Niye DÖRT kişi? Amaç Rexton'u katil olarak damgalatmaksa tek cinayet de aynı işi görürdü pekâlâ..."

Anlaşılan saman kâğıdı ve kurşun kalem için zor günler yeni başlıyordu. Sıcak kahvesinden huzursuzca bir kaç yudum içtikten sonra yatak odasına geçti ve mışıl mışıl uyuyan karısının tombul yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Üstünü çabucak değiştirerek ayaklarının ucunda odayı terk etti. Herkes dedektifin sabahın ilk ışıklarıyla büroya gelmesine alışmıştı ama karısı hâlâ bunu kabullenmek istemiyordu. Her sabah hep aynı ümitle gözlerini açar, yanında kocası olup olmadığına bakar ve yine hep aynı hayal kırıklığıyla yüzünü buruştururdu. "Bir sabah olsun kolumu attığımda seni yanımda bulayım," derdi dedektife. Bu sabah da şiş gözlerle boş yatağa bakarken, kocası çoktan büroya varmış masasına kurulmuştu bile.

"Efendim, günaydın. Şu dosyayla ilgili parmak izi çalışmaları tamamlandı ama maalesef hiçbir ize rastlanmadı. Eldiven kullanılmış hatta sonrasında işi garantiye almak için dosya, resimler ve kâğıtlar üzerinde fırça benzeri bir araçla temizlik yapılmış. Yani bu dosyayı size yollayan kişi bu konuda tam bir profesyonel gibi çalışmış."

"Hiçbir iz bulamadık da ne demek? Bunu söylemek için mi üç gündür mesai yaptınız? Yaptığınız tüm incelemeleri, en

küçük ayrıntısına kadar, beş dakika içinde yazılı olarak elimde görmek istiyorum! Anlaşıldı mı Curtis?"

"Evet efendim."

"Maggie?"

"Evet efendim."

"Umarım gözden kaçırdığınız bir şey yoktur. Eğer bulursam evrak deposunda kendinize şimdiden iki masa ayarlayın çünkü yeni yeriniz orası olur! Suzanna, sen de bana kafeini bol bir kahve getir!"

"Anlaşıldı Dedektif, kahveniz hemen geliyor."

Sinirlendiğinde boynundaki damarlar daha bir belirgin hale gelir, sesi diğer katlardan duyulur ve böyle zamanlarda kimse selam bile vermeye cesaret edemezdi dedektife. Sabah her zamanki gibi gün doğduktan hemen sonra ofise gelen dedektif, iğnelerle panosuna yapıştırdığı, o gün yapması gerekenleri ve daha sonraki günlerde yapacaklarını hatırlatan küçük kâğıtlara göz atmış, makineden doldurduğu kahvesini içerken günlük gazeteleri üstünkörü okumuş ve ardından yavaş yavaş ofise gelen acemi ördekleri karşılamıştı. Tüm çalışanlarına istisnasız bu ismi vermişti. İşine gösterdiği titizliğin aynısını memurlarında da görmeyi arzular ancak hepsi, sabahın dördünde ofise gelip saatlerce bir dava hakkında kafa patlatmaktansa "acemi ördek" olmayı tercih ederlerdi. Tekrar masasına oturduğunda saat 08.30 civarıydı. Üç gün önce kendisine isimsiz olarak postalanan bir zarf ve içindekileri, incelenmesi için memurlarına vermiş ama hiçbir parmak izi bulunamadığını, dört dakika önce odasından kovduğu Curtis'ten öğrenmişti. Kendi parmak izinden başka hiçbir iz olmaması, bu dosyayı ciddiye almak için yeterli bir sebepti. Pencerenin önünden dışarıya bakmayı bırakıp masasına yürüdü, dosyadan çıkardığı kâğıtlara ve resimlere belki yirminci kez tekrar baktı. Yazılar bilgisayarda yazılmıştı, cümleler düşüktü ama inandırıcıydı. En azından dedektif, parmak izi sonuçlarını duyana kadar inanmış görünüyordu. Aslında böyle şeyler zaman zaman başına gelirdi ve çoğunu fazla

önemsemez, genelde asılsız iddialardan veya ihbarlardan öteye geçemeyen bu gibi vakalarda klasik prosedürü uygulayıp gerisini zamana bırakırdı. Bu seferki durum ise biraz farklıydı çünkü bu dosyayı yollayan her kimse dedektife göre bu işin tam göbeğindeydi. Bunca yıllık tecrübeleri ona diyordu ki: "İnsanların çoğu dört kişinin öldürüldüğü bir cinayetle ilgili ihbarda bulunurken kimliğini saklı tutar, ki bu konuda kendilerine hak da verilebilir, ancak hiç kimse bu iddiaları yazdıktan sonra kâğıttaki ve zarftaki parmak izlerini yok etmez. Hem de profesyonelce!"

Artık zarf ve kâğıtlar üzerindeki incelemelerin ardından içerik ile ilgili araştırma yapma vakti gelmişti. Yazılanlardan bir yere varılacak gibi görünmüyordu. Fotoğraflardaki kadın bulunmalı, bu kadının Rexton ile ilgisi tespit edilmeli, maktullerden Roger Wolfen'in ailesi ile tekrar bir görüşme ayarlanıp fotoğraftaki kadının kim olduğu sorulmalı ve daha bir sürü şey yapılmalıydı.

Bir süre neler yapılacağını düşünen dedektif zarftan çıkardığı resimlere uzun uzun ve daha dikkatle baktı. Başından beri sezdiği bir garipliğin ne olduğunu bulmuş gibi görünüyordu. Telefonuna sarıldı ve acele gelmesi için Maggie'yi odasına çağırdı. Maggie, hiç vakit kaybetmeden biraz sonra odanın kapısında göründü. Gene hangi sebepten dolayı fırça yiyeceğini düşünerek, tedirgin bir halde içeri girdi ve dedektifin karşısına geçti.

"Gel Maggie, şu meşhur resimlere bir daha bakmanı ve sonrasında da yorum yapmanı istiyorum."

"Ne gibi bir yorum yapmamı istiyorsunuz efendim?"

"Sadece bak ve gözüne bir şey çarpıp çarpmadığını söyle bana."

Maggie eline aldığı fotoğraflara üstünkörü bakıp dedektife hemen geri verdi. Dedektifin şaşkın ve öfkeden kızarmak üzere olan gözlerine aldırmadan konuştu:

"Aslında Dedektif, üç gündür bu fotoğraflar elimde olduğu için incelemeye epey zamanım oldu. Sinirleriniz yatışınca ben de size zaten tam bu konuyla ilgili birkaç şey söyleyecektim."

"Maggie, uzatma da ne söyleyeceksen söyle!"

Kenway, belki de senelerdir ilk kez kendisine fikrini sormuşken, bunu tadını çıkara çıkara değerlendirmeye kararlı olan Maggie, gayet rahat ve sakin bir ses tonuyla devam etti:

"Efendim, bu fotoğrafların bende uyandırdığı ilk izlenim, doğal olmadıklarıdır. Öncelikle bilgisayar programlarından biriyle oynanarak çizildiğini düşündüm, ancak incelemelerim resimlerin gerçek olduğunu gösteriyordu. Açıkçası ben de sonucun böyle çıkacağını düşünüyordum çünkü bence bu fotoğraflarda doğal olmayan şey çizim ya da fotoğraf tekniği ile alakalı değil, fotoğraftaki kişilerle alakalı."

Maggie, ileride Eylül Belen olduğunu anlayacakları fotoğraftaki kadını, parmağıyla işaret ederek konuşmasını sürdürdü.

"Dikkat ederseniz Dedektif, üç resimde de kadın uyumasına rağmen adam gayet mutlu görünüyor. Üstelik mekânlar değişmesine rağmen kadının her pozda uyuyor olması şüphe uyandırıcı. Gelelim adama..."

Simonize Rexton tarafından öldürüldüğü düşünülen maktullerden Roger Wolfen'in, Eylül'e sarılarak vermiş olduğu pozlar gerçekten de doğal olmaktan uzaktı.

"Böyle çırılçıplak bir halde, sevgilisi uyurken fotoğraf çektirmek zaten saçma görünmüştü bana. Ama daha ilginç bir şey gözüme çarptı," diyerek mavi minderli kanepede çekilmiş fotoğrafı dedektife uzattı. Dedektif resme dikkatle bakmasına rağmen ilginç bir şey bulamamış gibi davranarak Maggie'ye soran gözlerle baktı.

"Odanın uç kısmındaki kitaplığa dikkat edin efendim! Kitaplıktaki resme..."

Dedektif çekmecesinden çıkardığı büyüteci Maggie'nin bahsettiği yere yaklaştırdı ve Eylül'ün kocası ve çocuklarıyla çekilmiş olan mutlu aile fotoğraflarını gördü.

"Gördüm Maggie, bu aynı kadın ama iyi de bunun neresi ilginç?

"Dedektif, muhtemelen bu kadın evli ve kocası da arka fondaki adam ve yine çok büyük olasılıkla burası kadının evi."

"Yani?"

"Yani efendim, hiçbir evli kadın evine sevgilisini getirip sonra da marifetmiş gibi bunu fotoğrafla belgelemez. Bu fotoğraf birilerinin işine geldiği için çekilmiş. Kısacası mesleki tecrübem ve kadınlık içgüdülerim bana şunları söylüyor: Bu resimler kadının haberi olmadan, sevgilisi ve aynı zamanda Simonize Rexton'un kurbanı olan Roger Wolfen tarafından, kadına ya da başka birine şantaj yapmak amacıyla çekilmiş."

Dedektif, zaten fark ettiği tüm bu detayların hepsini, kendi yetiştirdiği bir acemi ördeğin de görmesinden gurur duymuştu. Şöyle bir baştan ayağı Maggie'yi süzdükten sonra cevap verdi:

"İyi de Bayan İçgüdü, bu söylediklerinin hepsi hayal ürünü ve bir tanesi bile gerçek olmayabilir, o zaman ne diyeceksin bu işe?"

"O zaman bu dediklerimi çöpe atarım, olur biter efendim."

"O halde iki gün içinde bu fotoğraftaki kadın ve arka fondaki kocası olduğunu sandığımız adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Adları ne, nerde oturuyorlar, ne iş yapıyorlar, şimdi neredeler ve daha da önemlisi tüm bunların Simonize Rexton'la ne alakası var? İki gün, unutma Maggie!"

"Emredersiniz Dedektif."

Tüm kâğıtları ve resimleri tekrar zarfa koyan dedektif, masasının çekmecesinde duran silahını beline taktı, arabasının anahtarlarını alarak aceleyle odasından çıktı. Curtis'i görünce hafif bir el işareti yaparak seslendi:

"Curtis, işlerini birine devret, çıkıyoruz."

"Peki efendim."

Arabaya bindiklerinde Curtis nefes nefese kalmıştı.

"Nereye gidiyoruz Dedektif?"

"Geçmişe gidiyoruz Curtis, şu bizim meşhur muhasebecinin geçmişine..."

Bu cevabı sessizce onaylayan memur, Michael Kenway'in yanında olmanın getirdiği gururla koltuğunda biraz daha yayıldı.

İş disiplini konusunda fazla sıkı biri olsa da tüm ekibi, dedektife hayrandı. Hemen hepsinden yaşça büyük olan dedektif çoğuna bir baba veya bir ağabey gibi yaklaşmış, hepsinin dostluğunu kazanmıştı. Curtis de dedektifi örnek alanlardan birisiydi ve sadece dört senedir tanımasına rağmen ileride onun gibi bir dedektif olabilmek için her şeyini verirdi. Kendisinden tam 34 yaş büyük olan bu adama hayranlık dolu gözlerle bakarken 2005 senesinin Aralık ayında sol bacağından kurşun yediği günü hatırladı. Çantadaki parası için yol ortasında öldürülen genç bir kadının davası üzerinde çalışıyorlardı. Dedektifle beraber şüphelendikleri bir sokak çetesinin lideriyle görüşmeye gitmişlerdi. O gün hafızasına gri renkli bir gün olarak kazınmıştı Curtis'in. Gökyüzü kocaman bulutlarla kaplıydı ve şakır şakır yağmur yağıyordu. Sokak çetesinin bulunduğu mahalle, yıkık dökük, izbe binalarla doluydu. Sokakların köşe başlarında yanan çöp varillerinden dumanlar tütüyor, sokağın ortasında yürürlerken, terk edilmiş apartmanların aralarından, sefil görünüşlü insanlar korkuyla kendilerine bakıyorlardı. Varildeki ateşle ısınmaya çalışan birine çete liderinin ismini sormuşlar ve adam hiç konuşmadan titreyen parmağıyla ileriyi göstermişti. Sırılsıklam bir halde sokağın sonuna vardıklarında, yoğun dumandan genizleri acıyor ve gözleri yanıyordu. Sokağın bittiği yer geniş bir avluya açılıyor, meydandan sonra da sağa ve sola iki farklı sokak devam ediyordu. Dedektif, kendisine burada beklemesini, herhangi bir sıradışı durumda yardım çağırmasını söylemiş ve sağdaki sokağa dalarak gözden kaybolmuştu.

Curtis, gri gökyüzünün altında, kirli binalarla dolu bu küçük meydanda beklediği (geçmek bilmeyen) dakikaları düşünürken, dedektif ise keyifle, CD-çalara koyduğu Bach'ın piyano konçertosunu dinliyordu. 35 km daha yolları vardı ve Curtis, Bach'ın parmaklarından dökülen melodiler eşliğinde, vurulduğu güne geri döndü.

Ne kadar geçtiğini bilmediği bir sürenin ardından kulağına gelen birtakım bağrışmalarla, dedektifin girdiği sokağa doğru

hızla koşturmaya başlamıştı. Sokağa vardığında ise silahını çekip havaya ateş etmesi saniyeler almamıştı. Dedektif yerde yatıyor ve yanındaki iri kıyım serseriler onu tekmeliyorlardı. Silah sesiyle kaçışan adamlara aldırmadan yüzü kanlar içinde yatan dedektifin yanına ulaşmış, bir yandan da telsizine sarılarak yardım istemişti. Dedektifin başını nazik bir şekilde ellerinin arasına almış ve bunu yapanlara küfürler yağdırmaya başlamıştı. Dedektif ise kendisine teselli vererek, "Ben iyiyim Curtis, sakin ol," diyordu. İşte tam o anda, sokağın sonundan kafasını uzatarak silahıyla kendilerine nişan almış olan pisliği gördü ve ani bir refleksle dedektifin üzerine kapandı. Silah sesiyle beraber bacağına saplanan kurşun, canını öyle yakmıştı ki gözlerinden öfke ve ıstırapla karışık yaşlar boşanıverdi. İlk kez vuruluyor ve ilk kez kendi kan gölünün ortasında yatıyordu. Bacağının acısından çok içine düştüğü korkunun etkisiyle ses tellerini yırtarcasına haykırmış, silahını doğrultarak sağa sola rasgele kurşunlar yağdırmıştı. Çok kısa bir an karşı ateş geleceği endişesiyle tekrar dedektifin üzerine kapanmış ama karşılık veren olmamıştı. O an için tek duyduğu ses kendi nefesiydi. Kesik kesik alıp verdiği soluğunun dışında ne yağmurun ne rüzgârın ne de başka herhangi bir şeyin sesi duyuluyordu. Sanki bütün evren nefesini tutmuş, sessizce ve dikkatlice gri gökyüzünün altında kanlar içinde yerde yatan bu iki adamı seyrediyordu. Sonra ne olduysa önce yağmurun sesini sonra da uzaklardan gelen polis arabalarının sirenlerini duydu. O kadar çok kan kaybetmişti ki bedenindeki tüm enerji yattığı beton zemine akıp, ılık, ıslak ve kırmızı bir yatağa dönüştü. Müthiş bir uyuma arzusu tüm vücudunu kapladı. İçi rahatlamış bir şekilde dedektifin göğsünde derin bir uykuya dalmadan önce duyduğu son cümle, "Ben buna değer miydim be acemi ördek? Sakın öleyim deme çünkü sana ödemem gereken bir hayat borcum var!" olmuştu.

Geniş anayolda ilerleyen araç, Salinas tabelasından sağa doğru kıvrıldı. Kafasında dolaşan onca soruya rağmen Bach'ın *Minuet in G* adlı eserine dalıp gitmiş dedektifin yüzünde, cinayet

soruşturmasına giden bir adamın değil, aylar sürecek huzurlu bir tatile çıkan insanların ifadesi vardı. İrili ufaklı banliyö evlerinin düzensizce dizildiği mahalleye geldiklerinde dedektif, CD-çaların sesini birazcık kısarak Curtis'e döndü:

"Yaklaştık Curtis, Roger Wolfen ve Simonize Rexton arasındaki bağlantıyı çözmemize çok az kaldı, hissediyorum."

"Buradaki işimiz bitince gideceğimiz bir yer var mı efendim?"

"Aslında önce Rexton'un eski iş yerinden katakulli çevirdiği kişilere gitmeyi planlıyordum ama bu resimler elime ulaşınca önceliği Wolfen ve ailesine verdim. Belki buradan çıkınca Rexton'un çalışma arkadaşlarını da ziyaret ederiz."

17/A numaralı evin önünde arabayı durduran dedektif, oyunlarına ara verip meraklı gözlerle kendisine bakan çocukların yanına doğru ilerledi. Dört gün önce geldikleri bu evi yeniden ziyaret etmeleri, Wolfen'in kardeşlerini meraklandırmıştı. 10-12 yaşlarındaki çocuğun kafasını hafiften okşayarak sordu:

"Selam ufaklık, annen ya da baban evde mi?"

"Babam evde efendim, annem dışarıda."

"O halde, babana 'Dedektif Michael Kenway geldi,' der misin?"

"Sizi tanıdım efendim, ağabeyimin katilini arayan dedektifsiniz siz."

"Aynen öyle ufaklık."

"Şey efendim, bulabildiniz mi peki?"

"Az kaldı küçük adam, inan bana bulur bulmaz ilk sana söyleyeceğime söz veriyorum."

Küçük çocuk koşturarak eve girdi ve hemen ardından babasıyla beraber kapıda göründü. Üzerindeki atlet ve ayağındaki pijamaya aldırmadan heyecanlı bir şekilde kapının önündeki eski ayakkabıları giyen adam dedektiflerin yanına geldi.

"Hoş geldiniz baylar, yeni bir gelişme mi oldu? Yoksa katili yakaladınız mı?"

Polisler, tüm medyadan ve insanlardan sır gibi sakladıkları siyah zarf içindeki kukla resimlerinden, bu acılı aileye de bahsetmeyi düşünmüyorlardı.

"Merhaba Bay Wolfen, maalesef henüz yakalayamadık ama sizinle konuşmamız gereken önemli bir gelişme oldu."

"Tabii, konuşalım Bay Kenway, şöyle oturun," diyerek 10-15 metrekarelik küçük ve çorak bahçedeki tahta sediri gösterdi. Curtis'le beraber sedire oturan dedektif, adamın etraflarına toplanan çocukları uzaklaştırmasını bekledi. Tekrar yanlarına gelen Bay Wolfen'a zarfın içinden çıkardığı fotoğrafları uzattı. Hiçbir şey sormadan fotoğrafları alan adam, oğlunu ve yanındaki kadını uzun uzun inceledi. Curtis, adamın surat ifadesinden bir şeyler bilip bilmediğini anlamaya çalışıyordu. Neden sonra kafasını kaldıran Bay Wolfen, anlamsız gözlerle dedektiflere baktı.

"Bu kadın kim Dedektif?"

"Biz de size bunu sormak için gelmiştik bayım," dedi Curtis.

"Lütfen biraz daha dikkatli bakın, belki hatırınıza bir isim, bir adres ya da buna benzer bir şey gelir."

Biraz daha fotoğraflara dalıp giden adam hiçbir şey hatırlamadığını, oğlunun kızlarla ilgili konularda çok ketum oluğunu, belki Roger'ın annesinin bir şeyler bilebileceğini söyledi ve hemen ardından tekrar oyuna dalmış çocuklarına seslenerek çok acele annelerini bulup getirmelerini istedi. Çocuklardan biri, çıplak ayaklarıyla koştura koştura annesini çağırmaya giderken, Bay Wolfen, dedektiflere dönerek ümitsiz gözlerle ve yalvarırcasına sordu:

"Bayım, lütfen bulun o katili, benim oğlum kimseyi incitmedi, böyle bir ölümü hak etmedi!"

Böyle durumlarda insanları yatıştırmak ve teselli etmek her zaman Curtis'e düşerdi. Dedektif Michael Kenway, yıllardır birilerini sakinleştirmekten yorulduğu ve sözcüklerin hiçbir şeye yaramadığına inandığı için bu vazifeyi, sessiz ve sözsüz bir şekilde Curtis'e yüklemişti.

"İnanın Bay Wolfen, biz de en az sizin kadar bulmak istiyoruz bu kötülüğü yapanı. Bunun için buradayız."

"Anlamadığım bir şey var, bu resimlerdeki kadın neyi çözecek ki? Hem bu resimleri size veren her kimse ona neden sormuyorsunuz bu kadının kim olduğunu? Oğlum bu kadın yüzünden mi öldürüldü?"

"Bilmiyoruz bayım, ancak bu fotoğraflar isimsiz biri tarafından Dedektife postalandı, yanında da şunlar yazıyordu," diyerek zarfın içinden bir kâğıt çıkardı ve acılı babaya uzattı.

Dedektif! Zarftaki resimler bir şekilde benim elime geçti, sizin de işinize yarayacağını düşünerek görmeniz gerekir diye düşündüm. Ayrıca düşündüm ki cinayetler ile bu fotoğraflar arasında bir ilişki olabilir. Adımı gizleme sebebim ise korkutucu ve vahim cinayetlerin işlenmiş olması. Bu olaydan dolayı başıma bir şey gelmesini istemem. Umarım ciddiye alırsınız ve umarım bu resimler işinize yarar. Saygılarımla...

Yazılanlardan herhangi bir anlam çıkaramayan Bay Wolfen, kâğıdı bir kenara koyarak derin düşüncelere daldı. Neden sonra tekrar söze başladığında gözlerinde hafif bir umut ışığı parlıyordu.

"Bakın Dedektif, oğlum iyi birisiydi, kalbi çok temizdi ve kimseye kendisinden dolayı bir zarar gelsin istemezdi. Ama hayat bazen insanlara küçük hatalar yaptırabilir. Son zamanlarda oğlumun etrafında çok da tekin görünmeyen insanlar gezmeye başlamıştı. Ufak tefek kirli işlere girip çıktıklarını tahmin ediyordum. Bir gün Roger'a bunların kim olduğunu sorduğumda 'Arka mahalleye yeni taşınan arkadaşlarım,' diyerek geçiştirdi. Tedirginliğimden bahsedip biraz daha üsteleyince 'Bugüne kadar dürüst ve namuslu yaşadık ama kardeşlerim hâlâ yalınayak geziyorlar, onlar da mı bizim gibi yokluğa alışacaklar, onlar da mı rahat bir hayatı sadece rüyalarında görecekler,' gibi şeyler söyledi. Anlayacağınız şüphelerimde haklı çıkmıştım ama bundan daha fazla bir şey de anlatmadı. Sadece merak etmememi, bu insanların cebinde bir miktar paraları olduğunu, kendisinin de bu sayede yeni ve namuslu bir iş kurmak gibi planları

olduğunu söyledi. Zaten daha önceki gelişinizde de bahsettiğim gibi Roger bir gün, bir süre eve gelmeyeceğinden, sonrasında yeni işini kurup hepimizi rahat ettireceğinden bahsetti. Sonrasını zaten biliyorsunuz, aradan bir hafta geçti ve gazetelerden öldürüldüğünü okuduk."

Bay Wolfen bunları anlatırken sesinin titremesine engel olamamıştı. Curtis, tam yeni bir teselli girişiminde bulunmaya yeltenecekken ileriden Bayan Wolfen ve küçük çocuğu göründü. Sedirde oturan üç adamın yanlarına gelerek dedektifleri selamlarken, yaşlı adam da karısına belli etmeden gözlerindeki yaşları sildi.

"Hoş geldiniz."

"Merhaba Bayan Wolfen."

Küçük çocuğu işaret ederek:

"Oğlumdan öğrendiğim kadarıyla katil hâlâ ortalarda dolaşıyormuş, bana da galiba bazı fotoğraflar gösterecekmişsiniz?"

"Maalesef durum söylediğiniz gibi bayan, ancak bu fotoğraflar bizi katile götürebilir, lütfen bu kadına dikkatle bakın ve bize kim olduğunu bildiğinizi söyleyin."

Curtis'in eline tutuşturduğu fotoğraflara bakan kadın da kocasından farklı bir cevap vermedi. Dedektifler bir süre de kadının yakınmalarını dinlemek zorunda kaldılar ve gitmek üzere ayağa kalktılar. Dedektif Kenway, elini uzatırken Bay Wolfen'a:

"Son bir şey var Bay Wolfen," dedi. "Roger'ın etrafında dolaşan şu yeni tipler, onları nasıl bulabilirim? Adları nedir?"

"Efendim, inanın adlarını bilmiyorum ama Roger ortadan kaybolduktan sonra içlerinden biri bir iki kere eve geldi, Roger'ı sordu. Ben de, 'Sizinle gittiğini sanıyordum, nerede olduğunu bilmiyorum,' dedim."

"Demek onlar da Roger'ın nerede olduğunu bilmiyorlardı? İlginç..."

"Evet Dedektif, açıkçası ben de şaşırdım delikanlının oğlumu sormasına, bir daha da buralarda görmedim hiçbirini."

"Anlıyorum bayım ama gittikleri bir kafe, beraber takıldıkları bir mekân veya onları bulabileceğim herhangi bir isim lazım bana."

O sırada üzgün kadın söze karıştı:

"Galiba ben içlerinden birinin adını biliyorum Dedektif."

"Çok güzel Hanımefendi, nedir?"

"Oğlum telefonda konuşurken karşısındakine Matrix diyordu. Bildiğim kadarıyla bu zamana kadar bu isimde bir arkadaşı yoktu. 'Bu, yenilerden birinin adı olsa gerek,' diye düşündüm."

Matrix ismini duyunca hafiften hayal kırıklığına uğrayan Curtis müdahale etti:

"Hanımefendi, muhtemelen bu gerçek ismi değil. Son yılların meşhur filmlerinden birinin adı, yani çocuğun takma ismini duymuşsunuz. Hatırlayabildiğiniz başka bir isim veya adres var mı acaba? Tipleri nasıldı mesela?"

Bu sefer de adam cevap verdi:

"Kapıya gelen ve Roger'ı soran çocuk simsiyah, uzun ve deri bir ceket giymişti, çizgi şeklinde sakalları vardı."

Curtis içinden, 'Çocuğa boşuna Matrix dememişler,' diye geçirdi. Sözü tekrar anne almıştı:

"Bir keresinde de Sam'in Yeri'nde buluşma ayarladıklarını duydum. Hatta biraz tartışarak konuşuyorlardı telefonda. Roger, hatırlayabildiğim kadarıyla şöyle diyordu bağırarak: 'Ne demek iş yattı, boşuna mı uykusuz kaldım onca gece! Sam'in Yeri'ne gidiyorum, orda konuşalım bunları, şimdi rahat konuşamıyorum!' İşte böyle demiş ve ceketini kapıp öfkeyle çıkmıştı evden. Bu saatte nereye gittiğini sorduysam da cevap vermeden kapıyı çarpıp gitmişti."

"Orayı bilirim Dedektif, anayola çıktıktan sonra 2 km ileride bir benzinlik var, benzinliğin ve içerisindeki barın sahibidir Sam, galiba oradan bahsediyordu Roger."

Kendilerini, katilin bulunması için yalvararak uğurlayan anne ve babayı geride bırakan dedektifler arabaya geçip Sam'in barına doğru yola koyuldular.

"Ne diyorsunuz bu işe efendim?"

"Ne diyeyim Curtis, Matrix beyaz tavşanın peşinde biz de Matrix'in peşindeyiz. Bu iş iyice ilginç bir hal almaya başladı."

"Efendim, Matrix ve arkadaşlarının bu işle bir ilgileri olduklarını sanmıyorum, çünkü Roger ortadan kaybolduğunda bunlarla beraber değilmiş."

"Bakalım acemi ördek, bakalım ve görelim."

Benzinliğe girdiklerinde saat öğleni geçmişti. Barın kapısından geçerek barmenin olduğu tarafa yöneldiler. İçerisi bomboştu, barmen de aheste aheste elindeki bezle kadehleri ovalıyor, tekrar yerlerine yerleştiriyordu. Yaklaşan iki yabancıyı görmesine rağmen hiç umursamadan işine devam etti. Dedektifler iyice yaklaştıklarında ise kafasını şöyle bir kaldırıp:

"Akşam altıdan sonra açıyoruz beyler!" dedi.

Dedektif Kenway, barmenin sözünü duymamış gibi davranarak uzun taburelerden birine oturdu, ceketinin cebinden kimliğini çıkarıp tezgâhın üstüne koydu ve:

"İki soda alalım o zaman," dedi.

Polis kimliğini gören barmen alelacele elindeki bardakları bırakıp dedektiflere sodalarını verdi ve tedirginlikle sordu:

"Daha bir hafta önce gelip arama yaptılar, temiz çıktık! Her asılsız ihbarda gelip adımızı kirletmeye hakkınız yok! Bu defa niye geldiniz? Uyuşturucu mu yoksa kaçak içki ihbarı mı?"

"Bu sefer daha kötüsü, cinayet!" dedi Curtis, sodasını yudumlarken.

Barmen, ağzı açık bir şekilde dedektiflere bakakaldı. Önce ne diyeceğini bilemedi, ağzında bir şeyler geveledi, peşinden söylemek istedikleri döküldü ağzından:

"Efendim, barımızın bu cinayetle ilgisi yoktur umarım?"

"Buna, senden alacağımız cevaplardan sonra karar vereceğiz dostum. Şimdi sana tek bir isim söyleyeceğim, sen de bu isimle ilgili ne biliyorsan bize anlatacaksın, tamam mı?"

"Tamamdır, sorun."

"Matrix!"

"Şu uzun deri ceketli çocuktan bahsediyorsunuz sanırım, ne olmuş ona?"

"Kimdir bu çocuk, necidir? Onu nerede buluruz?"

"Bakın baylar, buraya gelen her müşteri bana kim olduğunu nerede oturduğunu anlatmaz. Ayda iki ya da üç kere gelir. Arkadaşlarıyla genelde dip taraflardaki masalarda oturmayı tercih ederler. Birkaç saat otırur, sonra da sakince çeker giderler."

"Gerçek adını biliyor musun?"

"Hayır, aslında çocuğu bizzat tanıyor değilim. Bir keresinde kalkıp evlerine giderlerken arkadaşlarından biri, 'Hey Matrix, masada sigaranı unutmuşsun dostum,' diye seslendi. O çocuğun Matrix olduğunu oradan biliyorum yani."

"En son ne zaman geldiler buraya?"

Hafızasını biraz zorladıktan sonra cevap verdi:

"En son geldiklerinde zavallı Roger'ın fotoğrafları gazetelerde yeni çıkmıştı. Olayı biliyorsunuzdur herhalde, şu muhasebeci tarafından öldürülen Roger Wolfen. Yıllardır bu civarlarda bu kadar feci bir olay yaşanmamıştı."

"Olayı bilmemiz bir yana biz bu işi çözmek için buradayız dostum."

Bunu duyan barmenin dedektiflere olan saygısı biraz daha artmıştı. Ne de olsa kendi mahallelerinde yaşanan bir cinayeti çözeceklerdi, hatta vereceği cevaplar bu cinayetin çözülmesinde çok önemli olabilirdi. Durumu biraz daha sahiplenen barmen, dedektiflerin işine yaramayacak bir sürü şey anlattı. Roger'ın bir seferinde ne kadar sarhoş olup kapının önüne nasıl kustuğunu anlatıyordu ki Curtis, barmenin gevezeliklerine bir son verdi. Kartını uzattı, Matrix ve arkadaşları tekrar gelirlerse, mutlaka kendilerini aramasını söyleyerek ayağa kalktı. Dedektif Kenway'in arkasından yürüyüp kapıdan çıkmıştı ki siyah bir cipin içinden inenler dikkatini çekti. Hemen dedektife işaret ederek cipten inen uzun deri ceketli çocuğu gösterdi.

"Matrix olabilir mi efendim?"

"Olabilir Curtis, içimden bir ses ta kendisi diyor hatta."

Cipin yanına doğru yürümeye başladılar. Cipten inen diğer gençlerle beraber Matrix de dedektiflere doğru yürüyordu. Ortada bir yerde karşılaştıklarında Curtis gençlerin önünü keserek mevzuya girdi.

"Beyler bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Sen de kimsin yaa?"

Dedektif, Curtis'e sert çıkışan çocuğa kimliğini göstererek, "Benim ortağım!" diye cevap verdi. Dedektifin polis kimliğini gören grupta ani bir kıpırdanma ve heyecan, belirgin bir şekilde kendini gösterdi. Curtis, çocukla tartışmayı uzatmadan kestirip atmak ve asıl meseleyi konuşmak için Matrix'e döndü.

"Sen Matrix misin?"

Curtis'in lafını kesen diğer çocuk ukalaca cevap verdi:

"Hayır zeki adam, görmüyor musun, O Mickey Mouse!"

Gülüşmeler ve alaycı bakışların arasında Matrix, hiç beklenmedik bir şey yaptı: Grubun arasından fırlayarak hızla koşturmaya başladı. Barın arka tarafına doğru uzanan geniş meydana vardığında Curtis'in de peşinden fırladığını ve ensesinde olduğunu gördü. Curtis, aradaki mesafenin artmasına hiç müsaade etmeden on dakika boyunca kovaladı Matrix'i. Benzinliğin ilerisinde uzanan mahalleye vardıklarında, uzun ve deri ceketli delikanlının bacakları çözülmeye, dalağı tehlike sinyalleri vermeye başlamıştı. Kapısının önünde sigarasını tüttüren yaşlı bir kadına çarptı, sendeleyerek duvara yaslandı ve hemen peşinden gelen dedektifin pes etmeye hiç niyetinin olmadığını gördü. Vücudu daha fazla koşmasına müsaade etmiyordu, nefes nefese yaslandığı duvarın dibine çöktü ve ellerini kaldırarak yanında bitiveren polise teslim bayrağını çekti. Kesik kesik nefes almaya çalışırken, kovalamacayı kaybetmenin öfkesi ile haykırdı:

"Tamam, tamam! Kahrolası polisler, buradayım işte! Ne istiyorsunuz benden?"

"Bu kadar çabuk pes edecektin madem, ne diye onca eziyete soktun beni! Ayağa kalk, bacaklarını aç ve ellerini duvara daya!"

Nefes alışverişi düzene girip, öksürük krizi azalan Matrix kendisine denilenleri itiraz etmeden yaparken, daha sakin ve efendi bir üslupla sorusunu yineledi:

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Aslında senden istediğimiz bir şey yoktu asi çocuk, ancak kaçmandan anlaşılıyor ki senden almamız gereken bir şeyler var. Sen söyle, ne vereceksin bize?"

"Size vereceğim hiçbir şey yok! Beni arayan sizsiniz, niye arıyorsunuz beni?"

Matrix'in üzerini arama işini bitiren Curtis, fazlasıyla sert bir hareketle sırtı dönük çocuğun ellerini arkasında bükerek kelepçenin soğuk demirini bileklerine geçirdi. Hiçbir şey söylemeden serseriyi sürükleyerek yürümeye başladı. Canı yanan Matrix, karşı koymaya çalıştıysa da bir işe yaramamıştı. Söylene söylene dedektifin peşi sıra yürümeye devam etti. Dedektif Kenway'e durumun kontrol altında olduğunu bildiren Curtis, telsizini beline koyarken yan gözle de Matrix'e bakıyordu. Hâlâ söylenmeye devam eden çocuk, ısrarla kendisinden ne istediklerini soruyor, sinirlerini bozan sessizlikle karşılaşınca da okkalı bir-iki küfür savurup eli mahkûm bir şekilde yürümeye devam ediyordu. Bir süre yürüdükten sonra karşıdan gelen Dedektif Kenway'in arabasını görerek durdular. Araba yanlarına yanaştığında Curtis, çocuklar gibi neşeli bir kahkaha attı. Dedektif, Matrix'in arkadaşlarını arka koltuğa dizmiş, ellerini de birbirlerine kelepçelemişti. Koca adamların yüzlerindeki, gizlice yaramazlık yaparken yakalanmış ve bu işe çok bozulmuş haşarı çocukların somurtkan ifadesi ve balık gibi istiflenmiş görüntüsü Curtis'in çok hoşuna gitmişti. Arabadan inen yaşlı dedektif, gayet ciddi bir yüz ifadesiyle Matrix'in gözlerine baktı, baktı, baktı...

"Delikanlı, senin yüzünden arkadaşlarını da yakarım ve arkama bile dönüp bakmam! Oyun oynamaya vaktimiz yok, bu

yüzden sana ilk ve son kez soruyorum: Arkadaşlarını serbest bırakayım mı yoksa hep beraber yanmaya razı mısın?"

Kafası önde birkaç saniye düşünen Matrix, karanlık hayatında nadiren de olsa yapabileceği iyi ve doğru şeyler olması gerektiğine karar verdi.

"Arkadaşlarımı bırakın! Sorularınızı yanıtlayacağım."

Kısa sürede arkadaşlarının kelepçeleri çözülmüş, delikanlılar serbest kalmış, istediği soğuk bira önüne gelmiş, karşısındaki dedektiflerin gözlerindeki kararlılığa bakarken bulmuştu kendini Matrix. Sam'in barında, arka tarafta bir masada oturuyorlardı.

Birasını kafasına dikip şişeyi yarıladıktan sonra ürkek bakışlarla dedektifleri süzdü. Zor bir durumda olduğu belliydi ve yatıştırılması gerekiyordu.

"Bak delikanlı, anlatacakların her ne olursa olsun inan en doğru olanı yapıyorsun. Eğer şimdi burada bize söyleyeceklerini kendine saklarsan belki de yarın her şey için çok geç olabilir. Şimdi sakin ol, derin bir nefes al ve en başından her şeyi anlat."

Matrix derin bir nefes almak yerine birasından büyük bir yudum daha almayı tercih etti. Şişenin neredeyse geri kalanını da midesine indirdikten sonra konuşmaya başladı.

"Bundan altı ay kadar önce Roger ve ailesinin oturduğu mahalleye taşındım. Eski arkadaş grubum, sık sık benimle buluşmaya bu civarlara gelirlerdi. Özellikle mahallenin içindeki boş baraka evlerden biri, en çok takıldığımız mekândı. Aynı mahallede takıldığımız için bir şekilde Roger ile tanıştık ve sonra da arkadaşlığımız ilerledi."

"Dur bir dakika Matrix, Roger ile tanışmanız nasıl oldu, yani yolda yürürken, 'Hadi gel, sen de bizimle takıl,' demediniz herhalde?"

"Buralarda buluştuğumuzda kendisiyle karşılaşıyorduk ama henüz tanışıklığımız yoktu. Bir gün Roger'ı tek başına üç-beş çapulcuyla kavga ederken gördük. Yalnız bir adama saldırmalarına göz yumamazdık. Hemen yardımına koşarak serserileri paraladık ve arkadaşlığımız o gün başladı."

Curtis, bir kolunda haince sırıtan bir kuru kafa, diğer kolunda ise korkunç bir ejderha dövmesi olan uzun, deri ceketli adamı, inanmayan gözlerle süzdü.

"Hiç tanımadığın bir adama, sırf ona acıdığın için yardım ettin, öyle mi? Ne kadar dokunaklı..."

Curtis'in alaycı sözlerini duymazdan gelen Matrix, konuşmasını sürdürdü.

"Artık Roger da bizim grubun bir elemanı olmuştu. Bilirsiniz, bir grubun elemanları hayatlarını paylaşırlar. Artık birlikte içiyor, birlikte eğleniyor ve birlikte hayal kuruyorduk."

"Bu hayallerinizin içinde zengin olmak da vardı, değil mi?"

"Elbette, hatta zengin olmak ve o paralarla çılgınlar gibi eğlenmek en büyük hayalimizdi."

"Ve bu hayaliniz için yasadışı planlar kurmaya başladınız, öyle mi?"

"Hayır, bunu da nereden çıkardınız?"

Dedektifin bu suçlayıcı sorusu Matrix'i şaşırtmış görünüyordu. Hatta Curtis de Dedektif Kenway'in bu sorusuna şaşkın gözlerle bakmaktan kendini alamadı.

"Bak genç adam, sen bu yollarda yürümeye başladığında ben muhtemelen mesleğimde 15. yılımı doldurmuştum. Şu anda 28. senemin içindeyim. Ömrünü senin gibilerle harcayan bir adam var karşında."

Dedektif bu cümleyi söylerken yüzünden, yılların yorgunluğuyla birlikte babacan bir ifade gelip geçti. Aynı ifadeyle devam etti sözlerine:

"Bu nedenle, beni kandırmaya çalışmadan dosdoğru konuş. Eğer sana inanırsam başın derde girmez, ama yalan söylemeye devam edersen bu yılların acısını senden çıkarırım bilmiş ol!"

"Tamam Dedektif, tamam! Yine siz kazandınız, lanet olasıca vicdanım yüzünden düştüğüm hallere bak!"

Matrix'in söyledikleri dedektiflerin gözlerine şüpheli bir gölge düşürdü ama söze girmeden dinlemeye devam ettiler.

"Evet, zengin olma hayalimiz uğruna bazı ufak tefek girişimlerimiz oldu ama inanın bana kimseye en ufak zararımız dokunmadı. Roger'la da bu girişimlerimizden biri sırasında tanıştık aslında. Mahalledeki araçlardan birinin radyosunu almaya çalıştığımız bir gece, Roger'ın bağırışıyla herkes çil yavrusu gibi bir tarafa dağıldı. Bir tek ben kaldım arabanın yanında, çünkü neredeyse radyoyu söküp ceketimin içine koymuştum. Roger koşarak yanıma geldiğinde işimi bitirmiş ben de kaçmak üzereydim ama geç kalmıştım. Şimşek gibi bir yumruk savurdu, tam gözümün altına, acıyla yere düşüp kıvranırken o da beni tekmeleyip bağırmaya devam ediyordu. Birkaç saniye içinde benimkiler yardımıma koştular ve Roger'ın elinden kurtarıp uzaklaştırdılar. O sırada Roger'a da okkalı bir-iki yumruk ve tekme atmayı ihmal etmemişlerdi. Anlayacağınız çok cesur bir çocuktu Roger. Ertesi günlerde mosmor bir gözle yolda yürürken, karşımdan gelen mor gözlü başka birini gördüm. Evet, bu Roger'ın ta kendisiydi. Her ikimiz de o haldeyken tekrar kapışmak aklıma bile gelmedi ne yalan söyleyeyim. Hatta hafiften bir gülme aldı beni. Böyle cesur bir adamla tanışıp arkadaş olmak istedim o an. Yanına yaklaştım ve kendimi tanıttım. O gece olanları unutturmak için içecek bir şeyler ısmarlamayı teklif ettim ve Sam'in barına gittik. Roger da bizi sevmiş olacak ki o günden sonra sık sık görüşmeye devam ettik. İşte böyle sayın dedektifler. Roger'la tanışmamız tamı tamına böyle..."

"Pekâlâ delikanlı, gelelim hikâyenin bizi ilgilendiren kısmına. Roger'ı kim, ne için öldürdü?"

"Aslında Dedektif bunu benim size sormam gerekiyor çünkü polis olan sizsiniz, yani bunun cevabını bulmak sizin işiniz."

"Oyun oynamaya vaktimiz yok Matrix, bu katil başka insanları öldürmeye teşebbüs edebilir, en azından Roger'ın anne ve babası derin bir nefes alsınlar. Tekrar ediyorum, Roger'ı kim ve ne..."

"Durun durun bir dakika, siz benim bu işle bir alakam olduğunu mu düşünüyorsunuz yoksa?"

"Sorulara cevap vermezsen aynen dediğin gibi düşüneceğimizden emin olabilirsin, evet seni dinliyoruz!"

"Bakın beyler, benim bu cinayetle en ufak bir bağım yok, lanet olsun! Size yardımcı olmaya çalışmak hataydı, o fotoğrafları hiç yollamamalıydım!"

Birbirlerine ani bir bakış atan dedektifler duyduklarına şaşırmış görünüyorlardı. Hemen dosyasını kapan Curtis, içinden çıkardığı yazıyı ve fotoğrafları masaya koyarak:

"Bunlardan mı bahsediyoruz Matrix," dedi.

Genç adam, önüne serilen fotoğraflara dalgın dalgın bakarak uzaklardan gelen bir iniltiyle cevapladı:

"Evet. Sizi katillere götüreceğini umduğum fotoğraflar, dönüp dolaştırıp bana getirdi."

Dedektif, bol limonlu üç soda sipariş verirken Curtis de masada doğrularak durumun önemini kavradığını gösterir bir ilgiyle Matrix'e tekrar sordu:

"Şu meseleyi başından anlatmaya ne dersin Matrix?"

"Pekâlâ. Roger'la arkadaşlığımızın ilerlediği dönemlerde onu da bizim işlere bulaştırmamıza çok az kalmıştı. Her seferinde dürüstlükten ve haysiyetten bahseder, bizi sevse de yaptığımız işlerin yanlış olduğunu, daha doğru dürüst işler yapmamız gerektiğini söylerdi. Ama teyp, radyo ve CD-çalar işini biraz daha büyütüp de aynı zamanda araçları da alabileceğimiz planlar yapmaya başlayınca onun da ilgilenmeye başladığını görüyorduk. Artık sadece yapacağımız büyük işin planlarını konuşuyorduk. Bir kere büyük bir vurgun yapıp elimize geçen parayla iş kurup, dürüst insanlar olarak yaşamaya başlayacaktık. Amacımız buydu, inanın bana bu son işimiz olacaktı."

"Neydi bu iş Matrix?"

"Aynı gece hepimiz dağılacak, takibe aldığımız yeni model lüks araçları çalıp bir yerde buluştuktan sonra çalıntı araba alan pisliklere satacaktık. Gelen parayı da bölüşüp bir süre dinlendikten sonra beraber bir iş kuracaktık. Ama Roger'ın ortadan kaybolması planlarımızı suya düşürdü."

"Nereye kayboldu?"

"Bilmiyorum. Günlerce buluşup her ayrıntısını konuştuğumuz büyük güne bir hafta kala bu fotoğrafları çekenlerin yanına gitti. Bir daha da geri dönmedi."

"Nasıl yani?"

"Biz, büyük işin planlarını yaparken Roger de kendisine büyük bir iş geldiğini ama kafasının çok karışık olduğunu söylemeye başladı. Toplamda kazanacağımız parayı neredeyse tek başına kazanabileceği bir iş olduğunu da gitmeden önceki gece söyledi."

"Nasıl bir işmiş bu böyle? Kimmiş Roger'a bu işi verenler?"

"İşin ne olduğunu biz de bilmiyoruz Dedektif. Zaten Roger o sıralar kendisi hakkında hiçbir şey anlatmıyordu. Bir gariplik vardı üzerinde. Bizim de aklımız fikrimiz şu büyük vurgunda olduğundan çok fazla da ilgilenemiyorduk onunla. Bundan bir ay kadar önce başladı Roger'daki gariplikler. Kafası çok karışık ve çok kararsız gibiydi. Kendi kendine mırıldanışlarına şahit oldum çok defa. 'Aslında kimseye bir zararım dokunmayacak, araba çalmaktan daha iyidir,' dediğini duydum bir seferinde. Sorduğumdaysa cevap vermiyordu. Sonra bir hafta kadar ortadan kayboldu. Nereye gittiğini hâlâ kimse bilmiyor. Döndüğünde neşesi yerine gelmiş gibi görünüyordu. Bu arada bizim büyük vurguna dokuz gün kalmıştı. Ertesi gece Sam'in yerinde içerken Roger cep telefonunu çıkarıp bana bu fotoğrafları gösterdi. Hatta benim cep telefonuma aktarmamı istedi fotoğrafları. Ben de dediğini yaptım. Onu hayatımda hiç bu kadar içerken görmemiştim. Fotoğraftaki kadını sordum, tanımadığını söyledi. İçkiyi çok kaçırdığını düşünürken üzerine bastıra bastıra kadını tanımadığını ama bu kadın sayesinde hayatının değişeceğini, büyük vurgundan kazanacağımızdan daha fazla parayı bu kadın sayesinde alacağını söyledi kahkahalarla. Ayakta bile zor duruyordu. Bardan çıkıp evlerimize dağılacakken bu anlattıklarını unutmamı, bu fotoğrafları da sadece mecbur kalırsam açıklamamı tembih ederek uzaklaştı. Dediklerinden hiçbir şey

anlamasam da sarhoşluğuna verdim. Ertesi gün görüşmek üzere ayrıldık. Bu, onu son görüşüm oldu. Oysa görüşüp büyük vurgunun ayrıntılarını son kez gözden geçirecektik. Ama dediğim gibi bir daha göremedik Roger'ı. Sonra da gazetelerde haberini okuduk maalesef. Düşündüm ki bu fotoğraflar elinizde olursa belki onun katillerini yakalamanız daha kolay olur."

"Niye bize kimliğini gizli tutarak gönderdin bu resimleri?"

"Yaptığım teyp radyo işleri yüzünden korktum Dedektif. Hapse girmekten korktum. Bu nedenle parmak izlerime kadar temizledim. Ama buna rağmen beni nasıl buldunuz, nereden anladınız benim yolladığımı, şaşırdım doğrusu."

"Bize anlatacağın ya da anlatman gereken başka bir şey var mı Matrix," diyerek fazla samimiyetin yolunu kesen Dedektif Kenway keskin gözlerle karşısındaki genç adama bakıyordu.

"Hayır Dedektif, Roger'la ilgili olarak söylenecek başka bir şey yok. Yalnız şu giriştiğimiz ufak tefek işler yüzünden hapsi boylamak istemiyorum. Tanrı şahidim olsun Roger'ın ölüm haberini okuduğum günden beri bir defa bile yanlış bir işe bulaşmadım. Artık geçmiş suçlarımı biliyorsunuz, şimdi beni ve arkadaşlarımı hapse mi atacaksınız?"

"Cinayet masası olarak bu işlere biz bakmıyoruz Matrix ama bu mahallede tek bir arabadan teyp veya radyo çalındığını duyarsak arkadaşlara haber veririz ve ondan sonra farelerle uyumaya alışmanız gerekir. Şimdilik bunları duymamış kabul ediyoruz ve artık suç işlemeyeceğinize, dürüst insanlar olacağınıza inanarak ayrılıyoruz. Ama unutma, gözümüz üzerinizde olacak!"

"Ülkede iyi polislerin de olduğunu bilmek güzel bir duygu. İnanın bana biz de iyi insanlarız. Roger'la ilgili gelişmeleri haber verirseniz sevinirim."

Görüşmenin ardından masadan kalktılar ve barın kapısından çıkarak ayrı yönlere dağıldılar. Dedektifler arabalarına binerken Matrix de katillerin bulunmasına yardım etmenin rahatlığıyla sigarasını tüttürerek evine doğru yürüdü. Curtis, şoför koltuğuna

geçip Michael Kenway'e soran gözlerle bakarken, yaşlı dedektif, elindeki fotoğrafların gerçek anlamını çözmeye çalışıyordu.

"Biliyor musun Curtis, bu işin sandığımızdan daha karışık ve tehlikeli olduğunu seziyorum. Burnuma tarif edemediğim kötü kokular geliyor."

"Efendim, Matrix'in anlattıkları ne kadar doğru sizce?"

"Bana kalırsa bildiği her şeyi anlattı, eminim o da daha çok şey bilmek ve anlatmak isterdi ama Roger, nasıl bir belaya bulaşmışsa herkesten sır gibi saklamış ve artık istese de konuşamayacak."

"Sizce bu fotoğraftaki kadın kim olabilir?"

"Herkes olabilir Curtis, sıradan bir ev kadını, çok gizli bir proje yürüten üst düzey bir yetkili, dünyayı yok edecek bir silahın mucidi, rüşvet yiyen bir politikacı, çocuklarını çok seven bir anne, kocasını aldatan bir şeytan... Veya hiçbiri... Bu kadını bulmalıyız Curtis, bir an önce bulmalıyız!"

Bomboş caddede ilerleyen aracın içindeki iki düşünceli adam uzun bir süre konuşmadılar. Kafalarının içinden benzer düşünceler geçiyor, tahminleri onları aynı köşe başlarına götürüyordu. Matrix'in anlattıkları belki önemli şeylerdi ama bir adım ilerlemelerini bile sağlamamıştı. Muhasebeciyle Roger arasında hiçbir bağlantı kurulamamış, üstüne üstlük olay hiç tanımadıkları bir kadında düğümlenip kalmıştı. Ofise yaklaştıklarında saat öğleden sonra dörde geliyordu ve sessizliği Curtis bozdu:

"Efendim, sıradaki işimiz nedir? Muhasebecinin çevresini mi ziyaret etmek, fotoğraftaki uyuyan kadına mı yönelmek?"

"Muhasebeci işini bizim çocuklar halleder, bu düğümü bize uyuyan güzel çözecek!"

Ofisten içeri girerlerken Dedektif Kenway acemi ördeklerine talimatlar yağdırmaya başlamıştı bile. Dört kişilik bir ekibi ikişerli gruplar halinde, Rexton'un çevresiyle görüşüp bilgi almaya gönderdi, Curtis ve kendisi de odaya çekilerek şekersiz kahvelerini içerlerken beyin fırtınasına başladılar. "Şimdi, Matrix'in

veremediği cevapları yani bilinmeyenleri önümüze koyalım," dedi dedektif.

Bu kadınla Roger'ın ne gibi bir ilişkisi var?

Bu kadın sayesinde nasıl para kazanacaktı?

Parayı verecek olanlar kimlerdi?

Bu kadın fotoğraflarda niye uyuyor?

Burası kadının evi mi? Eğer öyleyse nerede bu ev?

"Efendim, burada bariz olan bir durum var bence. Roger bu kadın sayesinde para kazanacaksa ve uyuyan bir kadınla aynı yatakta resim çektirdiyse bu işte şantaj kokusu var. Kadına şantaj yaparak para istediler, eğer istedikleri parayı vermezse muhtemelen kocasına bu fotoğrafları yollayacaklarını söyleyerek şantaj yaptılar."

"Evet, buraya kadar mantıklı bir tespit Curtis."

"Sağ olun efendim. Belki de kadın parayı verdi ve ortaklar arasında çıkan bir anlaşmazlık yüzünden Roger öldürüldü. Ya da kadına acıyan birisi (belki de Roger) işi bozdu ve öldürüldü. Kısacası Roger ve yanındakiler (artık kaç kişilerse) bir şekilde anlaşmazlığa düştüler ve Roger ortadan kaldırıldı. Belki de muhasebecinin öldürdüğünden şüphelenilen diğer maktuller de bu işin ortaklarıydılar. Dikkat ederseniz hepsi de parasız pulsuz insanlar. Para kazanmak için böyle bir fikir üzerinde birleşerek kısa bir iş ortaklığı kurdular, ama hesapları tutmadı ve muhasebeci tüm ortakların payına göz dikerek hepsini bir şekilde hakladı. Parayı aldı ve ortadan kayboldu. Kadını da öldürmüş olması çok büyük bir olasılık bu durumda tabii."

Dedektif Kenway, bir yandan kahvesini yudumluyor bir yandan da Curtis'in fikir yürütmelerini dinliyordu. Kafasını sallayarak onayladığı tahminler Curtis'i daha fazla cesaretlendiriyor, o da peş peşe sıraladığı varsayımlarını dile getirmeye devam ediyordu.

"O halde Curtis, bu tahminlerin üzerinden gidersek kadının veya kocasının çok zengin olması şartı önümüze çıkıyor. Eğer bu ev kadının eviyse mobilya ve halılardan, evin genel

durumundan anlaşılıyor ki durumları hiç de iç açıcı değil. Eğer bu ev kadının evi değilse o halde arka raftaki aile fotoğrafı neyin nesi? Yani kadını kaçırıp başka bir eve veya kendi evlerinden birine götürdüler ve o mutlu aile fotoğrafına da kıyamayıp yanlarına mı aldılar? Gördüğün gibi elimizde cevabını bilmediğimiz yığınla soru var acemi ördek. Biz bu fotoğraflara bakarak tahmin yürüteceğimize kadını nasıl bulacağımızı düşüneceğiz. Tabii kadın yaşıyorsa!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kazanmaya bayılıyorum, kaybetmeyi kaldırabilirim, fakat her şeyden çok oynamayı seviyorum."

Boris Becker

29 MAYIS 2007-SAN FRANCISCO-SAAT 14.30

Moon And Lights Oteli'nin resepsiyonunda şaşkın ve tedirgin bir genç, kendisine verilen zarfın içindeki talimatları okumakla meşguldü. Biraz önce kendisine bir projeksiyon cihazı ve elinde tuttuğu zarfı getiren ve en az kendisi kadar şaşkın görünen Larry Key adlı adamın getireceği her türlü zarf, mektup ve nesneyi muhafaza etmesi söyleniyordu. Adamın getirdiklerini düzgün bir şekilde muhafaza ederse sonunda alacağı mükâfat çocuğun neredeyse bir senelik maaşı kadar olacaktı. Hatta şimdiden bu paranın yarısına yakın bir kısmı zarfta duruyordu. Tabii ki bu durumdan kimsenin haberi olmayacaktı. Zarfta duran parayı son kez sayıp cebine koyarken içeri giren şık bir bey kendisine yaklaştı ve Larry Key ile görüşmek istediğini söyledi. Adamın ismini ve giriş saatini çekmeceden çıkardığı otel defterine yazarken Bay Key'in kaldığı oda numarasını söyledi şık ziyaretçiye.

Genç çocuk çekmeceyi kapatırken Kevin Corel odaya varmıştı bile. Kendinden emin bir tavırla odanın kapısını tıklattı ve herhangi bir sesin gelmesini beklemeden içeriye giriverdi. Uzun boylu, yanık tenli ve oldukça yakışıklı birisiydi Corel. Uçuk mavi bir ceket ve altına krem renkli keten bir pantolon giymiş,

kaliteli parfümünün kokusu odaya girer girmez içeri dolmuştu. Briyantinle geriye doğru yapıştırdığı saçları ve şık kıyafeti çekiciliğini bir kat daha artırıyordu. Tam kapının ağzında bekleyen lacivert takım elbiseli Rexton'u görünce şöyle bir süzdü ve nazikçe elini uzattı.

"Merhaba Bay Rexton."

Rexton, adamın rahat ve kararlı tavrından pek hoşlanmamışa benziyordu. Kendisi iki saat önce çıktığı cehennemin korkusunu ve şaşkınlığını üzerinden atamamışken, karşısında duran ve filmlerden fırlamış aktörlere benzeyen adamın bu kadar doğal ve keyifli görünmesi onu daha da germişti. Bu hali sesine de yansıdı ve titrek bir sesle karşılık verdi Corel'e:

"Merhaba Bay Corel."

"Bu kadar heyecanlanmana gerek yok dostum, sadece iş konuşacağız."

"Bu aralar biraz gerginim Bay Corel, siz üzerinize alınmayın."

"Merak etme dostum, böyle şeylere alınmak gibi bir âdetim yoktur zaten. Sadece sen ne kadar rahat olursan o kadar kolay anlaşacağımızı bilmeni istedim."

Odanın pencereye yakın kısmında bulunan sehpanın önüne geçtiler. Rexton, Corel'i beklediği iki saatlik süre içerisinde, kalın ve simsiyah storlarla örtülmüş pencereleri açarak odayı havalandırmış, yatağın yan demirlerine bağlanmış kelepçeleri sökmeye uğraşmış, başaramayınca çarşafın altına sokuşturmuştu. Böylece karanlık oda aydınlanmış, kâbusun izleri sadece Rexton'un hafızasında kalmıştı. Corel sandalyesine kurulurken ceketinden çıkardığı sigarasını yaktı ve bir tane de Rexton'a uzattı. Sigaraya uzanırken elinin hafiften titremesine engel olamayan Rexton'un gerginliği, içine çektiği nefesle az da olsa dağıldı. Sesine daha otoriter bir ton vermeye çalışarak sordu Corel'e:

"İş konuşacağımızı söylediniz yanlış anlamadıysam ama önce benim soracaklarımı cevaplamanızı istiyorum Bay Corel."

"Bak dostum, öncelikle şu sizli bizli muhabbeti bırakalım. Sen bana Kevin de, ben de sana Larry veya dostum diyeyim, ne dersin?"

Kelepçelerin izleri, şık takım elbisenin altında görünmez durumdaydı ama morarmış bileklerinin acısı yüzünün buruşmasına sebep oluyordu.

"Pekâlâ Kevin, benim içinde bulunduğum durumdan ne kadar haberin var öncelikle bunu öğrenmek istiyorum."

"Şu an senin içinde bulunduğun durumun benim konuşacaklarımla hiç ilgisi yok dostum. Bu nedenle senin ne halde olduğun, ne yaptığın, ne gibi bir pisliğe bulaştığın beni ilgilendirmiyor. Bana seninle beraber büyük paralar kazanabileceğimiz söylendi ve ben de sadece bununla ilgileniyorum."

Rexton'un içine çektiği dumanlar öksürüğüyle beraber havaya dağılırken şaşkınlığını gizleyemediği için kendisine kızıyordu.

"Ne demek bu şimdi? Yani sen buraya resmen benimle iş konuşmaya mı geldiğini söylüyorsun?"

"Evet dostum, aynen böyle söylüyorum."

"Benimle iş yapabileceğini kim söyledi sana, hem sen beni nereden tanırsın ki?"

"Bu konuşma çok uzadı Rexton! Seni buraya getiren her kimse bana da seni öneren aynı kişi ve inan bu kişinin kim olduğunu hiç merak etmiyorum. Tek merak ettiğim şey senin teklifimi kabul edip etmeyeceğin, o kadar. Yine de merakını gidermek için söyleyeyim, birkaç gün önce posta kutumda bir zarf buldum ve içinde senin beni bugün bu saatte beklediğin yazıyordu. Senin kim olduğundan bahseden uzun bir yazı ile devam ediyordu mektup. Ama inan dostum karıştığın cinayetler, isim değiştirip burada saklanman değildi beni heyecanlandıran."

Rexton, iyiden iyiye terlemeye başlamıştı. Karşısında duran adam, kendisinin cinayet işlediğini biliyor ve buna rağmen rahatça sigarasını tüttürüp konuşabiliyordu. Üstelik ısrarla iş konuşmak istediğini söyleyip duruyordu. Corel, Rexton'un terleyen suratına aldırmadan sürdürdü konuşmasını:

"Bu gizemli kişi her kimse çok akıllı biri olduğuna eminim. Senin gibi birisini buraya tıkıp, sonrasında benim gibi biriyle karşılaştırmayı başarması bunun en büyük kanıtı. Ben kim miyim? Eskiden fakir bir broker iken şimdi zengin bir işsizim. Daha doğrusu adına dolandırıcılık dedikleri ama benim asla kabul etmediğim bir hobim var. Parasına sahip çıkamayan zengin ama aptal insanların servetlerinin bir kısmını, kendi hesaplarıma aktararak koruyan, zenginden alıp fakire veren ve bunu yapmak için o aptal zenginlerin hepsinden daha çok çalışan yetenekli bir Robin Hood'um. Uzmanlık alanım paradır dostum."

"Bakın Bay Corel, yani Kevin, anlamadığınız şey şu ki ben size bu söylediklerinizle ilgili yardım edecek kişi değilim. O kişi bensem bile şu durumda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama bana yardım eder de bu durumdan kurtarırsanız..."

"Dur dostum dur, bildiğim kadarıyla köşeye sıkışmış durumdasın. Ve köşeye sıkışmış insanlar teklif etmezler, kabul ederler. Ben sana teklif edeceğim ve sen de kabul edeceksin. Senin durumunla ilgili kılımı kıpırdatmayacağımı bilmeni istiyorum. Derdini, seni buraya tıkan her kimse ona anlat! Hem böyle bir adamı karşıma almak istemem hem de köşeye sıkışmış bir adamla çalışmak işime gelir."

Rexton, karşısındaki adamın aç bir sırtlana benzeyen bakışlarından iyice rahatsız olmuştu. En ufak bir merhamet belirtisi olmayan bu gözlerin sahibinin kendisine asla yardım etmeyeceği aşikârdı. Gerçekten köşeye sıkışmış durumdayken bir de bu Kevin denen dolandırıcıya boyun eğmek ve her ne teklif edecekse kabul etmek zorunda kalacaktı.

"Pekâlâ, ne istiyorsun benden?"

Sigarasını itinayla küllüğün içine söndürdü. Sanki elinin altındaki bir böceği eziyormuşçasına, başparmağıyla izmarite bastırırken, gözlerindeki vahşi parıltı da kayboldu. Odaya ilk girdiği andaki gibi kibar ve hayat dolu bir yüz ifadesiyle Rexton'a gülümsedi.

"Biliyor musun dostum, ikna yeteneğime bayılıyorum."

"Seni dinliyorum Kevin Corel!"

"İş şu Bay Key: Gazetelere çıkıp da meşhur olmadan önce çalıştığın şirketin bilgilerini bana vereceksin, ben de bu bilgileri paraya dönüştüreceğim."

"Ne bilgisinden bahsediyorsun sen?"

"Yapma Rexton, oyun oynamanın sırası değil. Bana gelen zarfta seninle ilgili her şey yazıyor. Bundan önceki işinde ne dolaplar çevirdiğini biliyorum. Üstelik zarfta yazılanları kendi yöntemlerime göre de araştırdım ve aynı sonuca ulaştım. Sen iflah olmaz bir sahtekârsın Rexton ve bir sahtekâr yıllar boyu temiz kalsa da aklının bir köşesinde bir 'B' planı mutlaka bulundurur."

Rexton'un boynundaki bir damar bu söylenenlere öfkeyle tepki vermeye başladı; Rexton'un boynunu parçalayıp Corel'in yüzünü kamçıladıktan sonra tekrar ait olduğu yere dönse her ikisi de şaşırmazdı. Bu vahşeti önlemek istermiş gibi eliyle boynuna bastıran Rexton, yüksek sesle cevap verdi:

"O lanet olası zarfta yazanların hepsi yalan, ben yıllar önce bıraktım bu işleri. Senin gibi dolandırıcılar asla düzelmezler ama ben dürüst bir adamım ve öyle kalacağım. Demek beni bu komplonun içine atmanın sebebi buydu, öyle mi Corel? Bu cinayetleri üstüme yıkan da beni bu odaya kapatıp saçma sapan zarflar yollayan da sensin değil mi? Konuşsana kahrolası? Ne istiyorsun benden?"

Corel'in üstüne atıldığında kendini kaybetmek üzereydi. Adamın ceketinden tutup sarsıyor, bir tanesini bile isabet ettiremediği yumruklarını çılgınlar gibi savuruyordu. Yarım dakika kadar süren bu sahneyi Corel'in sağ kroşesi bitirdi. Çenesine aldığı darbeyle yere düşen Rexton ayağa kalkıp taşkınlığa kaldığı yerden devam etmek istese de ikinci bir yumrukla gerisindeki yatağa yığılıverdi.

"Sakin ol dostum, beni dinle!"

"Lanet olsun sana, herkes beni katil sanıyor!"

Nefes nefese konuşan Rexton, Corel'i dinlemiyordu bile.

"Düzgün bir işim, düzenli bir hayatım vardı. Neden beni seçtin? Ne istedin benden?"

Yataktan kalkmaya çalışan Rexton'a doğru yürüdü, yukarıdan adamın omuzlarına sıkıca bastırdı ve gözlerini kısarak yüzünü Rexton'un yüzüne yaklaştırdı. Rexton direnmeye çalıştıysa da omuzlarına bastıran güçlü kollar, kıpırdamasına izin vermedi. Corel'in kafası birkaç santim geriye gitti ve hemen ardından avına saldıran bir kobra yılanı gibi ansızın ileri doğru atılarak Rexton'un suratında patladı. Rexton, yediği kafa darbesiyle yatağa boylu boyunca serilmişti. Burnundan oluk gibi boşalan kanlar, çenesinden aşağı akıyor, takım elbisesinin altındaki beyaz gömleği giderek daha da kızarıyordu. Tek dizini yatağa dayayarak seri hareketlerle çarşafın altındaki kelepçeleri Rexton'un ellerine geçiren Corel, hızla söktüğü yastık kılıflarından birini de adamın kanlar içindeki ağzına tıkıştırdı. Kelepçelerden kurtulmak için debelenen Rexton'a aldırış etmeden ayağa kalktı, önce kırışmış ceketini, ardından da dağılmış saçlarını düzeltti. Yatağın yanına çektiği iskemleye oturarak sakin hareketlerle bir sigara yaktı. Başladığı yere geri dönmüş olan Rexton, debelenmeyi bırakmış, korku dolu gözlerle, sigarasını tüttüren adama bakıyordu. Corel, hiç konuşmadan içip bitirdiği sigarasının izmaritini yere bırakıp ayağıyla ezerken belinden, titanyum çelik alaşımlı, siyah kabzalı bir Sig Sauer çıkardı. Corel'in gri ve soğuk gözlerine benzeyen silahı gören Rexton, birazdan her şeyin sona ereceğini düşündü. Bir süre elindeki silahı evirip çeviren adam, ayağa kalkarak ileri doğru uzandı ve Rexton'un ağzındaki kumaş parçasını tuttu. Gözleriyle kelepçeli tutsağının tepkilerini kontrol ediyordu. Rexton'un bağırıp çağırmayacağından emin olduktan sonra yastık kılıfını alarak odanın bir köşesine fırlattı. Diğer elindeki silah sessizce korku salmaya devam ediyordu.

"Şimdi söylediklerimi yapacak mısın dostum?"

Ağzının içine bulaşmış kanları tüküren Rexton, geveleyerek cevap verdi:

"Lütfen beni öldürme. Ne istersen yapmaya hazırım."

"Güzel. O halde o bilgileri istiyorum ama daha öncesinde bilmen gereken bir şey daha var."

Rexton soran gözlerle bakarken, Corel de ceketinin iç cebinden siyah bir zarf çıkardı.

"Bu zarfı evine bırakacaksın."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Rexton'un kanaması durmuş, burnundan süzülen kanlar kuru ve kirli yolcuklara dönüşmüştü.

"Ama bu çok tehlikeli, polisler evimi izliyorlardır."

"Biliyorum dostum! Dört kişiyi öldürdün ve cinayet zanlısı olarak aranıyorsun. Ama bana verilen talimat böyle. Bu lanet olası zarfı lanet olası evine götürmen için seni ikna etmek zorundayım."

"Yapamam. Yakalanırım."

Rexton'un ağzından çıkan "yapamam" sözü Corel'i bir anda öfkeden deliye döndürdü. Dizlerinden birini yataktaki adamın göğsüne kuvvetlice bastırdı, bir eliyle kurumuş kanların kirlettiği çenesini tutarken diğer eliyle de silahın namlusunu ağzına yerleştirdi. Damağına değen buz gibi metalin ürpertisini iliklerine kadar hisseden Rexton neye uğradığını anlayamamıştı.

"Beni dinle serseri! Oyun oynayacak vaktim yok! Bu zarfı evine götüreceksin! Aldığım talimat bu!"

"Neden? Neden bana bunları yapıyorsunuz?"

Silahın horozunu kaldıran Corel'in sabrı tükenmek üzereydi.

"Yeter! Soru sormayı kes, yoksa öldürdüğün adamlar gibi beynini dağıtırım!"

"Onları ben öldürm..."

Namluyu, Rexton'un canını yakacak kadar ileri ittiren Corel'in elleri öfkeden titremeye başlamıştı.

"Sen evine siyah bir zarf bırakacaksın diye kendimi ve adamlarımı aynasızların ortasına atmak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Nasıl bir işe bulaştın bilmiyorum ama üç dediğimde cevabın evet olmazsa kafatasının paramparça olacağını biliyorum. Bir!"

Rexton, başaramayacağını biliyordu. Evine yaklaşır yaklaşmaz yakalanacak ve hapsi boylayacaktı.

"İKİ!"

Ama küçücük bir ihtimal vardı. Eğer Corel ve adamları kendisine yardımcı olacaklarsa, tehlikenin göbeğinden kurtulabilirdi. Belki...

"ÜÇ!"

"Tamam kabul ediyorum!"

Horozun tetiği indi, güçlü silahın namlusu ağzından çıktı. Ama hâlâ kelepçelerden kurtulmuş değildi.

"Dediğim gibi, ikna yeteneğim kuvvetlidir dostum."

Corel, tekrar sandalyesine oturmadan önce zarfı cebine koydu ve yaktığı sigarayı yatakta bağlı olan adamın ağzına tutuşturdu. Rexton sigaradan bir nefes çekerken konuşmaya devam etti.

"Gelelim benim için asıl önemli olan meseleye. Şirketini tokatlamak için gereken bilgileri istiyorum. Hemen!"

Rexton, aylar önce Rose ile geçirdiği o unutulmaz günü hatırladı. Patronu Bay Hubert'ın banka hesaplarına ait şifreleri gizlice ele geçirdiği günü...

O gün Rose'u evine davet etmişti. Günlerden pazardı ve erken saatlerde kapıyı çalan Rose'u güzel bir kahvaltı sofrası bekliyordu. Kahvaltı masasında havadan sudan sohbet ederlerken Rexton, laptopunu açtı ve Rose'un önüne koydu.

"Sevgilim biliyorum gene iş konuştuğum için bana kızacaksın ama dünden beridir aklıma takıldı. Müşterilerimizden birisi, bu hafta ödemesi gereken borcunu şirket hesabı yerine yanlışlıkla babanın şahsi hesabına yatırmış olduğunu söyledi. Deri ithalatçısı Jack Fox. Adamın beni oyaladığını düşünüyorum, mümkünse Bay Hubert'ın hesabına bir bakabilir misin?"

"Rex, senin bu işkolikliğin beni öldürecek. Bundan başka bir iş yapmam ona göre. Kahvaltımızı ettikten sonra sadece benimle ilgileneceksin."

"Söz sevgilim, bütün gün ve hatta bütün gece sadece seninle ilgilenmezsem müstakbel kayınpederimin gazabına uğrayayım."

Rose, internet üzerinden babasının hesabını açarken Rexton da onunla ilgilenmiyormuş gibi görünmek için mutfağa geçerek portakal suyu sıkmaya başladı. Rose, girdiği şifrelerin laptopun kamerasıyla görüntülendiğinden habersiz bir şekilde babasının

banka hesabına giriş yaptı, hesap hareketlerini inceledi ve mutfaktaki sevgilisine seslendi.

"Jack Fox veya şirketinden gelen bir para görünmüyor burada."

"Tamam sevgilim, tahmin ettiğim gibi, beni oyalamaya çalışmışlar. Her neyse, midende biraz yer aç çünkü omletle taze sıkılmış portakal suyun on saniye içinde yanına geliyor."

Hiçbir şeyden şüphelenmeyen Rose, Rexton'un özenle hazırladığı yiyecekleri yemeye devam etmişti. Ama Rexton'un daha önceden görüş açısını ayarladığı kamera kadının girdiği tüm rakamları eksiksiz kaydetmişti. Gece yarısına doğru evine gitmek üzere yanından ayrılan Rose'un ardından heyecanla kamera görüntülerini açarak Bay Hubert'in şifrelerini aklına kazıdı. Üç adet şifrenin her biri 12 haneli rakam ve harflerden oluşuyor ve peş peşe girilmesi gerekiyordu. Toplam 36 haneden oluşan karışık harf ve rakam yığınını ezberlemek kolay olmamıştı ama büyük bir çaba sarf ederek ezberine aldığı şifreler şu an bile net olarak hatırındaydı.

Corel'in dudaklarının arasına yerleştirdiği, külü oldukça uzamış sigaradan bir nefes daha çekti. Buz gibi gözlerle kendisine bakan adama kesinlikle güvenmiyordu. Eğer şifreleri ona şimdi verecek olursa hemen buracıkta öldürülmesi işten bile değildi. Öldürülmese bile, Corel'i bir daha göremeyeceğine emindi. Siyah zarfı evine bırakırken Corel'in desteğini almazsa polise yakalanacağından da emindi. Ama Corel'le pazarlık yapacak durumu yoktu. Adam bilgilere bu dakikada sahip olmak istiyordu. Kararını verdi, kumar oynayacaktı ve blöf yaptığı anlaşılırsa ölecekti.

"Patronum Bay Hubert'ın şahsi hesabına ait banka şifrelerini ele geçirdim ve seninle paylaşacağım. Ama..."

Rexton'un ağzındaki sönmeye yüz tutmuş sigaraya uzanan Corel, parmak uçlarında tuttuğu izmaritle oynarken yere fırlattığı örtüyü eline aldı. Aniden örtüyü Rexton'un ağzına tepti ve sigarayı da tüm gücüyle sol omuz çukuruna bastırdı.

"Pazarlık yok dostum. Şifreyi ver ve kurtul!"

Aniden gelen acıyla gözlerinden yaşlar boşalan Rexton, bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Corel ağzındaki örtüyü çıkarınca inleyerek konuştu.

"Dinle Kevin, şifreler evimde. 36 haneli bir şifreyi aklımda tutabilecek kadar zeki değilim. Siyah zarfı evime ulaştırmam gerektiğini söylediğinde, aslında şifreleri senden gizlemek için karşı çıktım. Eğer o bilgileri sana verirsem tüm hayallerimi de unutmak zorunda kalacaktım. Ama görüyorum ki zaten başka seçeneğim yok!"

Corel, blöfünü yutmuştu.

"Eğer yalan söylüyorsan..."

"Hem talimatı yerine getirebilmem hem de şifreleri alabilmem için evime girmek zorundayım ve sen de bana yardım etmek zorundasın. O eve girmem ve yakalanmadan çıkmam için...

"Dediğim gibi eğer bir numara yapmaya kalkarsan dostum..."

Son kelimeyi tıslayarak söylemişti:

"ÖLÜRSÜN!"

Blöfün biraz daha gerçekçi görünmesi gerektiğine inanan Rexton konuşmaya devam etti.

"İstersen sana şifreyi nereye sakladığımı söyleyebilirim, polislerle çevrilmiş evime gir ve al! Talimat falan da umurumda değil!"

Gözlerini kısarak yataktaki mahkûmu süzen Corel cevap verdi:

"Ama benim umurumda dostum. Sen o talimatı yerine getiremezsen ölürsün, ben de zırnık bile alamam. Senin anlayacağın bu işte ortağız Bay Key!"

Corel'in verdiği bu açık, Rexton'un gözlerinde belli belirsiz bir ışığın parıldamasına sebep oldu. Bay Hubert'ın paralarına el koymak için yıllardır beklemişti. Üstelik bu paralara sahip olurken en ufak bir rahatsızlık bile duymayacaktı çünkü patronu bunu hak ediyordu. Bay Hubert, diğer muhasebecisi Dalton ile bir anlaşma yapmıştı:

Dalton, bundan altı sene önce patronun zor bir durumuna şahit olmuştu. İki gün sonra hem onca çalışanın maaşı hem de başka bir firmaya olan 30 bin dolar borcun ödenmesi gerekiyordu.

Ancak kasada bu kadar para yoktu. Dalton'un teklifi şu oldu: İşçilerin maaşlarının yarısı yatacak, geri kalan yarısı ise durum düzelince ödenecekti. Ayrıca her işçinin maaşından statüsü ile orantılı olmak kaydıyla sadece bu aya mahsus olmak üzere kesinti uygulanacaktı, ki bu kesinti çalışan başına ortalama 150 dolar ediyordu. Dalton için ise bu kesintiyi bir kılıfına uydurmak çocuk oyuncağıydı. Bu kesinti ile 200 işçiden kesilen 150 dolar sayesinde 30 bin dolarlık borç ödenivermişti. Bu işin ne kadar kârlı olduğunu gören Dalton ile sevgili patronu o aydan itibaren her ay ve her çalışana ortalama 40 dolar maaş kesintisi uyguladılar. Kılıfı hazırlayan Dalton bu kesintiden payını alacaktı. Hem de yarı yarıya. Beş buçuk sene boyunca devam eden bir gelenek oldu bu kesinti. Patronun kardeşi ve Dalton'un karısı üzerine bir ortak hesap açıldı ve şu anda o hesapta birikmiş olan para tam 980 bin dolardı. İşin komik tarafı Rexton da dâhil tüm müdürler maaşını kesintili alırken, Dalton'un maaşı bir kez bile bu 40 dolarlık kesintiye uğramadı. Beş buçuk sene boyunca her yeni işe alınan personel, Dalton'un cebini doldurmasını sağladı. Rexton'un ise bunca yıllık dürüstlüğüne karşılık olarak banka hesabında yalnızca 19 bin 500 dolarcık vardı. Rexton, Dalton'un karısı ve Bay Hubert'ın kardeşi adına açılmış ortak hesaptaki bu küçük serveti gördüğünde araştırmalarına başlamış ve bu paranın kaynağını öğrenmişti. İşte o gün kararını vermişti: Bu servet bir şekilde onun olacaktı.

Bunca zamandır ele geçirebilmek için sabırla beklediği paralara şimdi Corel adlı bir dolandırıcının el koymasına göz yumamazdı. Elleri kelepçeli, suratı kanlar içinde ve omzu delinmiş bir halde iken tamamen savunmasız ve aciz bir durumda olsa da bu parayı kaptıramazdı. Tam Corel'e bu işten kazanılacak paraya ortak olmak istediğini aksi takdirde talimatı yerine getirmeyeceğini söyleyecekti ki kapıdan gelen bir tıkırtı kulak kesilmesine sebep oldu. Oturduğu sandalyeden kalkan Corel, endişeli bakışlarla kapıya yanaşırken kapı bir kez daha tıklandı. Kulağını kapıya dayadı ve "Kim o," diye seslendi.

"Efendim resepsiyondan geliyorum. Larry Key adına bir koli bırakıldı ve acil iletmem istendi."

Elindeki silahı arkasında saklayarak kapıyı hafifçe aralayan Corel, paketi çocuğun elinden alarak teşekkür etti ve kucağında koliyle beraber içeri yöneldi. Rexton'un bağlı olduğu yatağın üstüne bıraktığı kolinin üzerine minik bir not iliştirilmişti:

"Bay Key, kutuyu lütfen misafiriniz Kevin Corel gittikten sonra açın!"

Rexton'la göz göze gelen Corel, paketin içine bakıp bakmamak konusunda kısa bir tereddüt yaşadı. Oyunu kuran yabancının son numarasını deli gibi merak ediyordu. Üstelik kendisi yokken açılması söyleniyordu. Heyecanlı hareketlerle kutuyu açan Corel, önce kolinin içindekilere bir göz gezdirdi sonra da kutudan çıkan siyah zarftaki mektubu okuyarak, öfkeli bir bakış fırlattı Rexton'a. Sonrasında yaşananlar sadece üç dakika sürmüştü. Corel, kutuyu baş aşağı çevirerek hareketsiz bir halde ve merakla kendisine bakan Rexton'un kucağına boşalttı. Hemen ardından cebinden çıkardığı küçük anahtarlarla kelepçeleri çözdü ve paketin içinden çıkan zarfı Rexton'un yüzüne doğru fırlattı. Rexton'un karnında soğuk gövdeli bir yılan gibi duran tabanca; 15 tanesi şarjörde bir tanesi de namluda olmak üzere 16 mermi kapasiteli, kabzası mat siyah, gövdesi ise ışıl ışıl parlayan metalik nikel renkli, 9 mm'lik bir Smith&Wesson'du. Kullanım kolaylığı sebebiyle dünyanın en çok tercih edilen kişisel silahlarından biri... Diğer elindeki tabancasını Rexton'un suratına doğrultan Corel, silahın horozunu çekti. Korkuyla kendisine bakan mahkûma tıslayarak veda ederken tetiği çekti.

"Cehennemde görüşürüz dostum!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

"İyi oyuncular bulmak kolaydır,
zor olan, birlikte oynatabilmektir."
Casey Stengel
(New York Yankees takımının efsanevi menajeri)

2 HAZİRAN 2007-SAAT 12.05

Şıp... şıpp... şıppp...

Boşlukta yankılanan ses kulaklarında müthiş bir çınlamaya dönüşüyor, şiddeti tam azaldı derken yeniden aynı ritimle beynini dövmeye başlıyordu. Yüksekçe bir yerden aşağılardaki su birikintisine ya da içi su dolu metal bir küvete düşen damlaların sesine benziyordu duydukları. Gözlerini kapadı (gerçi açsaydı da değişen bir şey olmazdı çünkü tüm bedeni yoğun karanlık tarafından çepeçevre sarılmıştı) ve sesin dinmesini bekledi bir süre. İlk başlarda sıradan, basit bir gürültüden öte olmayan damlalar, zaman geçtikçe kafasının içinde vurulan balyozlara dönüşüyordu. Bir öncekinin yankısı bitmeden diğeri düşüyor, ardından bir sonraki geliyor, peşinden bir başka damla daha vuruyordu kulak zarına.

Şıp... şıpp... şıppp...

Her düşen damla kalbinin daha hızlı atmasına sebep oluyor, bir sonrakini beklerken, seslerin şiddetiyle beraber heyecanı da büyüyordu. Yankılanma, beyninde mi gerçekleşiyordu yoksa bulunduğu mekânın akustiği mi buna sebep oluyordu, artık ayırt etmekte zorlandığını fark etti.

Elleri kelepçeli olduğu için kulaklarını tıkama şansı yoktu. Ayakları bağlı olduğundan uzaklaşma şansı da yoktu. Ağzına yapıştırılmış gergin, geniş bant yüzünden konuşma ve seslenme şansı da... Etrafı kokladı. Uzun süre kullanılmayan bir evin, nemden ve küften dolayı ekşimiş havasına benzeyen bir koku geldi burnuna. Bu saçma oyun daha ne kadar sürecekti? Talimatlardan ve kurallardan sonra bu kadarını beklemiyordu. Bu resmen canilikti, vahşetti! Bu iş oyun olmaktan çıkmış, Gregory için bir ölüm kalım mücadelesi haline gelivermişti birden. Uyandığı eve ne olmuştu? Kendisini uyandıran ve hizmet etmek için burada bulunduğunu ve hiçbir şeyden haberi olmadığını söyleyen Perez'e ne olmuştu? Perez'in kendisine siyah bir zarfta ilettiği talimatlara, kurallara ne olmuştu? Daha kuralları ihlal edecek bir şey yapmamıştı bile. Oyunu kuran psikopat, "Oyuna devam etmek istiyorsan bu mısralardaki gizemi çözerek başla işe!" diyerek saçma bir şiirle bitirmemiş miydi mektubunu? Evden çıkmaya çalışmamıştı, oyundan kimseye bahsetmemişti, kurallara karşı gelmemişti!

"Lanet olsun! O halde niye bu durumdayım şimdi?!!"

Şıp... şıpp... şıppp...

Böyle bir karanlık, gerçek olamazdı. Tek bir ışık huzmesine dahi izin vermeyen, boğucu ve ağır bir karanlık... Elle tutulacak kadar yoğun, korkunç ve güçlü bir karanlık... Vücudunu el ve ayaklarındaki kelepçelerden daha çok acıtan, sert, soğuk ve acımasız bir karanlık... Her bir damla sesini doğuran ve sonrasında da yutan, bütün sesleri ve evreni kuşatan, insana uzayın en uzak noktasında olduğu hissini uyandıran sessiz bir karanlık...

Şıp... şıpp... şıppp...

Her şıpırtının arasını, öncesini ve sonrasını kaplayan karanlık ve aynı ritimle karanlığı delen şıpırtılar, birbirlerine meydan okumaya devam ederlerken Gregory, uzaklardan gelen başka bir sesin varlığıyla irkildi. Gözlerini açtı, dikkatini olanca gücüyle bu yeni duyduğu sese yoğunlaştırdı: Garip bir hışırtı... Karanlığı delip bir şeyler görebilmek için insanüstü bir güç harcadı

ama olmuyordu. Sırtını yasladığı ve duvar olduğunu zannettiği sert zemine sürtünerek oturduğu yerde doğrulabildiği kadar doğruldu. Arkasında kelepçelenmiş elleri yere değdiğinde, nemli bir zemin üzerinde bulunduğunu fark etti. Oturduğu zemin soğuk, sert ve pürüzlüydü. Dizlerinin üstünde beklemeye başladı. Damlama seslerine karışan hışırtılar, şıpırtılar gibi ritmik değildi. Bir ara hızlanıyor, sonra birden kesiliyor, ardından tekrar duyuluyordu. Sesler giderek daha belirgin duyulur olmaya başlamıştı. Gregory bundan emindi. Bunun sebebini de biliyordu: Sesin kaynağı her geçen saniye kendisine daha da yaklaşıyordu.

Şıp... şıpp... hışşş, hışşş, şıppp, hışşş...

Birkaç dakika sonra hışırtıları çok net bir şekilde ve çok yakından duymaya başladığında yaşlı doktorun kalbi yerinden fırlamak üzereydi. Heyecanı ve tedirginliği çırılçıplak bir korkuya dönüşmüştü. Artık şıpırtıların, hışırtıların ve patlarcasına atan kalbinin gümbürtüsü dışında bir ses daha duyuluyordu. Vahşi bir hayvanın gırtlağından çıkıyormuşçasına gelen bir hırıltı! Oturduğu yerde ılık bir ıslaklık oluştuğunda fark edebildi ancak altını ıslattığını. Korku Gregory'i ele geçirmişti. Bağırmaya, sesini birilerine duyurmaya çalıştı ama kapalı ağzında biriken hava kendi akciğerlerinde dönüp dolaşan bir inlemeden öteye gidemedi. Tüm hücreleri korkunun dondurucu soğukluğundan kurtulmak için vücudundan dışarı çıkmak ister gibiydi. Midesi kasıldı, buruldu, yemek borusundan hızlıca yükselen bir salgı yüzünden ağzına ekşice bir tat geldi. Ağzı bantlı olduğundan kusmamak için direndi, kusmuğuyla boğulmak istemiyordu. Sesin kaynağı ile aynı havayı soluyordu. Hırıltısı ve nefes alışverişi birkaç metre öteden geliyordu şimdi. İnlemeleri, çırpınışlara ve böğürtülere dönüştüğü; çıldırmak üzere olduğunu düşündüğü anda ortalık kırmızı ve turuncu renkli loş bir aydınlığa kavuşuverdi. Elinde kocaman bir meşaleyle, yırtık pırtık bir giysi içinde Vincent duruyordu. Meşaleden yayılan ışığın yaptığı gölge oyununun etkisiyle devasa boyutlarda görünen Vincent, sırıtarak, ağzının kenarından salyalar akıtarak,

boğazından hırıltılar çıkartarak, gözbebekleri kocaman olmuş bir halde karşısında dikiliyordu. Ateşin yaydığı ışık sayesinde Gregory, kafasını sağa sola çevirerek bulunduğu yeri hayretle seyretti. Küçücük bir mağara kovuğuydu burası. Bazı yerlerinde bir yarasanın sığacağı büyüklükte oyuklar bulunan duvarları girintili çıkıntılı, tavanı dört metre kadar yükseklikte, yerlerde ve duvarlarda ara ara suların sızıntı yaptığı, normal ebatlarda dört insanın yan yana durduğunda ancak sığabileceği, küflü, nemli ve soğuk bir mağara kovuğu ya da mahzendeydi.

Şıp... şıpp... şıppp...

Vincent, Gregory'e doğru bir adım daha yaklaşırken diğer eliyle yerde duran ve hışırtıların sebebi olduğu anlaşılan çuvalı sürüdü. Çuvalı Gregory'nin görebileceği kadar yaklaştırdıktan sonra yaşlı doktorun ağzındaki bandı çıkardı. Çuvala bakan Gregory, gözlerine inanamıyordu. Bu defa ağzına gelen ekşiliğe ve vücudunu terk etmek isteyen mide sıvısına direnmedi ve olduğu yere kustu. Doktor, korku ve şaşkınlıktan açılmış gözlerle uzaklara bakan ama artık hiçbir şey göremeyecek olan çuvalın içindeki adamı tanımıştı. Bay Wesley'in kafası ve yine aynı adama ait olduğunu sandığı kol ve bacaklar, herhangi bir gövdeye bağlı olmaksızın duruyorlardı. Yıllardır titizlikle sürdürdüğü diplomatlık görevinden emekli olan Cristopher Wesley, Vincent'ın babasıydı. Emekli olacağını açıklayınca ülkenin en büyük gazetesi tarafından "Yılın Diplomatı Ödülü"ne layık görülmüş, ödül töreninde yaptığı konuşma ile hafızalara kazınmıştı:

"Birleşik Devletler benim babamdır! Resmî görevim bugün sona erse de evlatlık vazifem ömrümün sonuna kadar devam edecektir. İnsanlar gelirler ve giderler ancak asla silinmeyecek olan şey babamızın ismi ve yaptıklarıdır. Tanrı, babamızı sonsuza dek yaşatsın!" diyerek bitirdiği konuşmasından sonra savaş karşıtı basında günlerce tiye alınmıştı.

"Yılın diplomatı, babasının kimliğini açıkladı ama annesinin kim olduğu hâlâ araştırılıyor." *The Peace Days*

"Yılın diplomatı seçilen Cristopher Wesley'in annesi 'Birleşik Devletlerle ilişkiye girdiğimi hatırlamıyorum, o gece çok sarhoştum,' dedi." *The Magazine Journal*

"Savaşı bu kadar çok seven bir babadan böyle barış yanlısı bir çocuk dünyaya gelmiş olamaz. Diplomata bir DNA testi yapılmalı ve gerçek babası kamuoyuna duyurulmalıdır." *Sun And Green*

"Yılın diplomatı Cristopher Wesley, yıllardır aradığı annesini sonunda buldu. Özgürlük Anıtı'na sarılmış bir halde kameralara yakalanan emekli diplomat, 'anneciğim, anneciğim' diyerek ağlarken görüntülendi." *White News*

Cristopher Westley, uzun yıllar Gregory'nin muayenehanesine Vincent'ı getirip götürmüş, her geldiğinde kısa sohbetler etmişlerdi. Oğlunun durumuna çok içerliyor, her seferinde bir ilerleme olup olmadığını soruyordu. Vincent, Gregory'nin en ümitsiz hastalarındandı ve her seferinde verdiği cevap bir öncekinin aynı oluyordu: "Bakın Bay Wesley, oğlunuzun bir kliniğe yatması ve uzun bir süre tedavi edilmesi gerekiyor. Biliyorum annesi oğlunun bu durumunu kabullenmek istemiyor ama benim Vincent'a verebileceğim çok fazla bir şey yok." Bu cevap Bay Wesley'i derinden sarsıyor ama Gregory'e olan inancı ve oğlunu iyileştirebileceğine dair ümidi asla tükenmiyordu. Bay Wesley'in karısı yani Vincent'ın annesi Bayan Wesley, durumun ciddiyetini bir türlü görmek istemiyordu. Harcayamayacak kadar çok paraları ve saygın bir çevreleri vardı. Hafta boyunca katıldıkları davetler ve verdikleri kokteyllerde bir araya geldikleri dostlarına karşı boynu bükük durmaya tahammül edemezdi. Üstelik tüm bu dostlarının oğulları, kızları aile şirketlerinin başında işleri yürütüyorlarken ya da en popüler üniversitelerde akademik kariyer yapıyorlarken, "Biz de oğlumuzu kliniğe yatırdık, korkulacak bir şey yok, sadece deli olmasından endişe ediyoruz," diyemezdi. Hem bu ailelerin çocukları da depresyona ya da bunalıma girdiklerinde, sevgilileri onları terk ettiğinde psikologlara gitmiyorlar mıydı?

Psikologlar ya da psikiyatrlar artık yaşamın doğal birer parçası olmuşlardı, özellikle elit tabakaya dâhil olanların profesyonel destek aldıkları bir uzman mutlaka olmalıydı. Hiçbir rahatsızlığı olmadığı halde bir sonraki çay partisinde insanlara psikologundan bahsedebilmek için gidenler bile vardı. O halde oğlu Vincent niye böyle birine gitmesindi? Üstelik bu doktor, (bir zamanlar) ülkenin en meşhur doktorlarından biriydi ve belki de oğlunu gerçekten iyileştirebilirdi. Bay Wesley, tüm bunları Dr. Gregory'e, Vincent'ın randevusunun olmadığı bir saatte, özellikle yalnız başına gelerek kahve içip dertleştikleri bir günde anlatmıştı. O günden sonra Bay Wesley'e daha da acımıştı Gregory. 36 aydır haftada iki kere olan randevularına hep bizzat kendisi getiriyordu oğlunu. Vincent, şizofrendi. Bazı günler gayet normal bir portre çizse de genel olarak kendisinden nefret eden çok sayıda düşmanı olduğu ve birileri tarafından sürekli izlendiği duygusuyla yaşıyordu. Babası tarafından Gregory'e getirildiğinde 24 yaşındaydı. Bundan beş sene önce, 19 yaşında, ablasının ölümüyle sonuçlanan bir trafik kazasından sonra bu hale gelmişti Vincent Wesley. Arabayı kendisi kullanıyordu ve hız limitlerinin çok üstüne çıktığı bir anda ablasının kendisini uyarmasına vakit kalmadan önlerine çıkan bir kargo kamyonunun altına girerek gazetelere manşet olmuşlardı. Tüm kusur Vincent'ta olmasına rağmen babasının çevresi sayesinde olayda kamyoncu hatalı bulunmuş, Vincent hapishaneden kurtulmuştu. Aile, kamyoncu hakkında şikâyetçi olmadığı için zavallı adam sadece ünlü iş adamı Bay Wesley'in kızının ölümüyle sonuçlanan bir kazanın suçlusu olarak zihinlere kazınmıştı. Aile, kızlarını yitirmenin acısını yaşarken oğullarını kurtarmanın verdiği teselliyle hayata sarılmış ama genç Vincent'ın ruhu suçluluğun yüklediği ağır baskıyı kaldıramamıştı. Ablasını, düşmanlarının öldürdüğüne ve aynı hayali düşmanların şimdi de kendi peşinde olduklarına inanır olmuştu. Her yerde kendisini izleyen gözcüler vardı ve her hareketini takip ediyorlardı. Kimin düşman olduğu

asla bilinemezdi ve herkese karşı şüpheyle yaklaşmak zorundaydı. Hayatta kalmak istiyorsa hep tetikte olmalı ve kimseye güvenmemeliydi. Bir seferinde doktorunu da uyarmış, kendisiyle ilişki içinde olan herkesin bu düşmanlar tarafından takip edildiğini, her yerde gözcülerin olduğunu, kendisinden sonra sıranın babası, annesi ve doktora da geleceğini korkudan büyümüş gözlerle, ağlayarak anlatmıştı Gregory'e. Hatta son ziyaretlerinde bu düşmanların kendisine siyah zarflar içerisinde birtakım talimatlar yolladığını, eğer bu kurallara uyarsa yaşamasına izin vereceklerini aksi takdirde ablasının yanına göndereceklerini söylemişti. Gregory'nin beyninde birden bir şimşek çaktı. Uyandığı ev, uşak Perez tarafından verilen siyah zarf, zarftan çıkan mektupta bahsedilen oyun gözlerinin önünden yıldırım hızıyla birer birer geçti. Talimatlar, gözcüler, siyah zarflar, kurallar, çuval, zavallı Bay Wesley...

Şıp... şıpp... şıppp...

"Aman Tanrım! Bütün bu lanet olası oyun senin başının altından mı çıktı? Konuş Allah'ın belası deli! Konuş!"

Vincent'a nefretle baktı, bağırdı, ses tellerini yırtarcasına haykırdı, küfürler savurdu. Vincent ise sanki bunca hakareti işiten kendisi değilmiş gibi boş ve anlamsız gözlerle bir süre doktoru seyretti. Dipsiz, karanlık bir kuyuya benzeyen gözbebekleri o kadar büyüktü ki doktor, bir an bu gözlerin içine doğru çekilip, hızla aşağı düşerek cehenneme fırlayacağını düşündü. Daha sonra gözlerini doktordan kaçıran Vincent, hırıldayarak yırtık gömleğinin cebinden siyah bir zarf çıkardı. Doktor hayretten donakalmış, sesi soluğu birden kesilmiş bir vaziyette Vincent'a bakıyor, bir metre 98 santim boyundaki devasa yaratığın hırıltılar eşliğindeki gayet sıradan ve sakin hareketlerini şaşkınlıkla izliyordu. Elindeki zarfı doktorun dizlerinin önüne usulca bıraktı. Sakallarından damlayan bir ter damlası dizüstü vaziyette duran doktorun sağ bacağına düştü. Zarfı bırakıp tekrar doğrulmak için davrandığında bir an kafasını kaldırdı ve doktorla göz göze geldi. Gregory, eğilmiş ve kendisine iyice yaklaşmış

olan Vincent'ın nefesini hissetti. Aralarındaki mesafe iki karıştan azdı. Yanan meşalenin harareti bile az kalırdı devin nefesinin sıcaklığı yanında. Biraz önceki boş ve manasız bakışların yerinde şimdi çıldırmış bir boğanın nefret dolu gözlerinden yayılan, ateş gibi yalazlanmış sıcak bir öfke vardı. Doktorun alnında boncuk boncuk ter damlacıkları oluşuverdi. Soğuk sayılabilecek bir mağarada aniden terlemesinin sebebi, genç adamın elindeki meşale ya da nefesinin harareti değildi. Hatta Vincent'ın gözlerinden yayılan alev de değildi. Devle burun burunaydı ve korkuyordu. Hem de çok korkuyordu. Vincent, suratını Gregory'nin yüzüne iyice yaklaştırdı ve nefret dolu bakışlarla, hırıldayarak, nefes nefese soluyarak, titreyen doktorun bu halini kocaman gözbebekleriyle, zevk alırcasına seyretti. Öylece birkaç saniye bekledi, doktora baktı, baktı, baktı. Hırıltılı nefesi ve damlama sesleri Gregory'nin kalp atışlarını bastıramıyordu.

Şıp... şıpp... şıppp...

Vincent doğrulup ayağa kalktıktan, meşaleyi duvardaki küçük kovuklardan birine yerleştirdikten, elinde (babasının parçalanmış vücuduyla dolu) çuval olduğu halde sırtını dönerek uzaklaşıp gözden kaybolduktan sonra bile yaşlı doktor hâlâ titriyordu.

Uzun süre kendine gelemeyen Gregory, neden sonra toparlanıp sakinleşince önünde duran siyah zarfın varlığını hatırladı. Olduğu yerde 180 derece dönerek arkadan kelepçeli elleriyle zarfa uzanabileceği konuma gelmiş oldu. Az bir çabayla parmaklarının arasına almayı başardığı zarfı birkaç kez düşürse de açmayı becerdi. Parmaklarıyla zarfın içini yokladığında içindeki küçük metalin anahtar olduğunu anladı. Sadece parmaklarını kullanarak bileğindeki kelepçeyi açması çok zor oldu. Bileğindeki ve parmaklarındaki kasların bir kısmı aşırı zorlanmadan yırtılmış bile olabilirdi. Ellerinin ardından ayaklarını da özgürlüğüne kavuşturmuş olmanın ve en azından daha hür bir mahkûm olmanın çocuksu sevincini hissetti. Kopacak kadar acıyan parmaklarıyla zarfın içindeki mektubu çıkardı ve dört satır halinde yazılmış kısa bilmeceyi gördü:

İki yoldan birini seçeceksin
Birinciyi seçersen öleceksin
Ama sonsuza kadar değil...
İkinciyi seçersen sevineceksin
Ama sonsuza kadar değil...

Gregory bu bilmeceyi daha önce de (o yabancı evde uyandıktan sonra Perez'in verdiği mektupta) gördüğünü anımsadı. Heyecanını ve korkularını bir yana bırakarak bunun üstünde yoğunlaşmalıydı. Gözlerini kapadı, mağaranın nemli ve küf kokulu havasını derin derin içine çekti. Sakinleşiyordu. Sakin olmalıydı. Düşünebilecek kadar sakin ve sessiz... Çuval ve içindeki adam, kızgın buharlar soluyan şizofren Vincent, kelepçeler, parmaklarının acısı, mağara, zarflar, kurallar... Bunca düşüncenin hep bir ağızdan bağırmasına izin vermemeliydi, susturmalıydı onları. Hepsi geçecekti. Geçmeliydi. Biraz sessizlik her şeyi çözecekti. Tüm kötü düşünceleri birbirine bağlayıp beynindeki boş ve karanlık bir kuyuya attı. Seslerinin duyulamayacağı kadar dipsiz ve derin olan bir kuyuya... Şimdi sesler çok uzaklardan geliyordu. Kuyunun üzerine yüzlerce ton ağırlığındaki asırların çürütemediği taş kapağı da kapattı. Şimdi hiçbir ses duymuyordu. En azından beyninin içinde...

Şıp... şıpp... şıppp...

Kafasındaki tüm gürültü yerini gizemli bir boşluğa bırakmıştı. Sessizlik güzeldi. Bilmeceyi düşündü. Ayağa kalktı, duvardaki oyukta asılı duran meşaleye uzandı. Küçük odadan çıktığında önünde iki ayrı yol olduğunu gördü. Birinci yol mağaranın derinliklerine giden, sonu görünmeyen, yolcusunu sanki evrenin sonsuzluğuna ulaştıran karanlık bir yoldu. Girişinin üzerindeki taş duvara muhtemelen kömür ile "İKİ" yazılmış yolun sonunda ise ışık vardı. Gün ışığı... Gregory yol ağzında bekledi ve tekrar düşündü. Sonsuza kadar sürmeyecek bir ölüm, zıttından düşünülürse yaşamı simgeliyordu. Sonsuza kadar sürmeyecek bir sevinç ise yine ters mantık gereği acıyı

ve mutsuzluğu simgeliyor olmalıydı. Sonsuza kadar ölmemek demek geçici bir ölüm düşüncesini çağrıştırıyordu. Ama bildiğimiz anlamda ölümün geçici veya kalıcı bir şekli yoktu. Ölüm ölümdü. Gregory biraz daha düşündü. Mesleği gereği karşılaştığı hastalarının çoğu, "kimlik ölümü" sebebiyle yıkıma uğramış insanlardı. Yani hayatlarının bir döneminde sahip oldukları ve çok güçlü bir şekilde bağlandıkları kişisel kimliklerinden bir kısmını veya nadiren tümünü kaybeden insanların çoğu kimlikleriyle beraber ruh sağlıklarını da yitiriyorlardı. İflas eden zengin bir iş adamı, artık güç, otorite ve sosyal çevresini kaybettiği ve kendisini bu kimliği ile özdeşleştirdiği için bunalıma girebiliyordu. Kızını kaybeden bir anne, anne kimliğini yitirerek; işini kaybeden bir kişi mesleki kimliğini yitirerek zor günler yaşayabiliyordu. Kimlik ölümü insanların zihinlerinde yarattıkları ve kendilerini her an yitirilebilecek herhangi bir nesne, durum ya da şahısla ilişkilendirmenin, (yanlış) etiketlendirmenin ürünü olan kişisel bir algı bozukluğuydu ve geçici bir durumdu. Kimlik ölümü terimi Gregory'nin psikoloji dünyasına hediye ettiği faydası kendisinden büyük bir söz olarak literatüre girmişti. Sadece bu tanımlama sayesinde bile birçok hasta, yaşadıklarını doğru algılamanın getirdiği rahatlıkla iyileşmişti. Bilmecede geçen ve sonsuza kadar sürmeyecek olan geçici ölümden kasıt, kimlik ölümü olmalıydı.

Ayrıca Gregory, şu anda nerede olduğunu bilmediği ama uyandığı evde kendisine Perez tarafından verilen dosyada geçici olarak sahte bir kimliğe sahip olduğunu öğrenmişti. Bir süreliğine adı (gerektiği zaman kullanmak üzere) Leonard Clayton olmuştu. Şayet eski kimliğinin geçici bir süreliğine ölümünü ve kendisine verilen yeni kimliği kabul ederse, bunun sonsuza kadar sürmeyeceği, eski kimliğine ve yaşantısına geri döneceği söyleniyordu. Diğer mısralarda ise çok daha açık bir uyarı vardı: "Gün ışığını seçersen önce sevinecek ve mutlu olacaksın, ama bu da geçici olacak. Rahatını ve düzgün yaşantını nasıl bir

anda yerle bir ettiysem, bunu tekrar yapacağım ve peşini hiç bırakmayacağım!"

Gregory, çok zor olmadığını düşündüğü bu bilmeceyi ve yolların ne anlama geldiğini çözmüştü. Üstelik oyuna devam etmez ise tüm kariyerinin ve servetinin elinden alınacağını söyleyen o mektubu da unutmuyordu. Seçimini yapmış, birinci yol olan ölümü tercih etmişti.

Yaşlı doktor elinde meşaleyle, karanlık dehlize daldı. Meşalenin zayıf menzilli ışığı, yürüdüğü yolun ancak birkaç adım ötesini aydınlatabildiği için ağır ve temkinli ilerliyordu. Yürüdüğü dar dehlizde ilerledikçe hiç kesilmeyen ve neredeyse kulağının alıştığı o asap bozucu sese daha çok yaklaştığını fark etti.

Şıp... şıpp... şıppp...

Yürüdü, yürüdü ve birden durdu. Sese iyice yaklaşmıştı. Meşaleyi ileri doğru tutarak yolun sonuna gelip gelmediğini kestirmeye çalıştı. Yaklaşık üç yüz adımdır yürüyordu ve yol hep dümdüzdü. Ama beklediği bu noktanın ilerisinde yol görünmüyordu. Meşalenin ışığı birkaç metre sonraki duvara çarpıp geri dönüyordu. Yol neredeyse doksan derecelik keskin bir dönemeçle sağa kıvrılıyordu. Damlama seslerine o kadar yakındı ki neredeyse damlayan suyun serinliğini hissedecekti.

Şıp... ŞIPP... ŞIPPP...

Eğer Vincent yolun sonunda kendisini bekliyorsa ne yapması gerektiğini tasarlamaya çalıştı. Bu su sesinin ne olabileceğine dair fikir yürütmeye çalıştı. Bu yolun sonunda hatta tüm bu oyunun sonunda kendisini nelerin beklediğini tahmin etmeye çalıştı. Ancak bütün düşünceleri meşalenin cılız ışığının son bulduğu şekilsiz duvara çarpıyor, paramparça olup küçülerek dağılıyordu. Büyüyen tek şey korkusu ve dehlizin kendine has akustiği ile her tarafta yankılanan seslerdi.

ŞIP... ŞIPP... ŞIPPP...

Ürkek adımlarla santim santim ilerledi. Meşalenin ışığı titriyordu, ayakları titriyordu, elleri titriyordu. Köşeyi dönmek

üzereydi. Ayaklarının titremesi arttı, ayakta durmakta zorlanıyordu. Köşeyi dönecek ve kaderiyle yüzleşecekti. Bacakları zangırdıyor, kalbi kulaklarına basınç yapacak derecede kuvvetli ve hızlı atıyordu. Sesler tüm benliğini doldurmuş, vücuduna çarparak geri dönen, nabız gibi atan dalgalara dönüşmüştü.

ŞIP... ŞIPP... ŞIPPP...

Yaşlı Gregory, köşeyi döndüğünde, üç adım sonra biten yolun hemen ağzında karşılaştığı sahneye baktı, olduğu yere adeta yığılırcasına çöktü, kafasını önüne eğdi ve çok şiddetli bir ağlama krizine tutuldu. Dakikalarca ağladı, ağladı, ağladı. Karşısında yıllar önce sevgilisi olan güzel kadın duruyordu. Kolları yukarı doğru uzanmış ve birbirine bitiştirilmiş, elleri kalın bir halatla bağlanmış, halatın bir ucu güçlü bir çengelle tavana tutturulmuş, ayakları yerden bir metre kadar yüksekte asılı halde duran zavallı kadının ayak parmaklarından yerdeki küçük kan gölüne kanlar damlıyordu.

ŞIP... ŞIPP... ŞIPPP...

Kadın muhtemelen cansız bedeniyle öylece sallanırken saçları beline kadar uzanıyordu. Ayak parmaklarından damlayan kan büyük ihtimalle vücudunun ön tarafında açılmış bir kesikten sızarak ayakucuna doğru süzülüyor olmalıydı. Çünkü sırtında, belinde, ensesinde, bedeninin arkasında bir yerlerde kan yoktu. Gregory tavandan aşağı sarkıtılmış bedeni ilk gördüğünde de sırtı dönüktü kendisine ve neredeyse 25 yıl sonra, sadece sırtını görebildiği çaresiz kadını nasıl olup da tanıyabildiğine hiç şaşırmamıştı.

Biliyordu, oydu. Hayatı boyunca sevdiği tek kadın, kalbini verdiği tek kişi, ilk ve son sevgilisi olan... Gregory, hayretle irkildi. Kadının adını hatırlayamıyordu. Ne kadar zorlasa da hafızasını, ismi uçup gitmişti işte aklından. Ayağa kalktı ve kadının vücuduna yaklaştı. Üzerinde beyaz, ince bir tül olan bedene dizlerinden sarılarak bir süre hasret giderdi. Onu aşağı nasıl indireceğini bilemiyordu. Ağzı, yüzü, kadının bacaklarından aşağı

doğru süzülen kanlarla kıpkırmızı olmuştu. Gregory, neden sonra kafasını yukarı kaldırdı ve dizlerinden tuttuğu cansız bedeni hafifçe döndürerek yüzüne bakmak istedi. Zavallı kadının suratı tam görüş açısına denk geldiğinde döndürmeyi bıraktı ve ani bir sendelemeyle geri geri birkaç adım attı. Gözlerini ovaladı ve tekrar baktı ifadesiz, kaşsız, gözsüz surata. Yoktu! Ağzı, gözü, burnu yoktu bir zamanlar deliler gibi sevdiği kadının.

Usta bir ressam tarafından çizilmeyi bekleyen bomboş bir tuval gibiydi kadının yüzü. Sonradan silinmiş ya da kesilmiş değildi yüz hatları. Hep böyleydi sanki, hep bu şekilde yaşamıştı hayatını.

Gregory, biraz önce adını hatırlayamadığı tek aşkının artık yüzünü de hatırlayamıyordu.

"Hayıır!" diyerek koca bir çığlıkla yere kapaklanan Gregory kendinden geçmiş ve oracıkta bayılmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

"Fare iskeletleri çoğu kez hindistan cevizi içinde bulunur, çünkü zayıf ve açgözlüler için içeri girmek, çıkmaktan kolay, tatmin edici fakat öldürücüdür."

Victor Korchnoi

30 MAYIS 2007-SAN FRANCISCO-SAAT 09.45

Corel, lüks otelin kapısından içeri girerken bir gün önce Rexton'la yaşadıklarını düşündü ve kendisiyle gurur duydu. Rexton'u talimatı uygulamaya (onu evine göndererek zarfı bırakmaya) ikna ettiği için, ardından gelen kolinin içindeki silahı ve Rexton'a yazılmış mektubu gördüğü halde öfkesine hâkim olabildiği için... Tabancasını Rexton'un suratına doğrulttuğunda tüm benliğiyle onun beynini dağıtmak istese de bunu boş bir silahla yapamayacağının farkındaydı. Eğer o pisliği orada gebertseydi oyun kurucunun kendisine neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Yabancı, kendisi kadar Rexton'un da hayatta kalması için uğraşıyordu. Kendi servetine servet katacak, Rexton'u ise bilinmeyen bir sona götürecek bu oyunda basit bir piyondu, bir kuklaydı. Bankadaki yüz binlerce dolarına rağmen kabul ettiği bu oyunu tabii ki para için oynamıyordu. Kuklacısı tehlikeliydi, kendisi hakkında çok şey biliyordu (karıştığı tüm yasadışı işler, yaptığı büyük vurgunlar) ve oyunun kuralları basitti: Talimatları yerine getir, bankadaki paraya sahip ol ve özgürlüğüne kavuş. Ya da öl!

Bütün gece boyunca Rexton'la girişecekleri işin ayrıntılarını düşünen Corel, sabah 08.30'da kalkmış, duşunu almış ve

tekrar o pisliğin yanına gitmek üzere yola çıkmıştı. Kendisine verilen ilk talimat, 2 Haziran'ı 3 Haziran'a bağlayan gece saat tam 04.30'da, Rexton'un San Jose'deki evinde bulunmasını ve o siyah zarfı evinde bir yere bırakmasını sağlamaktı. Bu işin üstesinden nasıl geleceğini en ince ayrıntısına kadar düşünmüş ve planını yapmıştı. Şimdi kafasındaki planı paylaşmak üzere Rexton'un odasının önündeydi. O sırada Rexton, Smith&Wesson'u, ensesinden yayılan soğuk bir ürperti eşliğinde pantolonunun kemerine yerleştirmekle meşguldü. Bu oyunda her dakikanın çok önemli olduğunu hatırlatmak için kendisine verilen Rolex'e baktığında saatin 09.55'i gösterdiğini gördü. Misafiri her an gelebilirdi. Bir gün önce Corel'in, suratına silah doğrulttuğu ve tetiği çektiği o anı düşündü. Gözlerini kapamış, silahın patladığını ve suratının paramparça olduğunu sanmıştı. Ancak birkaç saniye sonra gözünü açtığında suratının hâlâ yerinde durduğunu ve Corel'in odadan çıkıp gittiğini fark etmişti. Anlaşılan Corel'in tetiği çektiği silah boştu. Corel'in ardından hemen yataktan fırlamış ve koliden çıkan zarfta yazılanları okumuştu.

"Teklife hayır deme şansınız hâlâ var Bay Key. Corel sizi rahat bırakmaz ise kullanmanız için bir de silah yolladım size. Daha önce de söylediğim gibi yapacağınız her hareketin sorumluluğu size ait. Teklifi kabul etseniz de etmeseniz de Corel gibi bir adamla tanışmanız bu silaha ihtiyacınız olabileceği anlamına geliyor. Corel'in size teklif ettiği işten sonra inanın ne düşündüğünüzü, daha doğrusu ne hissettiğinizi çok merak ediyorum. Ama sizi biraz olsun tanıyorsam bu teklif adrenalinizi yükseltmiştir, içinizde bir şeyler kıpırdanmıştır. Dürüst hayata veda etmenin pişmanlığından çok, para kazanacak olmanın hazzı damarlarınızda dolaşıyordur. Çünkü Corel'e de söylediğim gibi, bir dolandırıcı asla vazgeçmez. Sadece şartlar oluşmamıştır ve yüzünde dürüstlük maskesiyle gezmektedir. Ama birileri onu

uyandırdığında, yüzündeki maskeyi indirdiğinde iştahla avına saldıran bir çakala dönüşüverir.

Eğer bu işe girişecekseniz Corel'e karşı dikkatli olmanızı öneririm. Corel size yarın tekrar gelecek ve ne yapacağınızı konuşacaksınız.

Sizin uymanız gereken tek kural şu: 3 Haziran sabahı işi bitirin ve 3 Haziran saat 07.00'de bu odada olun. Daha sonra otelden ayrılacaksınız ve söylediğim yere geleceksiniz."

Saatine baktı, 09.59. Bay Hubert'in parasına (maalesef bir kısmını Corel'le paylaşmak zorunda kalacaktı) sahip olmasına günler kalmıştı. Yüzüne aç bir sırtlanın sinsi gülümsemesi yerleşti. Tam karşısındaki duvara gömülü, fotoselli ampullerin arasına gizlenmiş kameraya doğru gülümsediğinin farkında değildi. Bir dakika sonra kapı tıklatıldı.

Hafifçe tıklatılan kapıyı açtığında karşısında her zamanki kendini beğenmiş züppe tavrıyla Corel duruyordu. Saçları zeytinyağı sürülmüş gibi parlayan adam, beyaz gömleğine ve vücuduna sinmiş ağır parfüm kokusuyla beraber içeri girdi.

Hiçbir girizgâha gerek duymadan doğrudan konuşmaya başladı.

"Planım hazır dostum, dinle ve kafana iyice yerleştir."

Rexton da aynı şekilde davranarak kararlı bir ses tonuyla doğrudan konuya girdi.

"Kevin, benim bazı şartlarım var."

"Dostum sen hâlâ akıllanmadın anlaşılan, bu sefer suratına doğrultacağım silah boş olmaz."

Rexton, bunun üzerine Corel'e belli ederek kemerinin arkasına sıkıştırdığı silahını yokladı eliyle.

"Hubert'ın parasından pay istiyorum. Yıllarımı bu işi düşünerek geçirdim ve polislerle sarılmış evime girerek büyük bir riske giriyorum. Bunların karşılığını almak istemem kadar doğal bir şey yok sanırım."

"Köşeye sıkışmış bir haldesin, polis peşinde, istesem seni hemen öldürürüm ve buna rağmen benimle pazarlık yapabilmen büyük cesaret dostum."

"Pazarlık yapmıyorum, para yoksa talimat da yok diyorum! Ben talimatı yerine getirmezsem eminim senin halin de çok iç açıcı olmayacak. Kendi iyiliğin için şartlarımı kabul et!"

Corel'in ağzından tıslamaya benzer bir ses çıktı. Odanın içinde hızlı hızlı birkaç tur attıktan sonra tekrar Rexton'un karşısına geldi, gözlerini kısarak yüzünü muhasebeciye iyice yaklaştırdı.

"Pekâlâ pislik herif, sen kazandın. Ne kadar istiyorsun?"

"Patronum çalıştığı firmalara teminat olarak göstermek zorunda olduğu için en az iki milyon doları her zaman hesabında tutuyor. Sen bana nakit olarak 1 milyon dolar getireceksin. Böylece hesapta minimum düzeyde para olduğunu kabul etsek bile yarı yarıya paylaşmış olacağız. Eğer şifrelerini kırdığımızda bankada daha çok para olduğunu görürsen bu da senin olacak. Yani ben bu işi bir milyon dolar karşılığı yapacağım. Fazlası senin."

Corel, Rexton'un patronu Bay Hubert'in hesabını çoktan kontrol etmiş ve tamı tamına 2 milyon 700 bin dolar olduğunu öğrenmişti bile. Sıkıntılı bir yüz ifadesiyle Rexton'un teklifini düşündü ve birkaç dakika sonra cevap verdi.

"Parayı iş bittikten sonra, tekrar bu odada buluştuğumuzda teslim ederim. Plana sadık kalacaksın, eve girecek, zarfı bırakıp, şifreleri alacak ve çıkacaksın. Numara yok, başka pazarlık yok."

"Kabul. 3 Haziran sabahı bu odaya parayla gel, şifreleri al ve git."

"Şimdi gelelim planımıza dostum."

Corel'in planı gayet basit görünüyordu. Corel ve adamları, üç gün boyunca dört cinayetin suçlusu olarak aranan Rexton'un San Jose'deki evini gözetleyecek, evin etrafında nöbet tutan devriyelerin sayılarını, yerlerini ve nöbet devir saatlerini tespit edeceklerdi. Buna göre eve nasıl gireceklerine dair bir çözüm bulacaklar, şifreleri alarak otel odasında buluşacaklardı. Bay Hubert'ın

hesabından çekilen para, Corel'in İsviçre'deki hesaplarından birine aktarılacaktı. Corel, 1 Haziran gecesi eve giriş planlarını yapmak üzere tekrar geleceğini söyleyerek odayı terk etti.

Rexton, Corel'in geleceği 1 Haziran gecesine kadar, bir otel odasında yalnız başına ne yapılabilirse onları yaparak vakit geçirdi. Çeşitli yiyecek ve içecekler getirtip canı sıkıldıkça onları indirdi midesine, sakallarını düzeltti, yedinci kattaki odasının penceresinden şehri seyretti. Uzak gökdelenlerde yaşanan hayatları düşündü. Kendisi gibi tuhaf olaylar yaşayan insanların olup olmadığını merak etti kentte. İnsanlığın kaderini değiştirmek üzere olan başka oyuncular var mıydı acaba gökyüzünün altında? Talimatlar alıp, onları (hayatları pahasına) uygulamak için çırpınan kurbanlar... İçinden bir ses bu oyunun sadece Bay Hubert'in parasını ele geçirmek için oynanmadığını söylüyordu. Daha derin, daha çözülmez sebepler vardı işin içinde. Hayatını gözlerinin önüne getirdi. Belki de aradığı cevaplar oradaydı, geçmişindeydi.

İlk gençlik yıllarından bu yana zarar verdiği o kadar çok insan olmuştu ki... Çocukluğundan beri bitmek tükenmek bilmeyen zengin olma hayalleri yüzünden sayısız insanın mutsuzluğuna sebep olduğunu biliyordu. Zavallı babasının ayakkabıcı dükkânından gizlice aldığı onlarca çift ayakkabıyı, üç sokak arkalarında yarı fiyatına sattığı ve kazandığı paralarla kendisine günlerce ziyafet çektiği zaman hiç de vicdanı sızlamamıştı. Durumu fark eden yaşlı babasının nasıl üzüldüğünü, buna rağmen oğlunu utandırmamak adına hiçbir şey söylemeden kendi kendine nasıl dertlendiğini gördüğünde pişman olmuştu. Ancak bu pişmanlığı sadece üç hafta sürmüş, yediği güzelim yemekleri hatırlayınca babasının üzüntüsünü unutuvermiş ve adamcağız ölene kadar bu basit hırsızlıkları devam etmişti. Cenaze günü tabuta yanaşarak ona bir söz vermiş, babasının ruhundan gözyaşlarıyla af dilemişti. Artık dürüst olacaktı. Ayakkabıcı dükkânını

satıp, üzerine kredi çekerek lüks bir spor salonu açtığında yaşı yalnızca on yediydi. İlk başlarda fena sayılmayacak paralar kazanmış, bir süre borçlarını düzenli bir şekilde ödemiş ama damarlarında dolanan tutku yeniden başgöstermişti. Zaman içinde çalışanlarının (ki çoğu da arkadaşlarıydı) paralarını ödememeye, banka kredilerini geciktirmeye başladı. Kazandığı paralarla lüks otellerde tatillere gidip, kumarhanelerde sabahlamak gibi alışkanlıklar edindi. Bir buçuk sene içinde kapatmak zorunda kaldığı spor merkezi işinden sonra orada burada çalışmak zorunda kaldı. Tabii ki her girdiği işte kazandığı parayı artırmanın yollarını aradı. Bir gıda toptancısının yanındayken kestiği sahte fatura fark edilir edilmez kovulmuş, ardından girdiği psikiyatri merkezinde birtakım bilgileri satarak ortadan kaybolmuş, son olarak da uzun süre çalıştığı firmada, firma yöneticileriyle birlikte bulaştığı yolsuzluklar yüzünden yargılanmıştı. Birtakım önemli adamlara yaptığı şantajlar sayesinde beraat etmiş, birkaç yıl sonra Bay Hubert'ın şirketinde işe başlamıştı. Yıllarca hiç bir pisliğe bulaşmadan yol aldıysa da Rose ile tanışınca gözlerindeki sönmeye yüz tutmuş pırıltı tekrar canlanmıştı.

Babası, spor salonunda çalıştırdığı arkadaşları, kendisine iş imkânı sağlayan patronları, şantaj yaptığı kalın enseli herifler, Rose ve hatırlayamadığı daha onlarca kişi... Geride bıraktığı öfkeli insan sayısı 47 yaşındaki bir adam için yeterince fazlaydı.

Moon And Lights Oteli'nin yedinci katındaki geniş penceresinden yansıyan siluetine baktı umutsuzca. Corel'in kafa darbesi sonrasında kana bulanan gömleğini değiştirmiş, dolaptaki yedek gömleklerden birini geçirmişti üzerine. Kırçıllaşmış saçları ve alnındaki derinleşmeye yüz tutmuş kırışıklıklar, solgun yüzüne garip bir olgunluk katıyordu. Üzerindeki lacivert Pierre Cardin, yanağındaki siyah ben, hafif kemerli burnu ve yüzündeki bitkin ifade bir araya gelince, hayattan ders almış olgun bir adam portresi çizdiği düşünülebilirdi ama içindeki uslanmaz yaratığın doymadığının farkındaydı. Cinayetten aranmasına, kelepçelenerek bir odaya tıkılmasına ve belki de bu tehlikeli oyunun

sonunda hayatını kaybedecek olmasına rağmen, şu an ayakta kalıp oyuna devam etmesini sağlayan şey Bay Hubert'ın parasına kavuşma ümidiydi.

Pencereden biraz geri çekilirken eli belindeki silaha gitti ve parlak metalin soğukluğunu hissetti. Bu işin sonunda kendisini bekleyen şeyin ne olabileceğini düşündükçe kalbi sıkıştı, elleri titredi, silaha dokunduğu andakinden çok daha şiddetli bir şekilde ürperdi. Uykunun en güzel kaçış yolu olduğuna karar vererek yatağa girdi, uzun süre dönüp durdu ve en sonunda düşünceleri ağırlaşıp beyninin emrinden çıkarak, bir süreliğine uykunun yumuşak kanatları altına girdi.

Rüyasında sefil bir mahalleden, çok lüks bir arabayla, ağır ağır, süzülerek geçtiğini görüyordu. Arabanın camından dışarıyı seyrederken mahalledeki yırtık kıyafetli, çıplak ayaklı, kara kuru çocuklar parmaklarıyla kendisini gösteriyorlardı. Üzerinde lacivert Pierre Cardin'i, kafasında fötr şapkası vardı. Araba sokakları geçtikçe sefaletin derecesi artıyor, gördükleri katlanılmaz şeylere dönüşüyordu. Bir sokakta zayıflıktan kemikleri gözüken, halsizlikten kaldırımın kenarında yatan altı yedi yaşlarında bir çocuk gördü. Çocuğun etrafına sokak köpekleri üşüşmeye başlamıştı. Ağızlarından salyalar akan, dişleri jilet gibi keskin, kapkara köpekler havlayarak, hırlayarak çocuğa doğru koşuyorlardı. Havlama sesleri o kadar artmıştı ki gürültü arabanın içine dolmuştu. Kafasını hafifçe kaldırmaya mecal bulan zavallı çocuk, bir üzerine doğru şimşek gibi koşan köpeklere bir de sokaktan geçmekte olan lüks arabaya baktı. Köpeklerden en irisi çocuğun dibine varmıştı bile. Kendisinden yardım istiyormuş gibi elini kaldırmaya çalışırken, araba başka bir sokağa döndü. Son anda yüzünü gördüğü çocuk kendi küçüklüğüydü. Artık ne çocuk ne de köpekler görünüyordu. Havlama sesleri de kesilmişti. Yeni girdiği sokak bomboştu. Rüzgârın uçurduğu çöpler ve poşetler dışında hiçbir şey yoktu. Lüks araç ıssız sokakta ağır ağır ilerlerken uzaklardan hafif bir ağlama sesi geldi kulağına. Sokağın sonunda, ayakta durarak arabayı bekleyen bir çocuk

göründü. Yüzü tam görünmediği için kim olduğu anlaşılmayan çocuk elini ileri doğru uzatmış parmağıyla kendisini gösteriyordu. Araba yaklaştıkça, ayakta bekleyenin diğer sokakta bıraktığı çocukluğu olduğunu fark etti. Ağlayarak arabaya bakan küçük Rexton'un, yüzünden ve kafasından kanlar akıyor, köpeklerin ısırdığı vücudunda diş ve pençe yaraları görülüyordu. İleri doğru uzattığı şey ise parmağı değildi. Elinde bir silah vardı ve arabaya doğrultmuştu. Ağlama sesleri gittikçe artıyordu. Sanki her yerden geliyordu ses. Araba hızlanmaya başladı. Çocuk silaha diğer eliyle de destek verdi. Araba giderek hızlanarak, direkt çocuğun üzerine doğru gidiyordu. Haykırmak istedi ama sesi çıkmıyordu. Ne yapacağını bilemez bir haldeyken, arabayı kullanan adam arkasını dönerek takım elbiseli Rexton'a sırıttı. Bu, Corel'di. Çocuğun ağlaması her taraftan yankılanmaya devam ediyordu. Corel arabayı son hızına çıkarmış, çılgın gibi bağırarak çocuğa doğru sürüyordu. Her yanı yara bere içindeki çocuk silahın tetiğine bastı. Namludan çıkan mermi havayı yararak ilerledi. Mermiyi o kadar net görüyordu ki dönerek ilerlerken etrafa savurduğu toz zerreleri bile fark ediliyordu. Mermi arabanın ön camını parçaladı. Cam kırıkları etrafa saçılırken mermi yoluna devam etti. Son sürat ilerleyen araba ile çocuğun arasında bir metre vardı. Kurşun, Corel'in sağından geçerek Rexton'un alnına saplandı. Araba çocuğa göğsünden çarpıp onu havaya fırlattığında Corel hâlâ sırıtıyordu. Alnına saplanan mermiyle koltuğa mıhlanan Rexton'ın, havaya fırlamış çocuğa bakarken son sözü "Yeteeer!" olmuştu. Çocukla beraber havada yüzlerce belki de binlerce siyah zarf uçuşuyordu.

Saatler süren uykusu kâbusa dönüp de ter içinde uyandığında güneşin doğmakta mı yoksa batmakta mı olduğunu anlayamadı. Kalktı, soğuk bir duş aldı. Kâbusun yarattığı sersemlikten ancak böyle kurtulabilirdi. Corel'in gelmesine beş saat kalmıştı.

Saat 23.40'ta çalan kapının ardındaki adam Corel'di. Hafif terlemiş olduğu için saçları gibi yüzü de parlıyordu. İçeri geçerek kapıyı kapattı ve adamlarının saatlerdir izlediği polisler hakkındaki bilgileri aktardı. Evin etrafında sadece bir tane devriye arabası bulunuyordu ve binanın ön girişine yakın bir yerde bekliyordu. Arabada iki tane polis vardı ve altı saatte bir nöbet devrediliyordu. Toplam dört polis arasında nöbetleşe yapılan bir görevdi bu. Nöbet periyotlarından biri genç ve sağlıklı görünen bir adam ile yine genç ve atletik bir kadın polise aitti. Diğer periyotta ise genç ama kilolu bir erkek ile yaşı geçkin bir başka polis bulunuyordu. Şans onlardan yanaydı, işe koyulduklarında nöbetteki polisler bu ikinci periyottakiler olacaktı. Gece yarısı saat 24.00'te nöbeti teslim alacak yaşlı ve tombul polisler, sabah altı'ya kadar orada olacaklardı.

Plan hazırlandı. Bir kâğıda çizerek ezberledikleri planı iyice pekiştirdiler. 2 Haziran'ı 3 Haziran'a bağlayan ertesi gece, saat 02.30'da Rexton'un evine gitmek üzere anlaştılar.

Saat 02.45'te Rexton, Corel ve Corel'in dört adamının içinde olduğu siyah bir Volkswagen Caravelle, akşam yağan yağmurun ıslattığı karanlık caddede ilerliyordu. Minibüsün camları simsiyah bir film ile kaplı olduğundan dışarıdan bakıldığında içini görmek imkânsızdı. Kimsenin sessizliği bozmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Geniş minibüsün içindeki altı adam tek kelime konuşmadan yaklaşık 50 dakikalık bir yolculuk sonunda Rexton'un evinin bulunduğu San Jose'ye vardılar. Blossom Hill Road yoluna saparak geniş ve bomboş caddede hızla ilerleyen minibüs T. J. Maxx alışveriş merkezinin önünden geçerek ileride siluetleri görünen ve gittikçe daha çok belirginleşen site evlerine doğru ilerledi. Rexton, sadece birkaç gün önce T. J. Maxx'a alışverişe geldiği günü düşündü. Rahat eşofmanlarını üzerine geçirmiş, evinden çıkmış, bazı temizlik malzemeleriyle, dondurulmuş gıdalar aldıktan sonra enfes bir sosisli sandviçi limonatayla beraber midesine indirmiş, büyük binanın

önündeki meydanda dakikalarca yürüdükten sonra tatlı bir yorgunlukla evine dönmüştü. Şimdi ise yanında hiç tanımadığı tekin olmayan adamlarla, gecenin bir yarısı kendi evine gizlice girebilmek için geçiyordu aynı binanın önünden. O bunları düşünürken minibüs evinin üç sokak arkasında durmuş, içindeki adamlar aşağı inmişti bile. Corel, Caravelle'nin içindeki sinyal bozucuyu çalıştırdı. Bu aleti bir zamanlar beraber iş yaptıkları Şhangay'lı bir uyuşturucu kaçakçısından almıştı. Böylece bir km çapındaki hiçbir yerde telsiz veya cep telefonu çalışmayacaktı. Kablo içinde hareket eden minik partiküllerin ses dalgalarını taşıması prensibine göre iş gören ev telefonları ise bu aletin yaydığı frekanslardan etkilenmiyordu. Rexton, evlerin arkalarından dolaşarak kendi evine on metre mesafedeki çalıların arasına gizlendi. İşini bitirdikten sonra mutfak tezgâhının üzerine bırakması gereken siyah zarf cebindeydi. İçinde ne yazdığını bilmediği ve kalp çarpıntılarını bir kat daha artıran siyah zarf... Saati 03.40'ı gösteriyordu. Yaklaşık 30 metre kadar ilerisinde duran devriye arabasındaki polisler kendisini görmemişlerdi. Günlerdir burada bekledikleri halde hiçbir şeyin olmaması sebebiyle üzerlerine çöken rehavet ve umursamazlık duygusu Rexton'un işine yarayacaktı. Polislerin rahatını sokağın diğer tarafından gelen gürültüler bozdu. Yaşlıca olanı dikiz aynasından arkaya baktığında üzerlerine doğru koşturmakta olan iri kıyım bir adam gördü. Adam arabaya yaklaşırken polisler çoktan aşağı inmişler ve bellerinden çıkardıkları silahı adama doğrultmuşlardı. Silahı gören adam koşmaktan vazgeçti, ellerini havaya kaldırarak yaklaşmaya devam etti polislere. Bir taraftan da nefes nefese bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Dur, polis!"

"Durun, durun ateş etmeyin."

"Ellerini görebileceğimiz şekilde havada tut ve yavaş ol! Ne istiyorsun?"

"Sizi bana Tanrı gönderdi Memur Bey, lütfen yardım edin."

"Söylenmeyi bırak da ne olduğunu söyle."

Tombul polis sert davranarak otoritesini korumaya çalışıyordu.

"Sakin olun efendim, ben suçlu değilim. Sadece yardım bulabilirim ümidiyle koşturuyordum. Arkadaşım zor durumda, lütfen acele edin."

"Neler oluyor, nesi var arkadaşının?"

"Bir grup arkadaşla California'ya dönüyorduk. Kardeşimin midesi bozulmuş olacak ki birden sağa çekmemi söyledi. Sonra aşağı indi ve kustu."

"Eee? Kusmuğunu mu temizlememizi istiyorsun?"

"Sonra Bruno onunla dalga geçmeye başladı. Birden birbirlerine girdiler. Bruno ve diğerleri kardeşimi fena hırpalıyorlar, lütfen yardım edin."

"Biz bebek bakıcısı değiliz evlat," diyerek araya girdi yaşlı polis.

"Anlamıyorsunuz, kardeşim ölmek üzere diyorum size. Belki de bıçaklamış olabilirler."

"Bak dostum, burada yapmamız gereken bir işimiz var ve yerimizden ayrılamayız. Telsizden diğer arkadaşlara haber vereceğim. Onlar gelene kadar kardeşinin yanında ol, daha fazla hırpalanmasın."

"Memur Bey, kalabalıklar, bıçaklılar ve kafaları iyi diyorum size. Eğer kardeşime bir şey olursa yapacağım ilk şey amcama sizin yaka numaranızı vermek olacak."

"Amcan mı?"

"Evet amcam, kendisi eyalet savcısı! Lütfen acele edin, lütfen."

Bu arada polislerle Corel'in adamının konuşmalarını izleyen Rexton sabırsızlanmaya başlamıştı. Neler oluyordu, niye hâlâ uzaklaşmıyordu bu polisler?

"Bak evlat, bunu amcan eyalet savcısı olduğu için değil, kardeşine acıdığımız için yapacağız," diyen yaşlı polis diğerinin itiraz yolunu kapadı.

"Arabayı kilitle de gidip şunlara bakalım Dennis," diyerek karşısındaki iri kıyımın rahat bir nefes almasını sağladı.

Polisler, rolünü ustalıkla yapan adamı takip ederlerken Rexton gizlendiği çalıların arasından çıkarak eve doğru koşturdu. Önünde dakikalar vardı ve acele etmeliydi. Üzerinde takım

elbise, kafasında fötr şapkayla onu bu halde biri görse yılın en saygıdeğer hırsızı seçilirdi herhalde. Corel'in kendisine verdiği ve nasıl kullanılacağını defalarca gösterdiği maymuncukla kapıyı açarken hiç zorlanmadı. Eve girer girmez kapıyı arkasından sessizce örttü ve karanlıkta ilerlemeye başladı. Gözü karanlığa alıştıktan sonra hareketleri daha bir hızlandı. Kendi evine bu şekilde girdiğine hâlâ inanamıyordu. Çömelmiş vaziyette koridoru geçerek mutfağa ulaştı. Cebinden çıkardığı zarfı tezgâhın üstüne koyduğunda rahat bir nefes aldı. Talimatı başarıyla yerine getirmişti işte. Biraz sonra kapıdan çıkıp gidecek ve kimse buraya geldiğini anlamayacaktı bile. Ama önce yapması gereken küçük bir iş daha vardı. Buzdolabının yanına kadar ilerledi. Hâlâ çömelmeye devam ediyordu. Mıknatısla dolaba tutturulmuş küçük not defterini ve kalemi bulmak için elini dolabın üzerinde gezdirdi. Ayağa kalkmadan uzanmayı başardı. Defterden kopardığı kâğıda 36 haneli şifreyi yazdı ve cebine koydu. Şifreleri evden aldığına inanması gerekiyordu Corel'in. Artık çıkabilirdi. Çömelerek ilerlemeye devam etti ve pencerenin altına ulaştı. Kapının yanındaki pencereden kafasını uzattığında ise yaşlıca olan polisin arabaya doğru yürüdüğünü gördü.

Tanrım, neler oluyor?

İnce tül perdenin ardından izlediği kadarıyla polis, elindeki telsizle birilerine ulaşmaya çalışıyordu. Corel ve diğer polis ise görüş alanının dışındaydılar.

Bu da ne demek şimdi?

Heyecandan nefesi kesilmiş bir halde, cebinde iki milyon dolarlık şifrelerle bekledi, bekledi, bekledi. Dakikalar geçiyordu, saatine baktı. 04.13'tü.

5 DAKİKA ÖNCE

Corel ve adamları polislere oynadıkları oyunu başarıyla sürdürüyorlardı. Corel içlerindeki en olgun, en kibar adam rolündeyken diğerleri birbirlerine saldırıp hakaret edip duruyorlardı. Bir diğeri ise yerde kıvranıyordu. Bir ara Corel saatine baktı.

04.09'du. Yaşlıca olan polis memuruna yaklaştı ve yerde kıvranan adamı göstererek,

"Memur Bey, sizden bir şey rica edebilir miyim? Bunun durumu hiç iyi görünmüyor, mümkünse telsizinizden bir ambulans isteyebilir misiniz?"

"Eee, şey, kendi cep telefonunuzdan..."

"Denedim ama hiçbirimizin cep telefonu çekmiyor. Galiba sistemlerde bir sorun var. Hem inanın Morris Amca bu iyiliğinizi duyacak. İnanın bana..."

Israrla arabaya yönlendirdiği polisin ardından saatine bakan Corel, göz ucuyla da evi kontrol etti. Saati 04.11'di.

ŞU AN

Eğer beni sattıysan Corel, yemin ederim bunu ödeteceğim sana, yemin ederim!

04.14...

Belindeki silahı yokladı, yerindeydi. İhtiyacı olacağını hiç düşünmediği, içini ürperten soğuk metal makine şimdi güvenebileceği tek şey olarak görünüyordu.

Corel, saatinin 04.14'ü gösterdiği sırada yaşlı polisin hâlâ arabada olmasına seviniyor gibiydi.

Lanet olası pislik! Beni ele verirsen bu şifreleri görebileceğini mi sanıyorsun!

04.15...

Ve telefon çaldı!

Tanrım, sen kalbime güç ver!

Rexton'un evini normal saatlerde bile neredeyse kimse aramazken sabahın köründe çalan bu telefon tesadüf olamazdı. Sesin aniden kulaklarında çınlamasıyla yüreği ağzına gelen Rexton, açmamayı düşündü. Pencereden dışarı baktı, polis hâlâ arabanın dibindeydi. Gecenin bu sessizliğinde eğer çalan telefonu duyarsa şüphelenip içeri girebilir ve her şey mahvolabilirdi.

Tanrım, lütfen birisi yanlışlıkla aramış olsun! Lütfen bir daha çalmasın!

Bir kez daha çaldı! Polis, sanki eve bakar gibi olmuştu. Yoksa duymuş muydu telefonun sesini?

Arabadaki polis ne kadar uğraştıysa da telsizin çalışmasını sağlayamadı. Acaba sıradan bir karışıklık mıydı bu yoksa bir şeyler mi dönüyordu? Kafasını kaldırıp karşısındaki cinayet zanlısının evine baktı, her şey yolunda görünüyordu. Hem ne olabilirdi ki adam onca cinayet işleyip elini kolunu sallayarak evine mi girecekti sanki?

Beyninde, kalbinde, vücudunun tüm hücrelerinde bu tiz ses dolaşıyordu. Bir daha çalmayacaktı. Evet, bu saatte, bir evin telefonu, cinayetten aranan bir kaçağın ev telefonu bu kadar çok çalmazdı, çalmamalıydı!

Üçüncü kez çalarken çınlamanın yarısında ahizeyi kaldırdı ve kulağına götürdü. Heyecandan nefes nefese kaldığı için soluk alıp verişleri karşı taraftan çok rahat duyuluyordu.

Rexton'un ev telefonunu dinlemeye almış olan cinayet masasından memur Andrew, aynı dakikalarda, gece saat 04.16'da, Dedektif Kenway'i arayarak, Rexton'un evinde garip şeyler olduğunu söylüyordu.

"Nasıl ulaşamazsınız devriye ekiplerine, ne demek telsiz çalışmıyor, cep telefonları çalışmıyor! Hemen Rexton'un evine gidecek bir ekip hazırlayın!"

"Ekip yola çıktı efendim, en geç 20 dakika sonra orada olacak."

"Lanet olsun, 20 dakikada dünya yıkılır, yerine yenisi kurulur. Her neyse, evi arayan numaranın adresini ve kimin üzerine kayıtlı olduğunu tespit edin!"

"Tespit edildi efendim. Arayan numaranın adres kaydı elimizde."

"Güzel, ben yola çıktım bile, Rexton'un evine gidiyorum. Peki evdeki telefonu kim açmış olabilir?"

"Bilmiyoruz efendim."

"Hâlâ konuşuyorlar mı, arayan kimmiş peki?"

"Konuşma az önce bitti efendim. Aslında konuşma denemez buna. Evde bulunan şahıs telefonu açtı ama hiç cevap vermeden sadece dinledi."

"Arayan kimdi, ne söyledi?"

"Çok garip şeyler söyledi efendim. 'Seni bekleyeceğim' falan gibi şeyler... Siz eve ulaştığınızda ayrıntılı açıklamayı arkadaşlarımız yapacaklar."

"Arayan kimdi Andrew, çıldırtma insanı!"

"Şey, arayan numara New York'taki kalburüstü bir bölgede yaşayan Cristopher Wesley'in üzerine kayıtlı görünüyor efendim."

"New York'takilerle irtibata geçin, o eve acil bir ekip çıkarmalarını söyleyin. Bu arada kim bu Cristopher Wesley?"

"Üç dört ay önce emekli olan ve yılın diplomatı seçilen **Cristopher Wesley**!"

"Hani şu ödül töreninde yaptığı konuşmayla karikatürlere malzeme olan diplomattan mı bahsediyorsun?"

"Evet efendim, ta kendisi..."

"İlginç, hem de çok ilginç!"

YEDİNCİ BÖLÜM

"Tek ihtiyacımın bir karar vermek olduğunu öğrendiğimde onu oylamaya sunmadım, sadece karar verdim"

Ronald Reagan

1 HAZİRAN 2007 -TÜRKİYE / BARTIN- SAAT 16.30

Denizatı Lokantası'nda, yan masadaki gözcünün ulaştırdığı mektubu okuduktan sonra zarfın içine koyarak masadan kalkan Eylül, ağzındaki kanlı çiğ et tadından oldukça tiksinmiş bir halde lokantanın kapısından dışarı çıktı. Mektupta, kendisine adresi verilen bir kuaföre gideceği söyleniyordu. Kapının önünde durarak yoldan geçen insanlara, gürültüyle bir yerlere yetişmeye çalışan arabalara baktı. Herkesi bu oyunun potansiyel kurbanı olarak gördüğünü fark etti. Elinde koca bir külah dondurmayla önünden geçip giden genç bir kadın, torununu üç tekerlekli bisikletiyle dolaştıran yaşlı adam, trafik ışıklarının önünde bekleyen insanlar... Hepsi de bu oyunun bir parçası olabilirlerdi. Eylül, oyunun kaç kişiyi içerdiğini, kendisi gibi daha kaç kişiyi ailesinden ve sevdiklerinden uzaklaştırmış olabileceğini bilmiyordu. Bir an önce oyunun sonuna gelmek, çocuklarına, kocasına kavuşmak istiyordu. Onlar ne yapıyorlardı acaba? Lokantanın önünden uzaklaşmış, canlı ve kalabalık kaldırımda yürümeye başlamıştı. Kaldırımın üstünde akan adamlar, kadınlar ve çocuklar yalnızlığını daha da çok hatırlatıyorlardı. Yapayalnızdı, kim dost kim düşman bilmiyordu. Acaba bir dost veya düşman kavramı var mıydı bu oyunun doğasında onu da

bilmiyordu. Belki de karşılaştığı herkes kurallara ve talimatlara uymaya çalışan, oyunun sonunu getirmeye ve bu kapandan kurtulup normal hayatlarına dönmeye çalışan masum ve çaresiz kişilerdi. Tıpkı kendisi gibi... Belki de o bahsedilen gözcüler bile, lokantadaki o sert bakışlı, acımasız görünümlü adam bile denileni yapmaya mecburdu. Tehdit edildiği şey belki de kendisininkinden çok daha ağırdı. Bu durumdaki bir adam ne dost ne de düşman sayılırdı. Sadece bir kukla... Tıpkı kendisi gibi...

Lokantadan epey uzaklaşmış olduğunu fark etti. Mektupta tarif edilen adrese göre 20 metre ileride görünen, tarihî şadırvandan sağa dönmesi gerekiyordu. Yaşadığı şehirden 800 km uzaktaki bu küçük kenti, okuduğu gezi yazılarından dolayı az da olsa tanıyordu. İlk çağlardan bu yana birçok uygarlığın hüküm sürdüğü Bartın'da; tarihin mistik kokusu hayatın içindeki yerini kendiliğinden almış, sokaklara, binalara, hatta insanların yüzlerine sinmişti. Hatırladığı kadarıyla antik çağlardaki adı Parthenia'ydı. Hâlâ Parthenious Irmağı olarak anılan ve şehrin içinden geçip Karadeniz'e kadar uzanan Bartın Çayı'nın serin kokusu burnuna kadar geldi. Muhtemelen yürüdüğü caddenin biraz ötesinden akıp gidiyordu. Usta mimarların ellerinden çıktığı belli olan, yeşilli pembeli renkleriyle, ahşap işlemeli oluklarıyla caddeye sağlı sollu sıralanmış tarihî evler, zarif gelinler gibi boy gösteriyorlardı. Sanki insanlar da bu binaların önünden geçerken; yüzyıllar süren bir emeğin temsilcilerine karşı daha mütevazı davranmak isterlercesine saygıyla yürüyorlardı. Yerler turuncu Arnavut kaldırımlarıyla döşenmiş, yüzyıllar önce kurulan kentin mistik dokusu daha da güçlendirilmişti. Uzun kaldırım boyunca sıra sıra dizilmiş karpuz muhafazalı sokak lambaları ve lambaların hemen önündeki küçük saksıcıkların yanından geçerek ilerleyen Eylül, ilerideki şadırvanı ve hemen arkasındaki ince minareli camiyi görebiliyordu. Birkaç adım sonra, şadırvanın bulunduğu minik meydandan sağa dönerek bir süre daha yürüdü. Beş metre ötesinde sola kıvrılarak uzanan Lütfiye Sokağı'na daldı. Daracık sokağın ortasındaki dikdörtgen şeklindeki

uzun ince bölmelere mor ve pembe çiçekler ekilmişti. Bölmelerin ortasından yukarı doğru uzanan sokak lambaları, eskilerin kullandığı kandilli fenerlere benziyordu. Gitmesi gereken kuaför, bulunduğu sokağın sonlarında yer alan 57 numaralı binada yer alıyordu. Önünden geçip gittiği ferforje sokak lambalarından daha yalnız hissediyordu kendini Eylül. Yürüdü, yürüdü, 10 metre gerisinde yürüyen, lokantadaki sert bakışlı adama aldırış etmeden yürüdü. 57 numaralı binaya varana dek, yaklaşık bir kilometre boyunca ensesinde hissetti gözcünün nefesini. Nasıl oldu bilmiyordu ama alışmıştı artık bu garipliğe. Gözcüler, kurallar, gitmesi gereken yerler normalleşmişti beyninde. 57 numaralı binanın altındaki kuaför dükkânından içeri girdiğinde gözcü de karşı kaldırımdaki kafeye oturdu ve kendisine soğuk bir soda söyledi.

Kapıdan içeri giren Eylül, kendisini Betül Özden olarak tanıttı ve Mualla'yı görmek istediğini söyledi. Kapıdan girişte, üçüncü koltuktaki kadının saçlarıyla meşgul olan Mualla, müşterisinden müsaade alarak Eylül'ün yanına geldi ve on beş dakikaya kadar işinin biteceğini ve ardından kendisiyle ilgileneceğini belirtti. Müşterisinin yanına dönen Mualla'nın ardından kırmızı renkli bekleme koltuklarından birine oturan Eylül, önündeki üst üste duran moda dergilerinden birini alarak heyecanını yatıştırmaya çalıştı. Bir yandan da göz ucuyla Mualla'yı izliyordu. Koyu kızıl saçları neredeyse beline kadar uzanan Mualla, saçlarını yaptığı tombul kadının sandalyesinin etrafında dönerek bir aynaya bakıyor, bir kadının saçlarına bakıyor, arada bir eliyle müdahale ederek kısacık kestiği saçlara son şeklini veriyordu. Zayıf, uzun boylu, ince kemikli bir kadındı Mualla. 30–35 yaşlarında gösteriyordu. Özellikle bu kadına gelerek saçlarını yaptırmasının ne gibi bir amacı olabileceğini kestirmeye çalışan Eylül, cevabını bilmediği sorularına yenilerini eklemekten bunalmıştı. Sonuçta özellikle o lokantaya gitmesine, sadece Yücel ile muhatap edilmesine, çiğ et yemek zorunda kalmasına da bir anlam verememişti. En son aldığı mektup ne diyordu: "**Sadakatiniz sınandı!**"

Vejetaryen bir kadın olarak neredeyse çiğ sayılacak biftekleri yiyebilmesi sadakat sınavından geçmesini sağlamıştı. "**Ve her şey şimdi başlayacak!**" deniyordu. Acaba oyunun sonuna yaklaşmış mıydı? Mualla'ya hangi sınavdan geçmesi için gönderilmişti? İçeriyi dolduran kuaförlere özgü parfüm kokuları arasındaki tedirgin bekleyişi sona ermek üzereydi. Son olarak tombul müşterisinin saçına dev gibi bir sprey kutusunun yarısını boca eden Mualla, yarattığı şahesere bakan bir ressam ya da heykeltıraş edasıyla kollarını kavuşturarak hayran hayran bitirdiği işi seyretti. Tombul kadının yüzündeki memnuniyet ifadesinden de anlaşıldığına göre Mualla kendisinden isteneni fazlasıyla vermişti. Kadın koltuğundan zar zor kalkıp kuaföre övgü dolu sözler sarf ederken Mualla da kadının ellerinden tutmuş abartılı iltifatlar ediyordu. Eskisinden daha güzel olduğuna inanan tombul kadın ile bu güzelliği ortaya çıkaran kızıl saçlı kuaför arasındaki mutlu seremoni, dükkânın kapısında sona erdiğinde Eylül, sıranın kendisine geldiğini anladı ve yavaş hareketlerle yerinden kalktı. Her yerde kocaman oval aynalar ve aynaların her iki yanında küçük lambalar vardı. Duvarlar kırmızı ve beyaz renklerin hâkim olduğu parlak bir duvar kâğıdıyla, yerler ise altıgen şeklindeki krem renkli karolarla kaplanmıştı. Altıgen karoların kesiştiği merkez noktaları, küçücük kırmızı çiçek desenleriyle süslenmişti. Kapının önünden taksiye binip gözden kaybolan tombul kadının ardından dükkâna geri dönen Mualla doğal bir gülümsemeyle Eylül'e doğru yürüdü. Şimdi ferah dükkânın içinde sadece Eylül, Mualla ve keskin parfüm kokularının yumuşak krem kokularıyla birleşmesinden ortaya çıkmış egzotik bir buğu kalmıştı. Asılı duran parfüm moleküllerinden başka, Eylül'den yayılan ve yüz metreden fark edilen bir gerginlik kol geziyordu havada. Genç kadın tedirgindi, korkuyordu, ağlamak üzereydi. Kendisine yaklaşmış ve elini uzatmış Mualla'nın ışıldayan gülümsemesi de yetmedi Eylül'ün çarpan kalbini sakinleştirmeye.

"Tekrar merhaba Betülcüm, istersen hemen geçelim saçına, istersen bir şeyler içip serinledikten sonra başlayalım. Ne dersin?"

Yüzüne sahte bir gülümseme vermeye çalışan Eylül, kadının elini sıkarken sesi titreyerek cevap verdi:

"Siz nasıl isterseniz, benim için fark etmez."

"Sana Betülcüm dememden rahatsız olduysan Betül Hanım da diyebilirim. Benim için sorun değil."

Anlaşılan tedirginliği çok bariz belli oluyordu.

"Yo, hayır. Galiba biraz başım döndü. Betülcümün bir mahsuru yok..."

"Anlaştık o zaman Betülcüm. Betül Hanım, Ayşe Hanım, bilmem kim hanım... Müşterilerimle resmiyeti sevmiyorum. Her neyse, başının dönmesi devam ediyorsa biraz bekleyelim, soğuk bir şeyler içelim de kendine gel."

Bu kadının ikram edeceği şeye güvenip güvenemeyeceğini düşündü bir an. Sonrasında ise zaten bana zarar vermek isteseler çoktan bunu yaparlardı deyip teklifini kabul etti. Küçük dondurucudan iki sade gazoz şişesi çıkaran Mualla bunları bardaklara koyarken sordu:

"Uzaklardan geliyormuşsun duyduğuma göre."

Eylül, aldığı talimatta anlatması gereken hikâyeyi kafasına kazımıştı. Gerçekten yaşadığı yer olan Trabzon'dan kısa bir tatil için gelmişti Bartın'a. Aslında bir gazeteciydi ama psikologmuş gibi davranacak ve bozmayacaktı. Ulukaya Köyü'nde yaşayan bir hastasını görmeye gelmişti ve gelmişken birkaç gün kalacaktı. Hepsi buydu hikâyesinin. Evliliğinden, çocuklarından, annesinden bahsedebilirdi. Bunun dışında tabii ki oyundan asla bahsetmeyecekti.

"Evet, Trabzon'dan geldim."

"Ah, evet Trabzon'dan... Bir hastan için yüzlerce kilometreyi kat etmen büyük bir iş. Belli ki çok değer veriyorsun hastalarına."

Anlaşılan Mualla uydurma hikâyesini zaten biliyordu.

"Evet, söz konusu mesele bir insanın ruh sağlığı olunca önemi bir kat daha artıyor."

Eylül, kendi bile inanamadı rol yapmadaki ustalığına.

Bakalım bu muhabbet daha ne kadar uzayacak?

"Şey Mualla, galiba benden önce haberim gelmiş sana. Kim söyledi bunları?"

"Tabii ki hastan Dursun Amca."

"Dursun Amca mı?"

"Evet, neden bu kadar şaşırdın ki?"

"Şu karısı hasta olan Dursun Amca mı?"

"Evet Betülcüm, yaşadığın yere bunca kilometre uzakta Dursun adında kaç hastan var senin kuzum?"

Eylül şaşkınlığına mani olamıyordu. *"Ne biçim bir oyun bu böyle?"* Talimatlara göre şaşırıp bocalamaması gerekiyordu. Mualla hiçbir şey anlamamalıydı.

"Şey, Dursun Amca benim hastamken, yani bana geldiği zamanlarda az konuşurdu. Ağzından zorla laf alırdım da o yüzden şaşırdım sana gelip benden bahsetmesine, beni anlatmasına."

Odanın içinde çınlayan bir kahkaha patlattı Mualla.

"Hah hayy, o halde sen gerçekten süper bir psikologsun güzelim çünkü Dursun Amca'yı tanıdığım günden beri konuşur. Dediğin gibi sessiz bir adamdan bu kadar neşeli ve konuşkan bir ihtiyar yaratabildiysen sen hakikaten işini iyi yapıyorsun."

"Dursun Amca başka ne anlattı benim hakkımda?"

"Yoksa siz ihtiyarla sevgili falan mısınız," deyip, tekrar patlattığı bir kahkahadan sonra devam etti:

"O kadar merakla kurcalıyorsun ki Dursun Amca'yı tanımasam kesin aranızda bir şeyler olduğuna inanırdım."

Eylül ısrarla öğrenmek istiyordu sorusunun cevabını. Ama bu ısrarı fazla belli etmemesi gerektiğini fark etti.

"Çok hoşsun Mualla, Dursun Amca'nın neler söylediğini bilirsem tedavi sürecinde hangi aşamaya geldiğimizi de anlarım. Unutma o benim hastam ve benimle ilgili söyledikleri bu süreç açısından da önemli."

Saçmaladığının farkındaydı ama Mualla bu saçma gerekçeye inanmış görünüyordu. Gazozundan bir yudum aldı.

"Anladım galiba. Dursun Amca bundan bir hafta on gün kadar önce dükkânıma geldi, kendisini tedavi eden hoş Betül Hanım'ın, yani senin, bugün bana saçlarını yaptırmaya geleceğini söyledi. Hatta senin geldiğin saatlerde başka müşteri kabul etmemem için de bol para verdi. Seninle özel olarak ilgilenmemi istiyordu. Karısı Safiye Teyze'nin morali yerine gelsin diye katıldıkları bir Doğu Karadeniz gezisi sırasında, Trabzon'a uğradıkları dönemde tanışmışlar seninle. Hatta anneninkine benzer bir hastalıkmış Safiye Teyze'nin hastalığı. Dursun Amca'yı da karısı Safiye Teyze'yi de bu zorlu tedavi öncesinde ve sonrasında sen motive etmişsin. Onların hayata sarılmalarını sen sağlamışsın. Gayet de başarılı olmuşsun, bu belli çünkü ne zaman şehre inseler Safiye Teyze mutlaka bana gelip kahkahalar eşliğinde saçını yaptırır. Bu yaşta bu yaşama sevinci kolay görülür bir şey değil doğrusu. Böyle iyi bir psikologla tanışmanın benim için de güzel bir şans olacağını söyledi. Seni öve öve bitiremedi anlayacağın Betülcüm."

"Sağ olsun, ben de Dursun Amca'yı çok severim."

Bunu söylerken midesinin bulandığını hissetti Eylül ve sözlerine devam etti.

"Senin de mi sorunların var Mualla? Yardım alabileceğin bir psikolog olmasına sevinmek pek hayra alamet görünmedi bana."

"Gazozlarımızı içtikten sonra saçlarını düzeltirken konuşsak bunları... Hasta doktor gibi karşılıklı olmaktansa kuaför müşteri olarak konuşmayı tercih ederim."

Mualla'nın gözlerindeki ışık birden sönükleşivermiş, yüzü, tatsız tuzsuz bir şey içiyormuş gibi memnuniyetsiz bir ifade almıştı. Kadının içinde bir şeyler acımaktaydı ve bunu görmesi için çok iyi bir psikolog olmasına gerek yoktu Eylül'ün. Ne kadarı gerçek ne kadarı yalandı bu insanların? Dursun denen ihtiyar adam, karısının hastalığından bahsederken gerçekten doğru mu söylemişti yoksa? Ya Mualla? Acaba şimdi de Mualla mı

yalan söylüyordu? Doğru veya yalan, böyle bir hikâye niye uydurulmuştu? Kendisini niye psikolog olarak tanıtmak zorunda kalmıştı? Ve Mualla kendisiyle ne paylaşacaktı?

Gazozundan son yudumu da alan kuaför, Eylül'ü aynanın karşısındaki gösterişli koltuklardan birine davet etti.

"Nasıl bir model istersin Betülcüm?"

Eylül, aldığı talimata göre yanıtladı Mualla'nın sorusunu: Sadece kırıklarını almasını, bir de cansızlaşan saçlarına iyi gelecek bir serum uygulamasını istedi ondan. Zaten saçlarını yaptırmak, güzelleşmeye çalışmak, özene bezene bir model düşünmek, içinde bulunduğu psikolojiyle de hiç uyuşmuyordu.

"Emin misin, istersen havalı bir model yapabilirim."

"Eminim Mualla, sen sadece dediklerimi yap şimdilik. Belki daha sonra değişik bir şeyler düşünürüm. Belki daha sonra..."

Eylül'ün omuzlarına dökülen saçlarını hoş kokulu bir şampuanla yıkadıktan ve kuruttuktan sonra eline makası alan Mualla küçük makasın şıkırtıları arasında işine koyuldu. Bir eliyle saçları parmak aralarından geçirerek boylarının eşit olup olmadığını kontrol ediyor, diğer elindeki makasla da eşit olmayan telleri kesiyordu. Ilık suyun verdiği sakinleştirici etki Eylül'e iyi gelmişti. Aynadan kendisine ve arkasında duran, bir sağına bir soluna geçerek yaptığı işle bütünleşmiş olan Mualla'ya baktı. Kadın adeta sekerek çalışıyordu. İnce ve uzun parmakları arasında duran makası sanki elinin bir parçasıymış, devamıymış gibi maharetle kullanıyordu. Bir süre daha saç boylarını eşitlemeye uğraştıktan sonra makası cam tezgâhın üzerine bırakarak duvara dayalı halde duran raflardan birine yöneldi. Eylül, aynadan izlemeye devam ediyordu Mualla'yı. Bir anda gözü kadının tezgâha bıraktığı makasa takıldı. İçinden, tehlikeye düştüğü herhangi bir anda kullanmak üzere, o sivri ve parlak aleti alıp hemen saklamak geçti.

"Tehlike?"

Eylül, kendine inanamayan gözlerle aynada yüzünü seyretti. Yerel bir gazetede çalışan, şirin çocukları olan ve kocasını çok

seven sıradan bir kadındı. Sıradan ve herkesinki gibi basit bir hayatı vardı. İnsanlarla bir sorunu yoktu, bugüne kadar kimseye bir zarar verme isteği duymamıştı. Makas, bıçak gibi keskin ve sivri aletler onun için mutfakta veya banyoda kullanılan sıradan şeylerden başka bir şey olmamıştı. Hiçbirinin öldürücü canavarlara dönüşebileceği aklının ucundan geçmemişti. Bugüne kadar... *Allahım!* Bir makas ne işe yarardı ki? Onunla saç kesilirdi, kumaş veya kâğıt kesilir, çocukların elişi ödevleri yapılırdı. Sivri, soğuk, buz gibi bir şeydi şimdi Eylül için tezgâhtaki makas. Kullanabilir miydi acaba? Ucunu her ne olursa olsun canlı bir et veya kas yığınına, bir **insana** batırabilir miydi? Makasın girdiği yerden kanlar akacak, belki de bir atardamara denk gelirse fışkıracak ve bu kıpkırmızı, yapışkan, sıcak sıvı her yanına bulaşacaktı. Nasıl bir **tehlike** bunu yapmasına yol açabilirdi ki? Yüzü ekşidi. Midesi, en az lokantada biftek yemeğe çalışırken olduğu kadar buruldu. Karşısındaki kişinin acıdan kasılmış yüzü geldi gözlerinin önüne. Acıdan kıvranıyor, makasın vücuduna girdiği yerden yayılan acı tüm bedenini uyuşturuyor, sıcak ve yakıcı bir sızı süratle korkuya ve dehşete dönüşüyordu. Ağzına gelen o kanlı et tadım hatırladı. Gözlerini makastan kaçırdı ve aynanın gerisinden Mualla'nın, elinde küçük bir cam şişeyle yanına geldiğini gördü. Şişeyi tezgâha bırakarak tekrar makası eline alan Mualla, kırıkları almaya devam etti.

"Biraz gergin ve solgun gibisin Betülcüm. Hava değişimi pek yaramadı galiba?"

"Evet, ne zaman değişik bir yere gitsem böyle olurum. Havasından mı suyundan mı bilmiyorum ama çabuk etkilendiğim bir gerçek."

"Evli misin Betülcüm?"

Bu soru gözlerinin derinliklerinde biriken yaşları yüzeye, kirpiklerinin hemen gerisine kadar taşıyıverdi. Ama ağlamadı. Ağlamamalıydı.

"Evet Mualla, çok tatlı iki tane de çocuğum var. Sude ve Mete..."

Dişlerini sıktı. Yaşlar, akmak için, yanaklarından süzülmek için ısrar ediyor ama o direniyordu.

"Ne kadar şanslısın."

Kırıkları düzeltme işini bitiren Mualla, makası yine Eylül'ün gözünün önüne koydu.

"Onların kıymetini bil Betülcüm."

Değişik bir öfke dalgası yükseliverdi kalbinden yüzüne doğru. Artık dayanamıyordu. Bu oyun, kurallar, sürekli annesini, ailesini hatırlatan insanlar... Yüzü alev gibi yanıyordu. Gözyaşlarının baskısı iyice artmıştı. Gözleri de yanıyordu. Dudaklarını ısırdı ve bunu gizlemek için kafasını eğdi. Makası gördü. Ağzına gelen kanlı et tadı tükürme isteği doğuruyordu. Kendisinden, Mualla'dan ve tüm yaşadıklarından nefret etti. İçinde bir yerler çok acıyordu. Ağlasa belki düzelecekti. Ağlamadı.

Aynadan Mualla'nın yüz ifadesine bakan Eylül, kadının gözlerinde hiçbir yapmacıklık göremedi. Önce bunları kendisine acı çektirmek için, oyunu daha da zorlaştırmak için söylediğini düşünmüştü ama kendi gözlerinde biriken yaşları Mualla'nın gözlerinde de görünce bu düşüncelerinden vazgeçti. Üstelik Mualla'nın gözlerinde biriken yaşların bir kısmı yanaklarından da süzülüyordu şimdi.

"Allah sana iki tane pırıl pırıl evlat nasip etmiş. Ne kadar şükretsen azdır."

İkinci kez yıkamak için saçları suyun altına girdiğinde Eylül de gözlerindeki ve kalbindeki acıya teslim oldu. Musluğun ağzından akan ılık sulara karışan gözyaşları coşkun bir ırmak gibi şiddetli ve hırçındı. Bu arada Mualla'nın da burnunu çektiğini duyuyordu. Saçları yıkanmış, küçük kıl parçaları suyla beraber lavabonun deliğinden kayıp gitmişlerdi. Bembeyaz bir havlu kafasına sarılmış halde oturuyordu şimdi. Gözleri kızarık, ağladığını belli etmeden Mualla'nın söyleyeceklerini dinlemeye hazırlanıyordu. Zavallı Mualla, lavabonun önündeki çekmecenin içinden bir sigara paketi çıkardı, incecik sigaradan bir tane

de Eylül'e uzattı. Şampuan, parfüm, saç spreyi ve krem kokularına şimdi de tütün ve dumanın kokusu eklenmişti.

"Özür dilerim Betülcüm, seni de üzmek istemezdim."

Anlaşılan Mualla kendisinin de ağladığını fark etmişti.

"Sorun değil, bu aralar işlerim çok yoğun olduğu için uzun süre onları göremedim. Sen söyleyince de ne kadar özlediğimi fark ettim."

"En azından işlerine ara verdiğinde görebileceğin bir ailen var. Seni seven bir kocan var. Allah kahretsin yaa! Bir daha bunun için kendime zarar vermeyeceğime söz vermiştim. Gördün mü bak, senin karşında ne hale düştüm."

"Gerçekten sorun değil Mualla, üstelik işim gereği beni gören herkes ağlar."

Eylül bu sahte psikologluğu iyice benimsemişti.

Acaba doğru mu? Gerçekten bir psikoloğun kapısını çalanlar hep ağlarlar mı?

"Dursun Amca'nın dediği gibi Betülcüm, en çok ihtiyacım olduğu bir dönemde çıktın karşıma."

Gerçek bir psikolog olsa ne derdi şimdi?

Mualla gerçekten acı çekiyordu. Gözlerinden, gözyaşlarından, sesinin titremesinden, kalbinin titremesinden belliydi bu.

Acaba çok yetenekli bir oyuncu olabilir mi? Ya da kendini zorlayarak benim gibi rol yapan, yapmak zorunda olan bir kurban? Bir piyon? Bir kukla?

"Anlatmak ister misin Mualla?"

Gözlerinden ve burnundan akanları kolunun tersiyle silen Mualla, Eylül'ün kafasındaki havluyu çıkardı. Sigarasının izmaritini yere atıp altıgen karoların üzerinde ayağıyla ezerken bir yenisini çıkardı çekmeceden. İçine çektiği nefesi havaya, geçmişte kalan anılarına doğru üfledi.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Bir şey sormam gerekiyor mu? Kendi haline mi bırakmalıyım?

Kafasındaki havlu çıktığından beri daha bir psikoloğa benzemişti. Bilgiç bir tavır takınarak sordu.

"Sorularımla seni yönlendirmemi ister misin Mualla?"

Allahım, ne diyorum ben?

"Çok iyi olur. Devamlı gittiğim terapistim de böyle yapıyordu ve daha kolay açılmamı sağlıyordu. Ama gel gör ki sonuçta değişen pek bir şey yok, değil mi?"

Doğru yoldayım anlaşılan.

"Pekâlâ, sondan başlayayım o zaman. Terapiste gitmeye hâlâ devam ediyor musun?"

"Düzenli gitmiyorum. Aslında iki haftada bir ya da en geç ayda bir gelmemi söylüyor kendisi ama bir işe yaramadığını görünce boşuna para kaptırmak istemediğimden çok mecbur hissedersem gitmeye karar verdim."

"Anladım Mualla, seni bu kadar üzen şey bir insan mı yoksa bir olay mı?"

Çok lüzumsuz bir soru oldu.

"Aslında bu duruma düşmemin sebebi ne bir başkası ne de bir olay. Bunların hepsi birer bahane değil mi? Sorun benim körü körüne bir insana bağlanacak kadar zayıf oluşum."

"Hayır hayır Mualla, kendine haksızlık etme lütfen."

"Kendime haksızlık ettiğim falan yok Betül, hem sonuncusu da dâhil gittiğim bütün psikologlar bu işin bende bittiği konusunda hemfikirler. Şu halime sebep olan tek şeyin benim zayıflığım olduğunu söylüyorlar."

Bu psikologluk oyunundan iyice sıkılan Eylül oyuna bir son vermeye karar verdi.

"Bak Mualla, şu anda seni bir saatlik vizite ücretini ödemiş paralı ve zengin bir hasta olarak değil, dertlerini anlatıp rahatlamak isteyen bir arkadaş olarak dinlemeyi tercih ederim."

"Ama sen bir psikologsun."

"Şu anda değilim. Sadece seni dinleyen ve acını önemseyen biriyim o kadar."

Böylece bir psikolog gibi davranmak zorunda kalmaktan kurtulduğuna sevinen Eylül, bu iyi hamlenin karşılığında Mualla'nın da rahatladığını fark etti.

"Güzel, o zaman beni bu hale getiren şey kısmına geri dönelim."

"Lütfen."

"Pekâlâ, ben de tersten başlayayım. Yarın ne halde olacağım hiç belli değil. Bugün karşımda hiç tanımadığım ama son çarem olarak gördüğüm bir psikologla dertleşiyorum. Dört hafta önce bir gece ağlamaya başladım, günlerce ağladım, uyuyamadım, işe gelmedim, terapistime gitmedim, evimden dışarı çıkmadım. Yedi ay kadar önce intihar teşebbüsünde bulundum. Onlarca uyku hapı içtim ve kendimi yatağa bıraktım. Uyandığımda orama burama serumlar, cihazlar bağlanmış bir halde buldum kendimi. Kurtarmışlardı, olmamıştı, ölmeyi bile becerememiştim. İntihar denememden üç ay önce kürtaj oldum. Bilerek, isteyerek, içim kan ağlayarak, kendimden nefret ederek... Altı aylıktı. Kürtajdan bir süre önce beni hamile bırakan alçağın, Emre'nin, başka bir ilişkisinin olduğunu öğrendim. Hepsinden önce de hamile olduğumu fark ettim ve sevinçle Emre'ye söyledim. Minik bir kızımız olacaktı."

"Bir dakika, bir dakika, yani sen şimdi çocuğu aldırdığında altı aylık mıydı?"

"Evet, karşında bir cani duruyor yani..."

Kızcağız öfkeden ve pişmanlıktan titremeye, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

"Doğrusu şaşırdım," diyebildi yalnızca Eylül.

"Adını bile belirlemiştik kızımızın."

Sude deme, lütfen Sude deme!

Eylül, oturduğu tekerlekli koltuğu, kaykılarak biraz daha öne getirdi, tezgâhın yakınına... Eğer sevgili minik fasulyesi, bir tanecik kızı Sude'nin adını duyarsa tezgâhtan makası kapacak, kadının boğazına dayayacak ve bu oyuna ya şimdi son vermesini ya da pişmanlığın ne demek olduğunu ona göstereceğini

söyleyecekti. Artık uydurma hikâyelerle Eylül'e daha fazla acı çektiremeyeceklerdi.

"Melisa, ahh Melisacığım..."

Mualla kendinden geçmiş gibiydi. Gözlerinden akan acı dolu yaşlar yüzünü sırılsıklam etmişti.

"Sakin ol Mualla, güçlü olmalısın."

Eylül, kadının elle tutulacak kadar gerçek olan acısını görünce kendinden utandı. Karşısında bebeğinin acısıyla kavrulan, gözlerinden ateş damlaları saçılan, yüreği ezik bir kadın vardı ve bu gerçekti!

"Güçlü ol Mualla, sakin ol Mualla... Mualla yok artık! Her ne kadar intiharım başarılı olmadıysa da bebeğimi kendimden kopardığım o günden sonra ben de hayattan koptum. Koptum ve bittim anlıyor musun, artık Mualla yok. Mualla'dan geriye kalan işte bu karşındaki posa var."

"Anlıyorum canım ama hayat devam ediyor yine de. Tekrar anne olabilirsin, tekrar sevebilirsin, Mualla'yı diriltebilirsin."

Hıçkırıkları kesilen kızıl saçlı kadın buğulu ve yorgun gözlerle Eylül'e baktı, beni anlamana imkân yok der gibi kafasını sağa sola salladı.

"Devam edeyim mi hikâyeme?"

"Sana iyi gelecekse anlat Mualla, dinlemek ve yanında olmak istiyorum."

"Nerede kalmıştım, evet, Emre'yle kızımızın ismine bile karar vermiştik. Ne kadar sevinmişti bir görecektin hamile olduğumu duyunca. Hamile kaldığım günden en geriye, beş sene öncesine gideyim fazla uzatmadan. Tam beş sene öncesine... Yani bu andan sayarsak altı sene önce tanıdık Emre ile birbirimizi. Dile kolay, altı yıl... Neler sığdı bu büyük zamanın içerisine, neleri paylaştık onunla bir bilsen, şu caddelerin, sokakların, duvarların, zamanın dili olsa da tek tek anlatsa nasıl tutkuyla sevdim onu. Nasıl vazgeçtim her şeyimden onun için. Ailemi, arkadaşlarımı, tüm geçmişimi nasıl da bir çırpıda buruşturup

fırlatıverdim sırf Emre'yi sevmediler diye. Yapayalnız kalmak nedir bilir misin Betül?"

Eylül, gözü yaşlı kadını dinledikçe kendi hali daha bir katlanılmaz oluyordu. Kadının ağzından dökülen her aşk, tutku ve fedakârlık sözcüğü Eylül'ün kalbine katlanması zor bir sancı saplayıveriyordu. Bu sözcükler sanki şekillenip tek tek çocuklarına ve çok özlediği kocasına dönüşüyorlardı. Mualla her bahsettiğinde aşktan, Eylül'ün burnu daha bir sızlıyordu.

"İnanmayacaksın belki ama bilirim Mualla, özellikle son zamanlarda daha iyi anladım yalnızlığın ne olduğunu. Sevdiklerin için yalnız kalmanın ne demek olduğunu."

"Ben o zaman anladığımı sanmıştım. Aileme, hayatımdaki tüm dostlarıma Emre için sırtımı döndüğümde anladığımı sanmıştım yalnızlığı. Emre yanımdaydı ve bu yalnızlığın benim için gurur verici bir tarafı bile vardı. Onun içindi her şey, aşkımız ve geleceğimiz için... Sonra gördüm ki yalnızlık sandığım şey, lunaparktaki atlıkarıncalarda dönüp duran bir çocuğun mutlu yalnızlığından başka bir şey değilmiş. Asıl yalnızlığın, karanlığın, boşluğun ne demek olduğunu öğrendiğimde Mualla yavaşça silindi gitti bu dünyadan. Emre'nin beni kalbinden, hayatından, geleceğinden çıkarmış olduğunu anladığımda bir anda yaşlanıverdim, dünyanın bütün pis küfürlerini yemişim gibi eziliverdim. Anlıyor musun beni Betül! Yalnızlığımı, acımı anlıyor musun?"

Son kelimeleri boğazında takılı kalan Mualla, Eylül'ün uzattığı elleri tuttu. Başını kadının omzuna koyarak son zamanlarda hiç yapmadığı kadar çok ağladı. Doya doya, içli içli, hıçkırarak... Gözlerinde yaş, kalbinde Emre'ye ait bir öfke kalıntısı kalmayana dek... Perişan haldeki kadının durumu ve kendi içinde bulunduğu vaziyet Eylül'ü de sarsmıştı. Gözlerinden süzülen yaşlara mani olmadan özgürce akmalarına izin verdi. Her ikisi de biraz daha sakinleştikleri bir sırada Eylül saatine bakmayı akıl etti. Talimata göre en geç 19.30'da ayrılması gerekiyordu dükkândan ve saat 19.20 olmuştu bile. Karşı kaldırımdaki kafeye

oturmuş gözcü on beş dakikadır kapının önünde beklemeye başlamıştı Eylül'ü. Kadının içeride olduğunu görünce kafasını kaldırmaktan bir süreliğine vazgeçiyor, sonra tekrar içeride neler olup bittiğine bakıyordu.

Burada kaldığı süre içinde tekrar gelmeyi çok istediğini söyleyerek Mualla'nın yanından zor da olsa ayrılan Eylül, dışarı çıktığında hava kararmaya yüz tutmuştu. Akşam serinliği çökmüş caddenin kaldırımında beklemeye koyuldu. Her şeyi talimatlara uygun yapmıştı. Mualla'ya oyundan bahsetmemiş böylece içerideki kameradan veya dışarıdaki gözcüden herhangi bir uyarı almamıştı. Kendisine denilen saatten önce ayrılmıştı zavallı kadının yanından ve işte şimdi de bekle denilen yerde bekliyordu. Dakikalardır kafenin kapısının önünde Eylül'ü kollayan gözcü birkaç dakika içerisinde kadının yanına vardı ve cebinden çıkardığı siyah zarfı ellerine tutuşturarak köşede kendisini bekleyen taksiye binmesini söyledikten sonra alelacele uzaklaştı. Yaşadığı garip günün yorgunluğunu gittikçe daha fazla hissetmeye başlayan Eylül, yeni bir heyecan ve duygu fırtınasına daha mecali kalmadığını biliyordu. Hızlı adımlarla taksiye yürüdü, arka koltuğa yerleşti ve nereye gideceğini bilen şoföre tek kelime etmeden zarfı açtı. İçinden çıkan mektubu okuduğunda neredeyse sevinecekti. Kendisini bekleyen taksiyle, uyandığı eve gitmesi ve ertesi gün belirtilen saatlerde yeniden Denizatı Lokantası'nda ve sonrasında da Mualla'nın yanında olması, kuaförde saçlarını kısacık kestirip siyaha boyatması söyleniyordu. Anlaşılan bugünlük bu kadardı. Gözünde çok sevdiği ailesinin hayali, kulaklarında Mualla'nın hıçkırıkları, bir daha dönmeyeceğini düşündüğü dağ evine doğru yola koyuldu.

Kendisini evin önüne kadar getiren taksi, dar patikadan geri dönüp ardında bir toz bulutu bırakarak uzaklaşırken ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Akşamın karanlığında ufalarak gözden kaybolan taksiyi izledi. Kasaba merkezindeki aydınlıktan

ve gürültüden eser yoktu burada. Ne ışıltılı dükkânlar, ne sokak lambaları ne de araba farları... Sadece gözünün önünü seçebilmesine yetecek bir ay ışığı aydınlatıyordu etrafı. Ne caddenin gürültüsü, ne insan sesleri ne de trafiğin keşmekeşi... Sadece uğuldayan rüzgârın ve baykuş olduğunu tahmin ettiği bir kuşun ürkütücü sesi duyuluyordu. Bir de dar patika yolunun her iki yanında uzanan, kulübenin etrafını çepeçevre sarmış ormanın fısıltısı... Ahşap evden içeri girer girmez holün, odaların ve mutfağın ışıklarını yakınca kendini daha rahat ve güvende hissetti. Karmakarışık duygular içerisindeydi. Öfke doluydu! Bu labirente kendisini sokan canavarı elleriyle parçalayacak kadar öfke doluydu. Hüzünlüydü. Çocuklarından ve kocasından çok uzaktaydı, çok özlemişti onları. Bıraksalar haftalarca hiç susmadan ağlayacak kadar hüzünlüydü. Ümitliydi. Her ne kadar mektupların sahibinden nefret etse de içinden bir ses, eğer yolun sonuna kadar varabilirse annesinin ameliyat parasının ödeneceğini söylüyordu. Bu işi sonuna kadar götürüp, annesini sağlığına kavuşturacak kadar ümitliydi. Ve **korkuyordu**. Kapkaranlık ormanın ortasındaki bir dağ evinde, bütün gece yalnız kalacağını düşündükçe kalbinin çarpıntısına engel olamıyordu. Küçük bir kız çocuğu gibi hissetti bir an kendisini.

Ilık bir duş alıp rahatlamam lazım.

Banyo, alt katta, mutfağın sol çaprazındaydı. Kirli fayanslar, paslanmış musluklar ve sarımtırak akan su banyo keyfini eziyete dönüştürse de ılık suyun verdiği rahatlık tartışılmazdı. Evin her yerinde kameraların olabileceği şüphesiyle alelacele soyunup, birkaç dakikada duşunu alıp yine aynı süratle giyinmişti. Yaz mevsimi başlamış olmasına rağmen serin dağ havası iliklerine işliyordu. Bir de ıslak vücuduna giydiği kıyafetlerin nemli soğuğu önündeki bir saati titreyerek geçirmesine neden oldu. Mutfaktaki ocağı yakarak, küçük mavi alevlerin sıcaklığıyla ellerini ısıttı. Ocağın yaydığı sıcaklık titremesini gidermişti. Raflardan birinde bulduğu kirli bir cezvede su kaynattı ve yine çekmecelerden birinde bulduğu belki de bin senelik kahveyi

suya karıştırdı. Kahvenin sakinleştirici aroması ve boğazından akarak içini ısıtan sıcaklığı, korkan, titreyen, ağlamaklı küçük kız çocuğunu uzaklaştırmış, olgun, dirayetli ve kendinden emin Eylül Belen'in tekrar vücut bulmasını sağlamıştı. Saati 21.20'yi gösteriyordu. Son talimat mektubunda belirtildiği gibi, her yarım saatte bir arkasında kamera olduğu söylenen aynanın karşısında şöyle bir görünüyor, sonra minik mavi alevleri giderek cılızlaşan ocağın başına geçiyordu. Ertesi gün öğlen saatinde kendisini almaya gelecek taksiye binecek ve muhtemelen yine çiğ bifteğini yedikten sonra kuaföre gidecekti. Saçlarını kısacık kestirmesi ve siyaha boyatması isteniyordu.

Nasıl bir oyun bu? Bütün bunlar ne demek?

Bu oyun, talimatlar, Dursun Amca, Safiye Hatun, bakkal Sinan, Yücel, çiğ et, Mualla, gözcüler... Tüm bu düşünceler ve kafasının içinde sürekli vızıldayan sorular, esrarın mavi ve yoğun dumanı gibi uyuşturuyordu beynini.

Ocağın tüm düğmelerini kapattığından emin olduktan sonra, iyice küçülmüş sigarasından son bir nefes daha doldurdu ciğerlerine ve aynanın karşısına, sabah uyandığı yatağa yöneldi. Saat 21.30'du. Aynaya göründü, ayakkabılarını çıkartarak kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Vücudunun her yeri günlerce koca bir kamyonun altında kalmış gibi ağrıyordu. Yorgunluk demirden bir örtü gibi üzerine serilmişti. O kadar ağır bir örtüydü ki, kollarını bunun altından çıkarıp kaldırmayı düşünmek bile hayaldi. Annesini, küçük Mete'yi ve Sudeciğini, kocası Selim'i düşünmeye çalıştı ama düşünceleri, suyun içine damlatılan renkli bir mürekkep damlası gibi hemencecik dağılıyor ve kayboluyordu. Dışarıdan duyulan uğultular, rüzgârın ağaç yapraklarını kımıldatarak çıkardığı soğuk ses ve baykuşun genizden gelen ötüşü, yerini yavaş yavaş derin bir sessizliğe bırakıtı. Uykuya dalarken gözlerinin önündeki son fotoğraf, kocasıyla beraber kahkahalar eşliğinde yedikleri kıpkırmızı böğürtlenli dondurmaydı.

Annesinin uzaklardan gelen sesini duyuyordu. Uzun bir yolun sonunda ellerini uzatmış kızını bekliyor, Eylül ona doğru

koştukça yol daha da uzuyordu. Işıklar içindeydi yaşlı kadın ve cildi bir bebeğinki kadar pürüzsüz ve taze görünüyordu. Sanki gençleşmişti ya da kırk yaşındaki görüntüsüydü kadının.

"Lütfen yardım et kızım, beni kurtarabileceğini söylediler, lütfen yardım et Eylül!"

Eylül yetişmeye çalıştıkça aradaki mesafe iyice açılıyordu. Sonra yaşlı kadın bir anda gözden kayboldu. Sanki yolun sonundaki uçurumdan aşağı düşüvermiş gibi. Ama sesi hâlâ kulaklarına kadar geliyordu.

"Lütfen yardım et Eylül!"

Kollarındaki dayanılmaz ağırlığa rağmen Eylül de uzattı ellerini ileri doğru. Koşuyor, koşuyor, annesinin sesini takip ediyordu. Sesin geldiği yeri kestirmeye gayret ederek nefes nefese koşmaya devam ediyordu. Sonra birden ses kesildi. Her yer ölüm sessizliğine büründü. Eylül durdu, etrafına bakındı, dinledi. Sadece öten bir baykuşun sesi geldi kulaklarına.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Kalbi, göğüs kafesini parçalayacakmışçasına şiddetli çarpıyordu. Gözünün önünden şimşek hızıyla bir karaltı geçti, ilerideki ağacın çıplak dallarından birine kondu. Yüreği ağzına gelmişti. Kocaman gözleriyle kendisine bakan daldaki baykuş tekrar öttü ve annesi yeniden seslendi.

"Beni kurtarabileceğini söylediler Eylül"

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Ter içinde gözlerini açan Eylül'ün kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Odasının ışığının yanıyor olmasına çok sevindi. Saatine baktı, 03.30'du. Ormanın derinliklerinden bir yerlerden bir baykuşun sesi duyuldu.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Yatağında hafifçe doğruldu, elleriyle yüzünü ovuştururken kulağına gelen sesle bembeyaz kesildi.

"Lütfen Eylül!"

Elleri, ayakları, tüm vücudu buz kesiverdi.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Tanrım, hâlâ uyanamadım kahrolası kâbustan!

Bunu derken uyanık olduğunu biliyordu. Emindi. Uyanıktı.

"Beni kurtarabileceğini söylediler Eylül"

Ne yapacağını bilemez bir halde bekliyordu. Annesinin sesiyle hipnotize olmuş gibiydi. Ne bir tepki ne bir hareket... Sadece müthiş bir tempoyla çarpan kalbi ve soluk soluğa verdiği nefesler... Donakalmıştı.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Çıldırıyorum galiba, aman Allahım, deliriyorum!

"Eylüül!"

Eylül, kilitlenmişti. Annesi bir yerlerden kendisine sesleniyordu.

"Anne? Anne sen misin?"

Cevap yoktu.

Daha yüksek sesle avazı çıktığı kadar bağırdı. Eğer o annesiyse kendisini duymamasına imkân yoktu.

"Anneee! ANNEE NERDESİİN? CEVAP VEER!"

Sessizlik!

Burada öylece durup bekleyecek miydi? Tıpkı küçücük bir çocukken yaptığı gibi gözlerini sımsıkı kapatıp kendini lunaparkta mı hayal edecekti?

Allahım, neler oluyor?!

Birkaç dakikadır sessizdi ortalık. Sadece şu aptal baykuş ötüyordu.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Bekleyemezdi, artık çocuk değildi, küçük bir kız değildi artık.

Yeniden o ses duyuldu.

"Eylül yardım et!"

Olamaz!

Ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Çıplak ayaklarının ucuna basarak odada ilerledi. Gıcırdayan tahtaların sesi, baykuşun sesi...

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Evin tüm ışıklarını yanık bıraktığı için kendisini şanslı hissetti. Odadan dışarı kafasını uzatıp annesinin seslenmesini bekledi.

Gördüğü kadarıyla evin diğer taraflarında göze çarpan bir acayiplik yoktu. Birkaç adım daha attı. Odanın dışındaydı artık.

"Lütfen kızım!"

Ses mutfağın oradan gelmişti. Tahtalar ayaklarının altında gıcırdıyordu. Yavaş yavaş mutfağa yaklaştı. Ama mutfaktan içeri bakmaya cesaret edemedi. Bekledi. Titriyordu.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Sonra birden aklına gelen şeyle irkildi. Bu sapık canavar annesini de kaçırmış olabilirdi. Belki de evin bir köşesinde hasta bir vaziyette kızından yardım bekliyordu. Olamaz mıydı? Neden kendisine cevap vermemişti o halde? Bu düşüncenin verdiği cesaretle mutfaktan içeri kafasını uzattı. Mutfak boştu.

Allahım, yardım et! Bütün odalara böyle bakacak mıyım?

Mutfaktaki plastik bulaşıklığın içindeki büyük, paslı bıçağı kaptı. Sımsıkı yapışmıştı bıçağın sapına.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

"Eylüüül!"

Ses yukarıdan, mutfağın yanındaki merdivenlerin sonundan geliyordu. Bir an elinde tuttuğu paslı bıçağa baktı ve titreyerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Ağır ağır, yavaşça ilerliyordu.

"Anne neden cevap vermiyorsun?"

Bağırarak söylemişti yine ama cevap gelmeyeceğini biliyordu. Hayaletlere inanmazdı. Yoksa inanmalı mıydı? Hem yaşayan birsinin hayaleti etrafta dolaşmazdı ki.

Yoksa annem öldü mü? Ve hayaleti bana mı geldi?

Neler düşünüyordu böyle. Merdivenlerin ortasına kadar vardığında yukarısının karanlık olduğunu fark etti. Oranın ışıklarını açmamıştı. Arkasını karanlık boşluğa dönmeye cesaret edemediği için geri geri yürüyerek tekrar mutfağa indi. Bir çakmak alıp bu sefer daha hızlı bir şekilde merdivenlerin son dört basamağına kadar çıktı. Tahtalar gıcırdayıp duruyorlardı. Aşağıdan gelen ışık merdivenleri aydınlattığı için çakmağını henüz yakmamıştı.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Elindeki bıçağa daha bir sıkı sarılarak büyük bir hızla atladı son basamakları. Bıçağı ileri doğru savurdu. Boşluk ve karanlıktan başka bir şey yoktu karşısında.

"Yardım et kızım! Bana yardım et!"

Ses kocaman, karanlık salonun içinde yankılanmıştı. Çakmağını yaktı. Alev rüzgârdan titredi ve söndü. Bir yerlerden hava giriyordu. Bıçağı tuttuğu eliyle siper yaparak tekrar yaktı çakmağı. Merdivenlerin başında, koca salonun önünde yapayalnız olduğunu gördü. Çakmağın kızmış metali elini yakmıştı. Acıyla savurdu elini. Parmaklarını birkaç kez havada sallayınca acısı da azaldı. Tüm vücudu zangır zangır titriyordu. Korku karanlık salonun önünde duran kadına hükmediyordu. Annesine seslenmek istedi ama sesi çıkmadı. Tekrar denedi. Boğazında düğümlenmiş hıçkırıkla beraber sözcükler de dökülmüştü. Ağlayarak, hıçkırarak da olsa seslenebilmişti.

"Anne lütfen cevap ver! LÜTFEN!"

Yanaklarından süzülen gözyaşlarına ve titrek hıçkırıklarına aldırmadan çakmağı tekrar yaktı, elini havada gezdirdi. Bir yandan da adım adım ilerlemeye devam ediyordu. Hemen yan duvardaki elektrik düğmesini ve salonun ucundaki kapıyı gördü. Düğmeye uzandı, ışık yanmamıştı. Birkaç kez açıp kapattı ama yanmıyordu. Kapı ise aralıktı.

Olamaz! Bu kapı kilitliydi!

Korkusuyla yüzleşeceği yer o kapının ardıydı. Karanlık, boş salonun ucundaki kapının ardı... Hava akımının etkisiyle çakmağın her sönüşünde Eylül'ün korkusu büyüyor, minik alevin aydınlığı büyük karanlığı ve korkuyu dağıtmaya yetmiyordu. Ortalık karanlığa gömülünce tahtaların gıcırtısı etrafta yüzlerce fare olduğu hissini uyandırıyor, tekrar yanan çakmakla yüzlercesi sağa sola kaçışıyorlardı sanki. Sabah açmak için uğraştığı kapının kilidi açılmıştı ve kapıyla aralarında artık beş adımdan az bir mesafe vardı. Çakmak yeniden söndü. Kapıya yaklaştıkça çakmağın alevi daha güçlü titremeye, daha çabuk sönmeye başlamıştı. Aralıktan gelen rüzgâr alnında biriken ter damlalarını

buz gibi donduruveriyordu. Çakmağı yakmak iyice zorlaşmıştı. Uğuldayan rüzgârın sesine baykuşun inlemesi ve tahtaların gıcırtısı da karışıyordu.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Dört adım kalmıştı esrarlı kapıya.

"Lütfen Eylül!"

Bıçağı tutan elinin tersiyle gözlerini sildi. Hıçkırıklarına sahip olmaya çalışarak bir adım daha attı.

Üç adım...

Annesinin sesi derinlerden geliyor gibiydi. Evet, o lanetli kapının ardından, oradan geliyordu ama yine de derinlerden, bir suyun dibinden sesleniyor gibiydi.

İki adım...

Allahım, lütfen yardım et! Dayanamayacağım bir şeyle karşılaştırma beni!

Nefesini tuttu. Gözyaşları da nefesiyle beraber durdu sanki. Kalbi de durmak üzereydi. Bıçağa baktı. Çakmağı kontrol etti.

Bir adım...

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

Çakmağını yaktı, annesinin tekrar seslenmesini beklemeyecekti. Artık hazırdı. Hayaletlerle yüzleşmeye, kapının ardında her ne varsa onunla yüzleşmeye hazırdı. Kapıyı bıçak bulunan eliyle yavaşça ittirdi. Tüm sesleri bastıran bir gıcırtı yükseldi kapının menteşelerinin arasından. İçeri daldı. Çakmağı sönmüştü ve bu esintide yakmak neredeyse imkânsızdı. Çakmağın çevrilerek yakılan düğmesini peşpeşe defalarca çevirerek kıvılcımların yarattığı anlık aydınlıklarda görmeye çalıştı etrafını. Küçük bir oda, açık pencereler, soğuk bir esinti, yerlerde uçuşan kâğıda benzer şeyler, pencerelerden odanın içine doğru havalanıp şişen tül perdeler, bir yatak, yatağın üstünde bir yorgan, yorganın içinde...

Aman ya Rabbim, anneee!

Artık kalbinin atışını hissetmiyordu. Mesanesi, tüm biriktirdiklerini boşaltmak istercesine zorluyordu Eylül'ü. Vücudu, en

küçük hücresine kadar titriyor, dağılıp parçalanmak istiyordu. Tüm bedeninin şiştiğini sandı. Deniz topu gibi şişmişti ve patlamak üzereydi. Her yanında içten dışa doğru nabız gibi atan müthiş bir basınç dalgası hissediyordu. Son bir azimle çaktığı çakmağın kıvılcımlarının ucunda gördüğü şey, içinde biri yatıyormuş gibi görünen yataktı. Bir insan vücudunun kıvrımlarını almış, şişkin bir yorgan...

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

ÇAT!

Kapı cereyanın etkisiyle kapanıvermişti.

"BENİ KURTARABİLECEĞİNİ SÖYLEDİLER EYLÜL!"

Artık çakmak yanmıyordu. Ses yataktan geliyordu. Elindeki bıçağı ve çakmağı yere fırlattı. Kalbinde kalan son azim kırıntısıyla karanlığın içinde yatağa doğru atıldı. Süratle yorganı kaldırıp sağa doğru savurdu. Yatağın içindeki yumuşak nesneye dokundu. Annesi olacağını tahmin ettiği şeyin ne olduğunu kavrayamadı. Biraz daha cesaretle yokladı yatağı. Yumuşak, esnek, pamuklu bir kütleye dokunuyordu.

Allah kahretsin! Yastıklar! Allah'ın belası yastıklar!

Girdiği şoktan bir anda kurtulmuş, gerçeğin beyninde nasıl da çarpık bir hal aldığını kavramıştı.

"Yardım et Eylül!"

Yatağın üstünde olduğu halde annesinin sesi gelmeye devam ediyordu. Yataktan kalkıp pencereleri kapattı. Odanın içinde savrulan kâğıt benzeri şeyler yere konuvermiş, uçuşan perdeler sakinleşip duruluvermişlerdi. El yordamıyla yere attığı çakmağı buldu ve yaktı. Eylül'ün vücudu gibi artık alev de titremiyordu. Kararlı ve sabit bir ışık, her şeyi olduğu gibi görmesini sağlamıştı. Yatağın içine konulmuş yastıklar, karanlıkta sanki orada bir insan yatıyormuş izlenimi veriyordu. Yerlerde uçuşan kâğıt sandığı nesneler annesinin fotoğraflarıydı. İçlerinde bir tane de siyah zarf duruyordu. Yatağın altında çalışan zaman ayarlı, teyp

benzeri bir cihaz ve ona bağlı hoparlörlerden ise yaşlı kadının sesi yankılanıyordu.

"Lütfen yard..."

Bir tekme savurdu cihaza, bir tekme ve bir tekme daha...

Aşağı indi, mutfaktan bir mum getirdi odaya. Mumun yaydığı güçlü alev sayesinde artık her şey daha net görünüyordu.

Öfkeden yüzü kızarmış, suratını alevler sarmıştı.

"Şu düştüğüm hale bak!"

Bildiği bütün küfürleri sayıp dökerken yatağın üzerindeki yastıkları odanın duvarlarına fırlattı. Yerdeki bıçağı alarak önce teyp ve hoparlörlere saldırdı, sonra da yatağı, yorganı ve yastıkları delik deşik etti. Tavanda asılı duran perdeleri söküp attı. Bağırıyor, çağırıyor, küfürler ediyor ve bıçağı deli gibi bir oraya bir buraya savuruyordu. O kadar hızlı ve sert hareket ediyordu ki odanın içinde yarattığı rüzgârdan neredeyse mum sönüyordu.

Vuu-vuuv, vuu-vuuv...

En son elindeki bıçağı da pencereden dışarı, baykuşun sesinin geldiği yere doğru fırlattı. Kanatlarını çırparak uzaklaştığını duydu hayvanın. Paramparça ettiği yatağa oturdu, elleri başının arasında yerde duran fotoğraflarla göz göze geldi. Annesinin gençlik resimleri de vardı bunların arasında. Gözyaşları içinde tek tek baktı resimlere. Sonra kara bir yılan gibi resimlerin arasında çöreklenmiş duran zarfı aldı eline. Okuduklarından sonra bunu yazandan tüm benliğiyle nefret etti.

"Allah belanı versin senin şerefsiz herif! Aşağılık pislik!"

"Anneniz için bu kadarcık korkuya değer, öyle değil mi! Hah hah hah... Halinizi görür gibiyim! Hayatın bir macera olduğunu düşünen güçlü kadın, Sayın Eylül Belen! Maceranın ne olduğunu oyunumun sonunda öğreneceksiniz! O zamana kadar böyle küçük eğlencelerle idare edin lütfen. Hah hah hahh..."

Sabaha kadar gözüne uyku girmeyen Eylül, saat sabah 08.00'de uykuya yenik düştü. 11.30'a kurduğu saatin sesiyle

kendine geldi. Biraz sonra taksi gelecekti. Gidilecek yerler, yapılacak şeyler vardı. Aklındaki planı başarıyla uygulayabilirse Yücel sayesinde özgürlüğüne kavuşabilirdi. Yücel'in çalıştığı lokantada yapacaklarını son kez hafızasında tazeledi. En ufak bir hata olmamalıydı. Yabancıyı kızdırmak istemiyordu. Çalan kornanın sesiyle hızlı bir şekilde toparlanıp dışarı çıktı ve arabaya bindi. Bir daha dönmemek ümidiyle baktı hayaletli kulübeye.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Unutunuz, en iyi intikam bu değil mi?"
Yakup Kadri Karaosmanoğlu

2 HAZİRAN 2007- BARTIN / AMASRA – SAAT 09.30

"Bay Gregory?"

"..."

"Bay Gregory? Uyanın lütfen."

"Mmhhm..."

"Bay Gregory, ilaç saatiniz efendim."

Gregory, yüzlerce ton ağırlığındaki göz kapaklarını hafifçe kaldırmayı başarıp, kendisini uyandırmaya çalışan adama manasızca baktı. Gözlerini yumup hemen ardından tekrar açtı. Adam hâlâ orada duruyor ve elindeki ilaçla su bardağını kendisine doğru uzatıyordu.

"Sen de kimsin be adam?"

"Bir süreliğine emrinize amadeyim efendim. Beni Perez diye çağırabilirsiniz."

"İyi ama ben seni işe aldığımı hatırlamıyorum ki."

"Bana verilen vazife bu şekilde Bay Gregory. Her türlü isteğinizi karşılamak, tüm gün emirlerinizi uygulamak üzere diğer yardımcı arkadaşlarımla beraber buradayım. Üstelik ücretimi peşin aldım."

Aaron Gregory, ağrıyan sırtına aldırış etmeden yatakta biraz doğruldu. Etrafına şöyle bir baktı. Neredeyse bir tenis kortu büyüklüğündeki oda ve karşısında duran smokinli uşak hafızasında hiçbir şey canlandırmıyorlardı. Gözleri, odayı ayrıntısıyla

taradıktan sonra uşağa takıldı. Siyah beyaz renklerle ve boynundaki papyonla yaşlı bir pengueni andıran Perez, samimi gülümseyişini bozmadan öylece duruyordu. Perez'in dostane bakışlarından olsa gerek endişe edilecek bir şey olmadığına kanaat getiren Gregory, öncelikle adamın uzattığı şeker hapını suyla beraber içti. Bardakta kalan suyun geri kalanını da kafasına diktikten sonra sakin ama otoriter bir ses tonuyla Perez'e yanına oturmasını söyledi. Yatağın yanı başında duran sandalyeye oturan Perez, odada bulunduğundan beri elinde tuttuğu kapalı bir dosyayı yaşlı Gregory'e uzatırken kendinden gayet emin görünüyordu. Uşakta insana güven veren bir hava vardı. Asaletinin yanında bu asalete asla gölge düşürmeyecek içten tavırları, bir güven haresi yaratıveriyordu etrafında. Sayısı üçü beşi geçmeyen Perez gibilerinin etraflarına verdikleri mesaj gayet net ve anlaşılırdı: "Bana güvenebilirsiniz, sırrınızı benimle paylaşabilirsiniz. Ben sizin için varım ve bu benim için bir yük değil, aksine bir keyif."

Perez bunları hayatında hiç kimseye söylememiş olsa da Gregory'i uyandırırken sesine verdiği tonla, elinde tuttuğu ilacı ve bardağı uzatışıyla, sonrasında gelip sandalyeye oturuşuyla ve elindeki dosyayı özenle takdim edişiyle bu mesajı sözsüz aktarıyordu. Perez'den yayılan güven harelerinin taşıdığı sessiz kelimeler, Gregory'nin bu olağandışı durum karşısında sakin ve endişesiz olmasını sağlıyordu. Uşağın uzattığı dosyayı aynı sessizlikle kabul etti, içindeki siyah zarflı mektup ile diğer kâğıtları okuyup bitirdikten sonra da hiçbir şey sormadı Perez'e. Sadece okurken kırışıklarla dolu suratından tedirgin bir bulut geldi geçti, yüzünün rengi kirli bir sarıya döner gibi oldu. Siyah renkli zarfın içinde bir oyunun kurallarından bahseden garip bir mektup, diğer kâğıtlarda ise yıllardır üzerinde çalıştığı araştırmasına ait bilgiler vardı. Mektubu bitirdikten sonra Perez'e söylediği tek şey, "Gidebilirsin," oldu.

Kapıyı çeken uşağın ardından yalnız kalan Gregory, ayaklanarak odanın içinde volta atmaya başladı. Her adımında daha

da öfkeleniyor ve içinden düşündüğü, aklından geçirdiği cümleler yükselen bir ses tonuyla ağzından dökülüveriyordu:

"Olamaz, bu imza benim olamaz! Hayır, bu imkânsız! Tüm servetimi tanımadığım ihtiyarlara ve çocuklara bağışlayacak biri değilim ki ben. Ben bu kadar iyi değilim, bu kadar düşünceli, bu kadar yardımsever, bu kadar SAF, bu kadar ENAYİ değilim ben!

Tanrım, yardım et! Tüm bunların birer kamera şakası falan olduğunu söylesin biri. Talimatlar, kurallar, yapmam gerekenler, yapmamam gerekenler... İmzaladığım bağış sözleşmesi...

Bu adam her kimse tüm çalışmalarımı en ince ayrıntılarına kadar biliyor. Ama bu imkânsız... Aman Tanrı'm, yoksa çıldırıyor muyum ben? Burası, bu ev, bu mektup, Perez... Hepsi hayal ürünü mü acaba?

Yoksa bunca senedir kameralarla gözetleniyordum da fark etmedim mi? Bu sırlarımı bilmelerine imkân yok. Hem takip etseler ve öğrenmiş olsalar bile bu imza neyin nesi? Bu hiç mantıklı değil! Ayrıca buraya nasıl geldim ben, buraya kim getirdi ve nasıl olur da hiçbir şey hatırlamam? Hayır, hayır! Kesinlikle çıldırdım ben. Bu kadar çok çalışmamalıydım, biliyordum sonunda böyle olacağını. Şimdi yavaş yavaş sakinleşip mantıklı ve akıllı düşünceler üretebiliyor muyum denemem lazım. Kontrolü ele alabiliyor muyum görmem lazım."

İşe hareketlerini kontrol etmeyi denemekle başladı ve gittikçe hızlanan adımlarını yavaşlattı, yavaşlattı, biraz daha vavaşlattı.

"Güzeel, şimdi yeniden düşünelim bu saçmalığı."

Yürümekten vazgeçerek yatağına oturdu ve sessizliğin içindeki düşünceleriyle baş başa kaldı.

"Eveet, uyandığımda karşımda gördüğüm kişi Perez'di. Bu mektubu yazan kişi tarafından benim hizmetimi görmesi için tutulmuş bir uşak. Perez benim buraya nasıl getirildiğimi biliyor olabilir."

"Perez, Pereeez!"

"Buyurun efendim?"

"Benim buraya nasıl geldiğimi biliyor musun sevgili dostum?"

"Hayır efendim, ben ve diğer yardımcılar eve sizden sonra geldik."

"Pekâlâ, siz nasıl geldiniz bu eve? Kim getirdi seni ve diğer yardımcıları buraya?"

"Bana verilen zarfta buranın adresi ve size yardım edeceğim süre boyunca alacağım paranın tümü bulunuyordu. Söylenilen gün ve saatte eve geldim. Geldiğimde sadece siz vardınız ve şu an bulunduğumuz odada uyuyordunuz. İlaç saatinize kadar bekledim, bu arada diğer hizmetçiler de üçer beşer dakika arayla geldiler. Sonrasında ilaç vaktiniz gelince sizi uyandırdım ve..."

"Tamam, tamam anladım. Şu diğer yardımcılar kimler ve kaç kişiler?"

"Efendim, benim dışımda Bayan Sarah var, kendisi yemeklerinizle ilgileniyor. Ayrıca bir de genç Bruno var. Getir götür işlerine bakıyor. Yani benimle beraber üç kişiyiz Bay Gregory."

"Anladım Perez, çıkabilirsin."

"Tabii efendim."

"Ha, aklıma gelmişken neredeyiz biz?"

"Bartın efendim."

"Bartın?"

"Türkiye efendim. Bu arada öğle yemeğiniz saat 13.00'te hazır olacak. Bu saate kadar benden istediğiniz bir şey olursa seslenmeniz yeterli. İyi istirahatlar Bay Gregory."

Perez'in odayı terk etmesinin ardından şaşkınlığı daha da artan yaşlı adam, Türkiye'de olduğuna inanamamıştı. Seneler önce yaşadığı ülkeye gelmiş (daha doğrusu getirilmiş) olması, ciddi bir durumla karşı karşıya olduğunu gösteriyordu. New York'a neredeyse on bin kilometre uzaklıktaki bir ülkede ne arıyordu? Gerçek olamayacak kadar imkânsız bir yolculuk yapmış olmalıydı. Türkiye'de oluşunu bir yana koyarak ve mantıklı düşünmeye gayret ederek akıl yürütmeye devam etti.

"Evet, Perez durumdan bihaber görünüyor. Sadece benim hizmetime verilmiş olduğundan hiç şüphem yok. Gelelim diğer sorulara: Tüm servetimi bağışladığımı gösteren şu belgedeki

imza gerçekten bana ait görünüyor. Her kim attıysa fevkalade bir taklit yeteneği olduğu belli... Bana ait olmadığına eminim. Ortada müthiş bir şantaj kokusu var, sapığın biri birtakım talimatlardan ve kurallardan bahsediyor. Şunlara sakince bir daha bakalım: **Kimseyle konuşma, polise gitme, paniğe kapılma, sana söylenen ne ise tam olarak onu yap** *ve daha bunun gibi bir sürü kural...*

Eğer bunlara riayet etmezsen tüm servetini bağışladığına dair örneğini gördüğün belge devreye sokulacak. Talimatlara uyarsan servetin sende kalacağı gibi yıllarını harcadığın bilimsel çalışmaların meyvelerini verecek ve dünyaca ünlü bir bilim adamı olarak tarihe geçeceksin.

Şimdi Bay Gregory, bu oyunu oynamak istiyorsan önce bir tercih yapmalısın. Dosyadan çıkan 1 ve 2 numaralı zarflardan birini seçmelisin. Seçeceğin zarfa karar verdikten sonra, seçmediğin diğer zarfı kesinlikle açmadan Perez'e teslim etmelisin. Eğer Perez'e teslim ettiğin zarfta bir hasar olduğu görülürse ya da saat 14.00'e kadar herhangi bir zarf teslim etmezsen bu senin kural ihlali yaptığm anlamına gelir ve sonuçlarına katlanırsın. Kararını ver doktor. Böylece ya oyun başlasın ya da başlamadan bitsin.

İki yoldan birini seçeceksin

Birinciyi seçersen öleceksin

Ama sonsuza kadar değil...

İkinciyi seçersen sevineceksin

Ama sonsuza kadar değil...

Tanrım, bu adam kim olduğunu sanıyor! İmzamı taklit ederek servetimi dağıtmakla tehdit ediyor, kurguladığı saçma sapan oyunun kurallarına uyarsam bilim dünyasında çığır açacağımı iddia ediyor. Sakin ol Gregory, sakin! Mantığını elden bırakma, belli ki karşındaki adam (ya da kadın) tamamen hayal

dünyasında yaşayan, psikolojisi bozuk bir manyak. Mantığı elden bırakmazsan (ki bu senin işin) mutlaka bir açık yakalarsın. Düşünmeye devam et.

Diyelim ki bu hasta insan, beni köşeye sıkıştırmak için servetimi dağıtacağım belgeyi hazırladı ve imzamı birebir taklit etti. Peki, bunca serveti neden yaşlı ve çocuk bakım evlerine dağıtsın? Bu kadar büyük bir parayı neden kendine aktarmadı? Demek ki karşılığında yapmamı istediği işler onun için çok daha değerli ve demek ki bu hasta insanın derdi para değil! İnanamıyorum, tüm nakitim, hisse senetlerim, taşınmazlarımla beraber altına imza attığı param 17 milyon dolardan fazla ve onu hiç ilgilendirmiyor. Ya da hastalıklı bir kafa yapısı olduğuna göre, kendi hayal dünyasında paranın değeri yok ve onun gerçekleri bizim dünyamızın gerçeklerinden tamamen farklı! Muhtemelen ileri derecede şizofrenik bir vakayla karşı karşıyayım. Hastalarımdan birisi olması kuvvetle muhtemel olan bu kişiyle ilgili tahminlerimi ve şu can sıkıcı bilmeceyi daha sonraya bırakarak asıl düğüm noktasına yoğunlaşmalıyım."

Mantıklı çıkarsamalarından oldukça tatmin olmuş gibi görünen Gregory, düşündükçe kendini daha iyi hissediyordu. Mesleği gereği düşüncelerini belli bir sistematiğe göre, büyük bir kitaplığa kitap yerleştirirmiş gibi sıralamak ve sonrasında oluşturduğu kütüphaneyi gururla seyretmek en büyük zevkiydi. Düşünceler, zihinsel kabiliyetler, beynin kıvrımları arasında yolculuk eden görünmez enerji akımları, zekânın sınırları gibi çoğu normal vatandaşa ütopik görünen konular, Gregory'nin günlük rutin çalışmaları arasında yer alıyordu. Her sabah 07:30'da kalkar, öğlen saatlerine kadar bu gibi konulara ait literatür taraması yaparak son yenilikleri takip eder, geliştirdiği kuramın raporlamasına devam eder ve yarım saatlik bir dinlenme molası verdikten sonra saat 14:00'ten itibaren (New York'taki muayenehanesinde) hastalarını kabul etmeye başlardı. Gregory için günün en keyifli saatleri öğlene kadarki bu çalışma ve düşünme kısmıydı. Oldum olası hastalarını dinlemekten hazz etmez, bu yüzden de

günde en fazla üç ziyaret kabul ederdi. Az sayıda hastasına vakit ayırdığı saatlerde bile aklı, yıllarını verdiği çalışmalarıyla meşgul olurdu. Hastalarıyla işi biter bitmez kitaplarının arasına geri döner, geç saatlere kadar okur, yazar ve her gün hedeflediği sona biraz daha yaklaşmanın hazzını yaşardı. 22 senedir yanında bulunan ve bir dost, bir yardımcı, bir sekreterden çok daha fazlası olan emektarı Betty dâhil hiç kimseye çalışmalarından bahsetmemişti ve şimdi nasıl olup da bunca yıldır kendisinden başka kimsenin bilmediğini sandığı sayfalar dolusu bilgiden, kendisini buraya kapatan kişi ya da kişilerin haberdar olduğunu anlayamıyordu.

"Evet, çözülmesi gereken en büyük düğüm bu! Bu araştırmalardan nasıl haberi olabilir? Nasıl olur da yıllar boyu harcadığım emeklerimi, en ince ayrıntılarına kadar üç beş tane dosyanın içinde önüme sunabilir? Bu durumu yaratabilecek üç ihtimal var: Ya Betty tüm çalışmalarımı gizlice araklayarak bu işi tezgâhlayanlara verdi ve bana ihanet etti ya yıllardır bir manyak tarafından gece gündüz kameralarla gözetleniyordum ya da bu manyak Betty'ye de zarar verdi ve zorla dosyalara ulaştı. Ne olursa olsun bu, imkânsıza yakın bir şey! Tanrım, karşımdaki kişi sandığımdan çok ama çok daha zeki..."

Gregory'i gören birisi, "Niye bu kadar şaşırıyorsun, mucize bunun neresinde," diye sorabilirdi. Ama Gregory'nin yüzlerce sayfalık bilgileri, sadece kendisinin bildiği bir sistematiğe göre sıraladığını ve bu şifrenin ancak kendisi kadar zeki birisi tarafından çözülebileceğini bilseydi, bu soruyu sormaktan vazgeçer ve muhtemelen Gregory ile aynı derecede şaşırırdı. Dr. Gregory, tüm sayfaları ve hatta sayfaların içeriklerini bile karman çorman etmişti. Dahası tüm çalışmalarının bel kemiğini oluşturan formülasyon kısmını yeni bir düzende tekrar şifrelemişti. Bakıldığında hiçbir anlamı olmayan, birbirinden kopuk paragraf ve sayfalardan oluşan on binlerce kelime yığını ve iç içe geçmiş şifreler, aslında psikiyatrın zekâsının ve müthiş bir

çalışmanın ürünüydü. Tabii bunu sadece kendisi biliyordu. En azından bugüne kadar öyle olduğunu sanıyordu.

68 yaşındaki ünlü psikiyatrın 46 senelik mesleki kariyeri, garip ama bir o kadar da insana özgü çalkantılarla doluydu. Yıllar önce, devlet ve bazı sivil kuruluşlar tarafından büyük fonlarla desteklenen Fransa'nın en gelişmiş araştırma laboratuarlarından birindeyken yaptığı çalışmaların neticesinde, dünya üzerinde psikolojik sorunlar yaşayan binlerce insan, eskiye nazaran çok daha rahat uyuyabilmenin iç huzuruna kavuşmuş, günlük yaşantısına daha kolay uyum sağlamıştı. Gregory'nin de dâhil olduğu ekibin yaptığı yoğun araştırmalar ve laboratuvarda geçirdikleri uykusuz saatler, bugün de aynı sorunlarla boğuşan insanların kullandıkları antidepresanların ve antipsikotik ilaçların doğumunda büyük rol oynamıştı. Vücut tarafından üretilen dopamin, serotonin gibi hormonların, insan psikolojisi üzerindeki etkileri incelenmiş, bu hormonların gereğinden az ya da çok olduğu durumlarda depresyon ve hatta şizofreniye kadar varan ağır zararları keşfedilmişti. Dünyanın değişik bölgelerinden gelen ve seçkin araştırmacılardan kurulu çalışkan ekip, bu hormonların insan vücudundaki miktarlarını dengeleyebilecek kimyasalları laboratuar ortamında üretmeyi başarmıştı. Üretilen bileşiklerin her ne kadar ciddi yan etkileri olsa da ve bu kimyasallar büyük oranda bağımlılık riski taşısa da bu buluşun o yıllarda beklenenden daha fazla ilgi gördüğünü ve araştırmacıların her birinin ülkelerinde nasıl da birer kahraman gibi karşılandıklarını hatırladı Gregory. Haftalarca yazılı ve görsel basında boy göstermiş, otuzlu yaşlarında herkesin tanıdığı çok zengin ve çok ünlü bir psikiyatr olmuştu. Her bir ekip üyesine ödenen astronomik ücretten kendisi de payını almış ve kazandığı paranın bir bölümüyle küçük ama son derece donanımlı bir laboratuvar kurarak çalışmalarına devam etmişti. Yıllar geçtikçe gelişen teknoloji, araştırmalarının hızını daha da artırdı. Yan etkileri çok daha az olan ve bağımlılık yapmayan ilaçlarla ilgili yoğun bir çalışmanın sonuna gelmişti. Büyük bir sabırsızlıkla bilim ve

tıp dünyasıyla paylaşmayı düşündüğü bu yeni bulgularına son şeklini vermekle meşguldü. Üç beş ay sonra ününe ün katacağı o büyük günü beklerken, bir sabah gazetede okuduğu bir haber bütün heyecanını ve neşesini söndürüverdi. Tüm araştırması özet haliyle gazete sayfalarında boy göstermekteydi ve bu başarının altındaki imza ise bir Rus'a, bir biyokimya profesörüne aitti. Hayalini kurduğu tahtta bir başkası oturuyordu. Hemen gazeteyi aradı ve profesöre ait raporların orijinallerini istedi. İncelediği raporlar ona gösteriyordu ki bu profesör ya telepati yoluyla aklından geçen her şeyi birebir okumuş ve sahte başarısını ilan etmişti ya da Gregory'nin çalışmaları bir şekilde çalınmış ve profesörün eline geçmişti. Aynı gün laboratuvarında çalışan herkesi kovdu, evine çekildi ve günlerce ne yapacağını düşündü. Evinden çıktığında gözleri, haklı bir adamın kararlı ve keskin bakışlarıyla parlıyordu. Biyokimya profesörüne açtığı dava iki buçuk sene sürdü. Bu hırsızlığın nasıl yapıldığını öğrenmek şöyle dursun hiçbir şey ispatlayamadığı gibi, bir meslektaşını karaladığı gerekçesiyle yetkili mercilerce kınandı ve kendi itibarı da zedelendi.

Sonuçlanan davadan altı ay sonra Gregory'i, Fransa'da bulunduğu süre içerisinde tanıştığı ve iyi bir dostluk kurduğu Hollandalı profesör Ruben Van Bergen aradı. Van Bergen, karısıyla gittikleri on günlük bir Türkiye seyahatinden sonra, Trabzon-Akçaabat'a hayran kalmış ve ertesi ay gelerek buradan bir ev satın almıştı. Artık (özellikle karısı öldükten sonra) zamanının çoğunu aldığı harika manzaralı bu evde geçiriyordu. Gregory'i ısrarla Akçaabat'a çağıran Van Bergen, sonunda doktoru ikna etmeyi başardı. Önce Hollandalı dostunun yanında birkaç ay kalan Gregory, arkadaşına fazla yük olduğunu düşünerek hemen yüz metre ötedeki eve yerleşti. Beş sene boyunca Trabzon'da yaşadığı evden neredeyse hiç dışarı çıkmadı. Uzun süren bir buhran döneminin ardından tekrar hayata dönmeye karar verdiğinde ılık bir sonbahar akşamı yaşanıyordu. Soluk almayı, tenine değen havayı, insanları, sesleri, kuşları çok özlemiş bir

adam olarak uzun sahil caddesi boyunca yürüdü, yürüdü. Cadde üzerindeki banklardan birine oturmuş, uzun ve kumral saçları rüzgârda dalgalanan genç bir kıza takıldı gözleri. Kızın gözleri onu görmemişti ama önemli değildi. Önemli olan tek şey, yıllar sonra yeniden canlanan ve çırpınan yüreğinin şarkı söylemesiydi. Ertesi akşam aynı saatlerde, aynı caddede, aynı ılık esintiyi hissederek yürürken kalbi heyecandan fırlayacak gibiydi. Kalabalığın arasında yürürken artık kendisini bir yabancı gibi hissetmiyordu. İlerledikçe, geçen akşamki bankta oturmuş, bugün sanki gözüne dünden de güzel görünen denizkızına daha da yaklaşmanın heyecanı sarıyordu her yanını. Başını hafifçe çevirdiğinde onlarca insanın arasından kendisine hayranlıkla bakan bir çift yorgun ama ümitli gözü fark etmişti kız. Gregory, bir ay sonra bu güzel Türk kızıyla sevgili olduğunda kendisinden öğrenmişti kızın her akşam aynı saatte, aynı bankta caddenin köşesindeki aktarda çalışan halasının kızını beklediğini. Ek iş olarak turist rehberliği yapan babasının yanında öğrendiği çat pat İngizlicesiyle konuşuyordu güzel kız. Halkla İlişkiler ve Reklamcılık bölümünün üçüncü sınıfında okuyordu. Gregory'nin tek hayali okulunu bitirir bitirmez onunla evlenmekti. Gregory 42 yaşında olmasına rağmen kız henüz yirmisindeydi. İki sene sürmüştü aşkları ama kız gençti, hayata 20 yaşının heyecanıyla, neşesiyle bakıyordu. Ümitleri ve hayalleri daha yeni yeni yeşeriyordu. Yolculuklarına başladıklarında karşısında çoktan yorulmuş ve dinlenmek isteyen, beş sene boyunca kendisini kapattığı havasız odanın kokusunu henüz üzerinden atamamış, geceleri kâbuslarla uyanan, gözlerinde zaman zaman geçmişe ait bir öfkenin kıvılcımları parlayan, kendisinden 22 yaş büyük bir adam vardı. Biliyordu, bu adam hapishanesinden çıkabildiyse, hayata tekrar tutunabildiyse bu kendisine duyduğu aşk sayesindeydi. Ve yine biliyordu ki, aşk her şeyi hallederdi, tüm acıları silebilir, tüm yorgunlukları unutturabilir, kâbus dolu gecelere son verebilirdi. Huzurlu bir aile olabilirlerdi. Ama tüm bunlar olurken gençliği elinden kayıp gitmiş olacak, hayallerinin peşinden

koşmak istediğinde belki de elinden tuttuğu adamın yürümeye mecali kalmayacaktı. Gregory'nin teklifini kabul edebilir, kendini bu koca adama (Gregory'e böyle hitap ederdi) ve doğacak çocuklarına adayabilirdi. Yapmadı, yapamadı. Bir sabah aniden, kısacık bir not bırakarak Gregory'nin hayatından çıktı: "Hayata sakın küsme ve tutkularını takip et koca adam, artık bunu yapabilecek kadar iyi olduğuna eminim ve içim rahat gidiyorum. Kimse dokunmasın diye yaşadıklarımızı kalbimin en ulaşılmaz yerinde saklayacağım. Hoşça kal..."

Gregory, üç ay boyunca her akşam kalabalık caddedeki minik bankta onu bekledi. Sonra bir akşam verdiği kararla kendisini 219 sefer sayılı New York uçağında buldu. Türkiye'yi terk etmişti. Yolculuğu sırasında, onu unutmanın her şeyden zor olacağını düşündü ve unutabilmek için Tanrı'ya yalvardı. O yaşına kadar sıradan insanların belki de bilinçsizce başvurduğu unutabilme hakkını hiç kullanamamıştı. Dört yaşındayken kreş öğretmenlerinin kendisinde bir gariplik sezmeleri ve bunu ailesine bildirmeleri üzerine küçük Gregory, o yaşta çok sayıda doktor, çocuk gelişim uzmanı, psikolog ve terapist ile tanışmak zorunda kaldı. Bunca uğraşının sonunda ortaya çıkan sonuç şaşırtıcıydı. Gregory, tarihe adını yazdırmış ünlü dehalarla mesela Albert Einstein ile aynı IQ seviyesine sahip üstün zekâlı bir çocuktu ve buna bağlı olarak hafızası normal insanlara göre çok net ve keskindi. Duyduğu, gördüğü, okuduğu hiçbir şeyi unutmuyor, unutamıyordu. Zekâsı sayesinde gencecik yaşlarda çok önemli bir araştırmaya dâhil edilmiş ve dünyanın en ünlü psikiyatrlarından biri olmuştu. Ama aynı parlak zekâ, unutması gereken acıları unutturmayarak bu bedeli merhametsizce ödetiyordu. 219 sefer sayılı uçak, New York semalarına doğru süzülürken, Tanrı'ya yakarışlarını sürdürüyordu.

Ülkesine döndükten kısa bir süre sonra, unutamadıkları yüzünden beyin damarlarının çatlarcasına zonkladığı anlardan birinde, mesleğine dönmeye ve yıllardır kapalı olan laboratuvarının bir bölümünü muayenehane olarak kullanmaya karar verdi.

Bir öğretim üyesi arkadaşının tavsiye ettiği, yoksul bir aileye sahip ve psikoloji bölümünü bitirmiş olmasına rağmen yatalak babasına bakmak zorunda olduğu için evden dışarı çıkamayan, güvenilir, küçük Betty'i de dolgun bir ücretle işe aldığında kendisi 45, Betty ise 21 yaşındaydı.

Uzun yıllar boyunca, farklı fobileri yüzünden günlük hayatla baş etmekte zorlanan kişileri, depresyon geçirenleri, şizofreni hastalarını, büyük ve ani acılar sonucu yaşama sevincini yitirmiş zavallıları, yaşadıklarını unutamayanları, kısacası her ne sebepten olursa olsun sağlığı bozulmuş insanları kâh terapi kâh ilaçlar yardımıyla tedavi etmeye çalıştı. Bu süre zarfında yanında sadece Betty olan Gregory hiç evlenmedi. İşe girdikten sonra Gregory tarafından özel bir tedavi merkezine yatırılan yatalak babası iki sene sonra öldüğünde, Betty'nin de yanında sadece Gregory vardı. Annesini tedaviye getirip götüren, son yedi aydır da her gelişinde elinde bir demet papatya bulunduran bir avukat, 27 yaşına basmış Betty'e evlenme teklif ettiğinde, kızcağızın mutluluğunu paylaştığı tek kişi yine Gregory olmuştu.

Şimdi belki de Betty'nin bunca yılın hatırını hiçe sayarak birilerine sızdırdığı (veyahut da Betty'e zarar verilmek suretiyle ele geçirilen) belgeler yüzünden bu eve getirilmiş olması Gregory'ye dayanılmaz bir acı veriyordu. Unutamayacakları arasına girmeye aday bir acının Betty ile öyle veya böyle ilgisi olmaması için dua etti.

Ancak bu işin Betty'den çok daha fazlasını içerdiği bir gerçekti. IQ seviyesi 160 olan, insanlığın zekâ sınırlarında dolaşan bir adamın şifreleme metodunu çözebilmek için en az kendisi kadar zeki bir başka dehanın işe bulaşmış olması gerekiyordu. Dosyanın içinden çıkan kâğıtları eline alarak tekrar gözden geçirdi. Yaptığı araştırmaların neticesinde ortaya çıkardığı ve sadece kendisinin bildiğini sandığı sonuç, tüm cüretkârlığıyla yüzüne haykırıyordu. "Beni bilen sadece sen değilsin! Sen değilsin!"

Bir gün gelir de yeni bulgularını açıklamaya ömrü yetmeden bu dünyadan ayrılırsa, çalışmalarını her okuyan anlamasın,

bu sır sadece en az kendisi kadar zeki birisi tarafından çözülebilsin diye uğraşmıştı. Ama hâlâ bu dünyada nefes almaya devam ediyorsa bu sonucu da açıklayacak kişi yine kendisi olmalıydı. Oyunu kurallarına göre oynarsa hak ettiği bu gururu ve mutluluğu yaşayacağı söyleniyordu. "Proteinin adına ulaşmış olması geri kalan her şeyi önemsiz kılıyor, tek bilmesi gerekeni zaten biliyor," dedi umutsuz bir iç çekişle. Bulduğu proteinin adına nasıl ulaşıldığını anlatan kâğıdı şaşkınlıkla tekrar inceledi. Ama şu andaki şaşkınlığının sebebi bilgiye nasıl ulaşıldığı değil, bu bilgiye ulaşan yabancının zekâsına, gizliden gizliye duyduğu hayranlıktı.

"Dr. Gregory, sizi üzmek istemem ama çalışmalarınızın sonuçlarına tam olarak vakıf olduğumu söylerken şaka yapmıyorum. Biliyorum ki ulaştığınız protein ismi yanlış insanların eline geçerse vahim sonuçlar ortaya çıkabilir. Ama merak etmeyin Doktor, ben yanlış insan değilim. Sadece sizden istediğimi yapmaz iseniz elimdeki kozun ne kadar güçlü olduğunu ispat etmek durumunda olduğum için bunu sizinle paylaşıyorum. İnanın bana, emeğinize ve zekânıza saygım sonsuz, oyunun sonuna gelebilirseniz tüm bu emeğinizin ve yorgunluğunuzun karşılığını alacaksınız. Hem de hiç ummadığınız bir şekilde.

Şimdi gelelim elimdeki koza;

Hafıza ve hafızanın insan zihnindeki etkilerine yönelik yaptığınız bu çalışmanızda sayfalar dolusu açıklamada bulunmuşsunuz. Amacınız özetle şuydu: Bir insanın, başına gelen felaketleri ve acılarını unutmasını sağlamak! Çünkü biliyordunuz ki yıllardır size gelen hastaların ve bizzat kendinizin en büyük ortak şikâyeti buydu. Çöküntüye uğramış bir insana hangi tedavi uygulanırsa uygulansın, geçmişe yaptığı her zihinsel

yolculuk sonrasında psikolojisi bir kez daha yıkıma uğruyordu. Eğer zihni çöküntüye uğratan bu olayı unutmak mümkün olursa, sorun kendiliğinden ortadan kalkacaktı. Zihinsel bir olguya hormonlarla müdahale edilebileceğini biliyordunuz ve bu işi başarabilecek kimyasal bileşiği araştırmaya koyuldunuz ve en sonunda buldunuz da. Hayvanlar üzerinde yaptığınız tüm testler başarılı sonuçlar verdi. Ama çalışmalarınızın hiçbir yerinde sıradan okuyuculara göre bu proteinin adından bahsetmemiştiniz. Aslında gören bir göz için her şey çok açık ve netti. Bu kısa özet bilgiden sonra bu ada nasıl ulaştığımı anlatayım Dr. Gregory. Raporlarınızda dikkatimi çeken bir şey oldu: Genel olarak karman çorman yazdığınız raporunuzu düzene koyduktan sonra (bu düzene koyma işini nasıl yaptığımı anlatmama gerek yok sanırım, sonuca ulaşabilmiş olmam zaten bunun bir kanıtıdır) gördüm ki cümleleriniz gayet net ve açıktı. Hiçbir yerde en ufak bir imla bozukluğu yoktu. Yalnız dört yerde karşıma çıkan çok hafif hatalar ilgimi çekti ve bu cümlelerin üzerinde durduğumda düğüm, bir çorap söküğü gibi çözülüverdi. İsmi gizlediğiniz bu cümleler, diğer binlerce cümleniz kadar anlaşılır ve net değildi. Öncesinde gelen cümleler ise rakamların yanlış kullanıldığı imla hataları içeriyordu. İşte ismi gizlediğiniz cümleleriniz Dr. Gregory:

'...Bu konuyla ilgili 2 görüşten biri şudur:'

'Tamamen eski geleneklerden etkilenen bir ilke eklemek, dogmatizmle ilgili bir anlayıştır.'

İlk cümledeki '2', rakamla değil yazıyla (iki) yazılmalıydı. Hatasız bir rapor için basit ve yapılmaması gereken bir imla yanlışı... Peşinden gelen cümle de çok net bir anlam taşımıyordu ve bir şeyler gizliyor olmalı, diye

düşündüm. 2 rakamından yola çıktım ve her kelimenin ikinci harflerini ayırdım. Ortaya çıkan şey oldukça şaşırtıcıydı: A S E T İ L K O L İ N! Sıradan bir gözün algılayamayacağı kadar zeki bir yol...

Asetilkolin beyin hücreleri arasındaki iletişimde büyük bir rol oynayan, hafıza için çok önemli bir hormondur. Acaba bu muydu aradığımız bileşik? Belki tesadüfen de olsa cümlelerin arasında bu ismi gören birisi asetilkolin üzerine eğilecek ve bu sayede hafızayı dondurabileceğini düşünecekti. Ama ben o kadar aceleci davranmadım Dr. Gregory. Daha sonraki sayfalarda buna benzer bir cümleye daha rastladım.

'....1'den fazla deneyde gözlenen protein artışı bize bir gerçeği söylemektedir:'

'Deneysel ortalama, protein artışındaki miktarın indirgenmiş neticesidir.'

Bingoo! İmla açısından hatalı kullanılmış 1 rakamı ve bize işaret ettiği bir gerçek: Peşinden gelen anlamı bulanık cümledeki her kelimenin birinci harfini al!

D O P A M İ N !

Beyinde aşırı miktarda olduğu durumlarda şizofreniye, eksik olduğunda ise parkinson denilen hastalığa yol açtığı düşünülen, hayati derecede önemli bir başka hormon daha çıkmıştı karşıma. Aynı yolu izleyerek sayfalarınızı okumaya devam ettiğimde beyin ve hafıza için büyük önem taşıyan iki bileşik isme daha ulaştım.

'...Çevresel, zihinsel ve bedensel 3'lemeden hangisi daha etkilidir?'

'Algıların ilintili sendromdaki etkileri ekolojiktir.'

İkinci cümlede her kelimenin üçüncü harfini alarak bulduğum isim GİNKO oldu ve son olarak:

'...4'üncü kez yinelemek gerekirse;'

'Tiroit hormonu öğrenme bölgesinin metabolik öyküsünü perçinler' cümlelerinden ikinci cümlede her kelimenin dördüncü harfini kullanarak bulduğum isim de OMEGA ÜÇ oldu.

Tüm sayfaları tekrar gözden geçirdim ve bulunacak başka bir şey olmadığını gördüm. Elimde hafızanın işleyişini etkileyen dört tane bileşik ismi vardı.

Hafızayı donduracak 4 molekül, zamanı durduracak 4 isim, yelkovan ve akrebin hareketine son verecek 4 bileşik!

Bunları birbirleriyle bir çeşit reaksiyona sokarak yeni bir madde oluşturduğunuzu düşündüm. Ama bir anda gördüm ki aslında burada da basit bir kelime oyunu yapmıştınız Bay Gregory.

Asetilkolin, Dopamin, Ginko ve Omega-3 sözcüklerini ve bu sözcüklere ulaşmamı sağlayan rakamları düşündüm.

Asetilkolin:2 rakamı sayesinde karşıma çıkmıştı.

Dopamin:1,

Ginko:3,

Omega-3 ise 4 rakamını kullanarak ulaştığım isim olmuştu.

Bu sıraya göre tekrar yazılan kimyasallar çok açık ve net olarak tek bir proteinin adını haykırıyorlardı:

DopaminAsetilkolinGinkoOmega3

Evet Dr. Gregory, DAGO proteini. Sözlük karşılığı olarak yabancı, İspanyol veya İtalyan asıllı kişi anlamına gelen ve ismini, bu proteini keşfeden İspanyol asıllı bir bilim adamından alan DAGO proteini. Aynı zamanda işlevi tam olarak bilinmediği için yabancı anlamıyla da örtüşen güzel bir isim... Bugüne kadar tam olarak

nasıl bir fonksiyonu olduğu anlaşılamayan bu protein sizin için ve tabii benim için artık bir yabancı değil. Belirli koşul ve yöntemlerle verildiğinde, insanların acılarını, hezeyanlarını unutabilmelerini sağlayacak olan mucizevî bir madde."

Dr. Gregory, elindeki kâğıdı usulca bırakarak saatine baktı. Yemek saatine bir saatten fazla vardı. Yorgun zihninin ve bedeninin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bilmeceyle ve bu oyunu tertipleyenin kim olduğuyla ilgili beyin fırtınasını uyandıktan sonra yapmaya karar verdi. Kendisini bu tuzağa atan kişiyle ilgili olarak kafasının içinde hep aynı isim dönüp duruyordu: Özellikle son terapilerinde siyah zarflardan, düşmanlardan, kuklalardan bahseden Vincent! Uykuya dalmadan önce aklından geçen son şey, 20 sene önce Türkiye'de tanıştığı ve sonra bir anda kendisini terk eden sevgilisi oldu. Kızın adını hatırlayamadığını fark ettiğinde buna şaşırmaya fırsat bulamadı çünkü ağır bir uyku kendisini esir almış, her şeyin bir sis bulutuna dönüştüğü rüyalar âleminde gezdirmeye başlamıştı bile.

Rüyasında kendisini bir mağarada kelepçelenmiş olarak görüyordu. Karanlıklar içinden çıkan şizofreni hastası Vincent Wesley'in elindeki çuvalda, diplomat babası Cristopher Wesley'in parçalanmış cesedi duruyordu. Vincent'ın sorduğu bilmeceyi cevaplıyor ve mağarada ilerleyeceği yolu seçiyordu. Mağaranın sonunda ise Trabzon'da tanıştığı genç kızın cesedi ile karşılaşıyordu. "Hayıır!" diyerek ter içerisinde uyandığında bunun bir kâbus olduğuna sevinse de hayatında ilk kez bir şeyi, ilk ve tek aşkının adını ve yüzünü **unutmuş olması**, gördüğü kâbus kadar ürkütücüydü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Yıldızların hareketlerini hesaplayabilirim ancak insanların deliliklerini hesaplayamam"

Isaac Newton

3 HAZİRAN 2007-SAN JOSE-SAAT 05.15

Dedektif Kenway, Rexton'un evinde, mutfak ile uçtaki çalışma odasını bağlayan koridorda, bir ileri bir geri mekik dokurken neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Kavgaya tutuştuğunu söyleyen bir grup serseri, o sıralarda bozulan frekanslar, eve gelen telefon, telefonda söylenen düşmanca sözler, telefonun diğer ucundaki sessizlik, mutfakta telefonun yanına bırakılmış siyah bir zarf...

Dedektif, umduğundan daha karışık bir işe bulaştığının farkındaydı. Karmaşık bir yapbozun bazı parçaları vardı elinde ve şimdilik ulaşabileceği son parça için New York'taki diplomatın evinden gelecek haberi bekliyordu sabırsızlıkla. Bir süre sonra koridorda volta atmaktan vazgeçti ve kapının önüne çıkarak, hâlâ nöbetçi devriye polislerini azarlamakta olan Curtis'e seslendi:

"Evlat yeter artık! Olan olmuş, memurlara müsaade et de sıcak birer kahve içip kendilerine gelsinler."

"Ama efendim, bu kadar acemice tuzağa düşmelerine..."

"Curtis! Yanıma gel, söyleyeceklerim var!"

İstemeden de olsa polislerin yanından uzaklaşan Curtis, dedektife doğru somurtarak yürüdü. Ona baktığında kendi gençliği geliyordu dedektifin gözlerinin önüne. Heyecanlı, hata kabul

etmeyen, cesur, işini seven, genç bir delikanlıydı bir zamanlar kendisi de. Tıpkı sert adımlarla yaklaşan Curtis gibi... Kırmızı ve mavi ışıklarıyla etrafı bir panayır yerine çeviren ekip arabalarının ve telsiz cızırtılarının arasından geçerek dedektifin yanına vardı genç polis. Telsiz ve cep telefonları artık sorunsuzca işlerini yapıyordu. Dedektif, cebinden çıkardığı telefonunun tuşlarına bastı, merkezde nöbetini devretmek üzere olan memur Andrew'i aradı ve telefonu Curtis'e uzattı.

"Sor bakalım Curtis, New York polisi diplomatın evine ulaşmış mı? Adamla konuşabilmişler mi?"

Çalan telefonu hiç vakit kaybetmeden açan Andrew, heyecanla:

"Ben de tam sizi arıyordum efendim. İlginç gelişmeler var."

"Andrew, ben Curtis. Seni dinliyorum."

"Şu eski diplomat, Bay Wesley, kapıya gelen polisleri büyük bir şaşkınlıkla karşılamış. Yatağından yeni kalktığı, uykusunu daha alamadığı her halinden belliymiş. Nezaketle içeri davet ettiği polisler kendisine durumu anlatınca kafasını önüne eğip bir süre düşünmüş ve oğlu Vincent'ı çağırmış. Polislerin yanına gelen oğlan, çok garip hareketler sergilemiş. Düşmanlardan, takip edildiğinden, kendisini ortadan kaldırmak isteyen kaçıklardan bahsetmiş. Rexton'un evini aradığını da itiraf etmiş."

"Gerçekten ilginç, peki niye arayıp o saçma konuşmayı yapmış. Aradığı kimmiş, telefonun diğer ucunda kim varmış?"

"Söylediğine göre telefon ettiği kişi o düşmanlarından biriymiş ama ismini bilmiyor."

"Aradığı evin bir cinayet zanlısına ait olduğunu bilmeden mi aramış yani? O evin Rexton'a ait olduğunu bilmediğini mi söylüyor?"

"Aynen öyle, Vincent'ın söylediğine göre, düşman o evde kendisinden telefon bekliyormuş. Bildiği tek şey tam o saatte, o numarayı araması gerektiğiymiş."

Duyduklarından sonra suratı allak bullak olan Curtis, dedektifin şaşkın bakışları arasında konuşmaya devam etti.

"Peki, o saatte düşmanın kendisinden telefon beklediğini nerden biliyormuş? Eğer Rexton'u tanımadığını söylüyorsa o numaraya nereden ulaşmış?"

"Asıl şaşırtıcı olan da bu zaten. Vincent tüm bunları rüyasında görmüş. O numara, düşmanı araması gerektiği, Vincent'a rüyasında söylenmiş!"

Sessizlik! Curtis, Andrew'in son söylediğinden sonra nutku tutulmuş gibi kulağında telefonla öylece donakaldı. Dedektif Kenway de neler oluyor der gibi genç polisin yüzüne bakıyor, merakla konuşulanları öğrenmeyi bekliyordu.

"Alo, dedektif Curtis, orada mısınız?"

"Buradayım Andrew, devam et."

"Tabii Vincent'la görüşen polisler de çok şaşırmışlar duyduklarına. Diplomattan oğlunun odasına bakmak için izin istemişler."

"Ve orada da kanlar içerisinde bir sürü cesetle karşılaşmışlar herhalde."

"Hayır ama odanın içerisinde, her yerde bir sürü zarfla karşılaşmışlar."

"Ne zarfı?"

"Yerlerde, çalışma masasının üzerinde, duvardaki not asmak için kullanılan mantar panolarda, her yerde yüzlerce **siyah zarf** bulmuşlar."

"Siyah zarf mı?"

Curtis'in neredeyse bağırarak söylediği bu sözden sonra Dedektif Kenway daha fazla dayanamadı ve Curtis'in elinden telefonu kaparak Andrew'e seslendi:

"Memur Andrew, ben Dedektif Kenway, Curtis'e ne anlattın bilmiyorum ama elemanım kalp spazmı geçirmek üzere. İki dakika içinde seni tekrar arayacağım. Beklemede kal!"

Kenway, telefonu kapattıktan sonra yüzü kireç gibi beyazlamış olan Curtis'ten, Andrew'le yaptıkları konuşmanın ayrıntılarını öğrendi ve öğrendikleri hiç hoşuna gitmedi.

Karşılarında, düşmanları tarafından takip edildiğini düşünen, rüyalar âleminden mesajlar alan, bu mesajları düşmanlarının

üzerinde uygulayan, parasal açıdan sınırlaması olmayan, zengin, güçlü, nüfuzlu bir diplomatın oğlu olan, kalbinde nefretin karanlığını barındıran bir adam vardı. Bu adam saat 04.16'da, dört kişiyi öldürdüğü şüphesiyle aranılan Simonize Rexton'un evini aramış ve telefonun ucundaki meçhul şahsa nefretini kusmuştu.

"Seni kapana kıstırdım aşağılık serseri! Seni ve diğerlerini! Ne zaman, nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı biliyorum. Artık bana zarar veremeyeceksiniz. Sadece küçük, aciz kuklalarım olarak kaderinizi bekleyin. Sonunuzu hazırladım! Sizi bekleyen son hepinize, tek tek ulaşacak. O zamana kadar hep beraber oyun oynamaya devam edelim. Oyun sona erdiğinde ise 'Keşke hiç bitmeseydi!' diyeceksiniz!"

Tıpkı Rexton'un öldürdüğü cesetlerin boynundakiler gibi, Vincent'ın odasında olduğu gibi, o ürkütücü konuşmanın yapıldığı telefonun yanında da bir siyah zarf bulunmuştu. Vincent'ın odasında bulunan yüzlerce siyah zarfın bir benzeri... İçinden çıkan kâğıtta ise sadece bir resim vardı. Garip bir resim... Uzun tırnakları mosmor olmuş, derisinin altındaki mavi damarları görünen, masallarda tasvir edilen cadılarınkine benzer, kemikli, ince, uzun bir el ve elin başparmağına dolanmış ipin ucunda sallanan bir kukla...

Düşünecek fazla bir şey yoktu. Dedektif durumu öğrenir öğrenmez telefona sarıldı ve Andrew'i aradı.

"Andrew, Vincent hakkında acilen bir tutuklama emri çıkarılmasını istiyorum. Sabah ilk uçakla New York'a gelmek üzere yola çıkıyorum ben de."

"Şey efendim, galiba bu dediğiniz pek mümkün görünmüyor çünkü Vincent raporlu bir hasta. Yani cezai ehliyeti yok."

Bunca şeyin üstüne bir de işlediği suçlardan sorumlu tutulamayacak olan bir deliyle uğraştıklarını öğrenmek dedektifi çileden çıkarmıştı.

"Bak Andrew, Vincent Wesley tehlikeli bir adam. Anladığımız kadarıyla hayal dünyası sadece kendine zarar vermiyor. Ben New York'a gidene kadar o tehlikeli ve hasta yaratığın evden çıkmasını engelleyin. Kapıda en az iki polis bulundursunlar ve ben gelene kadar, gerekmedikçe Vincent'la konuşmasınlar. Bu arada Rexton'un evinde bulduğumuz siyah zarftan New York'un haberi olmasın Andrew. İşin ciddiyetini anlayıp sahiplenmelerini istemiyorum çünkü bu dosya bizim dosyamız ve bu iş onların sandığından çok daha karışık!"

"Anlaşıldı efendim, zaten polisler de evin önünde beklemeye ve Vincent'ı gözetim altında tutmaya karar vermişler bile. Sabah saat 07.30 New York uçağına biletiniz ayarlandı bilin."

"Sağ ol Andrew, iyi bir iş çıkardın. Nöbeti devredeceğin memura söyle tetikte olsun. Ona da çok işimiz düşecek gibi görünüyor."

"Bir şey değil efendim, merak etmeyin, buradaki arkadaşların hepsi dört gözle sizden gelecek emirleri bekliyorlar."

"Anladım evlat, en ufak hata istemiyorum!"

Telefonu kapattıktan sonra saatine bakan dedektif, Curtis'ten kendisini havaalanına bırakmasını istedi. Önündeki bir buçuk saati Curtis'le kahve içerek ve olayın ayrıntılarını sakin kafayla düşünerek geçirmek istiyordu.

Havaalanına kadar yolda tüm verileri gözden geçirdiler. 20 dakika sonra homurdanarak kalkan ve inen dev makinaların inine varmışlardı. Bekleme salonunda kahvelerini yudumlarlarken bulmacanın parçalarını birleştirmekte zorlanıyorlardı.

İşlenen dört cinayet, maktullerin Simonize Rexton tarafından öldürüldüklerini gösteren kanıtlar, kayıp muhasebeci, maktullerden Roger Wolfen'in fotoğraf çektirdiği kadın... Rexton'un ev telefonuna yapılan arama, Vincent'ın telefonda söyledikleri ve rüyalar yoluyla aradığı telefonu açan esrarengiz şahıs, evde bulunan siyah zarf ve içindeki ürkütücü resim, Vincent'ın odasındaki yüzlerce siyah zarf ve hâlâ kayıp olan muhasebeci...

Önlerinde büyük ve karmaşık bir fotoğraf duruyordu ve ellerindeki bunca parça bu fotoğrafın hangi köşesine aitti, kestiremiyorlardı.

"Evin önüne yaklaşıp bizim devriyeleri ayartan adamların kimliklerine ulaşılabildi mi? Ya da siyah minibüsün plakasından bir sonuç çıktı mı?"

"Maalesef hayır efendim. Minibüsün plakası sahteymiş, trafikte o numarayla kayıtlı bir plaka yokmuş. Adamlar ise güya aralarındaki meseleyi tatlıya bağlayıp uzaklaşmışlar. Nöbetçi memurlarımız durumu anladığında ise çok geçmiş."

"Peki, sence eve giren ve tam da o saatte çalan telefonu açan bu esrarengiz şahıs kim olabilir?"

"Umarım parmak izi sonuçları ve diğer laboratuvar sonuçları, bize bu kişinin kim olduğunu söyleyecek efendim. Sonuçlar çıkar çıkmaz yani en geç yarın sizi bilgilendiririm."

"Uçağın kalkmasına 25 dakika kalmış Curtis. Perona ilerleyelim."

"Nasıl isterseniz efendim. Siz yokken yapmamı istediğiniz bir şey var mı?"

"Devriyeleri haşlamaktan vazgeç ve laboratuvar sonuçlarını bana bir an önce bildir. Ha bu arada, Roger Wolfen'le aynı kaderi paylaşan diğer maktullerden bir sonuç çıkmadı mı?"

"Hayır efendim, dün gece sonuçlar elime ulaştı, bugün mesai başladığında söyleyecektim ama telaştan unuttum. Öldürülen üç kişiden ikisinin kimsesi yok. Yalnız yaşayan ve hiç bir sosyal çevresi olmayan insanlar. Herhangi bir işleri de olmadığı için etraftan öğrendiğimiz kadarıyla onlarla ilgili kimse bir şey bilmiyor. Sonuncusu ise bir lokantada garsonmuş. Onun da ailesi olmadığı için lokantada yatıp kalkıyormuş. Cinayetten on gün kadar önce izne ayrılmış ve herkes haberini gazetelerden almış. Kısacası efendim, bu dört cinayetten sonra elimize geçen kayda değer tek şey, Roger Wolfen'in elindeki şu kadının fotoğrafı. Bu resimle de ilgili şimdilik bir gelişme yok. Kadının kim olduğu hâlâ araştırılıyor."

Bir yandan yürüyen bir yandan da kafasını kaşıyan dedektif, kendi kendine söylendi:

"Çok ilginç, çok..."

Peronlara varmışlardı. Dedektif düşünceli suratıyla Curtis'e veda edip uzaklaşırken arkasını dönerek son kez seslendi:

"Unutma, tüm gelişmeleri anında haber vereceksin. Bir de..."

"Evet efendim, bir de?"

"Bir de kendine dikkat et acemi ördek. Burnuma tehlike kokuları geliyor!"

Dedektif arkasını dönüp New York uçağına doğru uzaklaşırken bu kez kendi kendine söylenme sırası Curtis'teydi:

"Siz de efendim, siz de kendinize dikkat edin."

Üç buçuk saatlik uçak yolculuğunun ardından ülkenin diğer ucuna inen Dedektif Kenway, hiç vakit kaybetmeden bir taksiye atladı ve eski diplomatın evine vardı. Kapıda bekleyen iri kıyım sivil polislere kimliğini göstererek bir gelişme olup olmadığını sordu. Durumda herhangi bir değişiklik yoktu. Zili çaldı ve Wesley'in hizmetçisi tarafından içeri alındı. Diplomatın çalışma odasına vardılar. Kadın odanın kapısını tıklatıp cevap gelmesini beklemeden açtı ve yana çekilerek yorgun dedektifi içeri buyur etti. Dedektif karşısındaki perişan adamı gördüğünde kalbindeki acıma duygusu yorgunluğunu örtmüştü. Bir zamanlar vakur, başı dik ve heybetli olduğu her halinden belli olan uzun boylu adam dedektife cılız, sefil ve acınacak bir halde göründü. Adamın titreyen elini sıkan dedektif kendisine gösterilen koltuğa neredeyse yığılarak oturdu. Bay Wesley, berbat görünüyordu. Saçları birbirine girmiş, gözlerinin altındaki şiş ve morluklardan yüzü incecik kalmış, asık suratındaki her bir kırışık yaşını daha da ortaya çıkarmıştı. Konuşmaya başlayacaktı ki telefonu çaldı. Arayan Curtis'ti.

"Ne var Curtis?"

"Efendim, Rexton'un evinin yanında kavgaya tutuşan adamların kullandığı minibüs..."

"Evet?"

"Yol kenarında terk edilmiş halde bulundu. Parmak izi araştırmalarına başlandı, sonuçları bildireceğim. İçinde sadece sinyal bozucu bir aygıt tespit edilmiş. Onun dışında minibüs temiz görünüyor."

"Anladım Curtis, evdeki parmak izi sonuçlarından bir haber var mı?"

"Hayır efendim, henüz bir gelişme yok."

"Tamam acemi ördek, ne zaman olursa olsun gelişmeleri bildir."

"Anladım efendim, size kolay gelsin."

Dedektif, telefonu kapatır kapatmaz hiç vakit kaybetmeden konuya girdi ve New York polisinden daha fazla bilgi vererek yaşlı adamı en az on yaş daha ihtiyarlattı. Sadece oğlunun cinayetten aranan bir adamın evini aradığını biliyordu yaşlı diplomat. Şimdi ise telefonda söylediklerini ve evde bulunan kukla resimli siyah zarfı da öğrenmişti.

"Aklım almıyor beyefendi, yani benim oğlum birilerine zarar vermeyi aklından bile geçirmez. Benim Vincent'ım iri cüssesine rağmen bir çocuk kadar masum ve saftır. Aklı bir çocuğun aklı kadardır ama kalbi de en az o kadar temizdir."

"Gerçekler ortada Bay Wesley, oğlunuzla konuşmadan önce size sormak istediğim bazı şeyler var. Amacım Vincent'ı yargılamak veya suçlamak değil ama duygusallığınızı bir kenara koyarak mantıklı cevaplar vermezseniz korkarım bunu başkaları yapacak!"

"Nasıl yani? Oğlumun cezai ehliyeti yok biliyorsunuz. Yargılanamaz veya bir cezadan dolayı hüküm giyemez."

"Tabii biliyorum, Vincent polisler tarafından alınıp hapse konamaz belki ama doktorlar tarafından alınıp kliniğe konabilir. Eğer tehlikeli olduğuna kanaat getirilirse her gün elleri ve kolları bağlı bir şekilde, beyaz önlüklü, sert gardiyanların

denetiminde yaşamak zorunda kalabilir. İnanın bana bu hapishanelerde kurallar daha katıdır ve hayat orada daha zordur!"

"Bu bir tehdit mi Dedektif Kenway?"

"Bu sadece bilgi Bay Wesley, gerçek bir bilgi."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Karşısındaki adam oğlunu çok seviyordu ve bu durum dedektifin elindeki en büyük kozdu. Her zaman işe yarayan bu taktiğin gene başarılı olduğunu gören tecrübeli dedektif, zalim polis rolünden sıyrılarak tüm duygusallığını takındı ve konuşmaya devam etti:

"Son zamanlarda oğlunuzun davranışlarında bir gariplik sezdiniz mi?"

"Ne gibi?"

"Yani daha saldırgan, daha korku dolu ya da daha içine kapanık bir hal fark ettiniz mi?"

"Dönem dönem Vincent buna benzer haller sergiler. Ama geçici ve önemsiz ayrıntılardan öteye gitmemiştir. Bazen takip edildiği şüphesine kapılır, bazen etrafta melekler olduğuna inanır bazen de şeytanlar. Ama benim oğlum kimseye zarar vermez. Buna inanın."

"Oğlunuz tek başına dışarı çıkar mı?"

"Her gün sabah ve akşam birer saatlik yürüyüşleri vardır ama bu iş için para verdiğim bir adamım oğlumu uzaktan sürekli takip etmiştir."

"Acaba bazı zamanlar o adamınızı atlatıp yalnız kaldığı oldu mu? Ya da adamınızın oğlunuzu gözlemekten kaytarıp onu yalnız bıraktığı zamanlar?"

"Geçen aylarda bir kere böyle bir şey yaşadık. Adamım Johnson büfeden bir şey alırken bir an onu gözden kaçırmış ve saatlerce oğlumu aramış. Maalesef bulamamış ve perişan bir halde evin yolunu tutmuş. Yaklaşık üç saatlik bir süreden bahsediyorum."

"Bu süre içinde Johnson'a veya oğlunuza cep telefonundan ulaşmaya çalışmadınız mı?"

"Çalıştım tabii, ama Johnson korkudan telefonunu açmadı. Vincent ise özgürlüğün tadını çıkarmak için cevap vermedi telefonuna. Bunları daha sonra kendilerinden öğrendim tabii."

"Anladım, devam edin lütfen."

"Johnson eve geldiğinde yüzü sapsarıydı ve bunu bana nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Ben ise öfkeden ve meraktan çıldırmış bir haldeydim. Tam o sırada yolun sonunda salına salına eve doğru gelen Vincent göründü. Elinde bir pamuk helva, ağzını şapırdatarak yanımıza geldi. Johnson'a çok kızdım, o ayki maaşının tamamını kestim ama böyle bir ihmal ilk kez olmuştu ve oğlumun ne kadar zor biri olduğunu biliyordum. Ayrıca Vincent'a göz kulak olması için yepyeni başka adama da güvenemezdim. O yüzden işine son vermedim ve bir daha olmamak kaydıyla bu hatasını affettiğimi söyledim."

"Peki bir daha yaşandı mı böyle bir olay?"

"Hayır, bu ilk ve son oldu."

"Anlıyorum. Bana Vincent'ın hastalığından bahsetmenizi istiyorum."

Dedektifin eline ülkenin en iyi üç kliniğinden alınan raporları tutuşturan üzgün baba, odanın içinde umutsuzca dolanmaya başladı. Gözlerinde derin bir pişmanlığın izleri okunuyor gibiydi.

"Raporlardan anlaşıldığı üzere, oğlunuz şizofren. Ablasının ölümünden sonra bu hale düşmüş olduğu yazıyor tüm bu kâğıtlarda. Acaba neden son iki senedir kliniklere götürmekten vazgeçtiniz ya da neden bu kliniklerden birine yatırmadınız onu?"

Bay Wesley, masasına dönerek iki bardak soğuk limonata söyledi telefona. Gözlerinde biriken yaşları da belli etmemeye çalışıyordu.

"Oğlum deli değil dedektif, sadece hasta ve düzelmesi için elimizden geleni yaptık. Klinikler Vincent'ın gururunu inciti-yordu. Her seferinde derin bir buhran dönemi yaşıyorduk klinik dönüşlerinde. Evet, oradaki doktorlar da yatması için ısrar ettiler ama benim oğlum deli değildi, biliyordum ve yaşadığımız

şehirde bir zamanların en ünlü psikiyatrlarından Dr. Gregory'nin muayenehanesinde devam ettik tedavisine. En azından kişisel alaka gördüğü, anne ve babasından uzak kalmadığı olumlu bir tedavi süreci başlamış oldu."

"Anne ve baba olarak oğlunuza düşkünlüğünüzü anlıyorum ama en gelişmiş tedavi yöntemlerini uygulayan kliniklerin ısrarlarına sırtınızı dönmeniz nedense bana şaşırtıcı geldi."

Aslında bu konuyu bu kadar kurcalamak ve çökmüş bir babayı daha da üzmek istemiyordu dedektif ama karşısındaki adam "Bu meseleyi deş, benim karın ağrımı öğren!" der gibi bakıyordu gözlerine. Nitekim Bay Wesley de daha fazla direnmedi. O talihsiz kazada arabayı oğlunun kullandığını söylemese de Bayan Wesley'in kaprisleri ve hırsları yüzünden Vincent'ı kliniğe yatırmadıklarını itiraf etti. En azından şimdi daha rahatlamış ve hafiflemiş görünüyordu. Üstelik dedektife güvenmiş olduğunun da bir göstergesiydi bu itiraf.

"Kadınlar, ah kadınlar," diyebildi Dedektif Kenway sadece. Kısa süren bir sessizliğin ardından sorularına devam etti.

"Şu gittiğiniz doktor, adı neydi demiştiniz?"

"Gregory, Dr. Gregory."

"Evet, onunla görüşmem mümkün mü acaba? Bir telefon edip bugün ziyaretine gelmek istediğimi söyleyeyim."

"Doktor bir süreliğine izne ayrılmış ya da tatile çıkmış. Dört gün önce Vincent'ın randevusu için gittiğimizde öğrendik biz de."

"Anlıyorum ama siz yine de bana numarasını verirseniz sevinirim."

Küçük bir kâğıda muayenehanenin telefonunu ve adresini yazan adam bunu dedektife uzattı. Bu arada gözlerinde biriken yaşları ve burnunu masada duran peçeteyle sildi. Peçeteyi katlayıp cebine koyarken dedektifin aklından yüzyıllar önce söylenmiş yaşlı bir filozofun sözleri geçti:

"Eğer bir gün dünya yok olacaksa buna sebep olacak tek şey, çaresiz bir babanın gözyaşlarıdır!"

Kapıyı tıklatarak içeri giren kadın, elindeki limonata bardaklarını masaya bıraktı ve patronunun içler acısı haline ne kadar üzüldüğünü belli eden bir tavırla, "Koskoca diplomat, şu düştüğü durumu hiç hak ediyor mu," dermiş gibi kafasını sallayarak dışarı çıktı. Gerçekten de bulundukları odanın koyu renkli, haşmetli, oldukça iri ve yerden yüksek duran eşyaları bile sanki bir deve aitlermiş gibi sahiplerinin büyüklüğünü yansıtıyorken adamın küçücük kalmış gövdesi içler acısıydı. Limonatasını yudumlayan dedektif sorularına devam etti.

"Vincent'ın dün gece aradığı şu numara? Sizce onu nereden buldu dersiniz?"

"Hiçbir fikrim yok gerçekten."

"Bakın Bay Wesley, oğlunuz dört farklı cinayeti işlediği düşünülen kaçak bir adamın evini arıyor, hem de gecenin köründe. Üstelik günlerce kimsenin girip çıkmadığı o evde telefonu biri açıyor ve Vincent, artık her kimse ona tehditler savuruyor. Ve siz bana hiçbir fikrim yok diyorsunuz!"

"İnanın Dedektif bilmiyorum. Oğlumun nasıl bir işe bulaştığını bilmiyorum, o evi neden aradığını, telefonu kimin açtığını bilmiyorum, Vincent'ın bahsettiği düşmanların kim olduklarını bilmiyorum. Ve en kötüsü neden karımı dinlediğimi, neden zavallı Vincentımı bir kliniğe yatırmadığımı bilmiyorum!"

Yaşlı adam üzüntü ve pişmanlığın verdiği ağır yükten olsa gerek ayakta sarf ettiği sözlerine sandalyesine oturarak son verdi. Kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştı ve gözlerinden akan yaşlar çenesinden aşağı süzülüp, masanın üzerinde küçük bir gölcük oluşturmuştu.

Kalan limonatasını bir dikişte bitiren dedektif, diplomatı daha fazla üzmek istemiyordu.

"Bu dosya kapanana kadar kapınızın önünde duran polisler vasıtasıyla oğlunuz gözetim altında tutulacak. Tabii polislerin sivil kıyafetleri, bu konunun kamuoyu tarafından dedikodu malzemesi yapılmasını engelleyecek. Herkes onları sizin özel korumalarınız olarak bilecek."

"Anlıyorum dedektif ama inanın bana benim oğlum zararsız biri."

"Vincent'la konuşmak istiyorum Bay Wesley."

Vincent'ın odası, dedektifin bilimkurgu filmlerinde gördüğü kabinleri andırıyordu. Odanın pencereleri zifir gibi simsiyah perdelerle örtülüydü. İçerisi güneş ışığıyla değil, duvarlara ve tavanın hemen her yerine yerleştirilmiş spot lambalarıyla aydınlatılmıştı. Parlak, siyah metalden ya da metal görünümlü plastikten yapılmış dolap, masa ve karyola, uzay kabinindeki teknolojik aygıtlardan her biriydi sanki. Bir ayna kadar parlak olan eşyaların ürkütücü bir cazibesi vardı. Siyah halı üzerindeki kırmızı benekler, gece kadar karanlık bir kuyunun dibindeki kan damlalarını andırıyordu. Duvarlar da yer yer karyola ve dolap gibi parlak siyah maddeyle kaplanmıştı. Işığı emen siyah ayna benzeri metalimsi parçalar, asılı duran tablolar gibi duvarları süslüyordu. Siyah tabloların asıldığı duvarın alt zemininde, açıklı koyulu gri renklerin hâkim olduğu, iç içe geçmiş geometrik şekillerin dans ettiği boğucu bir duvar kâğıdı vardı. Dünyadan kopuk bir yerde olduğunu hissetti dedektif. Odanın tamamı siyah bir estetik harikasıydı. Hem korkutucu hem çekici bir tılsım kol geziyordu bu esrarengiz odada. Çalışma masasında oturmuş bir şeyler yazan Vincent, içeri babasıyla beraber dalan bu şaşkın adamın kim olduğuyla ilgilenmedi bile. Sanki her gün gördüğü ve görmekten usandığı adamlardan biriymiş gibi dedektife şöyle bir bakış fırlattıktan sonra işine geri döndü.

"Seninle tanışmak isteyen bir bey var Vincent."

Bay Wesley, oğluyla konuşurken sesinde gizlemeye çalıştığı derin bir acı fark ediliyordu.

Babasının girizgâhından sonra tekrar kafasını kaldırıp dedektifi süzdü. Bu defa uzun süren bir inceleme olmuştu. Ayaklarından saç tellerine kadar taradı Kenway'i. Bakışlarında şüpheyle karışık bir korku ve çekingenlik vardı. Yakışıklı sayılabilecek

yüz hatları, keskin ve sertti. Koyu kumral saçları, biçimli kaşları, kemikli iri burnu, kalın dudaklarıyla kızların dönüp bir kere daha bakacağı tipte bir delikanlıydı. Ama bakışları bütün bu çekiciliğini örten perdeler gibiydi. Odanın pencerelerini kaplayan simsiyah perdeler gibi... Dedektifi incelemeyi bitiren Vincent, önünde duran kâğıdı aceleyle buruşturup eliyle iyice sıktıktan sonra, öldürdüğü bir böcek gibi masanın üzerine bırakıverdi. Ayakta öylece durup bekleyen dedektif, kendisini tepeden tırnağa gözleriyle tarayan bu gizemli adama bakarken bir şey fark etti. Vincent'ın korku dolu ürkek bakışları keskinleşiyor gibiydi. Evet, gittikçe daha sert ve yakıcı bir hal alıyordu bu bakışlar. Biraz önce karşısında tehlikeli bir yaratık varmış gibi, korkmuş, çekinmiş gözlerle bakarken, şimdi roller değişmiş gibiydi. Artık bu tehlikeli yaratıktan korkmuyordu Vincent. Ona nefretini gösteriyor, ondan çekinmiyordu. Meydan okuyan bakışları ve boğazından yükselen hırıltılar, dedektifin kalp atışlarını hızlandırmaya yetti. Yanında Bay Wesley olduğu için bir an kendisini şanslı hissetti dedektif. Oğlunun yabani yaklaşımı, adamcağızın asabını bozmuş olacak ki sesinin tonunu biraz daha artırıp tekrar konuştu.

"Vincent, misafirimize hoş geldin demeyecek misin?"

Sesinde sorudan çok emreden bir hava vardı.

Babasının sesiyle ayağa kalkan 198 santimetrelik dev adam, dedektife yaklaştı ve elini sıkarak "Hoş geldiniz," dedi kibarca. Bakışları normale dönmüş gibi görünüyordu, boğazındaki hırıltı ise belli belirsiz duyuluyordu. Bir anda kibarlaşan bu garip adama, dedektif de aynı kibarlıkla karşılık verdi.

"Merhaba Vincent."

"Sizi tanımıyorum."

"Ben, California Eyaleti Cinayet Masası'ndan Müdür Yardımcısı Dedektif Michael Kenway."

"Ben de Vincent."

Odanın diğer köşesine, pencere dibindeki ferforje ayaklı sehpanın yanına geçtiler. Sehpanın etrafında dizili duran küçük

sandalyeler rahat oturulmasın diye yapılmışlardı sanki. Yerleştikten sonra lafı hiç uzatma ihtiyacı hissetmeden konuya girmeyi tercih etti dedektif.

"Vincent, dün gece aradığın şu evle ilgili sorularım olacak sana."

"Sen düşmana benzemiyorsun. Ama eğer rol yapıyorsan bunu anlarım, bilmiş ol."

Bu konuşmanın sandığı kadar kolay olmayacağını anlayan dedektif, Vincent'ın suyuna gitmeye karar verdi.

"Hayır Vincent, düşman değilim ve rol yapmıyorum. Zaten düşman olsam, karşına çıkmaya cesaret edecek kadar aptal olmazdım herhalde."

"Tabii ki, karşıma çıkacak kadar aptal değiller onlar."

"O halde dost olduğumuza göre sorularıma doğru cevapları vereceğini umuyorum."

"Sen tanıyor musun?"

"Efendim?"

Dedektif bu ani soru karşısında afalladı ve göz ucuyla Bay Wesley' baktı. Bay Wesley de şaşkın bir halde oğlunun sözlerini dinliyordu.

"Tanıyor musun diyorum!"

"Kimi tanıyor muyum?"

"Onları, düşmanları..."

"Yakalamaya çalışıyorum Vincent. Polisler kötü adamları yakalamak için yaşarlar biliyorsun."

"Onlar yakalanamazlar! Onlar yakalarlar!"

Bu sözleri söylerken sanki karşısında bahsettiği düşmanları görmüş gibi, korkudan gözleri büyümüştü Vincent'ın. Dedektif tedirgin olmuştu. Kapalı siyah perdelerden mi, odanın boğucu havasından mı yoksa Vincent'ın söylediklerinden mi olduğunu bilmiyordu.

"Onlar kaç kişiler Vincent?"

"Onları tanımadığın belli... Onlar kişi değiller."

Bay Wesley ayağa kalkarak odanın içinde sıkıntıyla dolanmaya başladı. Dolanırken, oğlunun durumunun daha da kötüye gittiğini gören bir babanın çaresiz yılgınlığı vardı üzerinde.

"Kişi değillerse ne bunlar?"

"İsterlerse kişi de olabilirler, kılık değiştirebilirler."

"Ne zaman tanıştın onlarla?"

"Hep tanıyordum onları. Her yerdeler. Her zaman izliyorlar. Kolluyorlar!"

"Ne kolluyorlar?"

"Fırsat! Uygun fırsat kolluyorlar!"

Michael Kenway, bunca yıllık meslek hayatının en garip sorgusunu gerçekleştiriyordu. Konuşma gittikçe saçma bir hal alıyordu ve bu duruma acilen bir çare bulmalıydı. Cebinden çıkardığı fotoğrafı Vincent'a gösterdi.

"Bu adam, onların girdiği kılıklardan biri mi sence?"

Vincent, düşünceli düşünceli baktı fotoğraftaki adama.

"Olabilir!"

Bay Wesley de fotoğrafı merak edip odada gezinmeyi bıraktı ve tekrar döndü dedektifle oğlunun yanına. Kafasını uzatıp o da baktı Vincent'ın elindekine. Gazetelerde gördüğü adamdı. Şu kaçak, dört kişiyi öldürüp ortadan kaybolan katil... Oğlunun dün gece aradığı evin kayıp sahibi...

"Yani gördün mü bu adamı daha önce?"

Bu soruyu heyecandan kendini tutamayan babası sormuştu.

"Gördüğümü hatırlamıyorum ama bu adamın onlardan biri olmayacağını göstermez. Herkes kılık değiştirmiş olabilir. Belki sen, belki de sen!"

"Oğlum neler diyorsun sen?"

"Bay Wesley, biraz gelebilir misiniz benimle?"

Adamı neredeyse kolundan sürükleyerek kaldırıp dışarı çıkaran dedektif, sinirli bir şekilde yaşlı babanın yüzüne baktı.

"Bakın Bay Wesley, oğlunuzun bu hali gerçekten üzücü ama işimi yapmam lazım. Bir dahaki sefere sizi odadan dışarı çıkarmak zorunda kalacağım. Lütfen işimi yapmama müsaade edin."

"Ama Memur Bey, Vincent böyle değildi. Benden, öz babasından şüpheleniyor görmediniz mi?"

"Oğlunuzun yıllardır hasta olduğunu siz söylediniz, şimdi bu şaşkınlık neyin nesi?"

"Anlamıyorsunuz dedektif, oğlum böyle değildi diyorum. Kafası karışık olduğu dönemler oldu tabii ama hiçbirinde bu kadar net cümleler kurup bunlardan bahsetmedi. Sadece bazı düşmanlar olduğunu söyler, sonra odasına çekilip dinlenirdi."

"İlginç, peki siz en son olaydan sonra mı bu kadar ilerlediğini düşünüyorsunuz hastalığının?"

"Daha önce böyle konuştuğunu hiç duymadım."

Bu sırada Vincent da kapının önüne kadar gelmiş babasıyla dedektifin konuşmalarına şahit olmuştu. Öfke dolu gözlerle babasına bakıyordu. Neredeyse bağırarak söylendi:

"Ne zaman konuştun ki benimle? Oğluyla en son ne zaman konuştuğunu sorun dedektif ona!"

Soğuk bir sessizlik oldu. Ardından genç adam konuşmaya devam etti.

"Söylesene baba! Aylardır dinledin mi beni? Doktora getirip götürürken konuştuğumuz havadan sudan şeylerin dışında benimle ne zaman ilgilendin?"

"Vincent, seni her zaman önemsedim. Haksızlık ediyorsun bana."

"Yapma baba, annemle o parti senin bu davet benim gezmekten, insanlara gösteriş yapmaktan fırsatınız oldu mu benimle ilgilenmeye? 'Oğlumuz üstün zekâlı' diyerek, 'uyum tedavisi görüyor' diyerek kandırdınız insanları!"

"Vincent, senin incinmeni istemediğimiz için..."

"İncinmek mi? Siz sadece kendinizi düşündünüz baba! Benim peşimdekiler, düşmanların verdiği zarar umurunuzda olmadı. Annem de sen de yapayalnız bıraktınız beni!"

26 yaşındaki kocaman delikanlı, küçük bir çocuk gibi sızlanıyor, gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından aşağı düşüyordu. Kliniklerden alınan raporları olsa da hayalle gerçeği karıştırdığı

teşhisi konulsa da anne ve babasının ilgisizliğini fark edecek kadar bilinci yerinde bir adam görüyordu şu an dedektif karşısında. Anlaşılan hasta çocuk, akıl sağlığı yerinde olan anne ve babasından daha çok şeyin farkındaydı. En azından aile ilişkileri konusunda...

"Oğlum onlar sadece hayal. Peşindeki düşmanlar hiçbir zaman gerçek olmadılar. İnan bana bunların hepsi geçecek, senin iyi olman için elimden ne gelirse yapacağım. Sen bana ve annene güven, biz senin..."

"Yeter baba! Ben deli değilim, hayal de görmüyorum! Sizin göremediklerinizi görebilen gözlerim var, duyamadıklarınızı duyan kulaklara sahibim ve bunu anlamıyorsunuz. Yalnızım, biliyorum hem de yapayalnız... Ama onlarla baş etmeyi ve en az onlar kadar güçlü olmayı öğreniyorum."

"Yalnız değilsin Vincent!"

Bunu, yaşlı babanın ve hatta Vincent'ın şaşkın bakışları arasında dedektif söylemişti. Vincent'ı konuşturabilmek için onun tarafında olması gerektiğini anlayan dedektif sözlerine devam etti.

"Seninle beraber düşmanları yok edeceğiz. Onları teker teker bulup haklayacağız, inan bana."

Tereddüt eden gözlerle bir süre dedektifi süzen Vincent, güçlü parmaklarını adamın kollarına kenetledi ve odaya doğru çekiştirdi.

"O halde gel benimle!"

Mengene gibi parmakların kolunda yarattığı acıyı belli etmemeye çalışan dedektif ve arkalarındaki emekli diplomat, odanın açık kapısından içeri dalarlarken Vincent babasına döndü.

"Baba, sadece ben ve Michael, sen değil!" diyerek boşta olan diğer eliyle babasını engelledi. Oğlunun koyduğu sınırları, daha birkaç saat önce gelen tanımadıkları bir dedektif aşabiliyorken kendisinin dışarıda tutulmasına içerleyen babayı gene aynı dedektif teselli etti.

"Merak etmeyin Bay Wesley, Vincent ve ben bu işin üstesinden geleceğiz."

Bunu derken de hafifçe göz kırptı. Bu gerekli işbirliğine bir süre göz yumalım der gibiydi.

İçeri girdiler. Vincent kapıyı sertçe kapattı, alttaki ve üstteki kilitleri şakırdatarak çevirdi. Dedektif Kenway, uykusuzluktan ya da uykularında gördüğü şeylerden dolayı gözleri kıpkırmızı olmuş bu insan azmanıyla, kilitli bir odada yapayalnız kalmaktan hiç de memnun kalmış görünmüyordu. Tedirgin bir şekilde kolunu bırakmış olan Vincent'ın yaptıklarını izliyordu. Dev adam önce perdeleri kontrol etti, hiçbir yerden güneş ışığı girmemeliydi odaya. Sonra pencerelerin iyice kapalı olduğundan emin oldu. Ardından siyah dolabının kapağına yöneldi. Halının altından aldığı küçük bir anahtarı kapağın üzerindeki deliğe yerleştirdi ve çevirerek odasındaki gizli hazinenin kapılarını belki de ilk kez başka biriyle paylaşmanın heyecanıyla derin bir nefes aldı.

"İşte burada Michael, işte kurtarıcılarımız!"

Dedektif, açılan kapağın ardındakileri görmek için ilerledi. Vincent'ın iki adım gerisinde durarak, önce anahtarı deliğe sokmasını sonra çevirmesini izledi. Vincent, ilkel kabilelerin karanlık güçler şerefine yaptıkları bir ayini yönetiyor gibiydi. Hareketleri ağır, sakin ve bilinçliydi. Kapak sağa doğru açıldıkça ve ardındaki karanlık ortaya çıktıkça Vincent'ın nefes alışverişleri hızlanmış, boğazından ürkütücü hırıltılar gelmeye başlamıştı. Kesilmiş bir sürü kol ve bacak görmeyi bekleyen dedektif de kapağın ardındakine hazırlıklı olmaya ve kendini göreceği şeylere alıştırmaya çalışıyordu. Siyah ve parlak bir gece gibi süzülerek yana çekilen kapı yerini başka bir siyahlığa bırakmıştı. Daha mat ve daha karanlık bir siyaha... Yaklaşık iki metre boyundaki dolabın içi zeminden tavanına kadar, siyah zarflarla doluydu. Üst üste konularak düzgünce istiflenmiş yüzlerce belki de binlerce siyah zarf, gecenin ardından doğan daha karanlık bir gece gibi göründüler dedektifin gözlerine. Yüzyıllardır yazgılarını bekleyen mahkûmlar gibiydiler ya da yüzyıllardır kapalı kaldıkları mağaradan dışarı oluk oluk akacakları günün hayaliyle bekleşen

yarasalar gibi... Dedektif, kafasından geçen iç karartıcı benzetmelerine şaşırdı. Karşısındaki siyah zarfları yüzyıllarla ölçülecek zamanlara dayandırdığına şaşırdı. Ama dolabın ardındaki şey karanlıktı ve karanlık, dünya var olduğundan beri vardı. Asırlar hatta çağlar öncesine de gidilse karanlık oradaydı. Vincent'ın ayini daha yeni başlıyordu ve karanlığa adanacak kurbanların korkuları besleyecekti bu kadim ayini. Kapak açılınca karanlığın soğuk nefesi dolaştı saçlarının arasında. Buz gibi bir yüz ifadesiyle dedektife dönen Vincent'ın bakışları daha da soğuktu. Kalbindeki titreme giderek artıyordu ama Vincent kadar emin değildi ne olacağından. Rexton'un evinde bulunan siyah zarfı düşündü. Burnu tehlike kokuları almaya başlamıştı işte. Kaçmasını gerektirecek bir durum olursa, daha fazla şansı olacağını düşünerek kilitli kapıya yaklaştı ve sordu:

"Bunlar nedir Vincent?"

"Bunlar gücümüz, silahımız."

"Bana da öğretmeni istiyorum. Bu zarflarla ne yapıldığını bilmek istiyorum."

"Bunu öğrenmek istiyorsan Michael, önce inanmalısın. İnanıyor musun?"

Vincent'ın neyi kastettiğini bile tam olarak anlamamasına rağmen cevapladı.

"Sonuna kadar Vincent, sonuna kadar inanıyorum!"

"Güzel, ama gerçekten inandığını ve gerçekten benim tarafımda olduğunu test etmem gerekiyor. Emin olmalıyım."

Nasıl bir testti bu, taraf olmakla neyi kastediyordu Vincent?

"Emin olduktan sonra anlatacak mısın?"

"Evet! Emin olduktan sonra her şeyi anlatacağım!"

Dedektif, bir an düşündü. Vincent'ın anlatacağı şeyler, belki de tüm sorularını cevaplamasını sağlayacaktı. Bunun için ne olduğunu bilmediği bir testi, üstelik Vincent'ın eliyle yapacağı bir testi kabul etmeye değer miydi?

"Nasıl bir test olacak bu?"

Vincent'ın güvenini kaybedecek bir söz çıktığı için ağzından kızdı kendine.

"Yoksa korkuyor musun Michael?"

Korkuyordu.

"Hayır, tabii ki kokmuyorum."

"Biliyorsun, korku, başarımızın önündeki en büyük engel. İlk başlarda ben de çok korkmuştum. Ama artık öğrendim, korkmamayı ve korku salmayı! Şimdi onlar korkuyorlar! Ama eğer sende korkunun zerresi varsa hemen bu kapıdan çık (üst üste kilitlediği kapıyı gösteriyordu) ve bir daha yanıma gelme. Çünkü onları besleyen şey korku ve düşmanlar korkularımız sayesinde güçleniyorlar. Benim gücümü zayıflatmana izin veremem!"

"Biliyorum Vincent. Unuttun galiba ama ben de polis olarak onlarla mücadele ediyorum. Korkmadığımı biliyorsun."

Vincent'ın bahsettiği düşmanlardan değil ama o düşmanları yaratan adamdan, onunla kilitli bir odanın içinde yalnız kalmış olmaktan, bizzat Vincent'ın kendisinden korktuğunu söyleyemezdi.

"O halde teste geçebiliriz."

Korku büyüyordu.

"Sen nasıl dersen Vincent."

Üzerindeki entariye benzeyen uzun sabahlığının cebinden, siyah, ince ve 30 santim uzunluğunda bir bez parçası çıkarttı Vincent. Dedektife oturmasını işaret etti. Kalp çarpıntıları içinde genç adamın dediğini yapan dedektif, oturduğu yerde neler olacağını kestirmeye çalışıyordu. Yeni bir ayin başlıyordu ve bu defa kurban kendisiydi. Farkındaydı. İki eliyle bez şeridi kavramış olan devin gözlerini bağlayacağını anladı. Gözleri bağlanırken kapının dışında birilerinin bekliyor olması için dua etti. Sesini onların duyacağı kadar yükselterek sordu:

"Gözlerimi bağlamadan önce bir şey sormak istiyorum?"

"Artık soru sorma zamanı değil Michael. Teslim olma ve kendini ispatlama zamanı."

Vincent da sesini yükselterek konuşmuştu ve dedektif için önemli olan da buydu. Eğer soru sormasına izin verilseydi bile ne soracağına dair bir fikri yoktu zaten.

"Mutlaka duymuşlardır bizi. En azından Bay *Wesley kapının dibinde bekliyor ve oğlunun neler çevirdiğini anlamaya çalışıyordur."*

Ama kapının ardından Bay Wesley'in orada dikildiğini gösteren hiçbir ses, hiçbir belirti yoktu.

Vincent, usulca sıktı gözlerini örten siyah şeridin düğümünü. Dedektif, tetikteydi ve kapının dışından gelecek müdahaleye bağlamıştı tüm umudunu. Cezai ehliyeti olmayan, insan üstü düşmanlardan bahseden iki metrelik bir devle kilitli bir odanın içinde yalnızdı, gözleri bağlıydı ve yaşayacakları daha yeni başlıyordu.

"Tanrım, bu dosyayı çözmeye ömrüm yeterse emekli olacağım ve küçük bir kasabaya yerleşip karımla huzur içinde yaşayacağım. Lütfen, beni koru!"

İçinden elliye kadar sayacak ve tahminen bir dakika geçmiş olacaktı. Eğer bu süre içinde de Bay Wesley veya bir başkası odaya girme teşebbüsünde bulunmazsa bağıracaktı. Bir dakika sonra Vincent'ın ne düşüneceği, testi geçtikten sonra kendisine ne anlatacağı umurunda değildi. Bu adam kendisine zarar verecekti, biliyordu, emindi. Sadece bir dakika daha bekleyecekti, o kadar. Belki odaya girenler sayesinde bu tehlikeli oyun sona erecek ama Vincent'a da korkmadığını ispatlamış olacaktı. Böylece Rexton'un işlediği cinayetler, Vincent'ın bu olaylarla ilişkisi ortaya çıkacak, en azından Roger Wolfen'in ailesine verdiği sözü yerine getirip onların da huzur duymalarını sağlayacaktı. Ama şimdi bağırırsa Vincent'ın anlatacaklarını belki de hiçbir zaman duyamayacaktı.

"...19, 20, 21, 22..."

Kulakları bir yandan Vincent'ta, bir yandan da kapının dışındaydı. Dışarıdan hiç ses gelmemesine karşın, Vincent'tan çok

hafif bir hışırtı geliyordu. Kumaşın başka bir kumaşa değerken çıkarttığı ses gibi... Basit, sıradan, hafif bir hışırtı...

"30, 31, 32..."

Vincent'ın kendisine yaklaştığını hissetti. Hırıltılı nefesini duyabiliyordu. Bir ömür gibi gelen saniyeler geçmek bilmezken eski diplomatın oğlu konuşmaya başladı:

"Senin düşman olup olmadığını bilmiyorum. Senin dost olup olmadığını da bilmiyorum. Senin zayıf veya güçlü olup olmadığını da bilmiyorum. Önce dost musun düşman mı onu anlamam gerek. Eğer düşman değilsen ne kadar güçlü bir dost olduğunu göreceğiz."

"38, 39, 40..."

"Onlardan biriysen seni geldiğin yere yollayacağım. Bir daha benimle oyun oynayamayacaklarını anlasınlar."

"43, 44, 45..."

Nefesini tutmuş kalan beş saniyenin geçmesini beklerken ağzına bağlanan bir bez parçası tüm planlarını altüst etti. Burada ölüp gideceğini düşündü. Gözlerinin önüne karısı geldi. Kendisine deli gibi âşık olan güzel ama yalnız karısı... Ne kadar çok yalnız bırakmıştı onu son yıllarda. Meslek aşkı ne kadar da ağır basmış ve bu hayattaki en büyük can yoldaşını bile ihmal etmişti. Şimdi her şeyin üstünde tuttuğu mesleği yüzünden karısından 4.000 kilometre uzaktaydı, bir manyağın elindeydi ve o vefalı kadını bir daha görüp göremeyeceğinden endişe ediyordu. Korku, yerini hüzünlü bir teslimiyete bırakmıştı. Ağzı bağlanırken de üzerindeki gömlek çıkarılırken de direnmedi. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Karısının hayali, kapalı gözlerinin önünde bir masal perisi gibi uçuşuyordu. Bembeyaz bulutların arasında elini tutan güzel peri kızıyla gezinirken, dudaklarına huzur dolu bir tebessüm yayıldı. Kulaklarında, sesi oldukça yüksek, şahane bir klasik müzik çınlamaya başladı. Bu enfes melodi Vivaldi olmalı, diye düşündü. Peri kızı kılığında kanat çırpan karısı hayal olsa da duyduğu müziğin gerçek olduğunu fark etti. Vincent kendisine Vivaldi dinletiyordu. Gerçeğe

dönmek, kalbinin tekrar çarpmasına hem de hızlıca çarpmasına sebep olmuştu. Ne yapıyordu bu adam? Keman ve viyolonsel seslerinin arasına karışmış metalik bir ses işittiğini zannetti. Sesi her geçen saniye daha da net duyuyordu. İki metalin birbirine değerken çıkardığı iç gıcıklayıcı bir sesti bu. Vincent, elindeki ucu kıvrık bir hançeri, diğer elindeki çelik eğeye sürterek bir süre biledi. Bir yandan da mırıldanıyordu ama çalan müziğin gürültüsü yüzünden dedektif ne söylediğini anlayamıyordu. Dedektife yaklaştıkça metallerin sesi ve Vincent'ın sözleri Vivaldi'nin hırçın notalarına eşlik ederek odanın içini doldurdu.

"Onların en büyük özelliği nedir biliyor musun Michael? Her ne kadar kılık değiştirdiklerinde bir insan gibi görünseler de büründükleri bedenleri etkilerler. Kanları yoktur. Ne yaparsan yap kanlarını akıtamazsın onların."

Soğuk çeliklerin birbirlerine değerek çıkardıkları ses susmuştu. Yüzlerce enstrümanın muhteşem uyumunu sergileyen senfoni ise daha da artan bir tempoda çalmaya devam ediyordu. Vincent, dedektifin gözlerindeki bağı çözdü. Göz kapaklarını kırpıştırarak kendisine bakan şaşkın adamın göğüs kafesine doğru uzattı hançerini. Sivri ucunu kaburgaların birleştiği çukur bölgeye sabitleyerek bastırmaya başladı. Dedektifin çektiği acı gözlerinden yaş olarak iniyordu. Davullar ve ziller orkestranın coşkulu ritmini çınlayarak, gümleyerek kulaklara kazırken flütlerden yayılan huzur dolu melodi sakinleştirici bir etki veriyordu. Kemanlar ise gürüldeyerek çağlayan derelerin kesiksiz akışını temsil ediyor gibiydi. Müziğin hipnotize edici etkisinden mi yoksa o anki içsel halinden mi anlayamasa da dedektif, direnmiyor, çırpınmıyordu. Vincent'ın hançeri biraz daha baskı yapmaya başladı. Ucunun değdiği yerde arı sokmasına benzer keskin bir acı duyuyordu. Baskı arttıkça, göğsünden tüm vücuduna yayılan bir ağ gibi dağılıveriyordu her noktaya. Aslında çok hafif bir şekilde bastırıyordu Vincent hançerini. Keskin ve sivri çeliğin buz gibi soğukluğu sadece bir ya da iki santim içerideydi. Dedektifin göğsüne değdiği yerde minik, kırmızı bir damlacık

oluşur oluşmaz Vincent'ın gözleri parıldadı. Bir santim daha ittirdi hançerini ve minik damlacık, süzülüp akan incecik bir yol çizdi kendisine. Dedektifin göğsünden aşağı, göbeğine doğru inen ince kırmızı çizgiye yeni çizgiler eklenirken Vincent, hançeri geri çekti. Dedektife gurur duyarak, hayranlıkla baktı. Vivaldi'nin notaları bütün odanın içini doldurup duvarları zangırdatırken dışarıdan bir ses duyuldu.

"Vincent, Dedektifin başını ağrıtacaksın, kıs şu müziğin sesini."

Genç adam, göğsü ince bir sızı eşliğinde kanayan dedektifin dost olduğunu ispatlamış, kendi yönettiği küçük ayinin hazzıyla mest olmuştu. Babasının sesine cevap verecek durumda değildi.

"Dedektif! Dedektif Kenway, iyi misiniz? Bir problem yok, değil mi?"

Dışarıdan seslenen adam öylesine geç kalmıştı ki şu anda sorusuna cevap verecek dedektif şansı yaver gitmeseydi, belki de asla konuşamayacağı bir duruma düşecekti. Babasının sesinden sonra mahkûmunun ağzındaki bezi çözüp bir kenara fırlatan Vincent, heyecandan nefes nefese kalmış bir halde, "Babama sen cevap ver!" der gibi bakıyordu dedektife.

"Merak etmeyin Bay Wesley, bir sorun yok. Klasik müzik zevklerimizden bahsediyoruz oğlunuzla."

"Anladım Dedektif. Bir ihtiyacınız olursa ben hemen yan taraftaki odadayım, seslenmeniz yeterli."

"Teşekkürler Bay Wesley, bir şey olursa seslenirim."

Birbirlerine bağrışarak seslerini duyuran adamlar Vincent'ın müziği kapatmasıyla rahat bir nefes aldılar. Dedektif, yaşadığı heyecan dolu dakikaların yorgunluğunu derin derin alıp verdiği nefeslerle çıkarmaya çalıştı.

"İnandın mı Vincent benim gerçekten dost olduğuma?"

"Evet Michael, onlardan değilsin. Önce korkularına yenilmediğini sonra da kanının aktığını görmek sevindiriciydi benim için. Şimdi ortak olabilmemiz için son bir şey kaldı yapılacak. Daha önce dediğim gibi, ne kadar güçlü olduğunu bilmem gerekiyor. Eğer zayıf bir adamsan maalesef bana ayak bağı olursun."

Dedektif, Vincent'ın kendisine uzattığı temiz pamukla göğsündeki kurumaya yüz tutmuş minik ve kırmızı derecikleri silerken sürdürdü sözlerini.

"Bunun için de vücudumu kesip doğramayacaksın, değil mi Vincent?"

Dostluğunu ispatlamanın verdiği rahatlıkla sormuştu bu soruyu dedektif.

"Hayır Michael, artık maddi ölçülere göre hareket etmek yok. Bildiğin gibi, düşmanların kanı bile akmıyorken bizim onlara karşı kullanacağımız güç, bedenimiz olamaz."

Daha zor bir sınav mı bekliyordu acaba kendisini? Ama bedenine bir zarar gelmeyecekse çok da sorun etmemek gerekirdi. Tam da Vincent'ın dostluğunu kazanmışken, geri çekilmek aptallık olurdu.

"Bak genç dostum, her ne kadar bir polis olarak düşmanlara karşı koymaya çalışıyorsam da bunlar sıradan düşmanlar değiller. Onlara karşı ne yapabileceğimle ilgili çok fikrim yok. Senden bunları öğrenmem gerekiyor. Bunun için ne gerekirse yaparım."

"Biliyorum Michael, onlar sıradan değiller ve işte bu yüzden bizlerin de sıradan olmamamız gerekiyor."

"Aklıma takılan bir şey var Vincent. Madem onlara karşı sıradan yöntemler işe yaramıyor, eğer ben onlardan biri olsaydım ve kanım akmasaydı bana ne yapacaktın?"

"Sabırlı ol Michael, ortaklığımızı pekiştirdikten sonra hepsini anlatacağım sana."

Arkasını dönerek biraz önce açtığı dolabın içindeki karanlık öbeğe daldırdı elini, üst üste dizdiği zarflardan birini çekti aradan ve dedektife uzattı. Anlamayan gözlerle Vincent'ın uzattığı zarfı eline alan dedektif içini açtı ve bembeyaz, bomboş bir kâğıtla karşılaştı. "Şimdi ne yapacağım," der gibi Vincent'a bakarken dev adamı kendisine bir de kalem verdi ve ardından emretti:

"Başla!"

Vincent'ın çalışma masasının üzerindeki teyp düğmesine basmasıyla, Vivaldi'nin harika senfonilerinden biri tekrar odanın içinde yankılanmaya başladı. Ama bu sefer daha düşük bir sesle...

"Neye başlayayım?"

"Biraz önceki sorunun cevabını bu kâğıdın üzerinde vermelisin."

"Soru? Hangi soru?"

"Eğer kanın akmasaydı sana ne yapacağımı sormuştun ya, işte bu sorunun cevabını kâğıtta görmem gerekiyor."

Hâlâ bir şey anlamamış gibi görünen dedektif çekinerek bir kez daha yineledi sorusunu.

"Yani çizmeli miyim?"

Karşısında geç anlayan bir ortak adayı olduğu için öfkelenmeye başlayan Vincent, müziğin sesini biraz daha açtı ve dedektifin burnunun dibine kadar sokulup, soluyarak cevap verdi.

"Onlardan biriyle karşılaşmış olduğunu düşün. Bir insan formuna bürünmüş değil, gerçek şekliyle, saf haliyle seni bekliyor. Karşı karşıyasınız ve doğru hamleyi yapmazsan ele geçirileceksin. Başka şansın yok ve süren kısıtlı. Sadece bir dakikan var. Kaderin ve karşındakinin kaderi bu kâğıdın üzerinde belli olacak. Süren başladı Michael!"

Yüz ifadesi birden donuklaşan, ses tonu azarlarmış gibi sertleşen Vincent, sözlerini bitirdikten sonra müziğin sesini biraz daha açtı, dedektifin karşısına oturdu. Ellerini, çalan orkestrayı yönetiyormuş gibi aşağı yukarı kaldırıyor, kendinden geçmiş bir halde kafasını sallıyordu. Dedektif, hızla akan saniyelerin farkındaydı ve bir an önce kalemini kullanması gerektiğini biliyordu. Süratle hafızasını taradı ve işe yarayacağını umarak saniyeler kala kâğıda bir şeyler karaladı. Uzattığı kâğıdı eline alan Vincent'ın yüz ifadesini çözmeye çalışıyordu. Ayağa kalkan devasa orkestra şefi, çalan senfoniyi yönetmeyi bıraktı ve bir kâğıda bir Michael'a baktı. Yüzündeki donukluk yerini yumuşak kırışıklara bıraktı. Gözlerindeki öfke umutlu pırıltılara dönüştü. Dudaklarına korkunç bir tebessüm oturdu. Gülmek bu

adama hiç yakışmıyor ve daha da ürkütücü bir hal alıyordu suratı. Müzik sona erdiğinde düğmeye basarak Vivaldi'yi teybin içine hapsetti.

"Güzel, çok güzel, harika!"

Öğrencisinin başarısını haykırarak kutlayan, saçı sakalı birbirine girmiş çılgın bir öğretmeni andırıyordu Vincent.

Michael, elindeki tek kozu doğru oynamıştı. Kâğıdın üzerinde kabiliyetsiz bir elden çıkmış kargacık burgacık bir resim vardı. Öğretmen ise notunu öğrencinin çizim yeteneğine göre değil, anlatmak istediği temaya göre vermişti ve alınan not belli ki gayet yüksekti. Uzun ve kemikli bir elin ucundaki cılız kukla resmi, dedektifin sınavı geçmesine yetmişti. İçten içe pratik zekâsına övgüler sunan tecrübeli dedektif, başarmanın haklı gururuyla rahat bir nefes aldı.

"Düşüncen müthiş Michael. Benimkiyle yarışacak kadar büyük bir hayal gücün var. Garip bir tesadüf ama ben de aynı şeyi yapmayı düşünmüştüm bir zaman önce onlara ve belki inanmayacaksın bunu yapmayı başardım. Bundan sonra artık beraber alt edeceğiz kötülüğü!"

"Sadece aklıma geleni çizdim Vincent. Ama tam olarak nasıl başarabileceğimi bilemiyorum. Sen nasıl başardın?"

"Önemli olan düşünebilmek Michael. Bunu yapmayı akıl ederek yolun yarısını aşmış oldun zaten. Yine de öğrenmen gereken şeyler var tabii ve karşında duran ortağın sana her şeyi öğretecek."

"Sağ ol Vincent, hemen başlamak istiyorum."

"Biliyor musun Michael, çok şanslısın. Ben tek başıma, kendi kendime bulmak zorunda kaldım tüm cevapları. Ele geçirilebilirdim, onlardan biri haline dönüşebilirdim ya da yok olabilirdim. Tüm bu zorlukların üstesinden tek başıma kalktım ve sen Michael, yalnız değilsin. Onların tüm sırlarını öğrenmen için bunca acı yaşamana gerek kalmayacak."

Dedektif artık işe yarar bilgilere ulaşmak istiyordu. Vincent'ın güvenini fazlasıyla kazanmıştı ve anlatacaklarını duymayı hak

ettiğine inanıyordu. Rexton ve Vincent arasındaki bağ, üzerinde çalıştığı cinayet dosyasının düğüm noktasıydı ve bir an önce bu düğümü çözmek için can atıyordu.

"O zaman Vincent, en çok merak ettiğim şeyden başlayabilir miyim soru sormaya?"

"Başlayabilirsin Michael."

"Biliyorsun, ben bir polisim ve diğer polislerle sürekli irtibat halindeyim. Dün gece arkadaşlarım bana önemli bir haber verdiler."

"Neymiş o haber?"

"Gece, sabaha karşı birine telefon etmişsin ve bazı şeyler söylemişsin ona."

"Evet, doğru duymuşsun Michael."

Konuşmanın doğrudan doğruya bir polis sorgulamasına dönüşmesine izin vermek istemeyen dedektif, Vincent'ın dünyasına inmenin daha çok işe yarayacağını biliyordu.

"Bu aradığın kişi, onlardan biriydi, öyle değil mi?"

"Kesinlikle bir düşman o."

"Kimin kılığına girmişti biliyor musun?"

"Hangi insanın kılığına büründüklerinin bir önemi yok benim için. Senin için de olmamalı. Çünkü sürekli form değiştirebilirler. Ama ortak amaçları aynıdır onların."

"Nedir ortak amaçları?"

Gene asıl mevzudan sapmaya başladıkları için tedirgin oluyordu dedektif.

"Oynamak!"

Vincent, kişi formuna bürünmüş şekilsiz düşmanlarından bahsederken gözbebeklerinde tuhaf bir büyüme fark ediliyordu. Öfkeden ve korkudan kızaran gözleri böyle anlarda, kan emici yaratıkları hatırlatıyordu dedektife.

"Oynamak mı?"

"Evet Michael, oynamak! Amaçları bizi oyuncaklara dönüştürerek oynamak... Aslında eğlence amacıyla yaptıkları şeyin bizlere nasıl zarar verdiğini de biliyorlar."

"Yani eğlenmek için mi zarar veriyorlar?"

"Aslında tam tersi. Zarar verdikleri için eğleniyorlar."

Michael Kenway, neredeyse varlığına inanacağı bu hayali şeytanlardan bahsederek vakit kaybediyordu. Ama Vincent için başka bir şeyin önemi olmadığı belliydi.

"Fazla karıştı Vincent. Şimdi, sen onlarla nasıl irtibat kuruyorsun? Benim en zorlandığım şeylerden biri budur. Mesela dün gece aradığın kişiyle, daha doğrusu kişi görünümlü o şeyle nasıl bir irtibatın vardı? Orada olacağını nereden bildin?"

"Üzülme Michael, zamanla sen de bu aşamaya geleceksin. Nerede olduklarını, neler yaptıklarını görecek ve duyacaksın."

"Ama nasıl?"

Vincent ayağa kalktı ve teybi çalıştırdı. Piyano ile giriş yapılan, ardından diğer aletlerin de katılacağı hüzünlü bir parça çalmaya başladı.

"Yazgılarını sen belirlersen nerede, ne zaman, ne yapacaklarını da bilirsin Michael. Kâğıda çizdiğin resmi hatırla. Bir el ve bir kukla... Sen elin sahibiysen kuklanın yapacağı her şey sana bağlı olur. Eğer elin sahibi onlardan biri olursa korku ve ıstırap peşini bırakmaz. İlk başlarda ipin ucunda sallanan kukla bendim. Canımı acıtıyorlar, kalbimin en kuytu yerlerine bile korkularını salıyorlardı. Her dediklerini anında yerine getirmeliydim, yoksa dayanılmaz bir karanlığa mahkûm ediyorlardı beni. Saatlerce, günlerce, aylarca iliklerime kadar işleyen buz gibi bir karanlık, hayatımın tek gerçeği haline geliyordu. Bir zaman sonra o karanlıkla yaşamaya alıştım. Hatta bu zifiri karanlık hoşuma gitmeye başladı. İşte o zaman anladım rollerin değişebileceğini. İlk başlarda siyah zarflarla yolladılar talimatlarını. Sonraları kulağıma fısıldadılar, bazen de rüyama girip söylediler."

"Telefon ettiğin evin sahibi, büründüğü kılığın ismi Rexton, onlardan biri mi?"

"Telefon ettiğim evin içinde onlardan biri vardı, evet. O telefonu açtığı anda, sesimi duyduğu anda şoke oldu. Dondu kaldı

korkudan. Bir zamanlar benim düştüğüm duruma düştüklerini görmek çok eğlenceliydi Michael. Hah, hah, haaaah..."

Korkunç bir kahkahanın ardından kafasını çalan müziğin ritmine uygun olarak sallamaya başladı. Kollarını sağa sola savuruyor, senfoniyi tüm varlığıyla yaşıyordu adeta.

Dedektif, zapt edilmesi çok zor bir adam olan Vincent'ın ağzından işe yarar bir laf alabileceğini sanmıyordu artık. Ama her şeyin çözüme kavuşması gereken yerde, her şeyin daha da sarpa sarmasını aklı almıyordu. Öğrenmeliydi! Mutlaka bir şeyler biliyordu Vincent!

"Rexton ismi sana bir şey hatırlatmadı mı Vincent?"

"Hayır!"

Gözleri kapalı, Vivaldi'nin büyüsüne kapılmış bir halde cevaplamıştı dedektifin sorusunu.

"Peki, bu insanları hatırlıyor musun?"

Cebinden çıkarıp Vincent'a gösterdiği fotoğraf, Roger Wolfen ve yanındaki meçhul kadına aitti.

"Hayır!"

"Bak Vincent, bana yardımcı olmalısın. Ortak olduğumuza göre, senin yöntemlerin kadar benim yöntemlerim de geçerli olmalı. Ben bir polis gibi davranarak yaklaşmaya çalışıyorum düşmana. Ve bir polis olarak sorduğum soruların cevabını öğrenmem gerekiyor."

"Hahh, haah, haaaah... Polis olarak oyuna katılmak istiyorsun ha? Tehlikeli bir işe kalkışıyorsun Dedektif! Bu işin şakaya gelir tarafı yok, anlamıyor musun? Kendi yöntemlerinle, polisçilik oynayarak onlara karşı hiçbir şansın olmadığını bil!"

"Yanlış anladın beni. Ben sadece polis kılığında ve polis görünümünde olacağım. Bunun için de doğal olarak polis gibi davranıyorum fark ettiysen. Biraz önce senin yaptığın gibi karşılarındaki polisi küçümseyecek ve hafife alacaklar. İşte o anda senin yöntemlerin devreye girecek. Ama o saate kadar ben polis rolünü kusursuz oynamalıyım. Sıradan bir polisin sorularına da sıradan cevaplar almalıyım."

Dedektifin kendisi bile hayret etti böyle bir bahane uydurabildiğine. Vincent, kafası karışmış, şaşkın bir halde dedektifin dediklerini düşünüyordu. Sonunda ikna olduğunu gösterir bir hareket yaptı eliyle.

"Haklı olabilirsin Michael. Benden duymak istediğin sıradan cevaplara gelince, maalesef yardım edemem. Çünkü ben sıradışı şeyler görüp, sıradışı şeyler yaşıyorum. Rexton denen kişiyi tanımıyorum. Dün gece aradığım numarayı rüya halindeyken öğrendim. Düşmanın o saatte o evde olacağını da... Aradığımda nefes alıp veren korkmuş biri vardı karşımda. Ama ben biliyordum ki o bir düşmandı ve korkmalıydı benden. Oyunu çözdüğümü, rollerin değiştiğini bilmeliydi. Oyundan, rollerden, kuklalardan bahsettim ona. Korkusunu hissettim. Nefesinin titreyişini hissettim Michael. Şimdi söyle bana, bunların hangi biri sıradan bir cevap?"

Kafasının karışma sırası şimdi de dedektifteydi. Vincent, kendi gerçeklerini tüm çıplaklığıyla anlatıyordu. Bunlar onun gerçekleriydi ve hepsini yaşamıştı. Acaba Vincent haklı mıydı? Belki de bugüne kadar bir tek gerçek olduğunu sanan kendi gibi mantık abideleriydi yanılanlar. Belki de gerçekler algılama şekillerine göre değişebilirdi ve belki de Vincent gibi hayatı farklı bir düzeyde algılayanların yaşadıkları gerçekti. Olamaz mıydı?

"Ne diyeyim Vincent, belki de sen haklısın. Ama ben de sorduğum bir tek soruya düzgün bir cevap alamadım. Biz polisler basit cevaplarla besleniriz biliyorsun. Pekâlâ, irtibat kurduğun, aradığın ya da bir şekilde iletişime geçtiğin başka düşmanlar da var mı? Ya da önümüzdeki zamanlarda olacak mı?"

"Maddesel olarak ilk kez dün geceki telefon konuşmasıyla iletişim kurdum. Şimdilik başka bir düşmana ait bilgim yok."

Vincent, dedektifin bu sorusunu cevaplarken muzip bir çocuk gibi kaçırmıştı gözlerini. Halbuki yapması gereken bir şey daha vardı. Bu gece... Yoksa yarın gece miydi? Düşündü Vincent, iyice düşündü. Düşmanla yüz yüze karşılaşacağı vakti düşündü. İlk kez olacaktı bu, ilk kez bir düşmana pusu kuracak

ve onu elleriyle avlayacaktı. Ama ne zaman? Şu polis iyice kafasını karıştırmıştı. Galiba bu akşamdı av zamanı... Bu küçük sırrını polisin bilmesini istemiyordu çünkü polisin yeteri kadar deneyimi yoktu. O "şeyle" yüz yüze gelmek için usta bir avcı olmak gerekiyordu. Polis henüz çıraktı ve hazır değildi. Oysa kendisi av için hazırdı. Kısa, siyah saçlı bir kadın şeklinde çıkacaktı düşman karşısına. Bekleyecek ve avlayacaktı. Emin değildi ama galiba bu akşam sergileyecekti hünerini. Yoksa öğleden sonra mıydı? Kahretsin! Polis ne kadar çok soru soruyor, kafasını nasıl da allak bullak ediyordu. Polis gidince sakin sakin düşünmeli ve doğru zamanı hatırlamalıydı.

"Anladım, peki sana rüyanda kim söyledi bu numarayı aramanı?"

Muhteşem bir keman solosuyla devam ediyordu teypte çalan parça.

"Bu soruyu sormanı sana kim söyledi Dedektif?"

"Kimse söylemedi, aklımdakini soruyorum sadece."

"Bana da rüyamda kimse söylemedi, ama ben uyandığımda biliyordum yapmam gerekeni."

"Aynı gece mi gördün rüyayı? Yani gece yarısı uyandın ve 'Şu numarayı arayıp düşmanla konuşmam gerekiyor,' mu dedin?"

"Hayır, çok önceden biliyordum yapacağım şeyi."

İlk kez normal soruşturma prosedürüne uygun bir ipucu adayıyla karşılaşmıştı dedektif.

"Nasıl yani? Kaç gün öncesinden beri biliyordun?"

"Birkaç hafta öncesi diyebilirim. Tarihine, saatine kadar kafamdaydı ne yapacağım."

Bu bilgiyi aklının bir köşesine kazıyan dedektif, anlatacağı başka bir şey olup olmadığını sordu Vincent'a. Vivaldi'nin hayali orkestrasını yönetmeye başlayan Vincent, sessiz kalarak başka bir şey anlatmak istemediğini belirtmiş oldu. Müziğin ve ritmin en tepeye tırmandığı bir anda birden ses kesiliverdi. Elleri havada kalan Vincent teybi kapatan dedektife bakıyordu "Niye kestin müziğimi," der gibi.

"Vincent sana iki soru daha sorup gitmek istiyorum. Merakımı bağışla."

"Dinliyorum!"

"Bu düşmanlar, neye benziyorlar? Yani gerçek şekilleri, insan formuna girmeden önceki halleri nasıl?"

"Onları kıyas edebileceğim bir şekil tanımıyorum. Ama ille de tarif et dersen karanlık bir duman diyebiliriz. Dokunduğunda sana verdiği his tüylü, kadifemsi bir yumuşaklık hissi..."

Tüyleri diken diken olan dedektifin içi ürpertiyle doldu. İkinci sorunun cevabından sonra midesi kaldırırsa gidecek ve karnını doyuracaktı.

"İkinci sorumu aslında daha önce sormuştum ama cevabını tam alamamıştım. Eğer kanım akmasaydı, ben düşmanın olsaydım ne yapmayı düşünüyordun bana?"

Vincent'ın gözbebekleri tekrar büyümeye, burun delikleri daha kocaman açılıp kapanmaya başladı bu sorunun ardından. Yırtıcı bir sırtlan gibi kapalı dudaklarının arasından dişlerini gösterip hafif bir hırıltı çıkarttı. Dedektif ne olduğunu anlayamadan üzerinde devasa adamın ağır, hantal vücudunu buldu. Dişlerini boğazına geçirmiş ısırmadan öylece bekliyordu. Kesik kesik nefes alp veriyor, hırıltıları dedektifin boğazında nemli buharlar oluşturuyordu. Dedektif bağırmak için hâlâ zamanı olduğunu düşünürken Vincent, adamın üstünden kalkarak bu ani ve şiddetli saldırıya aynı hızla son verdi. Rol yapmıyordu ve belki de öfkesi biraz daha ağır bassa dişleri yaşlı adamın boğazını paramparça edecekti. Kapının alt ve üst kilitlerini çevirdi, kapıyı sonuna kadar açtı ve dedektife tek kelime etmeden odadan çıktı gitti. Michael Kenway'in yaşındaki bir adamın bir günde bu kadar heyecan yaşaması, Vincent'ın gerçekleri üzerinde tekrar düşünmeyi gerektirecek kadar ciddi bir durumdu. Defalarca ölüm ve işkence korkusuyla yüz yüze gelen dedektif, gömleğini giyinirken göğsündeki kan lekeleri ve boğazındaki diş izlerine sebep olan vahşi devin sesini duydu:

"Baba, söyle de bir şeyler hazırlasınlar. Bir kurt gibi acıktım."

Odadan çıkan Vincent'ın ardından dev adamın çalışma masasına yaklaşan dedektif, odaya girdiği anda Vincent'ın bir şeyler karaladığı, masanın üzerindeki buruşturulmuş kâğıdı usulca açtı ve tahmin ettiği o ürkütücü resimle karşılaştı. Uzun tırnaklı bir cadı eli ve altında sallanan zavallı kukla... Kâğıdı çabukça cebine koyup odayı terk etti.

Bay Wesley'in malikânesinin önünde bekleyen New Yorklu sivil meslektaşlarını selamlayan Michael Kenway, sıcak öğlen güneşinin altında gerindi. Saat 12.45'ti. Evden sağ salim dışarı çıkabildiği için, açık havanın ümit vadeden kokusunu içine çekebildiği için, birazdan karnını doyurabileceği için, kendisini bekleyen harika bir karısı olduğu için ve Vincent'tan uzakta olduğu için mutluydu. Kafasını kaldırıp bulutsuz gökyüzüne baktığında, birbirleriyle yarış yapan kuşları ve New York Havaalanına inmek üzere alçalmış uçağı gördü. Günlerdir izini sürdükleri, cinayet zanlısı Rexton'un da içinde bulunduğu uçağı... Karnını doyurmak üzere yürümeye başladığında, hostesler tarafından, Rexton ve diğer yolculara iniş esnasında uymaları gereken rutin kurallar hatırlatılıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

"Tanıdığın şeytan tanımadığın yabancıdan iyidir"

Özbek Atasözü

3 HAZİRAN 2007-SAN JOSE-SAAT 04.40

Henüz aydınlanmamış gümüş renkli havanın serinliği, siyah Caravelle minibüsten inen adamların yüzlerini yaladı. Rexton'un evinden 15 kilometre sonra, yolun kenarında bıraktıkları minibüs, titreyen bodur çalılarla beraber güneşin ilk ışıklarını karşılamaya hazırlanırken, Corel, Rexton ve diğerleri de kendilerini bekleyen beyaz Ford kamyonete doluştular. Tozu dumana katarak hızlı bir kalkış yapan kamyonetin içinde sessiz ve gergin bir hava hâkimdi. Rexton alnını serin cama dayamış, kazan gibi olan kafasının sakinleşmesini bekliyordu. Dakikalar önce, kendi evinde geçirdiği kâbustan sonra hâlâ yakalanmamış olması büyük bir şanstı. Bir yandan polis tarafından yakalanacak olmanın gerginliği, diğer yandan telefonun ucundaki hırıltılı sesin yarattığı panik ve korku, Rexton'a fazla gelmişti. Zonklayan başının ağrısı, Corel'e duyduğu öfkenin önüne geçiyordu. Telefondaki adamın söylediklerini dinledikten sonra devriyelerin uzaklaşmasını fırsat bilen Rexton, seri ve sessiz bir şekilde evini terk edip ilerideki çalılıkların arkasında öfkeyle Corel ve adamlarını beklemeye koyulmuştu. Birkaç dakika içinde bulunduğu yere gelen siyah minibüse palas pandıras atlamış ve tehlike bölgesinden hızla uzaklaşmışlardı. Minibüse biner binmez yaptığı ilk iş Corel'in yakasına yapışmak olmuştu.

"Neden o polisin arabaya dönmesini engellemedin? Tam o sırada evde çalan telefonu duysaydı polis, şu anda kodeste farelerle yatıyor olacaktık! Beni satmak mıydı niyetin? Konuş!"

"Sakin ol dostum, seni satmak isteseydim şu anda bu minibüste olmazdın, değil mi? Hem adamlarımın yanında bana böyle davranmanı tavsiye etmem. Sinirli çocuklardır."

İri yarı adamların tehditkâr bakışları Rexton'un sakinleşmesine yetmiş, bu hesaplaşmayı daha sonraki bir zamana bırakmaya karar vermişti. Yine de o evden çıkabildiği, şu an bu minibüste olduğu için kendisini şanslı sayıyordu.

Serin camdan alnına yayılan soğuk, başını uyuşturarak gözlerine inen ağırlığı bir nebze azalttı. Saati 05.00'i gösteriyordu. Yaklaşık iki saat sonra bir milyon doları olan bir adam olarak yeni bir hayata başlayacaktı. Eğer polislere yakalanmazsa ve tabii parayı alabilirse...

Kamyonet San Francisco'ya doğru gürültüyle yol alırken, telefondaki adamın kendisine söyledikleri geçiyordu kafasından. Nefret dolu, korkunç sözlerdi. Kimdi bu adam? Sesi hiç tanıdık gelmemişti. Adamın aksanını ve sözcüklerin arasında duyulan hırıltılı tınıyı daha önce duysaydı unutmayacağından emindi. Emin olduğu başka bir şey de bu hırıltılı sesin sahibiyle kendisini bu labirente atan adamın aynı kişi olduğuydu. Oyunun sahibi en sonunda kendisini göstermişti. Zarflardaki talimatlar çok daha ümit verici iken adamın söyledikleri tamamıyla yok etmeye yönelik nefret dolu şeylerdi. Açık bir düşmanlık ve kin vardı bu seste. Oyunun sonunda hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, bunu biliyordu ama kazanacağı para, vaat edilen yeni hayat ona bir ümit ışığı olmuştu bunca zaman. Oysa şimdi bu ümit ışığı da cılız, sönük bir mum alevine dönüşüvermişti. Adam resmen oynuyordu kendisiyle. Önce cinayet suçunu üzerine giydirmiş, sonra Corel'le yaptıkları işe mecbur etmişti. Ama her seferinde kendisinin de kârlı çıkacağı ima edilmişti. Yeni bir isimle, yeni bir ülkede, yüklü bir parayla yaşayacaktı. Eğer kurallara uyarsa... Hepsine uymuştu işte. Tüm söylenenleri

eksiksiz yapmıştı. Talimatların dışına hiç çıkmamıştı. O halde niye telefonda korkunç bir canavar tarafından tehdit edilmişti? Evet, bu canavar oyun oynamayı istiyordu. Önce ümitlendiriyor, sonra korkutuyor, sonra tekrar vaatlerde bulunuyor, sonra aşağılık bir serseri yerine koyup, tehditlerle, şantajlarla karşısındakini allak bullak ediveriyordu. Şu anda kendi psikolojisi de aynen böyle allak bullaktı. Yapacak bir şey yoktu. Rexton, buraya kadar başarıyla sürdürdüğü oyunun sonuna kadar gidecek ve kaderini yaşayacaktı. Oyunun sahibinin de dediği gibi şimdilik bir kuklaydı ve elinden bir şey gelmiyordu. Ama şimdilik...

"Umarım şimdilik," diye mırıldandı kendi kendine.

Karışmış kafasını kaldırdığında, San Francisco tabelasının yanından geçtiklerini gördü. Kevin Corel, dimdik oturmuş, ordularını seyreden mağrur bir kral gibi yolu izliyordu. Kamyonet dört kilometre sonra sağa ayrılan sapağa döndü ve ilerideki çok katlı otoparka girdi. Dönerek yukarı doğru kıvrılan asfaltın üzerinde kayarcasına ilerlerdi. Otoparkın en üst katı geniş ve rüzgârlı bir meydana çıkıyordu. Yan yana dizilmiş üç Volvo'dan sonuncusunun yanında durdular. Saat 05.12'ydi. Kamyonetten inen yedi adamdan sadece Rexton niye buraya geldiklerini bilmiyordu. Her an yaşayabileceği bir tehlikeye karşın belindeki silahı yokladı. Çelik Smith&Wesson yerinde duruyordu ve kullanılacağı anı bekliyordu. Gözlerini dört açarak adamların yerlerini kafasına yazdı. Bunu bir filmde görmüştü. Karşısındaki üç adama karşı tek başına olan bir polis çıkmaz bir sokakta sıkıştırılıyor, o da adamların yerlerini kafasına yazarak silahına davranıyordu. Adamların üçü de tetiğe bile dokunamadan polisin kurşunlarıyla yere yığılıyordu. Tabii bu filmdi ve polisin karşısında sadece üç adam vardı. Oysa Rexton altı mafya kılıklı serseriyle baş etmek zorundaydı ve hayatında hiç silah kullanmamıştı. Ensesinden aşağı soğuk terler dökerken adamlardan üçü en baştaki, kalan ikisi de ortadaki Volvo'nun içine yerleşti. Motorlar çalıştı ve araçlar otoparkın çıkış tarafına yöneldiler, dönemeçli yollardan aşağı inerek gözden kayboldular. İhanete

uğrayacağından neredeyse emin olan Rexton, kalan son aracın yanında kıyafetini değiştiren Corel'e baktı.

"Hadi dostum, öyle dikilmiş neyi bekliyorsun? Burada kalmayı düşünmüyorsun herhalde."

Gayet doğal ve sıradan hareketlerle üstünü değiştiren Corel'in yanına gitti. Paranoyakça düşüncelerinden ötürü kızıyordu kendisine. Aracın içine binip, hızla otoparkı terk ettiklerinde saat 05.30'du.

Gece boyunca gözüne uyku girmeyen Bay Hubert, sık sık saatine bakarak evinin geniş salonunda dönüp duruyordu. Üzerindeki bordo pijama ve ayaklarındaki terliklerle yarım saattir volta atıyordu. Bankaların açılmasına daha iki saate yakın bir zaman vardı ve aslında bu zamanın gelmesini hiç istemiyordu. Ama geceden beridir bir türlü geçmek bilmeyen saatler birbirini devirecek, bankalar açılacak ve paralarına veda edecekti. Dün gece evine bırakılan isimsiz bir mektup yüzünden kalbi yıllardır olmadığı kadar sıkışmıştı. Aynı sıkıntı sabaha doğru artarak devam etmiş, ne yapabileceğini, bu küstah mektupta yazanları nasıl önleyebileceğini düşünmüştü. Muhasebecisi Dalton'u ararken onun mutlaka bir çözüm bulacağına emindi. Bu ümitle gecenin ikisinde Dalton'u aramış, mektubu okumuş ve acilen bir çözüm bulmasını istemişti.

"Merhaba Bay Hubert. Gecenin bir yarısı elinize geçen bu mektupla kafanız yeteri kadar şişecek zaten. Bu nedenle daha fazla şişirmemek için hemen konuya giriyorum.

Dalton'la beraber yaptığınız planlar neticesinde kazandığınız ve kazanmaya devam ettiğiniz paradan bahsetmek istiyorum. Kardeşinizin ve Dalton'un karısının üzerindeki hesaplarda biriken paradan... Bu paranın hangi yollarla kazanıldığını biliyorum. Ayrıntıları daha sonra başka bir mektubumda bildirebilirim.

Ama aynı ayrıntılar hükûmetin görevlendirdiği maliye müfettişlerinin ve eyalet savcısının eline geçmek için sabırsızlanıyorlar. Çevirdiğiniz dolap tüm kanıt ve belgeleriyle ortaya çıkmak için can atıyor. Tabii siz bunu engellemezseniz... Bunu engelleyebilmenizin de sadece bir yolu var: Söylediklerimi yapmak!

Şimdi Bay Hubert. Bu sabah şirket hesaplarınızdan birindeki para ortadan kaybolabilir. Eğer böyle bir durumla karşılaşırsanız kimse müdahale etmeyecek, polise veya benzeri bir kuruma bildirilmeyecek, çalışanlarınızın merakı giderilerek endişe edilecek bir durum olmadığı söylenecek. Her şey sizin isteğiniz ve talebinize göre olmuş görünecek. Bugün boyunca hiçbir hesabınızı değiştirmeyecek, kapatmayacak ve para miktarlarını azaltmayacaksınız. Hesaplarınızda şu an itibariyle mevcut bulunan paraya dokunmayacak ve bekleyeceksiniz. Zaten buhar olacak olan para, Dalton'la beraber yıllardır biriktirdiklerinizin bedeli olacak. Yani zaten sizin olmayan bir parayı sizden almış olacağım o kadar. Bence bu bir kayıp değil Bay Hubert. Ancak uyarmama rağmen bahsettiğim hataları yaparsanız kaybın ne demek olduğunu yaşayarak öğreneceksiniz. Maliye müfettişleri birikmiş paranıza el koyduğu gibi, şirket defterlerini incelemeye alacak. Gerçek değerinde ödenmemiş vergileriniz, usulsüz beyanlarınız, yazılmayan faturalar, ödenmeyen poliçeler gibi fazlasıyla kabarık bir listenin cezası altında ezileceksiniz. Buraya kadarki zararınız, benim sizden alacağım paranın en az dört katı olacak. Daha sonrasında ticari itibarınız sona erecek, tüm müşterileriniz sizi terk edecek ve belki de iflasın eşiğine geleceksiniz. Haa bu arada, sayın savcının açacağı soruşturmadan, paraya çevrilemez olan hapis cezanızdan ve nemli, karanlık cezaevi hücrelerinden bahsetmeye gerek bile görmüyorum.

Eğer ki bu sabah bankanızdaki paraya dokunulmamışsa yapacak bir şeyim yok. Bu para sizin hesabınıza daha çok yakışıyormuş derim ve bu mektubu da gönül rahatlığıyla çöpe atmanızı tavsiye ederim.

Gördüğünüz gibi, şantajcı değilim. Elimdeki bu bilgilerle sizden her ay yüklü paralar isteyebilirdim, paranıza ortak da olabilirdim ama benim sizin paranızda gözüm yok. Bu, sadakatini sınadığım bir şahsın yapacakları ya da yapamayacaklarıyla ilgili kişisel bir durum. Siz sadece istediğimi yapın yeter Bay Hubert!

Eğer ilgili şahıs sadakat sınavını geçerse paranızla şimdiden vedalaşın. Eğer sınavı geçemezse rahat olabilirsiniz, kirli paranız ömür boyunca sizin olacak.

Bu sabah şans kimin yüzüne gülecek göreceğiz Bay Hubert! Bu sabah...”

Gecenin bir vaktinde patronundan dinlediği mektubun etkisiyle gözleri yuvalarından fırlayan Dalton, bir süre düşünmek için zaman istemiş ve “Sizi yarım saat içinde arayacağım,” demişti. Yarım saat sonra aradığında ise sesindeki umutsuzluk ve çaresizlik, bir çözüm bulamadığını gösteriyordu.

“Efendim, adamın elindeki kozlar çok tehlikeli ve ben blöf olduğunu sanmıyorum. Dediklerine inanmaktan başka çaremiz yok. Maalesef onun kurallarına uymak zorundayız. Banka açılır açılmaz, hesaplardaki hareketleri kontrol ederiz, eğer akşama kadar bahsedilen miktar çekilmezse ertesi gün tüm hesapları yeniler ve garantiye alırız. Bunun dışında sabahı beklemek ve paranın çekilmemesi için dua etmekten başka bir şey gelmiyor aklıma.”

Bay Hubert saatine baktı.

06.10

Son baktığından bu yana sadece yarım saat geçmişti. Zaman ilerledikçe sıkıntı devleşiyor, tedirgin bekleyiş sona doğru yaklaşıyordu.

Rexton'un oteline varmak üzerelerdi ve güneş bir süre önce gri bulutların arasından yüzünü göstermeye başlamıştı. Corel'e soracağı şeyler için en uygun zaman olduğunu düşündü.

"Adamlarının yanında konuşmadığımız şu meseleyi halletmek istiyorum."

Direksiyondaki adam, göz ucuyla Rexton'a baktı ve gayet sakin bir ifadeyle cevap verdi.

"Pekâlâ dostum, konuşalım."

"Ben evden tam çıkacakken yaşlı polis tekrar arabaya doğru yöneldi. Neden engel olmadınız?"

"Ne yapabilirdik ki dostum, adam telsizle konuşmam lazım diye tutturdu. Tabii frekans bozuktu konuşamadı ama yapacak bir şeyim yoktu."

Güneş, sonsuza kadar yıkılmadan kalacaklarmış gibi görünen gökdelenlerin camlarında parıldamaya başlamıştı.

"Ne tesadüftür ki polis arabanın yanına geldiğinde evin içinde telefon çaldı. Açmak zorunda kaldım çünkü adam sesi duyabilir, bu saatte çalan telefondan şüphelenebilirdi."

Corel, cebinden çıkardığı koyu yeşil camlı, oval gözlüğünü taktı çünkü güneşi örten kocaman bulutlar dağılmış, küçücük kalmışlardı. Anlaşılan rüzgâr yukarılarda olanca şiddetiyle esip gürlüyor, gökyüzünün efendisi olduğunu haykırıyordu.

"Ayrıca o zarfta ne vardı bilmek istiyorum. Evime bıraktığım zarfın içinde ne vardı söyle?"

Volvo keskin bir viraja uyarak sağa doğru sert bir şekilde kıvrılırken, aracın tepesinde gezinip duran bir martı sürüsü de aynı anda sola doğru bir dönüş yaptı. Keyifle ve uyumla oyunlarını oynarken birdenbire küsüp ayrılan çocuklar gibi yolları ayrılmıştı Volvo ve martıların. Her iki grup da zıt yönlere doğru hareket ederken Corel, vites küçülterek arabanın hızını yavaşlattı.

"Bak dostum, sana daha önce de söyledim. Senin nasıl bir işe bulaştığın benim umurumda değil. Ben sadece kazanacağım paraya bakarım. Bu nedenle, ne eve bıraktığın zarf ne de gelen

telefon umurumda. Ben de bu işten paramı alabilmek için bazı kurallara uyuyorum o kadar."

"Ne kuralı? Hangi kurallardan bahsediyorsun sen?"

"Siyah zarflarla talimatlar alanın sadece kendin olduğunu mu sanıyorsun?"

Bu cevap karşısında biraz afallayan Rexton, oyun sırasında karşılaştığı herkesin birer kukladan ibaret olduğunu bir kez daha görmüş oldu.

"Aldığın talimatın benimle ne ilgisi olabilir ki?"

"Adamım, eve gideceğimiz saati ben belirledim. Senin tam 04.15'te o evde olman gerekiyordu çünkü bana verilen zarf öyle diyordu. Gene söylenene göre evde tam o saatte çalacak telefonu açmanı sağlamalıydım. Ama bunun için ne yapmam gerektiği yazmıyordu. Bu sebeple de polisi arabasına ben yolladım. Anlıyor musun beni?"

Corel, isyan eder bir tavırda söylemişti tüm bunları.

"Ne yani, aldığın talimatlar tamamen bana odaklı farkında mısın Corel?"

"Evet, farkındayım ve bu işten çok sıkıldım dostum! Her kimle ne alıp veremediğin varsa ben artık bulaşmak istemiyorum. Şu iş bittiğinde, paralarımı harcarken tatlı bir masal gibi hatırlayacağım seni ve şu siyah zarflı amcayı."

"Başka var mı?"

"Ne var mı?"

Corel, soruyu anlasa da anlamamış gibi davranmıştı.

"Talimat! Elinde beni ilgilendiren başka talimat var mı?"

Güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerden küçük parıltılar geçti.

"Bitti dostum, dakikalar sonra paraları paylaşıp yolumuza bakacağız. Son olarak bunu sana vermem söylendi o kadar."

Cebinden çıkardığı bir siyah zarf daha Rexton'un parmaklarının arasındaydı şimdi. Üzerinde sadece adı, daha doğrusu sahte adı yazan bir siyah zarf...

"Sayın Larry Key!"

Corel'in yanında açmakta bir sakınca görmedi zarfı. Saat 08.00 için Larry Key adına alınmış, New York'a giden bir uçak bileti ve kısa bir not vardı zarfta. Ne olursa olsun bu uçağa binmesi, kesinlikle geri dönmemesi söyleniyordu. Oyunun son aşamasına gelinmiş olduğu belirtiliyordu. Labirentten çıkış yolu görülmüştü nihayet! Yan gözle uçak biletine bakan Corel, notta yazanları okuyamamıştı.

"Yolun sonuna geldin galiba dostum?"

"Galiba öyle. Saat şu anda 06.45 ve ben bir saat on beş dakika sonra New York uçağında olacağım."

"Umarım zarfsız ve talimatsız bir hayat sürersin bundan sonra."

Corel, sözlerini gülücükler saçarak söylemesine karşın, Rexton, gri bir gölge gibi yüzüne yansıyan tedirginliği saklayamıyordu. Yazıdaydı aklı.

"Bay Key, ne olursa olsun uçağa binin. Sizin uçağa bindiğiniz saatlerde polisler kaldığınız otele bir baskın düzenleyecekler. Şehri didik didik arayacaklar ve eğer o uçakta değilseniz sizi yakalayacaklar. Size tavsiyem, her ne olursa olsun o uçağa binmeniz!"

Otelin önüne geldiklerinde saat 06.55'i gösteriyordu. Rexton arabadan inerken Corel de parayı getirmek üzere yoluna devam etti.

"15 dakika sonra yanımda bir milyon dolarla burada olacağım dostum. Sen de ben gelene kadar şu şifrelere göz kulak ol!"

Corel plana sadık kalıyor, paraları getirmek üzere uzaklaşıyordu. Her şey yolunda gidiyordu. Merak edilecek bir şey yoktu. Şu zarfta yazan son cümle dışında...

"Ne olursa olsun o uçağa binin Bay Key!"

Bir şeyler mi olacaktı?

"Ne olursa olsun!"

Ne olabilirdi ki?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"İnsan ya acılarını unutmasını
bilmeli ya da mezarını kazmalı."
Balzac

2 HAZİRAN 2007- TÜRKİYE /AMASRA – SAAT 12.00

Doktor Gregory, gördüğü kâbusun yoğun etkisini dakikalarca üzerinden atamadı. Ter içinde uyandığı yatağında doğrulmuş, başını ellerinin arasına alarak düşünmüş, düşünmüştü. Sorularının hepsi cevapsız kalıyordu. Uyumadan önce kafa patlattığı şey raporundaki şifrelerin nasıl çözülmüş olabileceğiydi. DAGO ismine ustaca ulaşılmıştı ve bulabildiği tek gerçek cevap şuydu: Karşısındaki kişi, bir dahi kadar zekiydi! Gördüğü kâbustan sonra ise sorularıyla beraber korkuları da artmış bir halde yatağında düşünmeye devam ediyordu. Nasıl olur da unutabilirdi? Tüm bunların sorumlusu Vincent olabilir miydi? Siyah zarflardan, oyunlardan, hayali yabancılardan, insanüstü güçlerden bahseden, hasta Vincent... Yatağın kenarındaki terliklerini giyinerek odanın içindeki küçük banyo kapısına yöneldi. Elini, yüzünü yıkamalı, belki de sıcak bir duş almalıydı. Lavabonun önünde dikildi ve karşısındaki küçük aynada suratına baktı: Hafif kırçıllaşmış kirli bir sakal, neredeyse tamamı beyazlamış saçlar, altlarında minik torbacıkların olduğu yorgun gözler, korkmuş ve şaşırmış bir insana ait ürkek bakışlar, derin çizgilerinin sayısı her geçen yıl artan kırışmış bir alın, boynunun sol tarafında, kulağının üç dört parmak altında hafif bir morluk...

"Bu da ne?"

Elleriyle morluğun olduğu bölgeyi gerginleştirdi, kafasını hafifçe kaldırarak aynaya biraz daha yaklaştı ve soluk mor rengin sebebini gördü. Küçük bir iğne deliği! Şırınganın bıraktığı o tanıdık iz!

"Tanrım!"

Galiba, bu şırınga izinde gizlenmiş bazı cevapları anlamaya başlıyordu Gregory. Alelacele yüzünü yıkadı, üzerindekileri çıkararak vücudundaki her bölgeyi kontrol etti. Herhangi bir yara, kesik, dikiş izi aradı. Olağandışı bir şey görünmüyordu. Anlaşılan sadece boynundan bir iğne yemişti o kadar. Tekrar üzerini giyinerek odaya döndü. Küçük sehpanın üzerindeki kalem ve kâğıdı eline alarak bekledi. Olmuyordu işte! Biraz daha zorladı kendisini ama bir işe yaramadığını gördü. Hatırlamıyordu! Rüyasındaki kızın, yıllar önceki sevgilisinin adını ve yüzünü hâlâ hatırlamıyordu! Gözlerinde biriken yaşlara şaşkınlıkla şahit oldu. Sıradan biri için bu çok önemli bir ayrıntı değildi aslında. En nihayetinde yirmi sene öncesine ait silik bir hatıraydı. Unutulabilirdi, gayet doğaldı, hatta normal olanı buydu belki de. Ama Gregory için bir mucize sayılırdı bu durum. Aylar önce okuduğu bir kitabın sayfalarını ezberinde tutabilen bir dahi için unutmak, sıradışı olduğu kadar korkutucuydu da. Soğuk ve kaygan bir ürperti dolaştı sırtı ile beli arasında. İncecik, buz gibi bir yılan gezinip kayboluvermişti sanki. Hatırlamaya çalışırken garip bir şey daha fark etti Gregory. İlk aşkının adını ve yüzünü hatırlamadığı gibi onunla yaşadıklarını da hatırlamıyordu. Neler yapmışlardı, neler paylaşmışlardı, nasıl tanışıp, nasıl ayrılmışlardı? Sadece hayal gibi bir sevgilisi olduğunu, ona deliler gibi âşık olduğunu ve onun da kendisini çok sevdiğini hatırlıyordu. Mutlu olmuşlar mıydı? Evet, bunu hatırlıyordu. Mutluluktan havalara uçacak kadar keyiflendiklerini hatırlıyordu. Ama sadece o hissin verdiği hazzı hatırlıyordu. Mutlu olmanın, sevmenin verdiği haz... Ya da yoğun bir mutluluğun ardından yaşanan huzur duygusu... Bunları da sanki beyniyle

değil de kalbiyle hatırlıyordu Gregory. Düşüncelerini ilk aşkına odaklamaya çalıştığında, öncesi ve sonrası çok net bir filmin, bulanık, puslu, ne olduğu seçilemeyen bir bölümü ile karşılaşıyordu. Gözlerinde biriken yaşlara ve ağlama isteğine engel olmaya çalıştı. Şu anda içinde bulunduğu olağandışı durumun baskısı değildi Gregory'i ağlatan şey. İlk aşkını hatırlayamamanın verdiği vicdan azabı da değildi. Kendiliğinden gelen, karşı koyamadığı bir hüzün duygusu kaplamıştı her yanını. Her şeyini unuttuğu sevgilisini düşününce ortaya çıkan ilk belirti, bu dayanılmaz ağlama isteği ve yoğun hüzündü. Bir süre sonra karşı koymaktan vazgeçip teslim oldu bu davetsiz duyguya. Sonbahar gelince yaprakların sararması gibi, bulutların taşıyamayacağından fazla nemi, yağmur şeklinde salıvermesi gibi, sabah olunca güneşin doğması gibi, unuttuğu kadını düşününce ağlaması da doğal ve kendiliğindendi. Dakikalarca ağladıktan sonra yavaş yavaş kesildi gözyaşları. Yağmurun ardından doğan pırıl pırıl güneşin aydınlığı gibi bir aydınlık doldu içine. Kendini tertemiz hissediyordu. Eliyle boynundaki şırınga izini yokladı. Galiba cevaplar oradaydı... Ağzından mırıltı halinde çıkan ismi kâğıda karalayıverdi. Kalemi tuttuğu titreyen eliyle, silik ve biçimsiz harflerden oluşan bir kelime dökülmüştü boş sayfaya: Vincent!

Tüm olasılıklar Vincent'ın etrafında birleşiyor ve cevapsız soru yumaklarının ortasında duran bu isim, koca bir düğümün ucundan sarkan ip gibi çekilmeyi bekliyordu. Bu ipi çektikçe birbirine girmiş, düğüm olmuş yumak dağılıp çözülecekti. Ya da başka düğümlere ulaşacaktı.

Kendisine verilen siyah zarf ve içinde yazan talimatlar Vincent'ı işaret ediyordu. Son zamanlarda hastalığı daha da ciddi bir noktaya gelen delikanlı, randevularında sürekli bunlardan bahseder olmuştu. Hatta son terapilerinin bitmesine yakın kendisine şöyle demişti Vincent:

"Sizin dost olduğunuza inanıyorum Doktor Gregory, onlardan biri değilsiniz, biliyorum. Size anlattıklarımdan sonra artık gözleri sizin de üzerinizde olacak. Çünkü onların bazı sırlarını

öğrendiniz benim sayemde. İnsan kılığına girerek aramızda dolaşan yabancıların, zarflar aracılığıyla verdikleri talimatları ve oynadıkları oyunu artık biliyorsunuz. Güçlü ve korkusuz olmalısınız Doktor. Bir gün size de bulaşmaya çalışırlarsa korkularınıza yenilmeyin ve beni düşünün. Yanınızda olamasam bile düşüncelerimle sizi koruyabilirim."

Evet, bu işte kesinlikle Vincent'ın parmağı vardı. Milyonlarca dolarlık serveti umursamayan birisi ya bir o kadar zengin olmalıydı ya da deli... Vincent ise hem zengin bir aileye sahipti hem de paranın gücüyle dönen dünyanın gerçeklerini bilmeyen, kendi hayal dünyasındaki gerçeklerle yaşayan bir şizofrendi.

"Buraya kadar Vincent ismi düğümleri çözmeye yetiyor ama peki ya raporumdaki şifreyi nasıl çözdü? DAGO'ya nasıl ulaştı?"

Belki de Vincent, sandığı gibi sıradan bir hasta değildi. Evet, şizofrendi ama bu onun zeki olmasını engellemezdi. Hatta genellikle zekâ seviyesi yüksek olanlarda daha sık görülen bir belaydı şizofreni. Vincent'ın keskin bir hafızası olduğunu biliyordu Gregory. Yaptığı testlerden sonra görmüştü ki ona söylenen hiçbir şeyi unutmuyordu ve beyninin bir köşesinde mutlaka saklıyordu. Eğer hatırlamak isteyeceği kadar önemli görüyorsa üzerinden aylar geçse de hatırlıyordu. Tabii eğer kafasında gezinip duran hayaletler izin verirse... Muhtemelen Vincent, dahi derecesinde zeki bir adamdı ve belki fotografik bir hafızası vardı. Gördüğü bir şeyi tüm ayrıntılarıyla beynine kaydedebilenlere özgü üstün bir yetenek... Vincent ile randevuları olduğu günlerde doktor, çalışmalarını masasının üzerinden kaldırma ihtiyacı duymazdı. Zeki dev, her gelip gittiğinde masada gördüğü kâğıtları bir fotokopi makinesi gibi beynine kopyalamış ve sonrasında parçaları birleştirmiş olabilirdi. Zekâsı sayesinde de şifreleri adım adım çözerek DAGO'ya ulaşmış olmalıydı. Siyah zarflardaki kadar kesin olmasa da bu ikinci düğümün cevabı da tatmin edici görünmüştü Gregory'e. Bu düğümün de anahtarı olmaya en yüksek aday görünüyordu Vincent.

"Gelelim üçüncü düğüme: Boynumdaki şırınga izi ve adını, yüzünü unuttuğum kadın!"

Uzun süredir kendisine tedaviye gelen Vincent, her seferinde Bay Wesley tarafından getirilip götürülüyordu. Düzenli yapılan bu görüşmeler adamla doktor arasında bir arkadaşlık kurulmasına vesile olmuştu. Doktor ona hayatının belirli dönemlerini, bunca yıllık yaşamında hayatın kendisine gösterdiği acı ve tatlı tecrübeleri anlatmıştı. Sevgilisinden de bahsettiğine emindi. Bir defasında adama, genç sevgilisinden bahsederken ağladığı sahneyi hatırladı. Yıllar sonra hâlâ anlatırken ağladığına göre demek ki acı verici bir deneyim yaşamıştı doktor bu ilişkide. Ne olduğunu şimdi hatırlamadığı, ama hatırladığı dönemlerde kendisini çok üzen bir şey... Belki kadın ölmüştü, belki de birileri yüzünden mecburen ayrılmışlardı, bilemiyordu. Ama şu anda önemli olan şey, bu güzel kadınla yaşadıklarının ona acı verdiğini biliyor olmasıydı. Ve bunu Vincent'ın babasıyla, Bay Wesley'le paylaşmış olması... Vincent, içerideki odada kendisine verilen testleri çözmeye çalışırken doktorla babasının konuşmalarını duymuş ve dostu olarak gördüğü Gregory'nin acılarına bir son vermek istemiş olabilirdi. Doktorun keşfettiği DAGO proteini, tam da böyle bir durum için biçilmiş kaftandı. Gregory, şimdilik sadece kobaylar üzerinde kullandığı proteinin örneklerini muayenehanenin bitişiğindeki laboratuarda, soğuk hava deposuna benzeyen buz gibi bir odada saklıyordu. Vincent, defalarca muayenehaneye geldiği günlerden birinde laboratuara geçip, numune tüplerinden birini almış, sonrasında kendisini buraya kaçırıp proteini enjekte etmiş olmalıydı. Sabah uyandığı saatten bu yana el ve ayaklarındaki çok şiddetli karıncalanma hissi başka türlü açıklanamazdı.

Gregory'nin kobaylar üzerinde yaptığı yüzlerce deneme sonunda gördüğü şey, DAGO'nun fiziksel ve biyolojik bir yan etkisinin olmadığıydı. Şu müthiş karıncalanma hissi dışında... Ve işte saatlerdir yaşadığı bu iç gıcıklayıcı karıncalanma duygusunun sebebi kesinlikle bu olmalıydı. Çünkü bu yaşına kadar

böyle bir rahatsızlığı hiç olmamıştı ve daha da önemlisi bu yaşına kadar hiçbir şeyi unutmamıştı. Bir an bir sevinç kapladı Gregory'nin içini. Demek ki DAGO insanlar üzerinde de başarılı oluyordu. Zaten neredeyse emin olduğu bir sonucun bizzat kendi üzerinde kanıtlanmış olması garip bir durumdu. Buraya kadarki tahminleri de Vincent ile örtüşüyordu. Ama anlayamadığı bir şey vardı. DAGO'nun kullanımındaki profesyonellik... Bu proteini kullanacak kişi üzerinde bazı ölçümler yapılmalı, unutacağı olaya ilişkin veriler ayrıntılı bir şekilde hesaplanmalı, bu verilere ve ölçümlere göre DAGO'nun hangi türünden kaç doz uygulanacağı tespit edilmeli ve ancak öyle verilmeliydi vücuda. Aksi takdirde hafızanın tamamının silinme riski mevcuttu. Ya da silinmek istenen olay kalabilir, tamamen zararsız ve kalması istenen başka bir olay da silinebilirdi.

Gregory, DAGO'nun çalışma prensibini tekrar gözlerinin önüne getirdi. Bunu düşünürken kendisini, yüzlerce bilim adamının karşısında, büyük buluşunu açıklarken hayal ediyordu. Geniş bir konferans salonundaydı, herkes oturmuş yaşlı bilim adamının ne anlatacağını bekliyordu merakla. Gençliğinde olduğu gibi, küçük bir basın ordusu da olayı kamera ve fotoğraf makinalarıyla tarihe geçiyorlardı. Dr. Gregory, hayalindeki kürsüde gururla dikilmiş, konuşmasını bekleyen insanları süzüyordu. Önündeki bardaktan bir yudum su aldı, hafifçe boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Hepinizin bildiği gibi saygıdeğer meslektaşlarım, vücudun dış çevreden aldığı birtakım uyarılar minik elektrik sinyallerine dönüştürülüp beyindeki ilgili bölgeye iletilir, burada daha önce öğrenilmiş bilgilere göre tanımlanır ve vücudun tanımlanan bu etkiye nasıl bir tepki vereceği belirlenir. Belirlenen tepki komutu da yine minik sinyallerle ilgili organa ulaşır ve böylece ateşe değen el hemen kendini geri çeker. Milyarlarca hücrenin işbirliğiyle meydana gelen bu mucizevî iletişim saniyeden çok daha küçük bir zaman aralığında gerçekleşir. Günde sayısız kez tekrarlanan bu işlem esnasında alınan katrilyonlarca

veri beynin özel birtakım bölümlerinde saklanır ki benzer bir durumda çok daha kısa sürede gereken tepki verilsin. Bazı durumlarda beyin, hem ilgili organa hem de bu işle vazifeli salgı bezlerine sinyaller gönderir. Tehlike arz eden durumlarda ilgili organa "Uzak dur!" komutu verilirken ilgili salgı bezine de vücudu tetikte tutacak, heyecan ve dikkat hissi uyandıracak hormonların salınması komutu verilir. Böylece sadece o organ değil, vücudun tümü tehlike karşısında uyarılmış olur. Hafızada saklanan duygusal destekli veriler, çok daha kalıcı olmaktadır. Bazı olaylar insanı o kadar çok etkileyebilir ve hafızaya o kadar derin kazınabilir ki sonradan bu olayları düşünmek bile yaşanıldığı andaki gibi etkiler ve tepkiler doğurur.

Beyinde oluşan düşünceler de ortaya çıktıları anda minik elektrik akımları yayarlar. Hafıza hücrelerinde kalıcı yer edinmiş üzücü ve acı verici anılar düşünce yoluyla açığa çıktıklarında, elektrik sinyalleri derhâl hormonların salınması için iletilir ve hormonal denge zamanla bozulur. Acı bir hatıra, her hatırlandığında terleme, bunaltı, sıcak basması gibi biyolojik tepkiler ortaya çıkar. Sadece hafızadaki düşünceler yüzünden yaşanan bu ıstıraplar, olayın şiddetine göre zaman içinde dayanılmaz noktalara kadar varabilir.

Küçük veya büyük, her üzücü hatıra, psikolojik sıkıntılara neden olmaktadır. DAGO proteini, bu üzücü olaylara ait bilgilerin depolandığı ve şifrelendiği hücreleri tespit ederek onları etkisiz hale getirme ve gerekirse yok etme prensibine göre çalışmaktadır. Hafızadaki her düşüncenin kendine has bir elektrik akım grafiği vardır. Beyne bağlanan EEG cihazına benzer bir cihazla o anda üretilen düşüncenin elektro-grafiği gözlenebilir. Aynı cihaz vasıtasıyla bu düşüncenin sebep olduğu hormonların (yarattıkları enerji sayesinde) miktarı da ölçülerek, basit bir denklem kurulur. Bu denklem bize şifreli bir adres sunmaktadır. O düşüncenin ortaya çıkmasına sebep olan hafıza hücresinin adresi... Ve bu şifreyi çözebilecek protein de DAGO'dur. Elde edilen denkleme göre DAGO'nun hangi türünden (alfa, beta,

gama) kaç miligram verilmesi gerektiği belirlenir. Vücuda verildikten çok kısa süre sonra adres tespitini gerçekleştiren DAGO, bir veya en fazla iki gün içinde görevini yerine getirir. Eğer kayıtlı hatıra, çok şiddetli bir duyguya karşılık geliyorsa hatırayı depolayan hücreler imha edilir. Eğer şiddeti belli bir seviyenin altındaysa geçmişin izini saklayan hücre, bloke edilerek sinyal salması engellenir. Çok genel olmakla beraber mor ile renklendirilen alfa-DAGO'nun aşırı şiddetli, kırmızı renkli beta-DAGO'nun orta şiddetli, mavi renkli gama-DAGO'nun ise hafif şiddetli vakalarda uygulanabileceği düşünülmektedir.

Her halükârda bir daha hatırlanmayacak ya da en azından duygusal tepkisi bir daha ortaya çıkmayacak olduğundan yıkıcı hatıraların verdiği zarar artık tarihe karışacaktır."

Gregory hayalinde, kalabalığın tepkisini ölçmek için durakladı ve kafasını kaldırarak dinleyicilerin gözlerindeki hayret ve imrenme dolu bakışları inceledi. Konuşmasını, çarpıcı bir final cümlesiyle noktalamanın tam zamanıydı.

"Evet sayın misafirler ve değerli basın mensubu arkadaşlar; büyük müjdeyi duymanızın zamanı geldi: Şu andan itibaren hepimizin acıları, ıstıraapları ve mutsuzlukları son bulacak! Bugünü tarihe düşün! Bugünden sonra acı ve keder, yurdunuza asla uğramayacak!"

Kendisini büyük kalabalığın önünde alkışlanırken gören Gregory, hayallerinden sıyrılıp gerçeğe döndüğünde kulaklarında hâlâ alkış sesleri çınlıyordu.

Vincent'ın proteinin dozajını ve türünü nasıl tespit etmiş olabileceğini düşünüyordu. Bunca şeyi yapabildiyse bu kadarcık bir engeli de aşabilmiş olması garip değildi.

Gregory'nin durumunu da muhtemelen şiddetli bir vaka olarak görmüş ve mor renkli alfa-DAGO proteininden vermişti. Doktorun fareler üzerindeki deneylerinin sonuçlarından da ortalama bir miktar belirlemiş olmalıydı.

Üçüncü düğümün sonunda da aynı isme ulaşmak Gregory için sürpriz olmadı. Dördüncü sorusunun cevabını ise tam olarak bu oyunun sonunda öğrenebilecekti.

Vincent neyin peşindeydi? Rapora, DAGO'ya ulaşmış, istese parasının tamamına sahip olabilecek bir duruma varmış iken Vincent bunların hiçbirini umursamıyordu. Hafızası yüzünden acı çeken bir dostuna yardım etmekse amacı onu da başarmıştı. İşte artık her ne yüzden o kadın için acı çektiyse hepsi bitmiş, kadının adını bile unutmuştu Gregory. O halde hâlâ ne diye uzatıyordu bu oyunu Vincent?

"Bu adam benden ne istiyor Tanrım?"

Bir zamanlar korkunç mahlûkların eziyetlerine maruz kaldığını, sonra zamanla onlardan korunmayı öğrendiğini anlatmıştı. Kafasında yarattığı şekilsiz, korkunç, vahşi yabancılardan biri sanıyordu kendini Vincent! Tipik bir kişilik bölünmesi! Yıllardır tanıdığı genç adam hiçbir zaman bu kadar tehlikeli bir izlenim uyandırmamıştı Gregory'de. Tüm bu oyun gerçekten de Vincent'ın elinden çıkmış olabilir miydi?

"Bu çocuk tek başına hareket etmiyor, mutlaka ona yardım eden birisi ya da birileri olmalı. Sonuçta bu adam hasta ve her zaman sağlıklı düşünmesini beklemek hayal olur. Gerçi şu durumun sağlıklı bir beynin eseri olmadığı muhakkak ama kusursuz bir düzen var bu oyunda. Hasta Vincent'a uymayan bir kusursuzluk..."

Vincent'la ilgili varsayımlarını bir kenara bırakarak saatine baktı ve 12.45 olduğunu gördü. 14.00'e kadar dosyadan çıkan iki zarftan birini seçmesi gerektiğini hatırladı. Zarfları aldı eline ve rüyasında da gördüğü bilmeceye odaklandı.

İki yoldan birini seçeceksin
Birinciyi seçersen öleceksin
Ama sonsuza kadar değil...
İkinciyi seçersen sevineceksin
Ama sonsuza kadar değil...

Doğru cevabı rüyasında bulduğunu düşünüyordu Gregory. Birinciyi seçmek, Vincent'ın amacını öğrenmek, neyin peşinde olduğunu bilmek istiyordu. Perez'e seslenerek bir an önce başlamak istiyordu bu kader oyununa.

"Perez! Pereez!"

"Buyurun efendim," diyerek odaya daldı saygılı uşak.

Doktor, elindeki iki siyah zarfı uşağa göstererek konuştu.

"Perez, galiba sen de aldığın talimata göre durumun farkındasın. Ben kararımı verdim ve seçmediğim zarfı sana verip oyunu başlatmak istiyorum."

"Efendim, yemeğiniz 10 dakika içinde odanıza gelecek. Biliyorsunuz ilaç saatinizi kaçırmamanız gerekiyor. Eğer şimdi zarfı bana verecek olursanız süreniz başlamış olacak. Onun için yemeğinizi yedikten sonra başlamış olmanızı tercih ederim."

"Ne süresi Perez, neden bahsediyorsun sen?"

"Galiba bu sadece bana söylenmiş. Eğer 1 numaralı zarfı seçip oyuna başlamayı tercih ederseniz, o andan itibaren sadece 15 dakika süreniz var efendim."

"Ne olacak o 15 dakika sonunda?"

"Bilmiyorum efendim."

"Peki, benim ne yapmam gerekiyor bu 15 dakika içinde?"

"Bilmiyorum efendim."

Odanın duvarında asılı duran saate kaydı gözü. Saat tam dörtte durmuştu. Kolundaki saate baktı. Perez haklıydı. Yemeğe 10 dakika kalmıştı.

"Anlıyorum Perez, galiba zarfın içinde bunların cevabı var. O halde yemekten sonra vermek üzere al zarfları."

Saat 13.15'te yemeğini bitiren ve şeker ilacını içen Gregory, Perez'den aldığı 1 numaralı zarfla oyuna başlamış oldu. Zarfı veren Perez, "Bol şanslar efendim," diyerek odadan dışarı çıkmıştı. Zarfı hızlı bir şekilde açıp içinden çıkanları heyecanla okudu.

"Merhaba Dr. Gregory,

Oyunu, gerçeğe tercih etmenize çok sevindim. Şimdi oyuna katılmayı tercih ettiğinize göre zekânıza

yakışır bir anahtar vereyim. Bu anahtarı kullanmayı başarırsanız bazı talimatların olduğu diğer zarfa ulaşacaksınız. Başaramazsanız, zaten bu oyunu oynamayı hak etmiyorsunuz demektir Dr. Gregory. Şifremi çözemezseniz eleneceksiniz! Talimatlarımın yazılı olduğu diğer zarfa ulaşabilmek için önünüzde 15 dakikanız var ve zarfı seçtiğiniz andan itibaren bu süre başlamış oldu."

Gregory, saatine baktı. 13.19'du. 13.30'da süresi dolacaktı.

"Sözlerimi daha da uzatarak sürenizden çalmak istemem ama doktor, bu saate kadar eminim bazı tahminleriniz olmuştur. Zekânız beni gerçekten endişelendiriyor Bay Gregory. Acaba aklınızdaki sorulara doğru cevaplar verdiniz mi açıkçası çok merak ediyorum ve en çok bunu öğrenmek için oyunun sonunu getirebilmenizi istiyorum. Ama oyunun sonunu getirebilmek, oyunun başındaki hamlelerinize bağlı, öyle değil mi?"

Gregory yeniden saatine baktı.

13.20

"Allah'ın cezası, zaman geçiyor ve sen hâlâ işe yarar tek laf etmedin!"

"Saygıdeğer yardımcınız Perez de sizinle aynı anda süreyi tutuyor ve tam 15 dakika sonra sizden bir parola isteyecek. Eğer kendisine doğru parolayı söyleyemezseniz evden ayrılabilirsiniz. Tabii bu sefer bütün paranız hayır kurumlarına bağışlanmış ve çalışmanız bilim camiasına bir başka isimle sunulmuş olacak. Doğru parola, ulaşabilirseniz, diğer zarfın içinde sizi bekliyor."

13.21

"Şimdi doktor, o parlak zekânızı bir kez daha ispatlamanız ve oyuna devam edebilmeniz için bu anahtarı kullanmanız gerekiyor. Bu sayede diğer zarfa ulaşın, talimatlarımı okuyun ve oyunu bitirin. Oyunun

devamında görüşebilmek umuduyla, hoşça kalın Dr. Gregory! İşte anahtarınız:

3. zarf sende gizli

Sen düşüncelerinde gizlisin

Düşüncelerin nerede gizli?"

Saat 13.22'ydi.

Önünde sadece sekiz dakika vardı ve karşısındaki bilmece bozuntusu Gregory'e ilk bakışta hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama IQ seviyesi 160 olan biri için çözülmeyecek bilmece yok denecek kadar azdı. Yeter ki okuduğu cümlelerin gerçek bir çözümü olsun... Acaba Vincent, cevabı olmayan, aslında hiçbir çözümü olmayan bir bilmece hazırlamış olabilir miydi? Gerçekten sadece kendisiyle oyun oynayıp saçmalamak istemiş olabilir miydi? Tabii ki olabilirdi. Vincent gibi dakikası dakikasına uymayan biri sırf eğlence olsun diye yazmış bile olabilirdi bu bilmeceyi. Ama önünde bu kadar az zaman varken şimdi düşünülecek en son şeydi bu. Eğer gerçekten diğer zarfa ulaştıracaksa bu bilmeceyi çözmeliydi, çözebilirdi.

13.23

3. zarf sende gizli, sen düşüncelerinde gizlisin, düşüncelerin nerede gizli?

Kendinde gizli olan bir zarf... Kendisi de düşüncelerinde gizli... Düşünceleri neydi Gregory'nin?

Şu an tek düşündüğü şey, bu oyunu bitirmek, parasını ve yılların emeklerini kurtarabilmekti. Düşüncelerinin de gizli olduğu yazmıştı bilmecede.

13.24

Gizli düşünceler... Başparmağını alnının ortasına, kaşlarının birleşme noktasına dayamış, kafasını önüne eğmiş bir halde cevabı arıyordu. Gizlenmiş düşünceler... Tabii ya! Raporları, çalışmaları, araştırmaları! Yıllardır üzerinde düşündüğü tek şey buydu. Tüm düşüncelerini bu rapora yoğunlaştırmıştı ve kimse

ele geçiremesin diye gizlemişti. Evet, düşünceleri raporundaki sayfalar arasına gizlenmişti. Cevap bu olmalıydı.

13.25

İyi ama raporları yanında değildi ki. Kafası önde tekrar derin bir düşünce âlemine daldı. Kısa süren bir umutsuzluk yaşayan zeki doktor, Perez'in kendisine verdiği ilk zarfta raporuyla ilgili açıklamalar olan sayfaları hatırladı. Şifrenin nasıl çözüldüğünü anlatan aynı zamanda raporundan bahseden sayfalar... Eğer gizlenmiş düşüncelerle kastedilen raporları, çalışmaları ise şu anda, bu odada raporuna ait tek belge o ilk zarfta yazılan yazılardı. Hemen kenara koyduğu mektubu eline aldı ve hızlı bir şekilde gözden geçirmeye başladı.

13.26

Mektubu o kadar hızlı tarıyordu ki gözleri, dışarıdan gören birisi Gregory'i profesyonellerin oynadığı şu hızlı pinpon maçlarından birini seyrediyor zannederdi. Gözleri ve kafası küçük ve seri hareketlerle bir sağa bir sola gidip gelirken birden hareketleri durdu. Gregory'nin kafası ve gözleri sabit bir noktaya kilitlenmişlerdi. Mektuptaki bir cümle dikkatini çekmişti: DAGO ismine ulaşmadan önceki son aşamanın anlatıldığı cümlelerden biri...

...Hafızayı donduracak 4 molekül, zamanı durduracak 4 isim, yelkovan ve akrebin hareketine son verecek 4 bileşik!

Kendisine söylenen hata, bu defa mektubun sahibi tarafından yapılmıştı. Tabii ki aynen kendisinin yaptığı gibi bilinçli olarak... Harflerle yazılması gereken "dört" kelimesi, imla kuralını çiğneyerek rakamla yazılmıştı.

13.27

Dört molekülden bahsediliyordu cümlede. Gregory transa geçmiş gibi hareketsiz bir haldeydi. Sadece beyni çatlarcasına düşünüyordu. Hafızayı donduracak dört molekül... DAGO isminin

baş harflerini oluşturan molekülleri saydı içinden. Dopamin, Asetilkolin... Hayır! Buradan bir yere varamamıştı.

13.28

Zamanı durduracak dört molekül... Aklında hâlâ dört molekülün ismi uçuşup duruyordu. Dopamin, Ginko, Omega-üç... Zamanı durdurmak, akrep, yelkovan, dört... Galiba bulmuştu Gregory cevabı. Taştan bir heykel gibi girdiği trans halinden çıkarak duvarda asılı duran bozuk saate çevirdi bakışlarını. Parmaklarının ucunda yükselerek uzandı tam dörtte durmuş olan saate. Arkasında geniş bir kapak vardı. Azcık zorlayınca açılıverdi ince plastik kapak ve içinden katlanmış halde siyah bir zarf çıktı. Zarfı çabucak açarak ilk satırda yazan parolayı okudu.

"Tebrikler Bay Gregory. Zekânız karşısında saygıyla eğiliyor ve Perez'in duymak istediği parolayı söylüyorum. Parola: Oyun hâlâ devam ediyor."

Geri kalan satırları da okumak üzereydi ki kapının tıklatıldığını duydu. Saat tam 13.30'du ve gelen Perez'di.

"Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı efendim?"

"Oyun hâlâ devam ediyor Perez."

"Anlaşılan akşama da buradayız efendim. Bruno'ya söyleyeyim akşam yemeği için bir şeyler alsın."

"Nasıl istersen Perez."

Perez'in odadan çıkmasının ardından derin bir nefes alan Gregory, mektubun geri kalan kısmını rahatlamış bir halde okumaya devam etti.

"Bugünlük yapmanız gerekenler bu kadardı doktor. Bundan sonra bilmecelerle yormayacağım sizi. Gerçek bir zekâ timsali olduğunuzu ispatladınız. Artık beyninizi çatlatmanıza gerek yok. Yarın ve daha sonraki gün yapacaklarınız gayet basit: Zamanı geldiğinde Perez'in size vereceği zarflarda yazan yere gitmek ve denileni yerine getirmek. En çok dikkat etmeniz gereken şey, bu vazifenizde saniyelerin bile önemli olduğu gerçeği...

Sadece tam olarak size söylenen saatte, olmanız gereken yerde olun ve işinizi yapın yeter. Ancak baştan uyarmam gerekiyor ki birazcık kalbiniz çarpacak, birazcık heyecanlanacaksınız ve adrenaliniz yükselecek. Ama oyunda kalmak istiyorsanız duygularınıza yenilmeyin ve gerekeni yapın!

Bugün yeteri kadar dinlenmenizi tavsiye ediyorum Bay Gregory! Yarın yorucu bir gün olacak sizin için. Yarına kadar odanızda oturun ve en sevdiğiniz şeyi yapın: Bol bol düşünün!"

Düşünmek için önünde koca bir gün vardı Gregory'nin. Üst kattaki odasının kilitli penceresinden görülen muhteşem manzarayı seyretti bir süre. Amasra'nın Kaleiçi Mahallesi'ndeki huzur dolu sokaklardan birindeydi bulunduğu ev. Karşılıklı iki küçük dağ arasında uzanan masmavi deniz, neredeyse ayaklarının dibine kadar ulaşıyordu. Sağ tarafında görülen tepe, yamaçlarından itibaren, irili ufaklı evlerle doldurulmuştu. Tepenin üst kısımları da inşaat halindeki binaların yapılmasıyla tamamen dolacak gibi görünüyordu. Kafasını sola doğru çeviren Gregory'nin bakışları aradaki denizi takip ederek, diğer dağın üzerinde sabitlendi. Sağdakine göre daha dik ve keskin falezlerden oluşan; defne, şimşir, ıhlamur, kestane ve çam ormanlarıyla kaplı bu tepe, insanoğlunun acımasız yıkımına karşı kendini koruyabilmiş, bakir bir güzelliğe sahipti. Bakışlarını biraz daha aşağı kaydırdı ve altındaki yamaçtan denizin kıyılarına kadar uzanan evlerin pembe çatılarını gördü. Ağaçların arasındaki, birbirine bitişik pansiyonların balkonlarında oturmuş keyif süren insanları izledi dakikalarca. Bir süre sonra önünde dikildiği pencereden uzaklaşarak, geniş salonun yan tarafındaki pencereye ilerledi. Sonu Kemere Köprüsü'ne çıkan dar sokağın bir kısmını görebiliyordu baktığı açıdan. Sokağın karşı kaldırımında sıralanmış

ağaçların yapraklarının arasından geçen güneş ışıkları, ağaçları huzur dolu bir neşeye boğuyordu. Sokakta yürüyen insan sayısı fazla değildi. Tek tük göze çarpan özgür insanların yürüdüğü küçük sokak, sessiz bir sakinlikle, boylu boyunca uzanıyordu ikindi güneşinin altında.

Vincent, kendisini neden Türkiye'ye getirmişti acaba? Yıllar önce yaşadığı o büyülü masallar ülkesine tekrar gelmiş olmak Gregory'i memnun etmişti aslında. Yedi sene kaldığı Trabzon Akçaabat'la aynı hat üzerinde olduğunu biliyordu Bartın'ın. O yüzden, Akçaabat'ın kendisine hissettirdiği duygular canlanıyordu kalbinin derinliklerinde. Türkiye, hayatının en önemli dönüm noktalarının şahidi olmuştu. Hatırlıyordu Gregory. Bu ülke, kendisine ilk aşkını tanıma fırsatını sunmuştu. Adını unuttuğu sevgilisi; Türkiye'nin renkli, maceralı ve aynı zamanda romantik havasıyla beslenmişti. Kendisi de o kadından çok şey almıştı. Hepsini hissediyordu. Yaşama sevinci, hayata yeniden doğuş, mutluluk, çılgınca eğlenmek... Kalbinden geçen, geçmişe ait bütün duygular Türkiye'de, o harika kadının ülkesinde kesişiyordu. Keder, hüzün ve acıyı da hatırlıyordu yaşlı doktor. Aynı kadın, aynı ülke ama bu defa acı ve ıstırabın çürüttüğü bir kalp... Gözleri tekrar yaşla dolduğunda artık unuttuğu ve bir daha hatırlayamayacağı bu kadın için son kez ağladı Gregory. Artık kalbiyle düşünüp, kalbinde kalanlarla hatırlayacaktı adını, yüzünü, sesini unuttuğu o kadını.

Küçük bisikletleriyle sokaktan geçen çocukların neşeli sesleri, kapalı pencerelerden geçip doktora kadar ulaştı. İnsanları seyretmek, onları incelemek her zaman hoşuna gitmişti doktorun. Hangi insanın, hangi durumda ne yapabileceğini önceden kestirmek ve çoğunda doğru tahminlerde bulunmak kendi kendine oynadığı küçük oyunlardan biriydi. Mesleği gereği bunu profesyonel anlamda yaptığı mesai saatlerinin dışında, yolda gördüğü herhangi biri için yapmak daha keyifli geliyordu. Bisikletli çocuklardan önde gideni hızlanmış, arkadakilere, "Siz de amma ağırsınız, çabuk olsanıza," diye sitem etmeye başlamıştı.

En arkadaki kibar kıyafetli minik kız somurtarak pedallarına asıldı. Gregory, bu minik kızın, mızıkçılık yapacağını, biraz sonra öndeki hızlı çocuğa çatacağını düşündü. Küçük oyununu oynamayalı epey olmuştu ve ne kadar özlediğini fark etti doktor. Önde giden çocuk arayı epey açmıştı ki arkada kalan kızın sesiyle frene bastı.

"Yeter artık, ben oynamıyorum. Her seferinde böyle yapıyorsun, yalnız bırakıyorsun beni!"

"Hadi ama Sinem, bu kadar yavaş gidersen yalnız kalırsın tabii."

"Öff, dur biraz o zaman. Yanınıza gelene kadar bekleyin."

En öndeki çocuk ve diğerleri, Sinem'in yanlarına gelmesini beklediler sıkıntıyla. Sonra neşe içinde, pedallarını çevirerek gözden kayboldular.

Çocukların neşesi, gencecik yaşta ünlü bir doktor olarak ülkesine dönüş yaptığı günleri anımsattı Gregory'e. Fransa'dan New York'a döndüğünde muzaffer bir komutan gibi karşılanmış, gazete ve televizyonlarda aylarca boy göstermişti. Sonra unutulmuştu. Hayır, sonra yeni bir çalışmaya gömülmüştü. Yıllar sonra geliştirdiği, yan etkisi olmayan ilaçları keşfettiği çalışmaya... Tekrar sahneye çıkacak ve "İşte buradayım, yıllardır sizin için çalışıp yoruldum, gözlerden uzak kaldım ama artık başardım, işte yan etkisi en aza indirilmiş yeni nesil psikosomatik ve antidepresan ilaçlarım!" diyecekti. Diyemedi... Neden diyememişti? Hatırlamak için kendisine birkaç saniye tanıdı. Önce bulanık görünen hatıralar netleşmeye, daha iyi görünmeye başladı. Bir gariplik vardı bu işte. Unutulmaya yüz tutmuş bir anı daha çıkmıştı karşısına Gregory'nin. Unutmamıştı ama bulanık bir suyun zamanla durulmasını beklediği gibi, bekledikten sonra hatırlayabilmişti. Düşünmeye devam etti. Evet, çalışmalarını açıklayamamıştı çünkü başka bir bilim adamı, kendisininkiyle aynı raporu daha önce sunarak erken davranmıştı. Bastırılmış garip bir duygu hissetti bir anda Gregory. Rus profesöre kızamıyor, ona karşı düşmanlık besleyemiyordu. Ama içinde

bir canavar, o sahtekâr profesörü gördüğü yerde üzerine saldırmak için bekliyor gibiydi.

"Adam ölmeden önce raporun gerçekten de kendisine ait olmadığını bana itiraf ettiği için olsa gerek," diye düşündü Gregory. O raporun nasıl olup da Rus bir profesörün eline geçtiğini çok düşünmüş ve cevabı bulmuştu.

Cevap?

Cevap gelmiyordu. Bir türlü su yüzüne çıkamıyordu derinlerde bekleyen cevap. Garip bir bulanıklık daha yaşıyordu hafızasında. Suyun durulmasını bekledi, netleşmesini... Su durulsaydı, o raporu kendisinden çalıp, Rus profesöre kimin verdiğini görecekti. Bulanıklık gitmiyordu. Biraz daha bekledi. Hayır! Su bir türlü durulmuyordu. Gregory bir şey daha unuttuğunu fark etti. Bir daha asla hatırlayamayacağı bir başka anı... Ne raporunun çalındığını ne de çalan kişiyi hatırlamadı zeki doktor ve çabalarının hiçbir fayda vermeyeceğini bilerek hafızasını daha fazla zorlamaktan vazgeçti.

Vincent bunu biliyor olabilir miydi peki? Hayatının bu dönemine ait boşluğu biliyor muydu Vincent? Bay Wesley'le bu konuda konuşup konuşmadığını düşündü. Hatırladığı kadarıyla (tabii doğru hatırlıyorsa) Bay Wesley'le bu konuyu paylaşmamıştı. Artık emin olamıyordu hafızasından. Belki de adama anlatırken Vincent yine bir şekilde duymuş ve bu acı hatırayı da silmişti Gregory'nin kafasından.

Hemen çocukluk yıllarından bu yaşına kadarki hayatını gözden geçirdi Gregory. Unuttuğu başka bir olay daha olup olmadığını, DAGO'nun başka hangi hücrelerini yok ettiğini bilmek istiyordu. Vincent, kendisine bir şekilde iyilik ediyordu sanki. Doktorun acılarını silmek istiyor, güvendiği dostunu acı hatıraların eziyetinden korumak istiyor gibiydi.

"Ama ben niye Türkiye'de bir kasabaya getirildim hâlâ anlamıyorum!"

Unuttuğu başka bir olay yoktu, tekrar tekrar taradığı hafızasında her yaşadığı an, her dakika tertemiz ve pürüzsüz olarak

canlanıyordu gözlerinin önünde. Şu durumda Vincent kendisine mucizevî DAGO'yu sadece üç olayı unutturmak için enjekte etmişti.

İlk aşkını hatırlamıyordu. Fransa dönüşünde yaptığı çalışmaların nasıl olup da Rus profesörün eline geçtiğini hatırlamıyordu. Buraya, Amasra'daki bu eve nasıl geldiğini hatırlamıyordu ama içinden bir ses bu oyunun sonunda tüm cevapları alacağını söylüyordu.

Elindeki siyah zarfla birlikte odanın kapısını tıklatarak içeri giren Perez, zarfı Gregory'e uzattı ve geldiği gibi sessizce çıktı odadan. Zarfı açarak sabah yerine getirmesi gereken görevleri okuyan Gregory, yarın bu saatlerde Türkiye'de olmayacağını öğrendi. Uçak biletleri ve bir çeşit elektronik anahtar da zarfın içine konulmuştu. Okuduğu kadarıyla üç farklı adrese gidecekti doktor. Önce Perez'in kendisine vereceği takma sakal ve bıyıkları takarak, gözünde iri camlı siyah güneş gözlüğü ve kafasında bir şapkayla, sabah saat tam olarak 06.45'te, 200 metre ötedeki Timur Otel, 17 numaralı odada olması gerekiyordu. Görevlerini yapıp, ardından Leonard Clayton isimli sahte kimliğiyle California'ya uçacak ve Moon And Lights Oteli'ne gidecekti. Orada da okuduğu talimatları uygulayacak ve son olarak New York'a uçarak, 86 numaralı karayolundaki Sanzei Malikânesi'ne ulaşacaktı. Cevapları almayı istiyorsa bu söylenenleri yapması gerekiyordu Gregory'nin.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Bir balık gibi ağda delik aramalısın."

Sisam Atasözü

2 HAZİRAN 2007-BARTIN / DENİZATI LOKANTASI - 12.30

Dün oturduğu masada, dün yediği yemeklerin aynısını getirecek olan Yücel'i bekliyordu. Karşı çaprazındaki gözcü de, aynen dün sabah olduğu gibi, bir yandan önündeki yiyeceklerle ilgileniyor bir yandan da Betül Özden olarak tanıdığı Eylül'ü gözlüyordu. Ancak Eylül dünkünden çok daha perişan bir haldeydi. Uykusuz gözlerinin altındaki mor halkalar iyice belirginleşmiş, gece yaşadığı korku dolu saatlerin izleri sapsarı yüzüne yansımıştı. Annesinin kendisini çağıran sesi kulaklarından bir türlü gitmiyordu.

"Bana yardım edebileceğini söylediler Eylül!"

Betül Özden'e çiğ denilebilecek bifteğini ve şarabını getiren Yücel, kadının bu halini gördüğünde yüreği burkulmuş, onu bu durumdan kurtaramadığı için kendisine defalarca küfretmişti. Tabakları masaya koyarken gözcünün dik bakışlarını üzerinde hissetti.

"Allahım, bu kadına neler yapıyorlar böyle?"

Saçı başı dağılmış, yüzü sapsarı olmuş, ürkek bakışlarla gözcüyü ve etrafını izleyen zavallı kadını yalnız bırakıp mutfak kısmına geçen garson, bir gecede gözle görülür bir değişikliğe uğrayan Eylül'ü izlemeye koyuldu gizlice. Dün kendisiyle konuşan kadın bugün merhaba bile dememiş, ağzını dahi açmamıştı. Büyük bir zorlukla tabağındaki biftekleri yemeye

çalışan Eylül, mide bulantısını ve çaprazındaki masada oturan şu suratsız adamı hiç umursamıyordu aslında. Aklında sadece bu oyundan sağ salim çıkabilmek vardı. Tehlikeli bir girdabın içinde sürüklendiğini biliyordu ve eğer durumunu iyi kalpli birilerine gizlice söylemeyi başaramazsa yok olup gideceğinden korkuyordu. Bunun için gözüne kestirdiği kişi Yücel'di. Kendisini acıyan bakışlarla karşılamış bu gencin, samimi olduğuna inanmıştı. Kendisine yardım edebilecek tek kişi oydu.

Biftekler boğazından çok daha zor geçiyordu düne göre. Şarap, etlerdeki kan tadını bastırmaya yetmiyor, ağzına tıktığı diğer aperatifler de kâr etmiyordu. Tabağının yarısına yakın kısmını bitiren Eylül şarabından koca bir yudum daha aldı. Sararmış yüzü kirli bir yeşile dönmüştü ve suratındaki ekşime hiç iyi olmadığını gösteriyordu. Gözcünün kendisine baktığı bir anda abartıyla öğürmeye başladı genç kadın. Yücel, kadının halini görünce bulunduğu köşeden fırlayıp yanına gitmeyi istedi ama diğer masadaki gözcü kendisinden önce davranıp ayağa kalkmıştı bile. Yücel, yerinden ayrılmadan olanları izlemeye devam etti. Kadının yanına sakin hareketlerle yaklaşan gözcü, iyi olup olmadığını sordu Eylül'e.

"Bilmiyorum, ama galiba kusmak üzereyim."

"Lavaboya gidelim o halde. Sizi kapının önünde bekliyor olacağım. Yalnız işiniz bittiğinde geri dönüp tabağınızda kalanları da yemek zorundasınız. Biliyorsunuz değil mi?"

Adam cümlesini daha tamamlayamadan elinin üzerine ve ceketinin kenarına değen ılık ve kaygan balçıkla irkildi. Eylül, daha fazla tutamadığı midesindeki kanlı etleri ve daha bir sürü sıvıyı olduğu yerde çıkarmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Çok sert ve yüksek bir ses tonuyla söylediği bu lafın üzerine lokantadaki diğer müşteriler tiksinerek onlara baktılar. Masada oturmuş halde duran ve ağzından kırmızı, yeşil sıvılar damlayan beti benzi atmış bir kadın ve yanında, ayakta dikilen elini silkeleyip, ceketini çıkarmaya çalışırken bir yandan da kadına

bağıran sert bir adam... Gözcü, sesini fazla yükselttiğini fark edince bu defa alçak bir ses tonuyla yineledi sorusunu.

"Sana diyorum, niye elime kustun?"

"Benim lavaboya gitmem lazım acilen, özür dilerim ama bu defa daha kötü geliyor," diyerek midesini tutan Eylül, adama mümkün olduğu kadar yakın durmaya çalışıyordu.

Ceketini çıkarmayı başaran adam, Eylül'den birkaç adım geri çekilerek kadının önerisini kabul etti. Elini de masadan aldığı bir peçeteyle siliyordu. Önde Eylül ve arkasında adam, yayılan ekşi ve ağır kokudan uzaklaşarak lavaboya doğru ilerlediler. Kadınlar ve erkekler tuvaleti yan yanaydı. Eylül bir kapıdan girerken adam da diğer kapıdan içeri girdi. En azından böylece Yücel'e ileteceği not için daha çok zaman kazanmış olduğunu düşündü kadın. Zaten midesi bulanıyordu ve bu durumda kusmak değil kusmamak için zorlaması gerekirdi kendisini. Şu ana kadar planı gayet başarılı ilerliyordu. Tuvalete girdi ve elbisesinin astarına sakladığı kalemi çıkardı hızlı hareketlerle. Bir yandan da musluğu açarak seslerin duyulmasını önlemiş oldu. Önce ellerini, yüzünü ve ağzını güzelce yıkayarak kendisine geldi. Sonra rulo halindeki tuvalet kâğıdından bir parça kopartarak yazmaya başladı.

"Yücel, benim gerçek adım Eylül Belen! Senin düştüğünden daha zor bir durumdayım. Kaçırıldım ve sonumun ne olacağını bilmiyorum. Bana da sana yaptıkları gibi ciddi tehditler savuruyorlar. İşin ucunda ailem ve annemin sağlığı var ve bu yüzden kaçmaya çalışmıyorum ellerinden."

"Betül Hanım? Biraz acele edin lütfen, bekliyorum sizi."

Sert bakışlı gözcünün sesiydi bu.

"Çıkıyorum, az kaldı."

Daha hızlı olmalıydı.

"Ama korkmaya başladım Yücel. Bir daha ailemi göremeyeceğimden korkuyorum. Daha ne kadar burada olurum bilmiyorum ama senden iki şey isteyeceğim."

"Betül Hanım, son iki dakikanız. İki dakika içinde çıkmazsanız ben içeri girerim."

Anlaşılan bu adamın şakası yoktu. Acaba onu neyle tehdit ediyorlardı ki böyle lüks bir lokantada, kadınlar tuvaletine zorla girebilecek kadar cesur davranıyordu.

"İki dakika sonra yanınızdayım merak etmeyin."

"Birincisi: Bana bugün, buradan çıkmadan bir cep telefonu vermelisin. İkincisi: Ben o telefonu kullanamayacak duruma düşmüş olabilirim. Ters giden bir şeyler olduğunu düşündüğün an polisi ara ve durumumu bildir. Lütfen Yücel, beni hayal kırıklığına uğratma! Şu anda Ulukaya Köyü'ndeki bir dağ evinde tutuluyorum. Aslında yaşadığım ev, buradan yüzlerce kilometre uzakta Trabzon'da. Bir kocam ve çok sevdiğim çocuklarım var Yücel. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma!"

Eylül, belki işe yarar diye düşünüp, son satırlara Trabzon'daki evinin adresini de yazdıktan sonra peçeteyi katladı ve ayakkabısının içine yerleştirdi. Tuvalet kâğıtlarının konulduğu minik çöp sepetine de üstünü başını temizlediği, ağzını, yüzünü sildiği kirli peçeteleri bıraktı. Sepet oldukça kirli ve dolu görünüyordu. Kapıyı açıp çıktığında gözcüyü ayakta dikilmiş halde kendisini beklerken buldu. Gözcüyle arkalı önlü masalarına doğru ilerlerlerken mutfağın ağzından kendilerine bakmakta olan Yücel'e seslendi. Bu beklenmedik hareket gözcüyü tedirgin etmişti. Koşarak yanlarına gelen Yücel'le kibarca ve ısrarlı bir tavır takınarak konuştu.

"Garson Bey, verdiğim sıkıntı için özür dilerim."

"Önemli değil Hanımefendi."

"Eee, şey..."

Tedirginliğini belli ederek gözcüye baktı. Yücel ise nasıl yardımcı olabileceğini düşünüyordu.

"Buyurun Hanımefendi?"

"Tuvaletteki çöp sepeti benim yüzümden oldukça kirlendi ve doldu. Değiştirseniz iyi olur."

"Siz merak etmeyin efendim. Hemen hallederiz."

"Ama çabuk olun lütfen, içeri giren müşterilerinize daha fazla mahcup olmak istemiyorum."

"Anladım Hanımefendi, hemen ilgileniriz."

Bir kez daha gözcüye baktıktan sonra ısrarla tekrar etti.

"Lütfen ihmal etmeyin."

"Hemen gidiyorum," diyerek aceleyle tuvalete yönelen Yücel, gözcünün sesiyle yerine çakılıverdi.

"Dur biraz delikanlı. Benim tuvalette küçük bir işim var."

"Ama ben bayanlar tuvaletine gidiyorum zaten efendim."

"Benim işim de orada zaten. Burada bekle!"

Yücel'e verdiği emirden sonra hızla bayanlar tuvaletine doğru ilerleyen gözcü, tam da Eylül'ün istediği gibi davranmıştı. Adamın tuvalete girmesiyle Eylül'ün ayakkabısından çıkardığı peçeteyi garsona vermesi bir oldu. Fısıldayarak ekledi:

"Tuvalette bir şey yok Yücel. Onu uzaklaştırmak için söyledim bunu. Peçetede yazılanları lütfen yap. Senden başka güvenebileceğim kimse yok."

Peçeteyi çabucak Yücel'in eline tutuşturduktan sonra masasına geçen Eylül, hemen ardından tuvaletten çıkan gözcünün öfkeli suratına güldü içinden. Adam da zavallı kadını izlemek üzere yerine kurulmuştu. Tabağındaki kalan etlere tiksinerek bakan Eylül, Yücel'e zaman kazandırmak için ağırdan alıyordu. Önce etleri çok küçük parçalara ayırdı. Tek tek her parçanın üzerine tuz ve karabiber döktü. Bunları çatalıyla karıştırdı. Mecburen yerine getirmek zorunda olduğu bu yemek seremonisini mümkün olduğunca uzatmak istiyordu. Göz ucuyla Yücel'e baktı. Tedirgin çocuk, mutfak kapısında dikilmiş öylece kendisini izliyordu.

"Kahretsin, yoksa bu da mı onlardan biri? Niye hâlâ orada dikiliyor bu çocuk? Niye bana telefon bulmaya çalışmıyor?"

Ağır ağır yediği lokmalar giderek azalıyordu ve garson ısrarla kapıda beklemeye devam ediyordu. Gözcünün sert bakışları arasında yapabileceği bir şey yoktu kadının. Eğer Yücel de onlardan biriyse kaderine razı olup olacakları seyredecekti.

Kendisine bazlama getiren Dursun adlı ihtiyardan sonra kimseye güvenmemesi gerektiğini anlamıştı ama başka çaresi de yoktu. Yücel ona samimi ve güvenilir görünmüştü. Bir de kuaför Mualla...

"Keşke Mualla'dan isteseydim cep telefonunu."

Ama Yücel onlardan biri olsaydı şimdiye kadar çoktan bu kural dışı hareketinin sonuçlarını yaşıyor olurdu. Demek ki Yücel bir şey bekliyordu. En azından öyle olması için dua etti Eylül. Son lokmalarını ağzına atarken Yücel, mutfağın içinden kendisine seslenen birinin yanına gitti ve gözden kayboldu. Geri geldiğinde sadece beş veya on saniye geçmişti. Tabakların boşaldığını gören gözcü, masasından kalktı, kadının masasına geldi ve Yücel'e el ederek hesapları istedi. Eylül'ün hesabını da gözcü ödeyecekti. Vakit kaybetmeden hesabı getiren Yücel masanın iki adım gerisinde beklerken, yüzünden şıpır şıpr akan terlere rağmen titrek bir sesle konuştu.

"Tuvaleti tertemiz yaptık efendim, artık endişe etmenize gerek yok."

"Teşekkürler."

"Bir şey mi demeye çalışıyor bu çocuk?"

"Betül Hanım, hazırsanız çıkalım."

Hesabı ödeyen gözcü artık gitme vaktinin geldiğini söylüyor ve kadını bir an olsun boş bırakmamaya çalışıyordu. Eylül, yüzünü ekşiterek midesini tuttu. Aklına başka bir numara gelmemişti. Kesik kesik öğürtülerin ardından koşturarak tuvalete yöneldi. Tabii gözcü de ardından... Tuvalete girip, kapısını sertçe kapadıktan sonra çöpün içine baktı. Tek bir pis peçete bile olmayan sepetin içinde minik, metalik renkli bir telefon kendisini bekliyordu.

"Teşekkürle Yücel, çok teşekkürler."

Telefonu aceleyle bluzunun içine koydu. Kapıdaki adamı daha fazla işkillendirmek istemiyordu. Bu defa işini çok çabuk

halledip kısa sürede çıkmıştı tuvaletten. Adam şüpheci bakışlarla neler döndüğünü anlamak için kadını süzse de artık çok geç kalmıştı.

"Hazırım Beyefendi, artık çıkabiliriz."

Talimata göre sırada Mualla'nın yanına gitmek vardı. Saçlarını kısacık kestirip siyaha boyatacaktı. Bu talimatları neye göre verdiklerini anlamaya imkân yoktu.

Lokantanın önüne çıktıklarında kuaföre doğru yönelen Eylül, gözcünün uyarısıyla yürümeyi bıraktı. Adam kapının biraz ötesindeki arabayla bırakacaktı Eylül'ü. Gözcüyle beraber arabaya bindiler ve iki dakika sonra varacakları kuaföre doğru hareket ettiler. Anlaşılan adamı fazla şüphelendirmişti bugün. Daha fazla dikkat çekecek bir şey yapmamaya karar verdiği an ensesinden aşağı dökülen buz gibi bir düşünceyle irkildi.

"Telefon! Bluzumdaki telefon çalarsa her şey sona erer! Çalma, lütfen çalma!"

Aceleyle bluzundan içeri atıverdiği telefona bakmamıştı bile. Sessize almayı aklına getirememişti o telaştan ve şimdi bu akılsızlığının cezasını soğuk terler dökerek ödüyordu. Kuaför dükkânına varana kadar bildiği tüm duaları sıraladı Eylül. Araba, dükkânın önünde durup da kendini dışarı attığında neredeyse sevinçten hoplayacaktı. Adam karşı kaldırımdaki kafeye yönelirken Eylül de Mualla'nın dükkânından içeri girdi.

"Allahım çok şükür, çalmadı!"

İçerisi bomboştu ve mis gibi kokular içinde kendisini tek bekleyen Mualla'ydı. Telefonu bluzunun içinden çıkarmalı ve kolundaki küçük çantaya koymalıydı. Tabii sesini iyice kıstıktan sonra...

"Hoş geldin güzelim, bu ne hal böyle? Gece hortlaklarla güreş falan mı yaptın sen?"

"Bu imalı bir söz mü yoksa Mualla'nın espri tarzı mı?"

"Öyle de diyebilirim Mualla."

"Gel sana bir yorgunluk masajı yapayım istersen. Boyundan tüm vücuda yayılan enerji ateşi..."

"Nasıl, anlamadım?"

"Masajın adı bu. Enerji ateşi. Müşterilerimi böyle alıştırdım senin anlayacağın. Yoksa bildiğin, boynu mıncıklayarak yapılan bir masaj."

Neşeli bir kahkahanın peşinden Eylül'e oturmasını işaret etti.

"İstersen sana daha temiz ve kuru birkaç parça giysi vereyim. Üstün başın berbat görünüyor. Ne oldu böyle?"

"Fena fikir değil aslında. Midemi üşütmüşüm herhalde, gece hiç uyuyamadım. Lokantada da maalesef kustum. Giyinmek için tuvaletini kullanabilir miyim Mualla?"

"Tabii ne demek. Buranın geceleri serin olur, dikkat etmelisin."

"Bunu şimdi söylediğin için sağ ol, gece boyunca rüzgâr esti evimde."

Çekmeceden her zaman elinin altında hazır bulundurduğu bir kot ve bir tişört verdi Eylül'e. Üzerine de gece üşümemesi için bir mont ayarladı.

"Tuvalet tam şu karşıdaki kapı Betülcüm."

"Çok teşekkür ederim," diyerek girdi küçük ve tertemiz tuvalete. Hemen bluzundan çıkardığı telefonu alıp kontrol etti. Yücel'in sessiz moda ayarladığı telefonda iki mesaj uyarısı görünüyordu.

"GSM operatörleri arasında bizi tercih ettiğiniz için teşekkürler."

"Hattınız en kısa sürede kullanıma açılacaktır."

Anlaşılan Yücel kendisine yeni bir hat ve telefon almıştı. Kullanıma henüz açık olmayan telefonunu çantasına koydu. Mualla'nın kendisine bu kadar serbestlik tanıması onun sıradan, oyunla falan ilgisi olmayan, tamamen masum bir genç kadın olduğunu göstermiyor muydu? Lavaboda yüzünü buz gibi suyla yıkadı, kadının verdiği temiz kıyafetleri giydi ve neşeli bir halde döndü Mualla'nın yanına.

"Evet, şimdi daha iyiyim. Hem de çok daha iyiyim. Senin yanına gelmek beni iyi ediyor galiba sevgili kuaförüm."

Gerçekten de hayat dolu bir kadındı Mualla. Yaşadığı büyük acılara rağmen karşısındakilere neşe dağıtan, keyiflerine keyif katan, canlı bir kadın... Mutsuzluğu hak etmeyen insanlardan biriydi o da. Zavallı kadın, karnındaki altı aylık bebeğini aldırmış, sevgilisi tarafından terk edilip bir kenara atılıvermişti. Demek hepsini yaşamıştı gerçekten... Zavallı Mualla... Sevecenlikle karşısındaki neşeli kadına bakan Eylül, Mualla'nın gerçek olduğunu anladığı an yıllardır görmediği bir dostunu görmüş gibi sevinmişti. Bu oyundaki tek gerçek belki de Mualla'nın ta kendisiydi. Bir de Yücel... Yardımsever Yücel... Bugün güzel bir gündü. Dünkü kâbus gibi gecenin ardından yaşanabilecek en güzel günlerden biriydi.

"Ayy, beni bu kadar övme sevgili psikoloğum. Başını şişirmeye başladığımda da böyle diyebilecek misin acaba? Ne kadar sulugöz ve mızmız bir kadın olduğumu daha anlamadın herhalde..."

Bekleme sandalyelerinde karşılıklı oturmuş şeftali sularını içerlerken neşeli kadın tekrar konuştu.

"Bugün ağlamayacağıma söz verdim Betülcüm. Bugün pişmanlıklardan ve kederlerden bahsetmeyelim. Ne dersin?"

"Kesinlikle olmaz, ancak ağlayıp gözlerin şişerse benden daha çirkin olursun. Şu halime bak, gerçekten de hortlak görmüş gibiyim. Bir de sana bak; alımlı, güzel, uzun saçlı bir fıstık! Seni ağlatmaktan başka çarem yok Mualla!"

Günlerdir ilk kez espri yaptığını ve içtenlikle gülümsediğini fark etti Eylül.

"Hayır çirkin psikolog! Bu kasabanın en güzel kadını benim, sen git nereden geldiysen orada boyunu göster. Hem ben ağlayıp çirkinleşeceğime, seni güzelleştirmeyi tercih ederim. Hatırlarsan ben kuaförüm güzelim."

"Bence de iyi fikir Bayan Ukala Kuaför. Bugün bir değişiklik yapıp saçlarımı kısaltmak istiyorum."

"Bak sen, eve döndüğünde kocan kızmasın sonra."

"Üstelik bir de simsiyah olsunlar istiyorum."

"Senin eve dönmeye niyetin yok galiba. Bu kadar değişiklik yaptığına göre..."

Gülüşmelerin ardından aynanın karşısındaki kuaför koltuğuna geçtiler. Elleriyle Eylül'ün uzun saçlarını yukarı doğru çekip bırakan Mualla, nasıl bir model keseceğini tasarlıyordu kafasında. Diğer elini çenesine koyarak öylece düşündü bir süre. Eylül'ün yanına geçti, geriye doğru bir iki adım attı. Profilden seyretti bir süre de koltukta oturan yorgun kadını. Sonra diğer profilden baktı dakikalarca kadının saçlarına.

"Buldum Betülcüm! Harika olacaksın," dedi neşeyle ve makası tarağı eline alarak şakırdamaya başladı. Dakikalar sonra kesilip yerlere dökülen saçlar o kadar çoğaldı ki, Mualla kesime ara verip yeri süpürmekle uğraştı bir süre. Tekrar işinin başına döndüğünde Eylül'ün dalgın dalgın oturduğunu gördü.

"İyi misin, çok uzaklara dalmış gibisin."

"Ha, evet evet iyiyim Mualla. Sadece... Neyse boş ver, sadece yorgunum o kadar."

Saçları ustalıkla kesmeye devam ederken makasın şakırtıları kuş cıvıltıları gibi her yanı kaplıyordu.

"Evdekileri özledin, değil mi? Üzülmeyeyim diye aileni özlediğini söylemiyor, onlardan bahsetmiyorsun bana, değil mi?"

Bu soruya sessiz bir cevapla karşılık vermeyi tercih etti Eylül. Haklıydı Mualla. Kısa süre önce terk edilmiş ve bebeciğini kaybetmiş bir kadına, kocasından ve çocuklarından bahsederek acı çektiremezdi.

"Sen iyi bir kadınsın Betülcüm, hem de çok iyi bir kadın... Umarım çocukların ve kocan seni hayatın boyunca mutlu ederler. Çünkü bunu hak ediyorsun."

Bu içten dilek Eylül'ün kalbini ısıttı. Sıcacık bir ılıklık yayıldı kalbinden tüm bedenine.

"Sen de Mualla, sen de mutluluğu en az benim kadar hak ediyorsun, bunu bil."

Sonraki bir saat boyunca hemen hemen hiç konuşmadı iki kadın. Mualla, belki de kaybettiği hayallerinin burukluğunu

yaşadığı halde şaheserini tamamlamaya yoğunlaşmıştı. O kadar hızlı hareket ediyor, makası o kadar seri kullanıyordu ki iki veya üç kişi çalıştığını zannedebilirdi sesleri duyan birisi. Eylül ise gözlerini kapamış, kendini kuaförünün ellerine teslim etmiş, kocası ve çocuklarıyla yaşayacağı güzel günlerin hayalini kuruyordu. Emekli olacaklar, çocuklarını evlendirdikten sonra dünyayı dolaşacaklardı. Selim ile her hayal güzel geliyordu ona.

Onu tanıdığında henüz 22 yaşındaydı Eylül. Okuduğu reklamcılık bölümünü bitirmek üzereydi. Akçaabat'ta yaşayan halasının yanına hafta sonu tatilini geçirmeye gittiği günlerden birinde tanışmışlardı Selim'le. O zamanlar 26 yaşında olan Selim, Eylül'e masallardaki beyaz atlı prensler gibi görünmüştü. Trabzon'da yaşayan diğer erkeklere ve Eylül'ün üniversitedeki arkadaşlarına hiç benzemiyordu. Maceracı bir ruhu vardı genç adamın. Genç yaşına rağmen Türkiye'de gezmediği yer kalmamıştı neredeyse. Akçaabat'ta babasının av malzemeleri satan dükkânında çalışıyor, bir miktar para biriktirince de gösterişli motoruna atlayıp görülmedik diyarlara yelken açıyordu. Bu asi ruhlu yakışıklı adam, bir anda genç kızı kendisine âşık edivermiş, her hafta sonu motoruyla götürdüğü kır gezilerinden birinde evlenme teklif etmişti. Hiç düşünmeden teklifi kabul eden Eylül, bu adamla eğlenceli ve maceralı bir yaşam sürmeyi düşleyerek yeni bir hayata başlamıştı. İlk yıllar belki çok keyifli geçmişti ama sonraki seneler her ikisi için de zorlu sınavlara gebe olmuştu. Çocukların sorumluluğu, geçim sıkıntısı, hayat şartları, Selim'in annesinin ölümü keyiflerini söndürüvermişti. Zor zamanlardı ama hepsi geride kalmıştı. Babasının rahatsızlanmasından sonra dükkânın başına geçmiş ve işleri o yürütmeye başlamıştı. Bir süre önce iflas etmiş olsa da yine beraberdiler ve bu defa yanlarında iki tane de yumurcak vardı. Eylül hepsini ne kadar çok sevdiğini ve özlediğini düşündü.

"Nasıl olmuş güzelim?"

Mualla'nın neşeli sesiyle gözlerini açıp aynaya bakan Eylül bu kadının usta ellerine bir kez daha hayran oldu. Kısa bir modelin kendisine bu kadar yakışacağını asla tahmin etmezdi.

"Ellerine sağlık Mualla, harika olmuş gerçekten."

"Sen bir de siyaha boyadıktan sonra gör bakalım."

Çekmecelerin birinden aldığı tüple kadının saçlarını itinayla boyayan Mualla tüm işlemleri bitirip saçları yıkadıktan sonra ellerini göğsünde kavuşturarak yarattığı şahesere gururla baktı.

"Kocan seni böyle görse tanıyamaz, inan bana Betülcüm."

Önlerdeki kısacık kâküllerle, ensede biten içe doğru kıvrık, kısacık ve simsiyah saçlarla gerçekten de tamamen farklı bir kadın olmuştu Eylül.

Saatin epey ilerlemiş olduğunu gören siyah, kısa saçlı kadın, gitmek için izin istedi.

"Bak Mualla, sana evimin adresini ve telefon numaramı veriyorum, ne zaman istersen gelebilirsin. Kocam ve çocuklarımla tanışmış olursun."

"Teşekkürler Betülcüm, gidiyor gibi konuştun. Bir daha görüşemeyecek miyiz?"

"Her an gidebilirim, uğrayamazsam kendine iyi bak Muallacığım."

"Sen de Betül. Çocuklarını öp benim için..."

Kapıdan dışarı çıktığında, ardında bıraktığı neşeli kadının gözyaşlarını silmeye çalıştığını biliyordu. Çocuklardan bahsederken kirpiklerine kadar gelmiş gözyaşlarını... Bu oyundan Mualla'ya bahsetmeyi düşünmüştü içeride bir ara ama sonra vazgeçmişti. Yaşadığı hayat zaten pek dürüst davranmamıştı genç kuaföre, bir de bir gün önce psikoloğum diyen bir kadın, gözyaşlarını döktüğü ve güvendiği bir kadın, ertesi gün gelip de, "Bak Mualla, aslında ben psikolog değilim, adım da Betül değil, buraya talimat gereği geldim, bu oyunda ne derlerse yapmam lazım, annem, kocam ve çocuklarım için. Psikopatın biri böyle bir oyuna mecbur etti beni," dese ne değişirdi? Mualla'yı

hayal kırıklığına uğratmaktan ve yaşadığı dünyaya güvenini biraz daha azaltmaktan başka neye yarardı ki?

Karşı kaldırımdaki kafede bulunan gözcü, kadının kuaför dükkânından çıktığını ve kapının önünde beklediğini görünce hareketlendi. Karşıdan karşıya geçen sert bakışlı adam, Eylül'ü köşedeki taksiye bindirip ayrılmak üzereyken Eylül atıldı:

"Zarf vermiyor musunuz?"

"Hayır, bu akşam size vermem gereken bir zarf yok."

"Peki ne olacak şimdi?"

"Bilmiyorum Betül Hanım, sadece sizi taksiye bindirip evinize göndermem söylendi, o kadar. Ha, bir de 18.30'dan itibaren her 20 dakikada bir kameraya görünmeniz gerekiyor."

Otuz dakika sonra eve vardığında saat 18.15'i gösteriyordu. Hava kararmadan evde olduğu için memnundu. Ahşap verandadan geçerek hemen kapıyı açtı ve eve girdi. Tüm ışıkları yakarak gecenin karanlığına hazırlık yapmaya başladı. Belli ki dün kendisinin evde olmadığı saatlerde birileri eve girip üst kattaki kilitli odanın kapısını açmıştı. Bu evde kendini hiç güvende hissetmiyordu. Dün gece annesinin sesiyle dolu korkunç kâbustan sonra ev çok daha tekinsiz, çok daha ürkütücü görünüyordu gözüne. Oysa bütün o kâbusu sadece bir teyp kaydının yarattığını öğrenmişti. Ama yine de yaşadığı korku dolu saatler kadının eve karşı bir türlü ısınamamasına yeterdi. Evin tüm odalarını, banyo, tuvalet ve mutfağı kolaçan etti. Dünden beri bir değişiklik olup olmadığına baktı evde. Her şey bıraktığı gibi duruyordu. Hatta kilitli odada parçaladığı yatak ve yastıklar bile aynen dün geceki gibi, dağılmış halde bekliyorlardı. Anlaşılan bu defa eve giren kimse olmamıştı. Bu gece sorunsuz, korkusuz bir şekilde uyuyup dinlenmek istiyordu. Sabaha kadar evde kalacağı belliydi. Gerçi bu saatten sonra ne olacağına dair bir talimat almamıştı ama sabah nasılsa belli olacağını düşünüyordu. Sabah kendisini almaya gelen kişi aracılığıyla gelebilirdi talimat. Ya

da birkaç saat içinde birileri siyah zarflar getirebilirlerdi. Evin her köşesine tekrar tekrar baktı ama hiçbir yerde kendisini bekleyen yeni bir talimat bulamadı. Yapacak bir şey yoktu. Bütün kapı ve pencereleri kontrol ettikten sonra yatağa uzandı. Çantasını açarak Yücel'in verdiği telefonu aldı eline. Ekranda hattının kullanıma henüz açılmadığını gösteren bir ünlem işareti yanıp sönüyordu. Bu oyundan sağ salim çıkabilmesini sağlayacak bir garanti olarak görüyordu telefonu. İçinden Yücel'e tekrar tekrar teşekkürlerini yolladı. Aslında oyunu kuran yabancı, kendisini herhangi bir tanıdığına telefon açmaması konusunda uyarmıştı. Tüm telefonların dinlendiğini, eğer böyle bir hata yaparsa bunun anında tespit edilerek diskalifiye olacağını söylemişti ama zaten Eylül'ün niyeti beklemekti. Oyunun sonuna kadar beklemek ve annesini acılardan kurtarabilmek... Kocası, çocukları ve sağlığına kavuşmuş annesiyle mutlu bir hayat sürebilmek... Şimdilik kimseyi aramak gibi bir niyeti yoktu. Hem isteseydi Mualla'dan rica edip her yeri arayabilirdi ama kuralları çiğneyip oyunu bozmak istemiyordu. Buraya kadar gelmişti ve aslında ailesinden uzaklaştırılmak dışında kendisine hiçbir zarar verilmemişti. Yemek zorunda kaldığı çiğ etler, Sinan'ın hız tutkusu, Dursun Amca ve karısının yarı gerçek yarı oyun kendisiyle iletişime geçmeleri, annesinin teypten yükselen sesi, kısa kestirdiği saçlar... Oyunun temelinde yatan gerçek uğradığı psikolojik baskıydı ve annesi için buna değerdi. Garip ama zararsız talimat ve olaylarla ilerliyordu oyun. Eğer yabancı, kendisine zarar vermek isteseydi bu saate kadar çoktan bir şeyler yapardı. Şayet ciddi bir tehlikeyle karşılaştığını fark ederse kullanacaktı telefonu. Zaten Yücel'e de anlatmıştı olanları. Hiçbir şey olmasa bile elindeki telefondan yayılan sinyaller sayesinde, yeri kolayca tespit edilir, polis ve Selim, yanına gelip kurtarırlardı onu. Yaşamı tehlikeye girene kadar kullanmayacaktı bu hayat sigortasını. Bekleyecekti... Tüm ümitlerini sona erdirecek bir şeyler olana dek bekleyecekti. Hem ne olabilirdi ki?

Göz kapakları yavaş yavaş kapanıyor, vücudu her geçen saniye biraz daha ağırlaşan tatlı bir uyuşukluğa esir düşüyordu. Sabaha kadar hiçbir şey düşünmeden deliksiz bir uyku çekebilse o kadar iyi olacaktı ki. Vücudu uyumak, dinlenmek ve keyif yapmak istiyordu. Hem de hiçbir şey düşünmeden... Düşünmeye bile mecali kalmamış olan Eylül, deliksiz bir uyku hayaliyle uzandığı yerde sızdı. Telefonun ekranındaki ünlem işareti yanıp sönmeye devam ediyordu.

Duyduğu birtakım tıkırtıların sesiyle uyandığında saat 03.30'du. Yatağında doğrularak dikkat kesildi. Kalp atışlarının sesi, duyduğu tıkırtı ve gıcırtıları bastırmaya yetmiyordu. Nefesini tutarak yataktan aşağı süzüldü ve parmak uçlarında ilerlemeye başladı. Seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Odanın kapısına vardığında duyduğu seslere bazı fısıltıların da karıştığını fark etti. Kafasını kapının çerçevesinden yana doğru uzatarak neler olup bittiğine baktı usulca. Evin dış kapısının yanındaki pencereden hareket eden siluetler görünüyordu. Dışarıda, verandada bazı gölgeler oynaşıyordu. Ahşap zeminde yürüyen, yer yer çürümüş tahtaları gıcırdatan ve fısıldaşan gölgeler... Biraz sonra, cesaretine kendisi de şaşıracaktı. Odadan dışarı fırlaması, mutfaktan kaptığı irice bir çatalla verandaya açılan kapıya varması, kapıyı hışımla açıp elindeki çatalı sağa sola savururken avazı çıktığı kadar bağırması ve gölgelerin kaçışmalarını seyretmesi sadece saniyeler sürmüştü. Elinde çatalla, verandanın gıcırdayan tahtalarının üzerinde, soluk soluğa beklerken yaptığının farkına vardı ancak. Kim ya da ne oldukları anlaşılamayan gölgeler, evin önünde uzanıp giden dar ve karanlık patikadan koşturarak gözden kaybolmuşlardı. Soğuk dağ havası, uyku sıcağını üzerinden atamamış vücudunu titretti. Mualla'nın verdiği monta sıkı sıkıya sarınarak içeri girmek üzereyken verandanın merdivenlerine bırakılmış bir kutu gördü. Dokuz-on kalın kitabı alabilecek büyüklükte bir kutuydu. Temkinli adımlarla kutunun yanına yaklaştı ve eğilerek daha da yakından baktı. Ayağıyla hafifçe dokunduğu kutuda herhangi

bir tehlike sezilmiyordu. Soğuk rüzgâr, kısa saçlarının arasında dolaşıp ensesinden içeri girdiğinde dudaklarının titrediğini ve dişlerinin takırdadığını fark etti. Biraz daha bu ayazda kalırsa hasta olması işten bile değildi. En sonunda koliyi kucağına aldı ve koşturarak içeri girdi. Kapıyı ardından ayağıyla ittirerek kapattı ve odasına yöneldi. Yatağın üzerine bıraktığı koliyi elindeki çatalın da yardımıyla açmayı başardı. Bir fotoğraf, ucuna susturucu takılmış minik bir tabanca, bir uçak bileti ve iki siyah zarf duruyordu kutunun içinde.

Zarflardan birisinin üzerinde adı yazıyordu Eylül'ün. Bu, defalarca aldığı talimat zarflarından biriydi. Diğer zarf ise kapalıydı ve üzerinde hiçbir not yoktu.

Hayatında ilk kez bu kadar yakından gördüğü silah, 6.35 mm'lik, yarı otomatik Beretta 950'ydi. Küçük olması, ergonomisi ve çok rahat kullanımı yüzünden özellikle kadınların tercih ettiği bu tabancayı korkarak eline aldı ve şüphe dolu bakışlarla evirip çevirerek inceledi. Ucundaki susturucuyu seyrettiği polisiye filmlerden tanımıştı.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Her an patlayacağı korkusuyla yavaş ve nazikçe bıraktı tabancayı yatağın üzerine. Kolinin içinden çıkan uçak bileti, sahte ismi Betül Özden adınaydı ve altı saat sonra, saat 09.30'da Ankara'dan kalkacaktı. Uçağın varacağı yer ise New York olarak görünüyordu.

"Altı saat sonra bu uçakta mı olacağım?"

Kolinin içine elini daldırdı ve parlak, plastiğimsi, büyük boy fotoğraf kâğıdını kavradı parmakları. Çalıştığı gazeteden, mesai arkadaşı Feride'nin iki sene önce çekilmiş bir resmiydi bu. İrili ufaklı yatların, teknelerin bulunduğu Trabzon'daki küçük bir marinanın önünde, güneş gözlükleri, kot pantolonu ve mor renkli askılı bluzuyla gülerek poz veren Feride, hayatından çok memnun görünüyordu. Ancak fotoğrafın altındaki yazı, bu mutlu ve sıcak hatırayı gölgeleyecek kadar soğuk ve ürkütücüydü.

"Kaderim senin ellerinde Eylül! Lütfen beni kurtar!"

"Aman ya Rabbim, Feride! Neler oluyor!"

Feride'nin yalvaran notu, Eylül'ü fazlasıyla telaşlandırmıştı. Genç kızın mutluluğu şu anda belki de yerini büyük acılara ve korkulara bırakmıştı. Yalnız olmadığını biliyordu Eylül. İşte iğrenç yabancı bir başkasını daha kaçırmış, belki de ona akla hayale gelmeyecek işkenceler ediyorken bir yandan da kendisine gözdağı veriyordu. Feride neredeydi, ona ne yapılıyordu, bu nasıl bir oyundu? Birden aklına çok daha korkunç bir düşünce saplandı. Selim, Sude, Mete, babam ve belki de annem! Onlar da mı kaçırılmıştı acaba? Belki de hepsi ayrı ayrı yerlerde, kendisinden çok daha zor durumdaydılar. Belki de bu psikopatın tek amacı insanlara eziyet etmek, onlarla oynamak ve sonra da çekip gitmekti.

"Hayır, onlar iyiler Eylül! Sakin ol, kendine gel!"

İçinden defalarca tekrarladığı telkinlerle sakinleşmeye çalışan kadın, Feride'yi düşündü. 23 yaşında, taptaze bir genç kız... Üç senedir aynı yerde çalışıyorlardı. Neşe dolu, cana yakın gülümseyişi ile gazetedeki herkes tarafından çok sevilen dürüst bir dosttu.

"Allahım, o daha çok genç! Benim kadar dayanıklı değil, lütfen bir zarar görmesini engelle."

Gözyaşları içinde Feride'nin resmini kalbine bastırırken gözü telefonuna takıldı. Belki de zamanı gelmişti artık. Ekrandaki yanıp sönen ünlem işaretiyle ümitleri dağılacağı sırada, acil yardım servislerini aramak için hattın açık olmasına gerek olmadığını hatırladı. Ülkenin her yerinden, hattı kapalı bile olsa bir cep telefonuyla, itfaiye, polis ve ambulans yardımı istenebiliyordu. Bu servisler özel ve bağımsız bir telefon hattı ile destekleniyorlardı. Eylül, telaş içerisinde hangi numarayı araması gerektiğini düşünürken okumayı unuttuğu zarfları hatırladı. Telefonu şimdilik bir kenara koydu ve üzerinde adının yazılı olduğu zarfı gözyaşları eşliğinde açarak, bir çırpıda okuyuverdi yabancının talimatlarını.

"Merhaba Eylül Belen. Kapıyı siz uyanana kadar ısrarla çalmalarını söylediğim adamlarım, anlaşılan bunu başarmışlar."

"Demek ki ben adamların ayak seslerine uyanmasaydım onlar zaten beni uyandıracaklardı."

"Aklınızdan neler geçirdiğinizi tahmin edebiliyorum. Bu oyunda sakin olmanız konusunda sizi her zaman uyardım. Sakin olun ve söylediklerimi yapın. Ancak o zaman çıkış yolunu bulabileceksiniz.

Arkadaşınız Feride sizden yardım istiyor! Onu kurtarmak istersiniz, değil mi?

O halde sabah saat tam 06.30'da Amasra'da Çekiciler Sokağı'ndaki Timur Oteli'nde olun. Zarfın içinden çıkan anahtar otelin 17 numaralı odasına ait.

Mektupla beraber zarftan çıkan anahtar ellerinin arasındaydı. Bankamatik kartına benzeyen küçük bir de kart çıkmıştı zarfın içinden.

Bundan önce, bu saate kadar size yolladığım bütün talimatları, zarfları ve diğer envanterleri siyah dosyanın içine yerleştirin. Evden çıkmadan yapacağınız son şey, kimliğinizi ve uçak biletinizi çantadan çıkarıp giysinizin kaybetmeyeceğiniz bir yerine koymak olsun. Otele varmadan önce banka kartınızla hesabınızdaki tüm parayı çekin. New York'a indiğinizde kullanacağınız taksi paranız hazır olsun. Siyah dosyayı ve koliden çıkan silahı yanınıza alarak belirttiğim adrese varın. Siyah dosyayı resepsiyondaki otel görevlisine teslim edin ve çantanızdaki silahı görevliye fark ettirmeden 17 numaralı odaya çıkın. Feride'nin çağrısından da anlayacağınız gibi bu defa durum ciddi ve o minik, sessiz silahı kullanmanız gerekebilir.

Odaya girdikten sonra yapacağınız tek şey var Eylül Hanım: Söylediklerimi hatırlamak! Odadan her ne olursa olsun 06.40'ta ayrılmak zorundasınız. Ayrıca çıkmadan önce kapalı olan diğer zarfı odaya bırakmanız gerekiyor."

"On dakikada ne yapılabilir ki?!"

"Çıkarken otele girdiğiniz kapıyı kullanmayacaksınız. 17 numaralı odanın olduğu koridorun sonu yangın merdivenine, bir kat aşağısı ise özgürlüğünüze açılıyor. Merdivenden aşağı inerek 40 metre ileride sizi bekleyen taksiye yürüyün. Bu arada yolda gördüğünüz çöp varilinin içine çantanızı, silahınızı atın. Bindiğiniz taksi sizi doğruca Ankara'ya, havaalanına götürecek. Ne olursa olsun o uçağa binin Eylül Hanım! Uçaktan indikten sonra hemen bir taksiye binin ve aşağıdaki adrese gidin. Zarftan çıkan çipli, elektronik kart evin giriş kapısının anahtarı. Vardığınız evdeki yönergeleri takip etmeniz hiç zor olmayacak.

86 numaralı karayolu, 24. kilometre, Sanzei Malikânesi - New York!

Feride'nin seçimleri ve sizin seçimleriniz sabah 06.30'da yollarınızın kesişmesini sağlayacak. Odaya girdiğinizde de doğru seçimi yapmak size kalıyor! Unutmayın, Feride bu oyunun ara aşaması. Asıl amacınız önce annenizi, sonra da tüm insanlığı kurtarmak!"

"Aşağılık, pislik!"

"Önünüzdeki kısıtlı zamandan dolayı tekrar uyuyabileceğinizi sanmıyorum. Sizi Amasra'ya götürecek taksi, 05.45'te gelene kadar düşünün Eylül Hanım. İnsan, zor zamanlarda sevdiklerini düşünerek rahatlarmış. Kocanızı düşünün, annenizi, çocuklarınızı düşünün ve onlardan güç alın. Keşke yanınızda olsalardı, değil

mi? Ama merak etmeyin, oyunun son aşamasına geldiniz. New York uçağına binin ve bu labirentten çıkış biletinizi alın."

Saatine baktı, 04.30'u gösteriyordu. Eli cep telefonuna gitti, bir süre tereddütle baktı telefona ve sonra vazgeçti. Otel odasına girecek ve gerekirse o zaman kullanacaktı telefonu. Belki de Feride sadece bir yemdi. Belki de Feride, yatağında mışıl mışıl uyuyor ve tatlı rüyalar görüyordu. Psikolojisini bozmak için uydurulmuş bir hikâyeydi belki de. Sonuçta resmin altındaki yazı yabancı tarafından yazılmıştı. Feride'nin her şeyden habersiz bir şekilde huzur dolu bir uykuda olduğu fikri çok da inandırıcı gelmedi Eylül'e. Eğer yabancı, üzerinde psikolojik baskı kurmak isteseydi bunu çocuklarını veya kocasını kullanarak pekâlâ başarabilirdi. Annesinin ses kaydını kullanarak başardığı gibi... İçinden bir ses Feride'nin gerçekten zor durumda olduğunu ve onu kurtarabilecek kişinin de kendisi oluğunu söylüyordu.

Kendisini neler beklediğini bilmeden, garip bir boşluk hissiyle, korkarak bekledi taksinin geliş saatini. Bu süre içinde yabancının dediği gibi yapmış; kocasını, çocuklarını ve annesini düşünmüştü. Kalpten bir yakarışla onlardan yardım istemişti. En çok da Selim'i düşündü geçen saatler boyunca. Onu çok seviyordu, ona deliler gibi âşıktı ve onsuz bir hayat düşünemiyordu. Taksinin motor gürültüsünü duyduğunda kendisi de hazırdı. Talimatta söylenen her şeyi yerine getirmiş, siyah dosyayı gerekenlerle doldurmuş, kimliğini, uçak biletini, otel anahtarını, banka kartını ve New York'taki evin elektronik anahtar kartını ceplerine yerleştirmiş, silahı çantasına koymuş olarak ayrıldı evden. Bu defa son kez baktığını biliyordu bu gıcırdayan eski kulübeye. Taksi uzaklaşıp da ev görünmez olduğunda Eylül de gözlerinden akan damlalara aldırmadan Selim'e sesleniyordu içinden.

"Bekle beni sevgilim, az kaldı, çok az kaldı..."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kaybettiğimiz her saat, düşman için kazançtır."
Napoleon Bonaparte

3 HAZİRAN 2007-NEW YORK - SAAT 13.00

Michael Kenway, yediği büyük boy pizzanın midesinde yarattığı şişkinliği izledi üzüntüyle. Bundan on sene önce, bir oturuşta yediği hamburgerleri, sandviçleri ve patates kızartmalarını düşününce ne kadar ihtiyarladığını fark ederek derin bir iç çekti. Göbekli ve hantal polislerden nefret ederdi ama kendi hali de o iki adım koşunca suratları kızaran ve dalakları ağrıyan tiplerden farklı değildi artık.

"Senden geçiyor artık dostum, bayrağı Curtis'e devretmene az kaldı."

Bu yaşta biri için kendisine haksızlık ediyordu aslında. Yaşıtlarına oranla oldukça dinç ve sağlıklı olan dedektif, midesinde parçalanmakta olan pizza hamuruna rağmen şu anda bile, düzenli bir tempoyla iki kilometre koşabilirdi. Belki saç diplerine kadar her yeri sızlardı ama son 100 metreyi müthiş bir deparla aşıp, kovaladığı suçluyu enseleyebilirdi. Nefes nefese, suçlunun ellerini kelepçelerken iki kilometrelik ıstırabın acısını, kovaladığı pisliğin yüzüne tükürerek ya da ona küfrederek çıkarırdı.

"Bu işi de bitir ve ardından emekli müdür yardımcısı Michael Kenway olarak acemi ördeklerin başarılarıyla gururlan."

"Şu karşıdaki bina babalık."

Taksicinin sesiyle düşüncelerinden sıyrılan dedektif, en fazla 22 yaşındaki genç şoförün yüzüne dövecekmiş gibi baktı.

"Babalık senin babandır!"

"Seni terbiye ederdim ama dua et ki katilin peşindeyim. Senin gibi serserilerle uğraşacak vaktim yok."

"Tamam dostum, kızma. Katilleri kovalayan bir polis, ha? Vay be..."

Çocuğun kibarlaşması yaşlı adamı gururlandırmıştı. Demek hâlâ korkutabiliyordu karşısındakini.

Parayı ödeyip taksiden inen dedektif, şoförün gösterdiği binaya bakıyordu ki uzaklaşmak üzere olan taksicinin alaycı sesini duydu:

"İki bina yanda da Karındeşen Jack oturuyor. Uğrarsan selam söyle babalık!"

Kahkahalar atarak gaza basıp fırlayan taksiciye okkalı bir küfür savurduktan sonra 26 katlı devasa binanın önüne vardı. Her katı farklı işyerleri tarafından kullanılan gökdelenin giriş kapısındaki minik ama göz alıcı tabelaları okudu. Doktor Gregory'nin iş yeri giriş katta gözüküyordu. İki kanatlı kocaman cam kapıdan içeri dalmak üzereyken telefonu çaldı.

"Söyle Curtis."

"Efendim, Rexton'un evinde yapılan incelmelerin sonuçları belli oldu. Mutfak telefonunun üzerindeki taze parmak izleri Rexton'a aitmiş. Ayrıca telefonun yanında bulunan bazı saç ve sakal kılları da öyle..."

"Şaka mı bu Curtis?"

"Evde yeni bir parmak izine rastlanmamış. Şu siyah zarftaki izlerle, bundan önceki dört cesedin boynunda sallanan resimlerdeki parmak izleri de aynı çıkmış. Yani bu resmi çizen de cesetlerdeki resimleri çizen de aynı kişi. Ama mutfakta tespit edilen izlerin yeni olduğu söylendi. Anlayacağınız sabaha karşı eve giren şahıs Rexton'un ta kendisiymiş."

"Çok ilginç! Ne halt etmeye girdi bu adam evine? Kukla resminin olduğu zarfı bırakmaya geldi yani sadece? Şu zarflardaki esrar nedir onu da hâlâ anlayamadık. Yakalanacağını bile

bile girdiğine göre çok önemli bir şey almış olmalı evden. Ya da önemli bir şey bırakmış olmalı."

"Haklısınız efendim."

"Eve Rexton'la beraber girmiş olan bir başkasının izine rastlanmış mı?"

"Hayır efendim. Evde sadece Rexton gezinmiş ve sonra da çıkıp gitmiş. Tabii siyah minibüslü yardımcıları sayesinde..."

"Anladım Curtis. O zaman çalan telefonu açan ve Vincent'ı dinleyen kişi de Rexton olmalı."

"Vincent'la konuşabildiniz mi efendim?"

"Evet, evi aradığını itiraf ediyor ama maalesef adam kaçık. Tam bir psikopat..."

"Efendim, zor bir gün geçirmiş gibi konuşuyorsunuz."

"Çok zor bir gündü Curtis, hem de çok zor... Bugüne kadar Birleşik Devletler'de işlenen ve katilleri bulunamayan tüm sapıkça cinayetlerin faili Vincent deseler hiç şaşırmam. Üstelik cezai ehliyeti de yok bu adamın."

"İşimiz zor desenize."

"Belki de meslek hayatın boyunca görüp göreceğin en zor iş bu olabilir Curtis. Gözünü, kulağını dört aç ve dikkatli ol. Çocuklara da söyle, bu iş ciddi! Bu dosya yıllar sonra birilerinin tez konusu olmaya aday olacak kadar esrarengiz."

"Merak etmeyin efendim, hepimiz tetikteyiz."

Telefonu kapatıp cebine koydu ve gökdelenin kapısından içeri adımını attı. Girişteki camekânlı bölmede oturan danışma ve güvenlik görevlilerine kimliğini gösterip devam etti. Asansörün karşı tarafında, üzerinde "Gregory Psikoloji Merkezi" yazan kapıdan içeri girdi. Oldukça gösterişli ve lüks olan psikoloji merkezi, beklediğinden boştu. Hatta bomboştu. Önünde uzanan upuzun mermer koridorda yürüdü. Koridorun her iki yanına sağlı sollu büyük saksılar içinde çiçekler dizilmişti. Hastanelerin ciddi ve sevimsiz havasını örtmek için kullanılan minik ağaçlar... Her ne kadar burası bir hastane ya da tıp merkezi olmasa da psikolojik tedavilerin yapıldığı daha küçük çapta bir

özel birim olsa da mekânın büyüklüğü ve tasarımı hastane havasındaydı. Yerde duran saksıların arasında ilerlerken duvardaki iç karartıcı tabloları fark etti dedektif. Pastel renklerin ağırlıkta olduğu, bakanlarda melankolik bir hüzün uyandıran tablolar, sırf böyle yerler için çizilmişti sanki. Kafalarındaki yüzlerce sıkıntı ve bunaltıyla tedavi olmaya gelen hastalar, bu koridordan geçerken hayatın ne kadar sakin, sıkıcı ve donuk olduğuna inanıp öyle varıyor olmalıydılar doktorun yanına. Uzun koridorun sonuna varan Michael Kenway, yan tarafındaki yazılarla nereye açıldıklarını belirten, sağında ve solunda bitiveren iki kapıdan sağdakini tercih etti. Girdiği kapının yan tarafındaki metal panoda MUAYENEHANE, sol tarafta kalan ve kilitli olan diğer kapıda ise LABORATUVAR yazıyordu. Muayenehaneden içeri girer girmez ilk fark edilen şey sessizlik oluyordu çünkü uzun koridorun, ayak sesleriyle takırdayan mermer zemini son buluyor, yerini yürürken ayakkabı seslerini emen, yumuşak bir malzemeyle kaplı açık mavi döşeme alıyordu. Masmavi bir gölün yüzeyinde süzülerek yürüyormuş hissine kapıldı. Aslında 36 metrekarelik ferah bir hol olan durgun gölün üzerinde ilerleyen dedektif, holden sonra büyükçe bir salona açılan kemerli bölmenin altından geçti. Büyük salon anladığı kadarıyla gelen hastaların bekleme yeriydi. Yerler fıstık yeşili bir halıyla kaplanmış, duvarlar mor ve uçuk yeşil renklerle canlanmış, salondaki bekleme koltukları, masa ve sehpalar da bu canlı renk şölenine katkıda bulunacak şekilde tasarlanmıştı. Saksılardaki çiçekler, menekşe renkli tomurcuklarından ve sarı yapraklarından ferah kokular yaymakta; yüksek tavanlı salonu aydınlatan bol ışıklı aplikler; bir kır bahçesi üzerine düşen öğle güneşi gibi ışımaktaydı. İç bunaltıcı uzun koridorun ardındaki mavi göl ve peşinden gelen bu ışıl ışıl salon, hayatın o kadar da donuk ve tek düze olmadığını anlatır gibiydi. Salonda bulunan tek masanın gerisindeki süslü kadın da bu renkli hayatın yaşamaya değer olduğunu kanıtlarcasına kahkahalarla çınlatıyordu odayı. İçeri giren adamı görünce kahkahaları bir anda kesiliveren kadın,

telefondaki arkadaşına, "Ben seni sonra ararım hayatım," diyerek ahizeyi kapadı ve ayağa kalktı. Salonu hayranlıkla izleyen dedektife gülümseyerek sordu:

"Hoş geldiniz, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Hanımefendi, Dr. Gregory ile görüşecektim."

"Maalesef doktor bir süreliğine izinli. Randevunuz var mıydı?"

"Hayır hayır, ben hasta olduğum için gelmedim buraya."

Hemen hemen gelen hastaların hepsi aynı cevabı verdiği için kadının gülümseyen suratında bir değişiklik olmadı.

"Yani işim gereği buradayım."

Adamın çıkardığı kimliği gördükten sonra yüzündeki gülümseme sönmüş ve yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

"Bir sorun mu var Bay Kenway?"

"Sadece sormak istediğim bazı sorular vardı. Tatile mi çıktı kendisi?"

"Evet, tatile çıktı. Yani dinlenmek için bazen böyle kaçamaklar yapar Dr. Gregory. Yoksa başına bir şey mi geldi, bir kaza falan mı geçirdi?"

"Merak etmeyin bayan, doktorunuz gayet iyi. Yani umarım iyidir. Takip ettiğim bir soruşturmayla ilgili, Dr. Gregory'nin hastalarından biri hakkında öğrenmek istediğim bazı şeyler var. Bunun için buradayım sadece."

Doktorun başına bir şey gelmediğini duyan Betty, ferahlamış bir halde derin bir oh çekti.

"Belki ben yardımcı olabilirim size Dedektif. Yıllardır Dr. Gregory ile birlikte çalışırım, hastalarını iyi tanırım."

Masasının önündeki mor minderli rahat sandalyeyi işaret eden kadın, dedektif oturduktan sonra tekrar söze girdi.

"Bu arada bana Betty diyebilirsiniz Dedektif. Bir an doktora bir şey oldu zannederek çok korktum. Hangi hastasıyla ilgili bilgi almak istiyordunuz?"

"Vincent. Vincent Wesley."

"Vincent, öyle mi. Merakımı bağışlayın Dedektif ama konu nedir acaba?"

Samimi ve içten bir izlenim uyandıran Betty, belli ki doktorun eli ayağıydı. Onsuz hiçbir işin yapılamayacağı insanlardandı.

"Konuyu şimdilik gizli tutmak zorundayız Betty ama şu kadarını söyleyebilirim ki durum gayet ciddi. Her türlü yardım, büyük bir önem ifade ediyor benim için."

Merakı gittikçe kabaran Betty halden anlayan, kibar bir insandı. Daha fazla üsteleyerek dedektifi yormak istemedi.

"Anlıyorum Dedektif. Peki, ne öğrenmek istiyorsunuz Vincent ile ilgili?"

Kadının masasında kocasının gülümseyen bir fotoğrafı duruyordu. Renk renk kalemler ve cicili bicili kâğıtların arasından gülümseyen fotoğraf dedektifin hoşuna gitti. Sevgi dolu insanları seviyordu Michael Kenway. Fotoğrafa bakarken aklına Vincent geldi ve aile itibarı yüzünden o genç ama hasta çocuğu yalnızlığa, çaresizliğe iten annesiyle babası... Ne kadar yalnızdı Vincent, ne kadar çaresiz ve ne kadar sevgisiz... Bu dünyayı kurtaracak tek şey sevgiydi dedektife göre. Annesini, babasını, çocuğunu, kocasını, köpeğini, çiçeğini, herhangi bir şeyi doğru dürüst sevmesini bilen insanlar sayesinde dönüyordu dünya. Bunca pisliğe, bunca acıya, cinayete rağmen seven insanlar oldukça her zaman ümit vardı. Karısı geldi gözlerinin önüne. Sıcacık bakan karısı... Sonra emekliliği... Karısıyla doya doya yaşayacağı emeklilik yılları...

"Vincent, kaç senedir tedavi oluyor burada?"

"Yanlış hatırlamıyorsam üç sene olacak."

"Peki, Doktor Gregory son zamanlarda hiç olağan dışı bir şeylerden bahsetti mi Vincent'la ilgili olarak?"

"Tam olarak neyi kastettiğinizi anlamadım ama böyle bir şey olmadı dedektif. Sadece Vincent'ın tam donanımlı bir klinikte yatarak tedavi görmesi gerektiğini söylerdi her zaman. Bunu Bay Wesley'e de söyledi ama..."

"Biliyorum Betty, niye kliniğe yatırılmadığını da biliyorum zavallı Vincent'ın."

"Nasıl biliyorsunuz?"

Betty'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuşlardı.

"Vincent'ın evinden geliyorum. Babasıyla konuştum."

"Vincent'ı gördünüz mü peki?"

"Maalesef gördüm," dedi dedektif yaşadığı o korkunç saatleri düşünerek.

"Üç senedir Doktor Gregory'e gelmesine rağmen ne yazık ki durumunda bir iyileşme olamadı Vincent'ın. Hatta daha da kötüye gitmesinden endişe ediyordu doktor. Ama ısrarla kendisine getirilen bir hastayı da reddetmesi mümkün değildi."

"Siz Vincent'ın son zamanlarda garip şeylerden bahsettiği bir duruma şahit oldunuz mu Betty?"

Betty kendisini kibar bir sorgulamanın içinde hissetmeye başlamış ve bu durumdan duyduğu tedirginlik sesine de yansımıştı. Endişeli bir ses tonuyla yanıtladı dedektifi.

"Bakın Dedektif Kenway, buraya gelen insanların çoğu garip şeyler söyler, çoğu hayallerinin ve düşüncelerinin tutsağı olmuş insanlardır. Psikolog olmam dolayısıyla bazen hastaların ön terapilerini ben yaparım. Ya da Doktor Gregory'i bekleyen hastalarla ben ilgilenir, destek olmaya çalışırım. Ama dediğim gibi, gariplik bu odanın içinde hep gezinir. Ben garip şeyler derken neyi kast ettiğinizi anlamıyorum."

Biraz daha açık konuşması gerektiğini anlayan dedektif elindeki kartlardan birini açtı.

"Kimliğimde okumuşsundur Betty, ben cinayet masasında görev yapıyorum. Elimdeki dosyada işlenmiş bir sürü cinayet var, günlerdir aradığımız kaçak bir katil var ve Vincent'ın bu katili tanıdığını düşünüyorum. Vincent ile ilgili duyacağım her türlü bilgi, işimi kolaylaştırabilir."

"Katili tanıdığından emin misiniz onun?"

"Büyük ihtimalle tanıyor ama tanımadığını söylüyor."

"Tabii siz de söylediklerine inanmıyorsunuz."

"Onun için buradayım Betty. Vincent ne kadar gerçeklerden uzakta yaşıyor, hangi söylediği doğru, hangisi hayal ürünü anlayamadım. Belki sen yol gösterebilirsin bana."

"Elinizde katili tanıdığına dair bir kanıt yoksa fazla üstüne gitmeyin derim. Söyleyeceği hayali şeyler sizi yanlış yönlendirebilir de."

Dedektif ikinci kartını da açtı.

"Vincent, katille 10 saat önce telefonda konuştuğunu itiraf etti Betty. Ama telefondaki adama söyledikleri ve sonrasında bana anlattıkları çok garip şeylerdi. Garip ve korkunç şeyler..."

Betty bu konuşmada sorgulanan bir taraf değil de polise yardım etmeye çalışan bir taraf olduğunu görünce kendi adına rahatladı ama Vincent'ın bir katille konuştuğunu duymak oldukça germişti kadını.

"Neler söylediğini bana da anlatır mısınız Dedektif. Belki söylediklerinden bir şeyler çıkarabilirim."

Dedektif, karşısındaki tedirgin kadına Vincent'ın önce telefon konuşmasından, ardından da (yaşadığı korkunç saatleri atlayarak) evde kendisine söylediklerinden bahsetti. Cesetlerin boynuna asılmış zarflardan bahsetmeye hiç niyeti yoktu dedektifin. Gözlerini kırpıştırarak dedektifi dinleyen kadın, sanki gece yarısı tek başına hortlak filmi seyrediyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Korkunç şeyler bunlar Dedektif. Daha önce Vincent siyah zarflardan, izlendiğinden bahsetmişti bize ama bu nefret ve düşmanlık dolu sözleri hiç duymadım ondan. Hep korkmuş, çekinmiş bir havayla anlatırdı bunları. Sizin söylediklerinizden sonra ise korkusunu yenmiş, hayalindeki yaratıklara savaş açmış bir Vincent olduğunu görüyorum. Düşüncelerinde yarattığı yabancı kötülüğe savaş açmış olan ve ona zarar vermek isteyen, bu arzuyla dolup taşan bir Vincent var."

"Aynen öyle Betty. Kafasındaki karanlık güçlere kılıç çekmiş, onları kıstırmanın yolunu bulmuş gibi konuşuyor. Gerçekten zararlı bir insana dönüşür mü Vincent? Yani birilerine zarar verebilir mi?"

Dedektifin sorusundan sonra, dudağını ısırarak bir süre düşündü ve öyle cevap verdi Betty.

"Eğer karşısındaki insanı gerçekten düşman olarak görürse zarar verebilir Dedektif. Hem de büyük zararlar verebilir..."

"En son ne zaman geldi buraya?"

Şöyle bir hafızasını yokladıktan sonra randevu defterine bakmanın daha sağlıklı olacağına karar verdi Betty.

"Dört gün önce... Yine babasıyla beraberdi ama Dr. Gregory yerinde olmadığı için geri gittiler. Ben kendilerini arayacağımı söyledim. Bay Wesley'in yanında öylece bekliyordu, hiçbir şey konuşmadan gerisin geriye dönüp gitti babasıyla beraber."

"Aslında doktorun burada olduğu bir tarihi kast ederek sormuştum Betty. Yani doktorla en son ne zaman görüştüler?"

Randevu defterindeki bir önceki sayfada parmağını gezdirerek cevapladı.

"10 Mayıs'ta. Yani üç hafta önce... Ben Vincent'ın son üç ya da dört randevusunda bizzat bir ön terapi yapmadım. Sadece burada beklerken üç-beş dakikalık sürelerde görüyordum kendisini. Çoğunda da sessiz bir halde bekleyip giriyordu doktorun odasına."

"Bu siyah zarfları, talimatları ve düşmanlarını nereden biliyorsunuz o halde?"

"Daha önceki randevularında birkaç kez ön terapi yapmamı söylemişti Dr. Gregory. O esnada anlattığı şeylerdi Vincent'ın."

"Anlıyorum Betty."

Dedektif, rica edeceği şeyden dolayı Betty'e daha sempatik görünmeyi isteyerek ama aynı zamanda da söylediklerine gerçekten inanarak konuştu.

"Masandaki fotoğraf, sevgiline mi ait?"

Bir anda konunun değişmesine şaşıran kadın gülümsemeye çalışarak yanıtladı.

"Kocam."

"Seni çok sevdiği her halinden belli oluyor. Gülerken gözlerinin içi ışıldamış adamın."

"Teşekkürler Dedektif. Ben de onu çok seviyorum."

"Sana bir sır vereyim mi Betty?"

Vincent'ın korkunç hayallerinden sonra birden nasıl olup da bambaşka bir konuya girdiklerini hâlâ anlayamayan Betty, bu soruların sonunun nereye varacağını merak ediyordu.

"Tabii, sizi dinliyorum."

"Elli yedinci doğum günümü bir hafta önce kutladım. Hayatım boyunca katillerle, hırsızlarla, yan kesicilerle uğraştım. İçeri tıktığım suçluların hepsi benden nefret ediyor, dünyadan ve hayattan da nefret ediyorlar. Ama ben hiçbirinden nefret etmiyorum. Hatta onları sevdiğim bile söylenebilir. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

Böyle insanlar nasıl sevilir dercesine sormuştu Betty.

"Çünkü onlar sayesinde sizin gibi insanların değerini anlıyorum. Sen ve kocan, sevginizle bu hayata çok şey katıyorsunuz ve ben bunun farkındayım. Bunu bana fark ettiren de işte o içeri tıktığım, peşinde koştuğum pislikler. Sen de farkında ol Betty, sadece sıcak bir gülüşünle bile hayata öyle çok şey katıyorsun ki bunu ancak nefret dolu insanlarla boğuşan benim gibiler anlar."

Dedektifin verdiği küçük sır, Betty'i tekrar o neşeli gülüşüne kavuşturmuştu.

"Dr. Gregory ne zaman dönecek Betty?"

Bu sıralarda kendisine verilmiş talimatları yerine getirmek için çırpınan Gregory, Türkiye'deki görevini tamamlamış ve California'ya geçmişti bile. Türkiye'de, Amasra'daki o küçük otelde, kanlar içindeki vücutların hayali gözlerinin önünden gitmiyordu. Nasıl bir oyunun içinde olduğunu bilmese de kendisinin de herhangi bir otel odasında ya da sokak ortasında böyle kanlar içinde kalıp kalmayacağından emin değildi Dr. Gregory.

"Aslında bilmiyorum Dedektif. Ama artık ben de dönmesini istiyorum. Babam kadar sevip saydığım biridir Doktor Gregory ve o da beni kızı gibi sever."

"Ne kadar şanslısınız. Sizi deliler gibi seven iki erkek var, kimileri bir tane bile bulamazken siz gerçekten şanslısınız."

"Bazen hiç haber vermeden birkaç günlüğüne gider, kafasını dinler ve yorgunluklarını bırakmış olarak geri gelir. Ama bu defa cep telefonunu da kapatmış. O yüzden polis olduğunuzu ilk duyduğumda endişe ettim, acaba doktorun başına bir şey mi geldi diye düşündüm. Kendisi 68 yaşında, artık çabuk yoruluyor."

"Kaç gün oldu gideli?"

"Bugün dokuzuncu gün bitti. On gündür aramıyor, sormuyor, telefonu da kapalı."

Kadının Gregory'den nasıl da sevecenlikle bahsettiğini görmek dedektifin içini burkmuştu. Karısı Dorothy'den bir çocuğu olsaydı, belki o da kendisini böyle bekleyecekti.

"Daha önceleri bu kadar uzun süre kalmaz mıydı gittiği yerde? Hem nereye gittiği belli değil mi, oradan ulaşamıyor musun doktora?"

"Defalarca aklına esip gittiği olmuştu ve sadece iki seferinde nerede olduğunu söyledi bana. Ama telefonu hiç kapalı olmazdı ve bu kadar uzun süre kalmazdı. En fazla bir hafta sonra çıkar gelirdi, yüzünde yaramaz çocukların afacan gülüşüyle. Açıkçası meraklanmaya başladım, belki evham yapıyorum ama ne yapayım, elimde değil dedektif. Özlediğim için hemen gelsin istiyorum."

Betty'nin kaçan keyfini yerine getirmek için söze girdi dedektif.

"Birkaç gün daha bekle Betty, gelmezse bil ki gittiği yerde bir kadına âşık olmuştur ve hayatını yaşıyordur. Belki evlenmiştir onunla, belki onu getirecektir seninle tanıştırmaya."

Dedektife şirin bir kız çocuğu gibi gülümseyen Betty, Dr. Gregory'nin koluna takıp getireceği kadını canlandırdı gözünde. Endişeleri dağılmış ve keyfi yerine gelmişti şirin psikoloğun.

"Başka yapabileceğim ne var sizin için Dedektif?"

Bunu, "Eğer işiniz bittiyse artık gidin," manasında değil, tam tersi, "Size doğru düzgün yardımcı olamadım, nasıl faydalı olabileceksem lütfen söyleyin," manasında söylemişti kadıncağız.

"Aslında bir ricam olacak sizden?"

"Yapabileceğim bir şeyse memnuniyetle."

"Doktor Gregory'nin hastalarıyla ilgili tuttuğu kayıtlar vardır mutlaka. Vincent'ın kayıtlarına bakabilseydim belki şu ortalıkta gezen katili yakalama şansım daha da fazla olurdu. Belki o deftere yazılmış küçük bir sır, doktorun farkında olmadan düştüğü bir not, ne bileyim bir şey işte... Vincent'ın dünyasına ait olan ama bu dünyaya kanca atmış bir hayal... Bunu yapabilir misin benim için Betty?"

"Şey, bilemiyorum ki Dedektif. Yani bu kayıtlar özeldir, doktor ve hasta arasındaki sırlardır ve hasta haklarından dolayı bakılması yasaktır. Hem Doktor Gregory bana çok kızar, bunu yaptığımı duyarsa."

"Aslında bunu benim için yapmayacaksın Betty. Kendin için, kocan için, Gregory için, sevdiklerin için yapacaksın. Verdiğim küçük sırrı unutma, daha güzel bir dünya için bizim gibiler çoğunlukta olmalı, sevgiyi bilenler... Bu insanlar için basit ama değerli bir katkın olsun istersin, değil mi?"

"Şey dedektif, belki haklısınız ama galiba ben bunu yapamam."

Michael Kenway son kartını da açtı.

"Bak Betty, şu an California'daki evimden binlerce kilometre uzaktayım. Günlerdir doğru dürüst yüzümü görmeyen karımı deli gibi özledim ve birkaç saat önce Vincent'ın hayal dünyasının içinde ölümle burun buruna geldim. Bunları niçin mi yaptım, sizin gibi iyi insanlar daha rahat yaşasınlar diye! Bu kovaladığım katilin öldürdüğü adamlardan birinin ailesiyle görüştüm. Sen nasıl Doktor Gregory'i seviyorsan, kocanı seviyorsan, ben nasıl karımı seviyorsam, bu insanlar da çocuklarını çok seviyorlardı. Benim o insanlara verdiğim bir söz var ve bu sözü tutmama yardım edeceksin. Ben sizin için bunca yıldır ölümle kol kola yaşadıysam karşılığı bu olmamalı! Şimdi o kayıt defterini çıkar ve sevgi dolu insanlar adına bunca yıllık emeğimin karşılığını ver Betty!"

45 dakikadır Dr. Gregory'nin odasında, bir hastasına ait özel kayıtları, yeni tanıştığı bir dedektifle beraber okuyor olmak Betty için artık dayanılmaz bir işkence olmaya başlamıştı. Vincent, kayıtlara göre, siyah zarflar ve korkunç düşmanlarla ilgili dedektife anlattığından daha fazla şey anlatmamıştı doktora. Son 13 haftanın kayıtlarına gelen dedektif, bunalmış olsa da bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı. Elinde tuttuğu dosyada ilgisini çeken bir cümle gördü. Betty'nin de duyması için sesli okumaya başladı Gregory'nin yazdıklarını.

"Vincent, bugün ilk kez paranoyalarını ve halüsinasyonlarını somut bir şekilde, çizerek ifade etti. Bu sayede hastamın çok güçlü bir çizim kabiliyeti olduğunu da öğrenmiş oldum. Çizdiği garip resim onu hem ürküttü hem de rahatlamasını sağladı. Sanki resim, Vincent'ın parmaklarında şekillendikçe hastamın beynindeki şekilsiz korkular da vücut buluyor, aynı zamanda dışa yansıtabildiği için kafasının içinden çıkıp gitmiş gibi hissediyordu. Düşmanlarını kâğıda hapsedip hapsedemeyeceğini sordu bana."

Gregory, bahsettiği garip resmi, Dedektif Kenway'in elinde bulunan dosyanın arka cebine yerleştirmişti.

"Betty, bana doktor eldivenlerinden bir çift verebilir misin acaba?"

Dedektifin bu damdan düşer gibi isteği kadını şaşırtsa da soru sormadan dediğini yaptı.

"Teşekkürler Betty."

Dedektif eline giydiği lateks eldivenlerle, ceket cebinden çıkardığı buruşturulmuş bir kâğıdı açtı ve eliyle düzleştirebildiği kadar ütüledi. Bir eline Gregory'nin dosyaladığı resmi, bir eline de Vincent'ın odasından gizlice çıkardığı resmi alarak Betty'nin göreceği şekilde havaya kaldırdı. Dedektifin parmaklarının ucunda tuttuğu, havada asılı duran resimler neredeyse birbirinin aynısıydı. Her iki resmi de yine Betty'den aldığı bir

poşetin içine koyarak poşetin ağzını sıkı sıkı kapadı. İçi görünmeyen ufak bir kutuya yerleştirdikten sonra kutuyu Betty'e uzattı.

"Betty senden rica etsem bir kargo şirketini arar mısın, gelip bu koliyi teslim alsınlar. Bizim çocuklara resimler üzerinde bazı incelemeler yaptırmak istiyorum da."

Aynı anda telefonuyla Curtis'i arayan dedektif yollayacağı koliden bahsetti heyecanla.

"Curtis, bizzat ilgilenmeni istediğim önemli ipuçlarıyla dolu bir koli yolluyorum sana. İçerisinde Vincent'ın elleriyle çizdiği şu korkunç kukla resimleri var. Resimler titizlikle incelensin, parmak izleri, çizim teknikleri, kullanılan kalemin özelliği... Bakalım Rexton'un bıraktığı kolyelerle örtüşecek mi?"

"Tamam efendim. Elimize ulaşır ulaşmaz incelemeye başlarız."

"Bu geceye kadar sonuçları bana bildirin. Gerekirse mesai yapın ama sonuçları bana yarından önce bildirmiş olun."

"Ama efendim, zaten koli elimize akşama doğru ancak ulaş..."

Michael Kenway, Curtis'in sızlanmalarını dinlemeden kapatmıştı telefonu. Kargo şirketini arayan kadın da aynı anda kapadığı telefonu yerine koyarken dedektife soran gözlerle baktı bir süre.

"Rexton ve bıraktığı kolyeler derken neyi kast ettiniz dedektif?"

Vincent'ın, işlenen cinayetlerle doğrudan bir ilgisinin olup olmadığı henüz kesinleşmemişken, kadına cesetlerin boyunlarında sallanan zarflardan bahsederek Vincent'ı azılı bir cani konumuna düşürmek istemiyordu dedektif.

"Arkadaşlarla aramızda bir şifre diyebiliriz Betty. Kargoyu aradıysan şu kayıtları incelemeye devam edelim. Ne dersin?"

"Olabilir dedektif, ama önce kendime bir kahve hazırlayacağım. Bir anda öğrendiğim onca şey beynimi uyuşturdu. Siz de ister misiniz?"

"Çok iyi olur."

Gregory'nin masasına oturup Vincent ile ilgili dosyalara geri dönen dedektif, Betty'nin getirdiği sıcak kahvenin burnuna kadar

ulaşan aromasını fark edince kafasını kâğıtların arasından kaldırdı. Sıcak fincanı eline alarak önce keskin kokuyu çekti içine derin derin. Sonra ağzına götürdüğü porselen fincandan boğazına akan sıvının yavaş yavaş midesine kadar inmesini bekledi. Ağzıyla midesi arasındaki hat boyunca tatlı bir sıcaklık yayıldı dedektifin vücuduna. Betty de yanına oturmuş, dedektifin önündeki sayfalar dolusu kâğıt yığınına bakıyordu bezgin bir halde.

"Bir şey bulabildiniz mi Dedektif Kenway?"

"Şu resim dışında bulabildiğim kayda değer bir şey yok Betty. Tabii şimdilik... Son haftalarda karşıma bir şeyler çıkacağını seziyorum ama. Çünkü siz de Bay Wesley de son zamanlara kadar göze çarpan bir farklılık olmadığını söylediniz Vincent'ta. Demek ki yakın zamanda hastalığını tetikleyen bir şey oldu."

Gerçekten de son altı haftaya gelene kadar inceledikleri kayıtlarda, doktorun yazdıkları, rutin hasta notlarından öteye gitmiyordu. Altı hafta önceki kayıtlara kafalarını gömmüş, garip kelimeler ararlarken birden ikisi de gözlerini kaldırıp birbirlerine baktılar. Aynı anda okudukları cümle heyecanlanmalarına yetmişti.

"Vincent'ın hayallerinin dozunda bugün bariz bir artış fark ettim. Beni ortaklığa davet etti. Düşmanlarını avlayacağımız şiddet dolu bir ava katılmam için ısrar etti. Avlanmayı öğrendiğini, artık onların eline düşmeden bu işi başarabildiğini söyledi. Yaşadığı hayal dünyasından kurtarabilmek için ona kendimden bahsettim. Hayatım boyunca bir sürü acı tecrübe yaşadığımı, aldatılıp ihanete uğradığımı ama hepsinin geride kaldığını, düşmanca duyguların bizlere sadece zarar vereceğini, bir şekilde hayatın devam ettiğini anlatmaya çalıştım. Yaşadıklarımı dinlemek Vincent'ı üzmüştü ama gerçekliğe bir adım da olsa yaklaştığını görmek ümitlendirmişti beni. Sonra bana ihanet edenlerin hepsini düşman ilan etti. İstersem onları bile avlayabileceğimizi söyledi. Vincent'ın yatarak tedavi olması şart görünüyor ama babasına durumun vahametini anlatamıyorum. Bu nedenle

yapabileceğim tek şeyi yaparak, bugünkü terapi sonrasında sakinleştiricilerin dozunu artırdım."

Gregory, kısa notlarla günün özetini yapmış, okuduğunda o güne ait tüm ayrıntıları hatırlayacağı bir kayıt tutma yöntemini tercih etmişti.

"Gregory'nin bahsettiği şu acı tecrübeler, gerçek mi yoksa Vincent'ı gerçeklikten koparmamak için doktorun uydurduğu hikâyeler mi?"

"Bildiğim kadarıyla gerçek Dedektif."

"Öyle mi? Neler olmuş peki biliyor musun Betty?"

"Doktor Gregory bana pek bir şey anlatmazdı ama yaşadığı iki olaydan çok etkilendiğini biliyorum. Birisi bir aşk acısı... Ayrıntılarını tam olarak bilmediğim belki bir aldatılmayla son bulan buruk bir aşk... Diğeri ise bu aşkı bulmadan önce yaşadığı bir ihanet... Bu da Dr. Gregory'nin hiç konuşmak istemediği bir konu oldu hep. Yıllar önce üzerinde çalıştığı büyük bir iş varmış doktorun. İnsanlara faydalı olacak bir dizi antipsikotik ve antidepresan ilaçlar üzerine yoğun bir mesai harcamış. Yıllarını vermiş bu işe. Bir gün tüm çalışmaları ve raporları Rus bir profesör tarafından ele geçirilmiş. Adam bunları kendi raporlarıymış gibi yayımlayarak büyük sükse yapmış, ödüller falan almış."

"Gerçekten üzücü bir durum... Yıllarını harca, gece gündüz çalış ve sonra birisi çıksın, işin tüm kaymağını yesin. Peki, o Rus'un eline nasıl geçmiş raporlar, bir sonuç çıkmadı mı?"

"Zaten olay mahkemelik olmuş. Dr. Gregory, çalışmaların kendisine ait olduğunu ileri sürerek adama dava açmış ama iddialarını kanıtlayamamış. Sonrasında da zaten Türkiye'de bir arkadaşının yanına giderek senelerce inzivaya çekilmiş. Galiba Dr. Gregory, yıllar sonra o raporların Rus profesöre nasıl ulaştığını öğrendi ama aradan geçen onca yıldan sonra yapacak bir şey yoktu. İşte Türkiye'de yaşadığı içine kapanık hayatı sırasında da biraz önce bahsettiğim aşka tutulmuş."

"Garip bir alınyazısı varmış zavallı doktorun. Yaşadığı büyük yıkımı atlatmak için Türkiye'ye gitmesi, orada hayatının

aşkıyla tanışması, sonra bir de ondan aldığı darbe... Ne diyeyim, gerçekten büyük tecrübeler yaşamış."

"Evet, aynen öyle Dedektif. Benim doktorla tanışmam da Türkiye dönüşüne denk geliyor. Onu tanıdığımda çok yorgun, bitkin bir haldeydi ama buna rağmen elimden tuttu. Hayatımda kimseden görmediğim iyiliği gördüm doktordan. Fakir bir ailem vardı ve okumak için bile para denkleştiremiyorduk. O sıralarda psikoloji bölümünde okuyordum. Okul masraflarımı karşıladı, okuldan sonra yanında işe aldı, babamın ölümüyle kararan dünyama ışık oldu. Evliliğimi bile onun sayesinde yaptım. Doktor Gregory bu kadar acıyı hak edecek bir insan değil Dedektif."

Betty'nin anlattıklarını ilgiyle dinleyen dedektif, kahvesinden bir yudum aldı.

"Devam edelim mi Betty," diyerek önündeki notları gösterdi.

Betty'nin onay verir şekilde kafasını sallamasıyla beş hafta önceki kayıtlara geçtiler.

"Geçen hafta verdiğim yüksek dozlu sakinleştirici, etkisini çok fazla göstermemişe benziyor. Vincent benim düşmanlardan biri olup olmadığımı sordu. Onunla ortaklığa girmezsem, bu, benim düşman olduğumu gösterirmiş. Onun hayal dünyasının gerçekliğini kabul etmem tedaviden bir adım daha uzaklaşmam anlamına gelir. Ama eğer kabul etmezsem Vincent'ın bana güveni kalmaz ve belki de tedavi imkânsız hale gelebilir. Ben onu gerçeklere çekmeye çalışırken, o beni hayallerinin ve kâbuslarının içine almaya uğraşıyor. Ortaklıkla ilgili kararımı haftaya vereceğimi söyledim. İlaçların dozunda bir değişiklik yapmadım."

Kahvelerini, okudukları satırlarla beraber hızlı hızlı yudumlayan Betty ve dedektif, görmek istemeyecekleri cümlelerle karşılaşmaktan çekiniyorlardı. Özellikle dedektif, Vincent ile baş başa kaldığı o kısacık süre zarfında, hayatı boyunca yaşadığı en korkunç anları yaşamıştı. Aynı şeyleri hatta daha da kötülerini Gregory'nin yaşamış olma ihtimali giderek yükseliyordu. Acaba Gregory, buna benzer tehlikeler yaşadıysa bile burada

anlatmış mıydı? Son dört haftanın kayıtlarını okumaya devam edeceklerdi ki kargo şirketinden gelen görevli çocuk içeri girdi. Dedektif Michael, kolinin üzerine yapıştırılacak adres kâğıdına kendi polis merkezlerinin adresini yazdı ve çocuğa sıkı sıkıya tembihledi.

"Bu akşama kadar yerine ulaşması gerekiyor bu kutunun. Eğer bir gecikme olursa kendine yaşayacağın başka bir ülke seç evlat, çünkü burayı sana dar ederim."

Koliyi kaptığı gibi muayenehaneyi terk eden görevli, ilk işinin bu kutuyla ilgilenmek olduğunu anlayacak kadar zeki bir çocuktu. Koşturarak uzaklaşan çocuktan sonra dört hafta önceki kayıtları okumaya geçtiler.

"Vincent'ın ortaklık teklifini önce reddettim. Tahmin bile edemeyeceğim şiddette bir tepkiyle karşılaştım. Ona bunların bir hayal olduğunu anlatma çabalarımın artık hiç faydası olmadığını gördüm. Bu büyük üzüntü, Vincent için tehlikeli çünkü bana çok güveniyor. Belki de en güvendiği insanım onun için. Bu yüzden düşmanlara karşı beraber savaşma fikrini kabul etmezsem Vincent, düştüğü dipsiz kuyudan ömür boyu çıkamayabilir. Küçük bir laf oyunuyla ortaklığı kabul ettiğimi söyledim. Artık bu dünyada olduğu gibi kendi dünyasında da en güvendiği adamım ve tek dostuyum. Ortak olmayı kabul ettiğime göre haftaya bana bazı testler yapacağını, ancak ondan sonra tam olarak birlikte olabileceğimizi söyledi."

Dedektif giderek endişelenmeye başlıyordu. Bu şizofren dev, doktoru da korku tüneline sokmuştu anlaşılan ve yaşlı adamın bu tünelden çıkıp çıkmadığı belli değildi. Kendisiyle aynı endişeleri taşımasa da Betty'nin de rengi giderek sararıyor, tatilde zannettiği doktorun bir an önce çıkıp gelmesini en azından aramasını istiyordu. Acaba gerçekten tatilde miydi doktor? Betty için Gregory'nin tatilde olduğu gerçeği hâlâ geçerliliğini koruyorsa da dedektif çoktan tatil fikrini çöpe atmışı kafasında. Gregory'nin tatile (!) çıkmadan üç hafta önceki kayıtlarına devam ettiler. Bu seferki yazılar diğerlerine göre daha okunaksız

duruyordu. Doktorun çok düzgün bir el yazısı olduğu söylenemezdi ama karşılarında duran kâğıttaki kelimeler sanki farklı bir nedenden dolayı okunaksız yazılmışlardı. Gregory, sanki elleri titreyerek yazmıştı bunları.

"Vincent'ın yaptığı testlerden söz etmek istemiyorum. Ortaklığa hâlâ kabul edilmedim. Geçmem gereken son bir aşama olduğunu söyledi. Haftaya son aşamadan geçmek isteyip istemediğimden emin değilim. Ama bu hafta hayal dünyasıyla ilgili çok daha açık konuştu. Artık bana güvendiği için düşmanlarından, onların kendisine yaptıklarından, yöntemlerinden, amaçlarından, nasıl yok edilebileceklerinden, bu sebeple geliştirdiği tekniklerden bahsetti. Birkaç hafta önce çizdiği korkunç resimler düşmanları alt etmek için anahtar oluyormuş. Eskiden kendisi bir kukla iken şimdi onları iplere dizerek oynatmayı başardığını söyledi. Bay Wesley'i bir kez daha uyardım Vincent'ı kliniğe yatırmaları konusunda. 'Annesiyle bir konuşalım, kararımızı bildiririz,' dedi."

"Bir kahve daha alır mıydınız Dedektif?"

"Bu heyecan başka türlü çekilmiyor Betty, bu seferki sütsüz olsun."

Betty kahveleri hazırlarken dedektif de çantasını açtı ve içinden saman kâğıtlarıyla kurşun kalemini çıkardı. Aklına gelen, duyduğu, okuduğu, düşündüğü şeyleri bir çırpıda kâğıda karalayarak karışan kafasını toplamaya çalıştı. Rexton'la, Vincent'la, zarflarla, resimlerle, cesetlerle ilgili yüzlerce şey yazılıydı kâğıtların üzerinde. Kafasındaki tüm çelişkiler, çıkmaz yollar, şüpheler, korkular bu saman kâğıtlarına dökülmüştü. Her zaman işe yarayan, sakinleştirici etkisini defalarca test ettiği kurşun kalemi ve saman kâğıtları bu davada aciz kalmışlardı. Günlerdir doldurduğu kâğıtları yırtıp atmak, kalemi de baltayla doğramak geçti içinden. Betty'nin getirdiği acı ve koyu kahve kendisine iyi gelecekti. Kâğıtlarını tekrar çantasına koydu, kahvesinden büyük bir yudum aldı ve iki hafta öncesini okumaya başladı.

"Vincent'ın bana olan güveni bu hafta yine azaldı. Ne olduğunu bilmiyorum ama çok şüpheci tavırlar sergiledi bana karşı. O kukla resimlerinden çizdi sürekli. Korku filmi afişlerini gölgede bırakacak, belki yirmiye yakın resim oldu elimde. Hepsi de aynı... Bu hafta yapacağını söylediği testten hiç bahsetmedi. Dediğim gibi, Vincent korku ve şüpheyle baktı gün boyunca bana."

Dedektif derin bir nefes aldı. O tehlikeli testin yapılmamış olmasını umut ederek, Gregory gitmeden önceki son haftanın kayıtlarını da aldı eline. Heyecanını Betty'e belli etmemek için büyük çaba sarf ediyordu.

"Vincent bu hafta hiç konuşmadı. Ne sorduysam yanıt alamadım. Hatta yapacağı o testi bile sordum ama tek kelime etmedi. Kafası önde, kimi zaman kızgın kimi zaman da acıyan gözlerle baktı durdu bana. Sadece kapıdan çıkmak üzereyken bana döndü ve tek bir soru sordu. Cevap vermemi beklemeden de çıktı odadan. Zaten bekleseydi, böyle bir soruya ne cevap vereceğimi de bilemezdim doğrusu: 'Düşmanlarım var ya, yabancılar, karanlık şeyler! Onlar nereyi doldurursa orası cehennem oluyor. Sen de bir gün cehenneme gideceğini biliyor musun Doktor? Ya da cehennemin sana geleceğini? Ben sana cehennemi getirebilirim, tabii istersen! İster misin Doktor Gregory?'

Bay Wesley'i arayıp bu durumu söylesem mi bilemiyorum. Bunları söyleyip giden bir şizofren çok da yadırganmamalı aslında ama bugün başka bir şey vardı Vincent'ta. Başka bir soğukluk, başka bir koku, tarif edemediğim bir şey işte... Sanki o bahsettiği karanlığın kokusu, küfü sinmişti üzerine.

Çalışmalarımın sonuna yaklaştım. İlacımı deneyeceğim ilk hastam Vincent olacak bu gidişle."

Dosyaları tek tek yerine yerleştiren Betty, elindeki kahve fincanını çevirip duruyor; Dedektif Kenway ise eli çenesinde aklından hızlıca geçip giden fikir kıvılcımlarını yakalamaya çalışıyordu.

"Doktorun bahsettiği yeni ilaç ne acaba?"

"Doktor Gregory, şu Rus profesöre kaptırdığı raporlardan önce de psikolojisi çökmüş insanların imdadına yetişmişti. Çalıştığı özel bir grupla beraber bugün hâlâ kullanılan ilaçların ilk halini üretmeyi başarmışlardı."

"Kendini mesleğine adamış bir bilim adamı, ha? Ne güzel... Şimdi de buna benzer bir ilaç üzerine mi çalışıyor?"

"Bildiğim kadarıyla bu devrim yaratacak nitelikte bir çalışma Dedektif. Tam ayrıntısını bilmiyorum ama doktorun ağzından kaçırdığı bazı sözlerinden anladığım şu: Unuttuğunuz bir şeyin acısını ve üzüntüsünü de yaşayamazsınız, değil mi? Unutmak istediğiniz en acı olayı bile kafanızdan silip attığınızı düşünün."

"Melekler kadar huzurlu olurduk galiba."

Bundan seneler önce, Dorothy ile evliliklerinin ilk yıllarında, yitirdikleri 15 aylık bebekleri geldi dedektifin gözlerinin önüne.

"İşte bunu gerçekleştirecek bir ilaç üzerinde çalışıyor galiba ve doktorun bunu başaracağından hiç şüphem yok Dedektif. Bir gün bütün insanlık onu altın harflerle yazacak tarihe."

Michael Kenway, Betty'i mümkün olduğunca az endişelendirmeye uğraşarak, ıkına sıkına yutkunarak konuştu.

"Eee, Betty? Bu Vincent, doktoru dinlendiği yerde rahatsız edebilir mi sence?"

"Hiç sanmıyorum Dedektif. Nereye gittiğini bilmiyor, hem bilse de nasıl olup da yanına gitsin ki?"

"Ne bileyim, ısrar ederse babası götürebilir, belki doktor, Vincent'a söylemiştir gideceği yeri. Onlardan önce biz bulmaya çalışsak diyorum doktoru."

"Dedektif siz ne söylemeye çalışıyorsunuz Tanrı aşkına?"

Aslında dedektif de çok geçersiz bahaneler ileri sürdüğünün farkındaydı. Lafı dolandırmayı zaten hiç beceremezdi. İyice ağzına yüzüne bulaştırmadan asıl söylemek istediğini söyledi sonunda.

"Şey, demeye çalıştığım şu ki Betty..."

"Lütfen Michael Kenway, ne diyecekseniz deyin artık!"

"Pekâlâ, hemen doktoru bulmamız gerek! Şu anda Vincent veya Vincent'a yardım eden birileri bir zarar vermiş olabilir kendisine!"

"Nasıl olur Dedektif, bir şizofreni hastasına, üstelik kötülük etmek için kim ve ne diye yardım etsin?"

"Bakın bayan, açıkça söylememi istediniz ben de söyledim işte ve dediğimde ısrarcıyım. Hemen Gregory'i bulmamız gerekiyor."

"Dedektif benden sakladığınız şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Kısa bir süre tereddütte kalan dedektif, Betty'nin endişeli bakışlarından kaçırdı gözlerini.

"Elimizde katilleri belirsiz dört ceset var. Hepsinin boynuna da Vincent'ın çizmiş olduğu şu karakalem resimlerden asılmış ve ben bu sabah Vincent ile bir aradaydım. Neredeyse beni öldürüyordu. Şimdi de Gregory'nin Vincent ile yaptığı son görüşmeleri okuduktan sonra endişelerim iyice arttı. Üstelik doktorun cebi kapalı ve normalden fazla uzatmış olduğunu söylüyorsunuz bu tatili. Tüm bunlar yeterli değil mi Betty?"

"Ohh, hayır Dedektif. Lütfen, doktorun tehlikede olmadığını söyleyin. Ben onsuz nasıl yaşarım bilmiyorum!"

Kenway'in söylediklerinden sonra birden başına balyoz yemiş gibi tehlikeyi fark eden kadın, girdiği ani şokun etkisiyle titremeye başladı.

"Sakin ol Betty, sadece sakin ol ve dediklerim yap."

Dedektifin telkinleriyle titremeleri azalan kadın, korkunun pençesinden yavaş yavaş kurtuluyordu.

"Tamam Dedektif, sakin oluyorum. Söyleyin yapmam gerekenleri."

"Gregory'nin gidebileceği bütün adresleri bir kâğıda dök. Arkadaşları, akrabaları, hastaları, eşi dostu, yazlığı, sevdiği oteller, değişik şehir veya ülkelerdeki evleri... Ne varsa işte aklına gelen."

"Anladım tamam, yapmaya gayret ederim. Ama Dedektif, doktorun kimsesi yoktu. Yani ne akrabası, ne ailesi... Bir tek ben ve kocam varız onun hayatında."

"O halde en sık görüştüğü insanları düşün Betty. Son zamanlarda gereğinden fazla görüştüğü insanlar, ziyaretine fazla sayıda gelen hastalar... Ne bileyim, gidebileceği herhangi bir yer işte..."

"Aslında son zamanlarda hastalarından üçüyle daha sık görüşüyordu doktor. Normalde ayda bir olan randevular bu üç hastada haftada bire kadar inmişti."

"Kim bunlar Betty?"

"Biri Vincent, diğeri eski bir mahkûm olan Carlos Ramiro, diğeri de hasta olmadan önce elektronik programcısı olan bir kadın, Ebony Sanborn!"

"Tamam işte, onlardan başla aramaya."

Betty, hasta kayıtlarını, telefon defterlerini, çekmeceleri ve aklının köhne bölgelerini kurcalarken dedektif de Curtis'le konuşuyordu.

"Curtis, kargo yolda, haberiniz olsun. Bir şey daha var, Rexton'un öncesinde diplomatla bir bağı, iş ilişkisi veya başka bir tanışıklığı var mıydı araştırın. Gerekirse Rexton'un çocukluğuna kadar inin. Telefon kayıtlarına bakın bakalım, daha önce bu iki ev arasında bir telefonlaşma olmuş mu?"

"Tamam efendim, hepsini araştırırız."

"Şimdi en acil ve öncelikli görevini dinle Curtis!"

"Dinliyorum efendim."

"Dr. Carl Aaron Gregory adını araştır. Tüm uçak, otobüs, tren ve gemi yolcu listelerine bakılsın. Son on gün içindeki tüm bilet ve rezervasyon kayıtları incelensin. New York'tan hareket etmiş olması yüksek ihtimal."

"Gregory mi dediniz? Bu isim bana hiç yabancı gelmiyor efendim."

"Ünlü bir bilim adamıymış. Zamanında çok faydalı ilaçların keşfinde büyük rol oynamış."

"Anladım efendim ama sanki başka bir yerden hatırlıyor gibiyim bu adı."

"Neyse Curtis, dediklerimi hemen yapmanızı istiyorum. Hepsi acil, unutma!"

Gregory'nin muayenehanesi birden hareketlenmişti. Betty, harıl harıl adres ve telefon araştırıyor, Michael Kenway de saman kâğıtlarını hışırdatarak hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu.

Garip bir tesadüf olarak görmeyi umdukları bir gelişme oldu. Betty, aramaya başladığı telefonlardan endişe verici cevaplar alıyordu. Aradığı eski mahkûmun New York'taki ofisine üç haftadır uğramadığı söylendi. Bu defa mahkûmun California'daki ofisini arayan Betty, Carlos Ramiro'nun işlerini başka birine devrettiğini ve yurt dışında bir yere yerleşmek üzere yola çıktığını öğrendi. Durumu hemen dedektifle paylaşan Betty, heyecandan ve korkudan tırnaklarını kemiriyordu. Garip tesadüflere alışkın dedektifin içindeki ses, bunun basit bir rastlantı olmadığını haykırıyordu tüm gücüyle.

"Şu adamın, Carlos Ramiro'nun kayıtlarını bana versene Betty. Kimin nesiymiş bu adam, bir de ben bakayım."

Gregory'nin dolabından Carlos Ramiro'nun dosyasını çıkaran Betty, içinden dualar ederek elindeki dosyayla dedektife doğru yürürken çalan cep telefonu, gergin sessizliği meraklı bir bekleyişe dönüştürdü. Arayan Curtis'ti.

"Efendim, her gelişmeyi bana bildir dediğiniz için aradım."

"Ne oldu Curtis?"

"Rexton'un evinin önünde tongaya düşen nöbetçi memurlar, siyah minibüsün içindeki adamların robot resimlerini doğrulamışlar. Oluşturulan robot resimleri görmek istersiniz diye düşündüm."

"Tamam Curtis, şu anda Dr. Gregory'nin ofisindeyim. Buraya faksla."

"Şey efendim bu Gregory dediğiniz adam ne doktoruydu?"

"Psikiyatr! Niye sordun ki?"

"Adı bana hiç yabancı gelmiyor ama bir türlü çıkaramıyorum nereden hatırladığımı. Her neyse, faks numarasını alayım efendim."

Betty'den öğrendiği faks numarasını Curtis'e veren dedektif telefonu kapattıktan sonra, kadının getirdiği dosyayı incelemeye başladı. Carlos Ramiro'nun dosyasını... Yedi sene önce hapisten çıkan Ramiro, kurduğu değişik sektörlerdeki şirketleri yönetiyordu. 11 yıl hapis yattıktan sonra, dışarıdaki hayata uyum sağlamakta bazı sıkıntılar yaşamış ve en sonunda Gregory ile tanışıp uyum sürecinde başarılı doktordan destek almaya başlamıştı. Kayıtlara göre gerçekten de son altı haftaya kadar ayda bir hatta iki ayda bir uğradığı muayenehaneye son altı haftadır her çarşamba gelmişti. Kayıtları tutan Betty, bazen randevusuz gelip birkaç saat oturduğunu da söyledi Ramiro'nun. Briyantinli saçları, sinekkaydı yüzü ve gri renkli gözleriyle soğuk bir yılanı andıran eski mahkûmun dosyasındaki diğer sayfalara bakacaktı ki gelen faks sinyalini duydu. Dosyayı masanın üzerine bırakarak faksın başına geçen dedektif, makineden ağır ağır ve cızırtılar eşliğinde çıkmakta olan kâğıtları izlemeye koyuldu. Bu arada Betty ise Gregory'nin son zamanlarda gereğinden sık görüştüğü diğer hastası Ebony Sanborn'u aramakla meşguldü. Telefondaki umutsuz sesi yükselerek endişeli bir feryada dönüştü Betty'nin.

"Emin misiniz? Demek tatile çıktı? Nereye gittiğini söyledi mi peki? Tanrı aşkına, kızınızın gittiği yeri nasıl bilmezsiniz?"

Eliyle "biraz sakin ol" işareti yapan dedektif, makineden yavaşça çıkmakta olan üçüncü adamın resmini de dikkatle bekliyordu. İlk ikisi tipik serseri profiline uyan tiplerdi. Birisi at kuyruklu, küpeli, boynunda kalın zinciri olan bir tipti. Diğeri ise dazlak kafalı, kaşlarına ve burun deliklerinden birine metal halkalardan taktırmış kalın enseli bir serseri...

"Dedektif?"

"Bir saniye Betty."

"Dedektif, aradığım diğer hastanın da kayıp olduğu..."

"Lanet olsun, bir saniye Betty!"

Dedektifi heyecanlandıran daha doğrusu öfkelendiren şey, Betty'nin ısrarlı yaklaşımı değildi. Fakstan çıkan üçüncü resimdi. Kayaların içindeki yuvasından, kafasını yavaş yavaş çıkaran bir yılan gibi çıkıp gelmişti resim makineden. Geriye doğru özenle taranmış parlak saçlar, tıraşlı temiz bir yüz ve buz grisi gözler... Bu yılan suratlı yakışıklı pislik, Rexton'un Kevin Corel olarak tanıdığı, dedektifin ise biraz önce dosyasını masaya bıraktığı Carlos Ramiro'dan başkası değildi. Günlerdir tek bir adım bile ilerleyemedikleri dava, Gregory'nin ofisinde çorap söküğü gibi çözülmeye başlamıştı. Bu dakikaya kadar tüm bildikleri ve öğrendiklerinin koca bir sıfır olduğunu gören dedektif, tüm cevapların bu garip ofiste toplanacağını tahmin edemezdi. Üst üste gelen şok dalgalarına maruz kalmış asırlık kayalar gibi sarsılan ama parçalanmayan dedektif, bir başka garip tesadüfe (!) dayanabilir miydi, kalbi bu kadar güçlü müydü bilemiyordu.

Aynı saatlerde lacivert Pierre Cardin takım elbiseli, fötr şapkalı ve güneş gözlüklü yorgun ama mutlu bir adam elinde gıcır gıcır bir bond çanta ile New York'un kalabalık caddelerinden birinde yürüyordu. Bir saat önce uçaktan inmişti ve kendisine talimatla bildirilen adrese gideceğine, kendi bildiği yola gitmeyi seçmişti. Artık oyun bitmişti. Kurallar yoktu ve çok parası vardı. Oyunu kuran yabancıya ihtiyacı yoktu. Bu kadar çok parayla yepyeni bir hayat kurabilir, cinayet zanlısı olarak aranan Simonize Rexton tarihe karışabilirdi. Önce yepyeni bir kimliğe sahip olmalıydı. Artık ne Simonize Rexton, ne de yabancının istediği Larry Key olacaktı. Yepyeni bir isim, yepyeni bir ülke ve yepyeni bir hayat için her şeye sahipti. İsim işini hallettikten sonra belki de güzel bir tekne alır ve yeni evi denizler olabilirdi. Ama her şeyden önce karnını doyurmalıydı. Cadde üzerinde gördüğü büyük bir hamburgerciden içeri girdi ve en arka masalardan birine oturdu. Etrafında kimsenin olmadığı tenha bir masa seçmişti. Sipariş verdiği tonlarca abur cuburun

gelmesini beklerken çantasını masaya yatırdı ve parlayan gözlerle açtı kapağını.

Corel sabah dediği saatte otel odasına bu çantayla gelmişti. Heyecandan parıldayan gözlerle çantaya uzanmış ancak Corel'in müdahalesiyle karşılaşmıştı.

"Dur bakalım dostum. Sakin ol ve önce şu şifreleri öt de duyalım."

Corel, Rexton'dan aldığı şifreleri cep telefonundan mesaj olarak bir yere göndermiş ve beklemeye başlamışlardı. Böyle değerli rakamlar telefonda söylenmezdi ama mesaj olarak yazmakta bir tehlike yoktu. Corel, bu işlerin adamıydı. Para kokan kirli bir iş varsa mutlaka neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilirdi bu mafya bozuntusu. 08.00 uçağına binmesi gerektiğini hatırlatan Rexton, Corel'in sabırlı sessizliğine ortak olmaktan başka seçeneği olmadığını görmüştü. Her ihtimale karşın, ikide bir belindeki silahı yoklayan Rexton, beklemekten bunaldığı ve silahını yerinden çıkaracağı bir anda Corel'in telefonu çalmıştı. Gri gözlerini kısarak telefonu açan Corel, karşı taraftan gelen teyit cümlelerinin ardından gülümseyerek tıslamıştı Rexton'a.

"Tebrikler dostum, iyi iş çıkarmışsın. Şifreler doğru görünüyor! Bay Hubert'in paraları kuş olacak."

Corel bunu söylediğinde saatler 07.25'i gösteriyordu. Çantayı teslim etmek için henüz erken olduğunun ve Rexton'u biraz daha oyalaması gerektiğinin farkındaydı. Bulundukları otelden havaalanına varmak sadece 20 dakika sürerdi. Önünde zamanı olduğunu gören Rexton ise çantayı açıp, ayrıntılı bir şekilde kurcalarsa sahte paraları fark eder, üzerine saldırır, o da Rexton'u vurmak zorunda kalırdı. Ama Kevin Corel'e verilen talimat bu değildi. Rexton, çantada bir milyon dolar olduğunu zannederek uçağa binmeli ve New York'a varmalıydı. Tabii bankadan transfer edilen büyük para da Kevin Corel'in olacaktı. Tam iki milyon yedi yüz bin dolar! Bu paranın sadece 175 bin doları Eylül Belen adlı kadının hesabına aktarılacak ama kadın, bu parayı yabancı izin verirse kullanabilecekti. İşin diğer kısımları zaten

Corel'i ilgilendirmiyordu. Geriye kalan para onun için yeterli bir sebep ve yeterli bir sonuçtu. Rexton, eli sürekli belinde durduğu için Corel durumdan şüphelenmiş ve zamana karşı yaptığı yarışı kaybetmek pahasına çantayı Rexton'a uzatmış ve sadece minik bir blöf yapmıştı.

"Dostum, havaalanı buradan tam olarak 35 dakika sürüyor ve önünde sadece 30 dakika var. İstersen seni aşağıda bekleyen kırmızı jetimle uçağa yetiştireyim. Ne de olsa gecikmene sebep oldum ve bana kazandırdığın paraların karşılığında, bunu bir teşekkür olarak kabul et."

Saatin 07.30 olduğunu gören Rexton blöfü yemişti. Corel'in uzattığı çantayı aldı ve kapağını açarak şöyle bir göz gezdirdi. Üst sıradaki gerçek banknotların altlarına bakmaya vakit yoktu. Ama Rexton'un içi rahattı. Dakikalar sürecek araba yolculuğu sırasında çantayı kontrol eder ve rahatlardı. Odanın içinde bir şey unutup unutmadığına bakmış, her şeyin eksiksiz olduğuna emin olduktan sonra bir elinde Corel'den aldığı bond çanta, diğer elinde tüm zarfları, talimatları koyduğu ve çıkarken resepsiyona teslim etmesi söylenen siyah dosya olduğu halde odadan ayrılmışlardı. Tabii ki tüm konuşulanların, odadaki kameraya kaydedildiğinden habersiz olarak...

Resepsiyona bıraktığı siyah dosyadan kurtulmuş olan Rexton, otelin dış kapısından çıkarken bond çantaya iki eliyle hatta kollarıyla sarılmıştı. Kapının önünde kendilerini bekleyen, sabah güneşinin altında cayır cayır yanan kırmızı Cabrio, Rexton'u havaalanına yetiştirebilecek hızdaydı. Yalnız Rexton'un hesap etmediği şey ve Corel'in içini rahatlatan şey arabanın üstünün açık oluşuydu. Arabaya binmeleriyle seri bir kalkış yapıp rüzgâr gibi hızlanmaları bir olmuştu. Üstü açık araç, havayı yararak ilerlerken, içinden hızla geçtikleri hava da araçtaki yolcuların vücutlarını yalıyordu büyük bir iştahla. Rüzgârın ortasında savrulup giderlerken Rexton belinden çıkardığı silahı da yolun kenarına bir yerlere fırlatıp atmıştı. Corel'in geriye doğru yatık saçları bile rüzgârda uçuşup bir sağa bir sola savruluyordu.

Çantaya bile zor sahip çıktığı bu fırtınalı yolculukta paraları kontrol etmesi imkânsız bir hal almıştı Rexton'un. On dakika sonra hava alanına vardıklarında uçağın kalkmasına henüz 20 dakika vardı. Bu kadar kısa sürede varmalarına şaşırmış olan Rexton, bunu rüzgâr gibi hızlı kırmızı Cabrioya bağlamıştı. Corel'in uçağa binmeden önce son olarak bir şeyler içme teklifini kabul etmekte hiçbir sakınca görmemiş, Corel'in içkisine attığı haptan habersiz bir şekilde dikmişti kadehi kafasına. Uçağa bindiğinde gözlerini açmakta o kadar zorlanmıştı ki koltuğa oturur oturmaz derin bir uykunun sonsuzluğuna bırakıvermişti kendini. Uçağın havalanışını büyük bir keyifle seyreden Corel ise cebinden çıkardığı yeni kimliğini okşadı hayranlıkla. Kimlikteki fotoğrafında aynı briyantinli saçlar, aynı gri gözler ve aynı parlak suratıyla gülümsüyordu. Gilbert Santiago... Yeni ismi kulağa hoş geliyordu. Havaalanından uzaklaşıp, kırmızı cabriosuna bindi, motoru çalıştırarak ileri doğru fırladı. Ağzına dolan rüzgâra rağmen sevinçle haykırdı parlak, masmavi gökyüzüne doğru: "Bekle beni Karayipler, **Gilbert Santiago** geliyooor!"

Hostesin iniş uyarısıyla zar zor gözlerini açan Rexton, uyanır uyanmaz çantasının nerede olduğuna bakmış, kucağındaki çantayı görünce derin bir nefes alarak inişe hazırlanmıştı. Ceketinin cebinde bulunan ve oyundan geriye kalan tek siyah zarftaki adrese ve zarfın içinden çıkan kredi kartı şeklindeki elektronik anahtara bakmıştı son kez. Artık oyunda olmadığına göre oraya gitmesine ve o çipli anahtarı kullanmasına da gerek yoktu.

Ve işte şimdi, New York'ta, yoğun bir şekilde et, soğan ve kızarmış yağ kokan hamburgercide, en arkadaki masalardan birinde oturmuş, çantanın içindeki dolarları seyrediyordu. Üstteki desteleri aldıkça alttan çıkan banknotların renklerinde bir farklılık sezdi sanki. Renkleri daha canlı ve koyu gibiydi. Kızartma dumanlarının arasında mı böyle görünüyordu yoksa. Üstteki destelerden aldığı bir banknotu alttan aldıklarından biriyle yan yana getirdi ve acı gerçeği o anda fark etti. Çantanın içindeki paraların hemen hemen hepsi sahteydi. Parlak deri çantanın içinde

en fazla 5 bin dolarlık gerçek para vardı ve bu para cinayet zanlısı olarak aranan bir adamın hayatını değiştirmeye yetmezdi. Garsonun getirdiği hamburger ve patates kızartması dolu tepsiye elinin tersiyle vurarak hışımla ayrıldı lokantadan. Geride bıraktığı masanın etrafı, yere saçılmış patates, soğan ve köftelerle dolmuştu. Yol kenarından geçmekte olan taksiyi sert bir el hareketiyle durdurarak çevirdi. Oturduğu arka koltuktan şoförün gözüne sokarcasına uzattığı adres kâğıdını cebindeki siyah zarftan çıkarmıştı. Diğer elinde de sıkı sıkı tuttuğu çipli, elektronik anahtar vardı. Gideceği evin anahtarı...

86 numaralı karayolu, 24. kilometre, Sanzei Malikânesi!

Bay HUBERT'İN EVİ

Sabah saat 08.00'de, bankalar açılır açılmaz hesaplarını kontrol eden Bay Hubert ve muhasebecisi Dalton, bilgisayar ekranında yazan yazıyı üzüntü ve öfkeyle okudular.

"Şu anda yapmaya çalıştığınız işlem gerçekleştirilemiyor. Lütfen bir önceki talimatınızın sonlanmasını bekleyin."

Ekran, daha önce verilen talimata göre birtakım rakamlarla dolup boşaldıktan sonra tekrar normale döndü. Hemen peşinden ekrana düşen bir uyarı yazısı, iki adamın tüm ümitlerini boşa çıkarmıştı.

"Bir önceki işleminiz başarıyla geçekleştirilmiştir. Yeni hesap bakiyeniz 0,00 dolardır. Yeni bir işlem yapmak için lütfen bekleyiniz."

Başarıyla gerçekleştirilen işlem açıklamalarına göre, hesaptaki paranın iki buçuk milyon doları İsviçre'deki bir bankaya, Gilbert Santiago adına; 175 bin doları ise Türkiye'de bir bankaya, Eylül Belen adına transfer edilmişti.

Önündeki kâğıtlara deli gibi bir şeyler yazan dedektif, ihtimallerin, şüphelerin, soruların ve emin olmadığı cevapların arasında boğulmak üzereydi. Bir önceki yazdığı cümleyi karalayıp yeni bir varsayımda bulunuyor, bunu da beğenmeyip saman kâğıdını buruşturarak fırlatıyor, yeni bir kâğıda onlarca kelime sıralayıp her birini oklarla birbirine bağlayarak karşısındaki dev bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Kâğıda yazdığı son isim Ebony Sanborn'du. Gregory'nin son haftalarda çok sık görüştüğü, birkaç gün önce uzun bir yolculuğa çıktığını öğrendikleri ama nereye gittiği bilinmeyen, elektronik programcısı Ebony Sanborn... Bulmacaya eklenen her yeni isim, oklarla Gregory'de birleşiyor, Gregory'den çıkardığı kalınca bir ok ise tek bir ismi işaret ediyordu: Vincent Wesley! Gregory'nin daha önceki kısa tatillerinde kaldığı tüm otel ve pansiyonları aramış olan Betty, umudunu yitirmiş bir halde kapattı telefonu.

"Bu sonuncusuydu Dedektif. Aramadığım hiçbir yer kalmadı. Doktorun tüm yazlıklarını, evlerini, gidebileceği tüm otel ve pansiyonları, her yeri aradım. Aradığım ev veya yazlıkların hiçbiri cevap vermiyor, otel ve pansiyonlar için de durum aynı. Doktor Gregory hiçbir yerde yok Dedektif!"

Acaba paranoyakça mı davranıyorlardı? Bu kadar büyütmeye değecek kadar ciddi miydi durum? Belki de gerçekten kafa dinlemek için gittiği yerde limonatasını içip, gazetesini okuyordu Gregory. Acaba gerçekten korkulacak bir durum var mıydı? Vincent'ın Rexton'la görüşmesi, cesetlerin boyunlarında sallanan ve muhtemelen Vincent'a ait olan çizimler, doktora ettiği onca tehdit dolu laf, aradıkları hastaların hepsinin uzun bir tatile çıkıyor olması, Rexton'a yardım eden briyantinli kafa...

Doktoru bulmalıydılar! Bunun abartılı bir tarafı yoktu! Hatta her geçen saniye daha kötü sonuçlarla karşılaşma ihtimalleri artıyordu. Elleriyle saçlarını karıştıran Michael Kenway, endişeli gözlerle kendisine bakan Betty'i seyretti. Kadının kendisinden medet umduğunu, tüm ümitlerini kendisine bağladığını biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı, hem de hemen!

"Betty, doktorun diğer hastalarını da arayalım, belki onlar bir şeyler biliyorlardır."

Kısa süren bir ümit dalgası oluşmuştu. Aradıkları diğer hastalarından hiçbiri doktorun yerini bilmiyordu.

"Eski dostları, eski iş yeri arkadaşları... Doktorun yaşamında bir dönem yer almış, anılarda kalmış ama hatırlandığında arayıp görüşme isteği doğurabilecek kişiler... Gregory'nin unutulmazları arasında olanlar... Var mıydı böyle insanlar doktorun hayatında?"

"Hmm, düşününce çok fazla isim gelmiyor aslında aklıma. Fransa'daki araştırmaları sırasında edindiği dostlar olmuştur mutlaka ama onları tanımıyorum. Ailesi deseniz, dediğim gibi, ben bildim bileli Dr. Gregory'nin ailesi yoktu. Şayet varsa da benim onları tanımadığım bir gerçek..."

"Anladım Betty. Sadece bir fikirdi zaten. Boşver..."

Dalgın dalgın salonun içinde gezinmeye başlayan kadın cüzdanından eski, solmuş, kenarları yıpranmış bir fotoğraf çıkardı. Eline aldığı fotoğrafa bakarken gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Doktor Gregory'nin, kendisine bir baba gibi sahip çıkmış olan yaşlı adamın hayatından endişe ediyordu. Elindeki fotoğraf da doktorun hayatına dair bildiği en güzel ve en dramatik hatıranın tek şahidiydi. Onun hayatı boyunca sevdiği tek kadın, tek aşkı, tek gözdesi... Başka kimse olmamıştı hayatında ve belki de kalbindeki bu acı boşlukla terk edecekti dünyayı. Doktordan ayrılmak istemiyordu Betty ama bir an önce bulamazlarsa, bu ayrılık beklediğinden çok daha kısa sürede yaşanabilirdi. Gregory, fotoğraftaki kadından yıllar önce ve yalnızca bir kez bahsetmişti Betty'e. Ağlayarak, kalbi tutuşarak, geçmişin hasretiyle kıvranırken anlatmıştı bu kadını nasıl sevdiğini. Kalbinden söküp atamadığı bu aşkı en azından gözlerinin önünden, hayatından söküp atmak için ne var ne yoksa yakmıştı zavallı adam. Tüm hatıraları, tüm fotoğrafları, mektupları, beraber gittikleri tiyatroların biletlerini, hediyeleri, her şeyi... Betty elindeki fotoğrafı, küllerin arasında yanmaktan kurtulmuş bir

halde bulmuş ve bu aşka ait son hatıranın da yok olup gitmesine gönlü razı olmamıştı. Doktorun haberi olmadan alıp cüzdanına koymuş ve Gregory'nin kalbinde sakladığı fotoğrafı o da yıllarca cüzdanında gezdirmişti.

Dedektif, Betty'nin gözyaşlarını dindirebilmek için doktoru sağ salim bulması gerektiğini biliyordu ama şimdilik üzgün kadını teselli etmekten daha fazlası gelmiyordu elinden. Usulca gözyaşları içinde kıvranan kadının yanına gitti, karşısına geçerek elleriyle omuzlarını kavradı, gözlerinin içine bakarak söylemesi gerekenleri söyledi.

"Sana söz veriyorum Betty, doktor sağ salim yanına dönecek."

Kafası öne düşen kadının çenesini, parmaklarının ucuyla kaldırarak cesaret dolu bakışlarla yineledi sözlerini.

"Söz veriyorum."

Kafası biraz daha dikleşmiş, yüreği biraz daha cesaret bulmuştu Betty'nin.

"Teşekkürler Dedektif."

Titreyen elleri arasından kayıp giden solgun fotoğraf, Michael Kenway'in ayak ucuna düştü süzülerek. Resmi almak ve Betty'e vermek için eğildi tecrübeli dedektif ama bir süre kalkamadı. Betty'nin şaşkın bakışları arasında dakikalarca yerde, eğilmiş halde, resmin başucunda bekleyen dedektif ayağa kalktığında beş yaş daha ihtiyarlamıştı sanki. Kuruyan gözyaşlarını elleriyle silen Betty, dedektifin bakışlarından korkmuştu. Adam hipnotize olmuş gibi sabit bir noktaya bakıyordu. Baktığı nokta sanki kilometrelerce uzakta, sislerin, bulutların arasında bir yerdeydi.

"Dedektif, bir sorun mu var?"

"Bu resimdeki kadın kim Betty?"

Dedektifin sesi de bakışları gibi donuk ve duygusuzdu.

"Şey, Doktor Gregory'nin gençlik aşkı. Daha doğrusu ilk ve son aşkı..."

Hafızasının kendisini götürdüğü bazı sahnelerden sıyrılarak tekrar şu ana dönen dedektif, gözlerine ve sesine yapışan o donukluğu da aynı sahnelerin içinde bırakmıştı anlaşılan.

"Hâlâ görüşüyorlar mı?"

"Tabii ki hayır Dedektif, bundan yirmi sene öncesinden bahsediyoruz."

Hemen sandalyenin üzerindeki çantasına koşturarak içinden çıkardığı Rexton adlı dosyayı masaya koyan dedektif, dosyanın sayfalarını heyecanla karıştırmaya başladı. Aradığını bulmuştu en sonunda. Sayfalardan birine iliştirdiği fotoğrafı Betty'e gösterdi. Mavi minderleri olan bir kanepeye uzanmış çıplak kadın ve yanında sırıtarak poz vermiş olan Roger Wolfen...

"Bu kadın, o kadın mı Betty?"

"Evet, galiba aynı kadın Dedektif. İyi de doktorun ilk aşkının fotoğrafı sizde ne arı..."

"Adı ne?"

"Efendim?"

"Kadının adını söyle bana Betty!"

Michael Kenway yeniden avın kokusunu almıştı. Kükrüyor, kadının etrafında dolanıp duruyor, kesik kesik soluk alıp veriyordu. Tüm kasları avının üzerine atlamaya hazır bir panterinki kadar gerilmişti. Şaşkın şaşkın yırtıcı bir yaratığa dönüşen dedektifi izleyen kadın aniden gelen bu soruyla bir anda unutuvermişti ismi.

"O kadının adı neydi BETTY?"

"Ee, şeyy, Ey-Eylül. Eylül Be-Belen."

"Nerede yaşıyor? Ne iş yapıyor? Adresi, telefon numarası ne?"

"Bi-bilmiyorum Dedektif. Yıllar önce yaşanmış ve bitmiş bir aşk bu. Dr. Gregory'nin Türkiye'de, galiba Trabzon adlı bir şehirde tanıştığı biri... O zamanlar yirmili yaşlarında genç bir kızdı, şimdi eğer yaşıyorsa 40 yaşını geçmiş olmalı."

Hemen kâğıdını çıkarıp öğrendiği bu ismi de not eden dedektif deliler gibi dönüp durmaya devam etti odanın içinde. Dedektif, adını Betty'den öğrendiği fotoğraftaki kadının şu anda New

York'ta, kendisiyle aynı şehirde olduğunu bilseydi, şehrin altını üstüne getirir ve onu bulurdu. Eğer bilseydi... Michael Kenway, odanın içinde bir süre dolandıktan sonra cep telefonuna sarıldı.

Dedektifin, muayenehanede çılgınca dönüp durduğu ve cep telefonuyla birilerini aradığı şu dakikalarda Eylül Belen, 86 numaralı karayolundaki Sanzei Malikânesi'nde, kapana kısılmış bir halde, bir yabancı tarafından çizilmiş yazgısıyla yüzleşmeyi bekliyordu. Dört tarafı kurşun geçirmez camdan oluşmuş küçük kabinin içinde kısılıp kaldığı andan bu yana 95 dakika geçmişti. Kurşun geçirmez camların ardında ne olduğu görünmüyordu çünkü cam yüzeylerin hemen bitişiğinde, içeri ve dışarının birbirini görmesini engelleyecek gri renkli duvarlar yükseliyordu. Kabine girdiği anda kendiliğinden kapanan kapının ardından işlemeye başlayan dijital saat 96. dakikayı gösteriyordu şimdi. Ayaktaydı, dikiliyordu, korkuyordu ve yere bırakılan yiyeceklere dokunmamıştı bile. Neler oluyordu böyle ve daha da kötüsü neler olacaktı? Amasra'daki otel odasından çıkıp Ankara'ya yaptığı iki buçuk saatlik yolculuk ve Ankara'dan New York'a gelene kadar geçirdiği onca saat kâbus gibiydi. Yol boyunca o otel odasında yaşadıklarını düşünüp cinnet getirmemek için kendine telkinlerde bulunmuştu. Hıçkırıklarla, kalp çarpıntılarıyla, telkinlerle ve otel odasında yaşadığı korkunç sahnenin hayaletleriyle dolu saatlerin ardından New York'a indiğinde, havaalanındaki saatin 10.45'i gösterdiğini görmüştü. Türkiye ile New York arasındaki saat farkı dolayısıyla saatler süren yolculuğuna rağmen, uçağa binerken 09.30 olan zaman, şimdi sanki kısacık bir yolculuk yapmış gibi 10.45'ti. New York'a göre kolundaki saati yeniden ayarlamış, takip edilip edilmediğini anlamak için paniklemiş bir halde etrafına bakınmış, hemen bir taksiye binerek zarftaki adresi adama uzatmıştı. Yaşadığı panik ve heyecan tarif edilir cinsten değildi. Taksinin içinde bile sürekli arka camdan dışarıyı gözetlemiş, kendilerine yanaşan her arabaya korku dolu gözlerle bakmış, hatta bir ara yolda egzozu patlayan bir araçtan çıkan "GÜM" sesiyle kendini arka koltukta

saklanır halde bulmuştu. Taksicinin şüpheli bakışları eşliğinde süren yolculukları kalabalık trafikten dolayı biraz uzamış ve nihayetinde bir saat sonra söylenen adrese ulaşmıştı.

Girdiği bu küçücük, camdan hapishanenin hiçbir çıkışı yoktu. Ne kadar zorlasa da açılmayan kapısı dışında... Önündeki ekrana bakıyor, 96 dakikadır hiçbir görüntünün oynamadığı karanlık ekranın üzerindeki kırmızı rakamları seyrediyordu. Kırmızı renkli, dijital rakamlar 97. dakikayı gösterdiğinde ağlamaktan yorulmuş şiş gözleri, saatler öncesinde yaşadığı korkunç anların etkisiyle yeniden büyümeye başladı.

Curtis'e Eylül Belen adını veren ve derhal araştırılmasını emreden dedektif, telefonundan bir numara daha çevirdi. Türk polis arkadaşı Ömer'in numarasını... Yıllar önce Frankfurt'ta katıldığı "Polis ve Halkla İlişkiler" adlı 18 aylık bir eğitim programında tanışmıştı Ömer'le. Sıkı bir dost, sağlam bir polisti Ömer.

"Ömer, senden çok ama çok acil bir şey yapmanı istiyorum."

"Söyle dostum, seni bu kadar heyecanlandıran şeyi merak ettim doğrusu."

"Eylül Belen! 40 yaşlarında! 20 sene önce Trabzon adlı bir şehirde yaşamış. Elimdeki tek bilgi bu... Fotoğrafını da fakslıyorum şimdi sana."

Betty, Ömer'in verdiği faks numarasına resmi yollamıştı bile.

"Peki, karın Dorothy'nin haberi var mı bu kadının peşine düştüğünden dostum?"

Ömer'in kahkahası boğazına gömüldü.

"Ömer! Durum ciddi, şaka yapılacak zaman değil. Kadının hayatı tehlikede olabilir. Adresi, telefonu, ailesi, ne varsa bulabildiğin öğrenmek istiyorum. En önemlisi de yaşayıp yaşamadığı..."

"Pekâlâ Michael, anlaşılan gene bir koku aldı keskin burnun. Öğrenir öğrenmez ararım seni."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Sen neye hazırsan, o da senin için hazırdır!"

M. V. Hansen

3 HAZİRAN 2007- AMASRA - 9 SAAT ÖNCE

Kendisini Amasra'ya getiren taksiden inen Eylül, önce bankamatiğe uğrayarak talimatta söylendiği gibi Betül Özden hesabındaki tüm parayı çekti. Saat 06.30'da Timur Otel'de olması gerekiyordu ve saat 06.20'yi gösteriyordu. Adımlarını hızlandırarak boş ve serin caddede yürüdü. Güneşin yeni yeni ısıtmaya başladığı taş kaldırımlardan sabah ayazının serinliği yayılıyordu havaya. Sahil boyunca ilerlemeye devam etti. Kasaba sakinlerinin henüz yeni güne başlamadıkları anlaşılıyordu. Deniz kenarındaki çay bahçesinde bir adam plastik su süzgeciyle ıslattığı yerleri süpürüyor, balıktan dönen birkaç tekne kıyıya yanaşıyordu. Denizi ve balıkçı teknelerini arkasına alarak yürümeye devam etti ve meydanda gezinen martıların yanından geçti. Geniş kasaba meydanı, dar sokaklarla şehrin iç bölgelerine bağlanıyordu. Çekiciler Sokağı yazan tabelayı görür görmez adımlarını hızlandırdı ve Arnavut kaldırımlarıyla döşenmiş daracık sokağa girdi. Sokağın her iki yanı, hediyelik eşya satan onlarca dükkânla kaplıydı. Dükkânlardan sadece bir tanesinin önünde hayat belirtisi vardı. Bembeyaz saçlı, yaşlıca bir adam, tamamı ahşaptan yapılmış bastonları, duvar saatlerini, tavan süslerini kapının önüne çıkartmakla meşguldü. Sabahın bu erken saatinde sokaktan geçen kısa saçlı kadınla ilgilenmedi bile. Diğer dükkânların kepenkleri henüz kapalıydı. Bazı dükkânların

önündeki tezgâhlar ise üzerleri örtülü vaziyette sahiplerini bekliyordu. Kır saçlı adamı geride bırakan Eylül, ahşaptan hediyelikler yapıp satan babasını hatırladı. Sattığı tüm ürünleri kırışmış, iri elleriyle yapan, sabır dolu saatlerin ardından şimşir, kayın ve gürgen ağaçlarına can veren Hüsnü Efendi'yi sevmeyen yoktu Trabzon'da. O da ayakta olmalıydı bu saatlerde. Her sabah, namazını kıldıktan sonra karısına o çok sevdiği ılık sütün içinde erittiği ekmeklerden hazırlardı. Hastalığından dolayı yemeden içmeden kesilmiş annesi de Hüsnü Efendi'nin hazırladığı bu yumuşacık kahvaltıya hayır demezdi. Hanımını doyurduktan sonra hemen evlerinin altındaki dükkânına iner ve "Bismillah" diyerek işe koyulurdu yaşlı adam. Kızının inancının gün geçtikçe zayıfladığını görüyor ve bu duruma fazlasıyla üzülüyordu Hüsnü Efendi. Son zamanlarda sürekli hatırlattığı bir şey vardı Eylül'e:

"Bak Eylülüm, bak güzel kızım. Allah ne yazdıysa o olur, yazdığında da mutlak bir hayır olur. Sen O'ndan uzağa düşme yeter..."

Eylül de babasını üzmemek için her seferinde onu başı önde dinler, ağzına gelen sözleri yutar, gözlerinde biriken yaşları göstermemeye çalışırdı.

Şimdi, babasının dükkânı gibi ahşap kokan bu sokaktan geçerken, kulaklarında yine o sözler çınlıyordu.

"Sen O'ndan uzak düşme yeter..."

Herkesten, her şeyden o kadar uzaktaydı ki şimdi... Yapayalnızdı ama O'na daha yakın hissediyordu kendisini. Sığınabileceği, yardım isteyebileceği eski bir dostu görmüş gibiydi. Kalbini üşüten buzların böyle bir oyun sırasında eriyor olmasına kendisi de şaşırıyordu ama içinden yayılan sıcaklık, güvende olduğunu hissettiriyordu. Bu duyguyu özlemişti Eylül... Hayatının belki de en zorlu sınavını vereceği şu dakikalarda kendisini yalnız hissetmediğine sevindi. Ne yaşayacağını bilmese de adımlarını daha bir kararlı atmaya başladı.

"Allahım sen yanımda ol!"

Bir elinde bugüne kadar tüm zarfların ve talimatların olduğu siyah dosya, diğer elinde ise içinde silah ve cep telefonu olan çanta olduğu halde hızlı adımlarla yürüyerek otelin önüne vardı. Saat 06.27'ydi. Otel görevlisine adının Betül Özden olduğunu söyledi ve kendisinin geleceğinden haberli olan görevliye zarf ve talimatların olduğu kapalı dosyayı teslim etti. Hiçbir şey söyleme gereği duymadan bir kat yukarıdaki 17 numaralı odaya yöneldi. Adımları tedirgin, nabzı yüksekti. Merdivenler yukarı doğru dümdüz çıkarken birden keskin bir "U" dönüşüyle sola kıvrılıyordu. Basamakların üzerinde yavaş yavaş ilerleyerek keskin dönüş ayrımından devam etti. Artık resepsiyondaki çocuğun kendisini göremeyeceği kadar ilerlemişti. Önünde çıkacağı beş basamak kalmıştı, hemen sonrasında atacağı üç-dört adım ve ardından sol taraftaki 17 numaralı odada kendisini bekleyen kaderi... Feride ne haldeydi acaba? Gözlerinin önünde korkunç sahneler oynaştı. Kanlar içinde bir kadın, duvara ellerinden çivilenmiş, ağlayarak yardım istiyordu Eylül'den. Ya da üzerinde iki yüz kiloluk testereli bir sapıkla boğuşuyor, Eylül'ün odadan içeri girmesiyle birlikte testere zavallı kızı paramparça ediyordu. Son basamağa gelmişti ki elleri ve ayakları bir anda güçsüzleşti Eylül'ün. Gergin bir lastiğin birden gevşemesi gibi boşalıverdi ayakları. Tırabzana tutunarak, son anda kurtuldu aşağı doğru yuvarlanmaktan. Midesi bulanmaya, ağzına yine o tiksindirici kan tadı gelmeye başladı. Tüm müşterilerin uyuduğu küçük otelde kendisinden başka ayakta kimse görünmüyordu. Saatine baktı, 06.32 olduğunu gördü. 06.40'ta kesinlikle odadan ayrılması gerektiğini hatırladı. Feride'yi kurtarabilmesi için önünde sadece ve sadece sekiz dakika vardı. Son basamağı güçlükle çıkarak iki metre solundaki odanın kapısına baktı. Kapı kapalıydı ve içeriden bir ses gelmiyordu. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapayarak yalvardı.

"Allahım bana güç ver!"

Güçlü olmalıydı, her ne ile karşılaşırsa karşılaşsın buna dayanmalı ve Feride'yi çekip almalıydı o karanlık kuyudan. Bir

adım daha atarak kapıya iyice yaklaştı. Bir adım sonra eli kapının koluna değebilecekti. İçeriden hâlâ çıt çıkmıyordu. Nefesini tuttu ve kapıya doğru son adımını da attı. Artık odanın önündeydi. Elleri titremeye başlamıştı yeniden. Sağını solunu kontrol ederek kimsenin gelmediğinden emin oldu. Nefesini hâlâ bırakmamıştı. Yüzü kızarmaya, kulakları uğuldayarak yanmaya başladı. Patlayacak gibiydi. Cebindeki anahtarı bularak eline aldı. Kapının minik deliğine sokabilmesi mucize gibi görünüyordu çünkü elleri tir tir titriyordu. İlk deneme başarısızdı. Anahtar deliğe girmemişti. Nefesini tuttuğunu fark etti. İçinde birikmiş tüm havayı dışarı bırakırken nefesinin de titrediğini anladı. Tekrar tuttuğu nefesiyle yeniden denedi. Bu defa deliğe yerleştirmeyi tam başarmıştı ki çantasından yükselen BİP sesleriyle yerinden hopladı. Anahtarı, delikte takılı kalmış halde bırakarak çantasını açtı ve telefonuna baktı. Kırmızı ünlem işaretinin yerini yeşil renkli küçük çubuklar almıştı. Gelen mesaj, hattının kullanıma açıldığını söylüyordu. Artık istediği her yeri arayabilirdi. Cesareti ve ümidi artmıştı. Feride daha fazla acı çekmeyecekti, buna izin vermeyecekti. Telefonu yerine koyarken sessizce kendisini bekleyen silahı gördü. Çantanın içinden çıkardı o ölüm makinesini ve sağ eline aldı. Sol eliyle kapıya takılı anahtarı hafifçe çevirdi ve kilidin döndüğünü belirten minik bir "klik" sesi duydu.

"Allahım bana güç ver!"

Hafifçe ittirdiği kapı hiç zorluk çıkarmadan, kayarcasına açıldı. Elindeki silahla açık kapılı odanın önünde öylece durdu. Havasız odanın sol tarafındaki büyük yatağı ve yataktaki Feride'yi gördü. Üzerinde bir çarşaf çekiliydi ve uyuyordu! Yoksa ölmüş müydü? Yatakta uyuyan kızın acı çekiyormuş gibi bir hali yoktu. İnip kalkan vücudundan nefes aldığı anlaşılıyordu. Evet, uyuyordu ve gayet iyi görünüyordu genç kız.

"Bu ne demek oluyor?"

Usulca yatakta yatan kıza seslendi.

"Feride, hey Feride!"

Kısık sesle söylediği bu cümle kızı uyandırmamış, sadece bir yanından öteki yanına dönmesine neden olmuştu. Sesini biraz daha yükselterek tekrar seslendi genç kıza.

"Feride, Feride uyan. Feride iyi misin?"

Evet! Kız uyanıyordu, yavaş yavaş açmaya başlamıştı gözlerini. Eylül hâlâ açık kapının biraz önünde durduğunu fark etti. Kapıyı kapamak için elini uzattı ve silahın da hâlâ elinde olduğunu fark etti. Kapıyı kapattığında genç kız da uyanmış ve karşısında duran eli silahlı Eylül'ü görerek yalvarmaya başlamıştı.

"Eylül, lütfen yapma, yalvarırım yapma."

Kızın neden böyle konuştuğunu anlayamayan Eylül bu saçmalığı elindeki silaha ve kızın uyku sersemliğine bağladı.

"Feride, benim Eylül. Uyan, kendine gel!"

Silahı çantasına koymak üzereyken yatağın sağ tarafında yer alan, odanın içindeki diğer kapı açıldı. Tuvalet veya banyo kapısı olmalıydı.

"Feride, ne oluyor sevgilim?"

Kapıdan çıkan ve Feride'ye sevgilim diyen adam Selim'di. Hayır, bu Selim olamazdı! Olmamalıydı!

"Tanrım, bu nasıl bir saçmalık!"

"E-Ey-Eylül?"

Belinden yukarısı çıplak olan Selim'in belinde beyaz bir havlu vardı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu. Feride de öyle... Elini sakın bir şey yapma der gibi ileri, Eylül'e doğru uzatıp yavaşça Feride'nin yanına varan adam korkudan titriyordu.

"Allah kahretsin, kocam niye Feride'nin yanında?"

"Talimat gereği mi buradasınız? Oyundan haberiniz var mı?"

"N-ne oyunu Eylül? Neden bahsediyorsun sen?"

Bir kez daha sordu soruyu ama bu defa cevap almak için değil. Başka ne diyeceğini bilemediği için... Eylül'ün sesi gittikçe yükseliyor ve emreder hale geliyordu.

"Oyundan haberiniz var mı dedim size!"

Elindeki silahı yere doğru sallayarak sormuştu soruyu.

"Bak hayatım, iyi görünmüyorsun, şu silahı..."

"Kes sesini Selim. Kahretsin, kes sesini!"

Gözlerinden fışkıran yaşlar ve çatallı sesiyle karşılarında durmuş kendilerine bağıran silahlı kadın, gerçekten tehlikeli görünüyordu. Saçlarını kısacık kestirmiş ve siyaha boyatmıştı.

"Tatlım, biraz sakin olmayı denersen..."

"Sus Feride, tatlım deme bana! Allah kahretsin. İkiniz de susun!"

Silahı yatağa doğrulttu ve Selim'in Feride'yi koruduğunu gördü. Gözleri buğudan ve kızarıklıktan doğru düzgün göremiyordu ama Feride de Selim'in ardına saklanmıştı. Silahı tekrar yere doğru indirdi. Eli titriyor, ayakları titriyor, kalbi titriyordu. Her şeyi anlıyordu şimdi. Talimatta söylenen her şeyi...

"Feride'nin hayatı size bağlı Eylül Hanım!"

"Evet, o adi sürtüğün hayatı bana bağlı."

Feride'nin fotoğrafındaki, yakarış dolu kelimeler...

Kaderim senin ellerinde Eylül! Lütfen kurtar beni!

Silahı tekrar doğrulttu kocasının ve Feride'nin üzerine.

Günlerdir yaşadığı kâbusa kimin için katlanmıştı, her zora düştüğünde kimin adını anarak çıkmıştı feraha? Çektiği bunca eziyetin ne önemi vardı ki artık? Selim yoktu, Selim diye biri hiç olmamıştı, yalandı! Karşısında, hâlâ o korkak sürtüğe sarılan adam koca bir yalandı işte! Ağzına gelen kan tadı başını döndürdü Eylül'ün. Elindeki silahı daha bir sıkı kavradı. Ağlayarak bakıyordu yataktaki iki yalancıya. Haykırmak, deliler gibi böğürerek bağırmak geldi içinden. Beyni karıncalanmaya, gözlerinden yaş değil, sanki alevler fışkırmaya başlamıştı. Zaten yalan olan bir şeyi ortadan kaldırmanın ne zararı olabilirdi ki?

Silahı hâlâ yatağa dönük halde kafasını önüne eğdi. Sinan'ı aldatan kadın geldi gözlerinin önüne. Adı neydi? Sonra Mualla'yı düşündü. Sevgilisi tarafından aldatılmış, bir çöp gibi sokağa atılmış, karnındaki altı aylık bebeğiyle ihanete uğramış olan Mualla'yı... Yaşadıkları acıyı hissetti. Kafasını kaldırdı

ve karşısındaki yalancılara baktı. Birbirlerine sarılmışlar, sessizce titriyorlardı.

"Yeter artık, sarılıp durmayın karşımda, yeteeeer!"

Tetikteki parmağını hangi güç oynatmıştı bilmiyordu, iradesi dışında basmıştı sanki tetiğe ve bir anda beyaz çarşaflar kırmızıya dönüvermişti. Kaç kere çektiğini hatırlamıyordu tetiği, çekerken ne hissettiğini de... Kocasının ve Feride'nin sessiz bir halde yatağa yığılmalarını seyrederken kendine geldi. Çarşaflar gittikçe daha çok kızarıyordu.

Saatine baktı. 06.39... Gitmeliydi, hem de hemen... Elindeki silahı önce yere bıraktı, sonra yerden alıp ne yapacağını bilemeden silahla bir-iki adım ilerledi.

"Sakin olmalıyım, sakin olmalıyım!"

Kapıdan çıkıp, merdivenlerden aşağı bir-iki adım attı elinde silahla.

"Ne yapıyorum ben! Sakin ol Eylül!"

Hemen geri dönerek odanın olduğu koridorun sonuna doğru yürüdü. Şimdilik kimseye görünmemişti. Silah hâlâ elindeydi. Panik her yanını kuşatmıştı ve düşünemiyordu. Talimatta söyleneni hatırlamak ve bu bilinçsiz panikten kurtulmak için zorladı kendini. Durdu ve derin nefesler alıp verdi birkaç kere. Sonra silahını çantasına koyup, koridorun sonundaki yangın merdivenine ulaştı. Tam merdivenden ayağını atacaktı ki birden durakladı, geri döndü, koşturarak koridordan geçti ve odaya daldı. Kapalı siyah zarfı bırakmayı unutmuştu, zarfı yatağın dibine atarak telaş içinde tekrar ayrıldı kâbuslar odasından. Yataktaki kırmızıya boyanmış çarşaflara ve kanlar içindeki hareketsiz vücutlara bakmamıştı bile. Kapıdan çıkıp yeniden hızlıca geçti loş koridoru ve yangın çıkışına vardı. Düşme tehlikesi atlatarak hızla indi merdivenlerden aşağı ve koşarcasına uzaklaştı otelin binasından. İleride durmakta olan taksiyi fark etti. Hızla taksiye doğru koştururken biraz önce yanından geçip gittiği çöp varilini hatırladı. Hemen geri dönüp varilin içine çantasını bırakarak tekrar

taksiye yöneldi. Taksinin içine kendini attıktan sonra kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Ellerim, ellerimi yıkamayı unuttum. Şimdi ellerimdeki kanı fark edecekler."

Ellerine baktı, kan yoktu.

"Ellerimi yıkamam lazım. Ellerimi yıkamam lazım benim!"

Ankara'ya doğru süratle arabayı süren şoför, arka koltukta oturan, kısacık saçları karmakarışık olmuş, ağlamaktan gözleri kızarmış ve belli ki bir şeyden fazlasıyla korkmuş kadına acıyan bakışlar fırlattı.

"Hanımefendi, elleriniz gayet temiz görünüyor, merak etmeyin."

Oysa Eylül, içinden söylediğini sanmıştı bu sözleri. Taksicinin sesiyle kendine gelen perişan haldeki kadın ellerini bacaklarının altına saklayarak, Ankara'ya kadar bir daha hiç konuşmadı. Hipnotize olmuş gibi boş gözlerle karşıya bakan kadın bir ara Yücel'in verdiği telefonu düşündü. Çantayla beraber çöp varilinin içine attığını hatırladı. Zaten artık ne önemi vardı ki? Selim yoktu, ölmüştü... Kendi elleriyle öldürmüştü sevdiği adamı. Artık sevmiyordu ama. Ondan nefret ediyordu. Her şeyden nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu. Talimatları veren o aşağılık pislikten nefret ediyordu. Ne olursa olsun, o yabancının suratını dağıtacaktı. Aynen Selim'e yaptığı gibi... Selim olmadığına göre artık neyin önemi vardı ki... Selim ölmüştü, hem de kendi elleriyle öldürmüştü sevdiği adamı, kocasını... Seviyor muydu? Gözlerinden süzülen yaşları elleriyle sildi. Selim'i çok özlemişti. Ellerindeki ıslaklığa baktı. Sadece gözyaşıydı... Kan yoktu, elleri tertemizdi. Tekrar baktı ellerine. Kocasının kanıyla kirlenmiş olan, bir daha asla temizleyemeyeceği ellerine... Ellerinin kirlenmesine sebep olan yabancıya gidiyordu, onunla görülecek bir hesabı vardı. Gözlerindeki manasız bakışların yerinde, kıvılcımlar saçan bir kararlılık ve öfke vardı artık...

Ömer'den gelen telefonu heyecanla açtı. O kadar telaşlanmıştı ki Dedektif Michael, neredeyse yere düşüp paramparça olacaktı değerli alet. Değerliydi çünkü Gregory'nin ofisine vardığı saatten itibaren tüm önemli bilgileri, bu telefon sayesinde toplamıştı.

"Lütfen güzel haberler ver Ömer."

"Maalesef dostum, haberler çok iç açıcı değil."

"Ne oldu, bulamadınız mı Eylül Belen adlı birini?"

"Yok, bulduk bulmasına da senden önce zaten Eylül Belen adı bizim ekiplerin eline ulaşmış. Yani saatlerdir zaten onu arıyorlarmış bizim polisler."

"O halde senin niye bilgin yoktu bundan, seni aradığımda niye habersizmiş gibi konuştun benimle."

"Kızma Michael, haberim yoktu çünkü güney bölgesine bakan karakollara ulaşmış bilgi. Sen bana kadının adını verdikten yarım saat sonra da bizim tarafa, kuzeye de haber geldi."

"Çıldırtma adamı Ömer, neler dönüyor anlatsana doğru dürüst."

"Tamam dostum ama sen araya girmeseydin ben zaten anlatıyordum güzelce."

"Ömer!"

"Pekâlâ, pekâlâ. Sen beni aradıktan bir süre sonra bizim birime bir telefon geldi. Tabii ben bu arada her yeri aramış, Eylül Belen adında istihbarat istemiştim bile. Benim Eylül Belen adıyla ilgilendiğimi duyan, Trabzon'dan bir polis arkadaşımdı arayan. Aradığın kadının etrafında dönen esrarengiz olaylar dizisi aynen şöyle dostum: Adının Yücel olduğunu söyleyen genç bir çocuk, saatler önce Bartın karakolunu arayarak Eylül Belen adlı bir kadının kaçırıldığını ihbar etmiş. Bu kadının bir şekilde kendisinden yardım istediğini söylemiş. Kadının rehin tutulduğu evin adresi ile Trabzon'da kocası ve çocuklarıyla yaşadığı evin adresini vermiş ve telefonu kapamış."

"Bu Yücel kimmiş, kadını kaçıranlardan biri miymiş?"

"Bilinmiyor. Çocuk ankesörlü telefondan arayıp hızlıca bunları söylemiş ve tam telefonu kapatırken arkadan bir ses duymuş

karakoldaki polis, 'Hey, Yücel ne haber?' gibilerinden. Çocuk telefonda konuşurken bir arkadaşı onu görüp seslenmiş olmalı ki Yücel paniğe kapılarak sözlerini yarıda kesip alelacele bitirmiş konuşmayı."

"Anladım. Her neyse, devam et."

Türk polis, Eylül Belen ile ilgili gelişmeleri anlatırken, dedektif de tüm konuşulanları önündeki kâğıda not ediyordu.

"Gelen ihbardan sonra Bartın polisi hemen Ulukaya Köyü'ndeki dağ evine gitmiş. Kuzeye, beni arayan polis arkadaşımın çalıştığı Trabzon'a da haber verilerek oradaki adrese de bir ekip yollanmış. Dağdaki kulübenin üst katındaki bir odada tüm yastık ve çarşaflar delik deşik edilmiş, etrafa saçılmış halde bulunmuş. Paramparça olmuş bir teyp de parçalanmış yatağın üzerinde duruyormuş. Bir boğuşma, bir kavga yaşanmış olabilir burada ama tam olarak bilemiyoruz. Bunun dışında kayda değer bir şeye rastlanmamış evde."

"Peki ya Trabzon'daki ev?"

"Oraya varan polisler evde kimsenin olmadığını söylediler. Polisi gören komşuların dediğine göre, Eylül bir iş seyahatindeymiş. Kocası Selim ise bir gün önce çocukları halalarına bırakarak neşeli bir halde ayrılmış evden. Ama adamın bu neşesini kıskananlar olmuş belli ki."

"O da ne demek şimdi?"

"Selim, Bartın'a bağlı bir ilçe olan Amasra'da, bir otel odasında ağır yaralı olarak bulundu. Yanında sevgilisi olduğunu tahmin ettiğimiz Feride isminde bir kadın da varmış. Kadının durumu daha iyi ama adam, çok kan kaybetmiş."

Duyduğu şaşırtıcı haber dedektifte soğuk duş etkisi yapmış, bir tehlike karşısında dikkat kesilen vahşi bir av köpeği gibi gerilmişti.

"Peki ya Eylül Belen? Ondan bir haber var mı?"

"Hayır, dostum. Kadın maalesef hâlâ kayıp... Ama Timur Oteli'ndeki görevli garip şeyler anlatmış polise. Bir gün önce otele bir adam gelmiş ve ertesi gün otele sabah saatlerinde bir

kadının gelip yaşlı bir adama çanta bırakacağını, aynı saatlerde ihtiyarın gelip çantayı teslim alacağını söylemiş. Adamın dediğine göre, çantada önemli şirket bilgileri ve bazı evraklar varmış. Daha da garip olan şey şu ki, görevliyle konuşan sert bakışlı adam, cebinden çıkarıp 200 dolar da bahşiş vererek bir şey daha rica etmiş."

"Nedir?"

"Çantayı bırakmaya gelecek olan kadın sadece yarım saatliğine yukarı çıkıp bir dostunu görüp gidecekmiş. Kadına zorluk çıkarmamasını tembih etmiş."

"Çok ilginç. Çantayı bırakacak olan kadının adı neymiş?"

"Betül Özden. Gerçekten de sabah 06.30 sıralarında Betül Özden adlı, kısa ve siyah saçlı, bitkin görünümlü bir kadın otele girerek görevliye siyah bir çanta bırakmış. Çok garip hareketleri olan kadın, birilerinden kaçıyor veya saklanıyor gibi davranıyormuş. Hiçbir şey demeden yukarı çıkan kadın bir daha aşağı inmemiş. Kadından on dakika sonra yaşlıca bir adam gelerek görevliden çantayı almış ve Betül Özden'i göreceğini söyleyerek yukarı çıkmış. Bizim görevli aldığı 200 dolardan dolayı ses etmemiş tabii ki. Ama ihtiyar adam da bir daha aşağı inmemiş. Sonradan anlamış ki kadın da peşinden gelen adam da üst kattaki yangın çıkışından ayrılmışlar. Şüphelenen görevli 40-45 dakika sonra yukarı çıktığında 17 numaralı odadaki vahşeti görmüş. Selim Belen ve sevgilisi Feride Çiçek, yatakta kanlar içinde yatıyorlarmış. Şu anda her ikisi de yaralı bir halde, hastanede can çekişiyorlar."

"Anladım. Eğer gözlerini açıp konuşabilirlerse bu işi kimin yaptığını öğreniriz. Peki otel görevlisi kadını nasıl tarif ediyor? Eylül Belen olma ihtimali nedir bu kadının?"

"Polisler adama, 'Yukarı çıkan kadın bu muydu?' diyerek Eylül Belen'in fotoğrafını göstermişler. Kesin bir şey söyleyememiş adam. İçeri giren kadın bir esrarkeş gibi görünüyormuş. 'Gözlerinin altı mosmor olmuş, kirli, kısacık, siyah saçlı ve perişan yüzlü bu kadının Eylül Belen'le ilgisi bile yok!' demiş önce.

Sonra 'Aslında yüz ifadeleri çok benziyor,' demiş. Senin anlayacağın, görevlinin kafası çok karışık... İfadesine ne kadar güvenilebilir bilmiyorum."

"Diğer adam neye benziyormuş, şu yaşlı adam? Adı neymiş?"

"60 - 65 yaşlarında, zayıf, uzun boylu, dinç görünümlü bir ihtiyardan bahsediyor görevli. Kafasında bir şapka, gözünde kocaman bir güneş gözlüğü olan sakallı bir ihtiyar... Türkçeyi çok düzgün konuşamıyormuş. Adı belli değil!"

"Görünüşe göre tanınmamak için büyük çaba sarf etmiş bizim ihtiyar. Sağ ol Ömer, bu iyiliğini ödemek isterim."

"Bir şey değil dostum. Yaşlansam da Türkiye'de benim üstüme polis tanımıyorum. Birleşik Devletler'de çalıştığına dua et çünkü Türkiye'de polis olsaydın havanı söndürürdüm senin."

Kafasından geçen onca bulutlu düşünceye rağmen Ömer'e içtenlikle gülümseyen dedektif telefonu kapatmak üzereyken Türk arkadaşının sesiyle tekrar kulağına götürdü cihazı.

"Michael orda mısın?"

"Söyle Ömer, kapatmadım, buradayım."

"Söylemeyi unuttuğum bir şey vardı. Belki çok önemli değil ama Selim ve Feride'nin vurulduğu odada garip bir şey bulmuş polisler."

Gözlerinin yandığını hissetti dedektif.

"Nedir?"

Tahmin ettiği cevabı duymamak için kulaklarını tıkamak istedi dedektif. Gözlerinin önüne, iri vücuduyla, kan çanağı olmuş gözleriyle, ürkütücü bakışlarıyla Vincent geldi.

"Siyah bir zarf ve..."

"Siyah bir zarf ve içinden çıkan korkunç bir resim: Uzun tırnaklı bir cadı, elinin ucunda sallanan çaresiz bir kukla..."

"Evet dostum, sen nereden biliyorsun bunu?"

Michael Kenway, telefonu kapattığında kızarmış suratını Betty'den gizlemeye çalışarak lavaboya yöneldi. Kafasını tazyikle akan buz gibi suyun altına sokacak, kendine gelmeye çalışacaktı.

98 DAKİKA ÖNCE;

Adresi verilen Sanzei Malikânesi'nin kapısının önündeydi. Karayolunun kenarındaki boş araziye inşa edilmiş malikâne, tüm ihtişamıyla önünde dikiliyordu. Yolun kenarında, SANZEİ MALİKÂNESİ tabelasının önünde taksiden inmişti. Tabela, arazinin iç kısımlarına doğru uzanan, karo taşlarla döşeli yolun sonundaki haşmetli yapıyı işaret ediyordu. Tarih öncesi dönemlere ait dev bir yaratığın kabuklu sırtını andıran, siyah çizgili damarları olan, bordo taşlarla döşeli 150 metrelik yolu bir çırpıda kat etmiş ve gösterişli şatonun kapısına ulaşmıştı. Arkasını dönerek yürüdüğü dinozor sırtına baktı ve gelen giden olup olmadığını kontrol etti. Yalnızdı! Bomboş arazideki bodur çalıları köklerinden sökmeye uğraşırcasına esen sert rüzgâr iliklerine kadar işliyor, 150 metre ötedeki yolun gürültüsünü uğuldayarak kulaklarına taşıyordu. Kısacık saçları, bu hırçın hava akımına kapılmış, sağa sola savruluyordu.

Elindeki elektronik anahtarı yerleştirebileceği bir delik, bir giriş aradı koca kapının çevresinde. Eski İngiliz lordlarının kaldığı gizemli evleri andırıyordu malikâne. Dracula ve emrindeki vampir kolonisini barındıran, sisler arasında yükselen sivri uçlu kuleleriyle görenlerin korkularını kamçılayan, karanlık dumanların gerisinde tüm çıplaklığıyla gökyüzüne uzanan, ürkütücü ve bir o kadar da büyüleyici bir şato... Böyle bir eve girmek için, pirinçten yapılmış, külçe gibi ağır dev bir anahtar kullansaydı hiç şaşırmayacaktı Eylül. Ama elinde, bu esrarengiz şatonun üç metrelik kapısını açmak için elektronik çipli bir kart tutuyordu. Bir süre arandıktan sonra kartın gireceği yuvayı buldu. Daracık, siyah bir çizgi şeklindeki aralığa yerleştirdi kartı ve siyah aralığın üzerindeki minicik, karanlık yuvarlaklar, yeşil renkli noktacıklara dönüştü. Kartı tanıyan sistem, kapının kendiliğinden açılmasını sağlamış, kilitten yükselen trak-truk sesleriyle beraber Eylül'ü içeri buyur etmişti. Kilit sistemi devre dışı

kalan kapıyı, yorgun kollarıyla ittiren Eylül, karanlıklar prensinin evine adımını attı ve içeri girdi.

Dışarıdan bakıldığında içinin de aynı ihtişam ve gizemle dolu olacağını düşündüğü şatonun holünde durarak etrafına bakındı. O sırada dev giriş kapısı, cüssesinden beklenmeyecek bir sessizlikle kendiliğinden kapandı. Ayakta dikilerek çevresine göz gezdiren Eylül, hayal kırıklığına uğramıştı çünkü basık tavanlı, karanlık, dar bir mekândı burası. Aslında çok yüksek olan tavandan iki metre aşağıya yeni bir tavan örülmüş, bu yeni örülen platform kendisini kesen dikine duvarlarla birleştirilmişti. Şayet bu örülen tavan ve duvarlar şeffaf bir malzemeden yapılmış olsaydı ve şatonun sivri kulelerinden birine çıkıp da aşağıya, bulunduğu salona bakma şansı bulunsaydı, içerideki bölme ve duvarların hemen hepsinin sonradan yapıldığını anlayacaktı Eylül Belen. Alçaltılmış tavan platformunu dikine kesen iki duvar örülmüştü salonun ortasına. Yine tepeden bakabilseydi bu garip yapıya, tavanla birleşen bu iki duvarın "T" şeklinde kesiştiğini, kendisine ve diğerlerine tahsis edilen küçük bölmeleri ayırmak için yapıldığını görecekti. İçleri çelik saclarla desteklenmiş duvarların ve tavanın dış kısımları, sert ve dayanıklı bir plastikle kaplanmıştı. Dumanlı bir griye boyanmış bölmeler dar ve basık salonu iyice iç karartıcı bir hale dönüştürmüştü.

Bölmelerin arasındaki dar aralıkta yürüyerek, başka bir çıkış ya da kapıya ulaşabileceğini düşündü ama yanıldığını anladı. Yürüdüğü dar koridorun sonu bir başka duvarla kapatılmıştı. Girişi ve çıkışı belli olmayan bir labirentte dönüp duran ve en sonunda yorgunluktan yığılıp kalan aptal bir fare gibi hissetti kendini. Dumanlı gri duvarların yükseldiği dar koridorda yürüyerek başladığı noktaya geri döndü. Böyle bir labirent ne için yapılmış olabilirdi? Kafasını yukarı kaldırarak ne yapması gerektiğini gösterecek bir iz, bir işaret aradı. Kafası yukarıda birkaç adım atmıştı ki aradığını buldu. Aslında daha önce niye göremediğine şaşırmıştı bu yazıları. Koridora girer girmez biraz başını kaldırmayı akıl edebilseydi çok daha önce görmüş

olacaktı duvarlardaki isimleri. Dumanlı gri duvara, göz hizasının yaklaşık 50 santim yukarısına monte edilmiş, minik, metal isimliklere yazılmış üç isim gördü gözleri. Betül Özden, Larry Key, Leonard Clayton...

Kendi ismi ve Leonard Clayton yazısı, aynı duvarda bulunuyor; Larry Key adı ise hemen karşısında, dar koridorun diğer duvarında duruyordu. İsminin olduğu sigara paketi büyüklüğündeki metal çerçevenin altına yürüdü. Elini duvarın sathında bir süre gezdirdi. Bir şey bulması gerekiyordu ama ne bulacağını bilemiyordu. Bir iki adım geri çekilerek adının yazdığı duvarı daha geniş açıyla görmeye çalıştı. Sırtı, Larry Key adının yazılı olduğu duvara dönük halde gözleriyle taradı kendi duvarını. Nihayet bulmuştu aradığı şeyi. Bel hizasında duran, duvar düzlemine paralel, beş santim uzunluğunda siyah bir çizgi... Dumanlı gri rengin üstünde, ilk bakışta fark edilemeyen, minik bir aralık... Aralığın hemen iki santim üstünde de şimdilik karanlık görünen küçük yuvarlak LED ampuller... Elindeki elektronik anahtarın giriş yuvası... Yedi-sekiz adım ilerisindeki Leonard Clayton yazılı duvarda ve yine yedi-sekiz adım arkasındaki Larry Key'in duvarında da aynı yuvalardan vardı. İçinden kabararak gelen, engel olamadığı bir merakla elindeki anahtarı önce Larry Key'in duvarındaki yuvaya yerleştirdi. Bir süre bekledikten sonra milimetrik boyuttaki LED ampuller kırmızı ışıklarını yaktılar. Leonard Clayton'un duvarında yaptığı deneme de başarısız olan Eylül, sahte adının yazdığı duvardaki aralığa yerleştirdi anahtarı. Birkaç saniye sonra yuvanın tepesindeki kabarcıklarda yanan yeşil bir ışıkla beraber, duvar; bulunduğu hat üzerinde sağa doğru kayarak 70 santim yana açıldı. Eski model sürgülü kapıların yeni teknolojiyle donatılmış, modern bir versiyonu olan kapı, vızıldayarak açılınca Eylül'ün karşısına camdan yapılmış bir başka kapı çıktı. Ne olacağını beklerken cam kapı da saniyeler içinde yukarı doğru kayarak açıldı ve davetkâr bir ev sahibi gibi kadını buyur etti. Açılmış cam kapının önünde tereddütle bekleyen kadın, dört metre ileride, soğuk gri

duvarın yeniden yükselmeye başladığı noktada, yerde bir siyah zarfın kendisini beklediğini gördü. Dolambaçlı yollarla, labirent gibi bölmelerin arasında verilen siyah zarf, kara bir elmas gibi yerde duruyor, sahibi tarafından açılıp okunmayı bekliyordu. Bu oyun fazla uzamıştı artık! Öfkeyle ilerleyip zarfı yerden alan Eylül, arkasındaki vızıltıyı duyup geriye döndüğünde ise artık çok geçti. Önce cam kapı hemen ardından da ona bitişik sayılacak duvar kapanmış ve Eylül kendisini küçük bir kutunun içinde bulmuştu. Beş metrekarelik bir hapishane...

Mağazalardaki soyunma kabinlerinden biraz daha geniş olan bölme, tüm yüzeyleri kurşun geçirmez camdan yapılmış içi boş bir küp şeklindeydi. Tavandaki minik bir delik sayesinde havalandırma sorunu olmayan, camların önünde gri duvarların yükseldiği, bu nedenle içerideki kadının dışarıyı görmesini imkânsız kılan kabin, içinde nefes alınabilen camdan bir tabut gibiydi. Eylül, eliyle camları yumrukladı, tekmeler savurdu ama bu sadece biraz daha öfkelenmesine ve yorulmasına sebep oldu. Cam bölmenin kapısı kadının üzerine kapanır kapanmaz çalışan bir dijital saatte, kırmızı rakamlarla "1" yazılmıştı. Dakikalar ilerledikçe artan rakamlar, zamanın geçip gittiğini haykıran sessiz çığlıklar gibiydi. Metal bir ayak üzerinde yükselen, tepsi şeklinde bir zemine oturtulmuş LCD ekranda, dijital saatin kırmızı rakamlarından başka bir şey görünmüyordu. Topraktan fırlayıp dirseğine kadar yükselmiş, avuç içi gökyüzüne bakan bir eli andıran ayaklı ekran zamanı geldiğinde görevini yapacak ve görülmesi gerekenleri gösterecekti.

Kabinin içine kadının karnını doyurabileceği yiyecekler konulmuştu. Her tarafı gri duvarlarla çevrili küçük tabut, cam tavanın ortasında duran mor renkli bir ışıkla loş bir aydınlığa kavuşturulmuştu. Ekranın sol tarafında, yerde, büyükçe bir tabağın içinde ekmek, üç elma ve bir miktar peynir ile bir şişe su duruyordu. Ekranın hemen diğer tarafında, bel hizasına gelen mini buzdolabında ise içinde mor renkli bir sıvının olduğu iri bir şırınga vardı. Fosforlu saatlerin kadranları gibi parıldayarak

bekleyen mor renkli sıvı, bu dünyadan olmayan bir yaratığın kanına benziyordu. Elindeki zarfı hatırladı Eylül... Belki de kadının içeri girmesini sağlamak için yem olarak kullanılan siyah zarfta, korkunç bir kukla resmi ve tek bir cümle vardı:

"Hoş geldiniz Eylül Hanım, biraz daha sabır ve sonra yaşasın özgürlük!"

Beyaz saçlarından süzülüp yere düşen serin su damlacıkları, dedektifin biraz olsun kendisine gelmesini sağlamıştı. Tedirgin gözlerle dedektife bakan Betty, neler olup bittiğine bir anlam vermeye çalışırken, önündeki sandalyeye oturan Michael Kenway, kafasında birleştirdiği bulmacaya odaklanmıştı. Bazı parçalar eksik kalsa da ortaya çıkan sonuç hemen hemen tüm soruları cevaplamaya yetiyordu.

"Dedektif, neler oluyor? Bütün bu telefon trafiği ve konuşmalardan sonra ne olup bittiğini söyleyecek misiniz?"

"Tam olarak kesinleşen bir sonuç yok Betty. Sadece ihtimaller var ve ihtimaller kesinleşmeden açıklama yapmayı sevmem."

"İhtimaller, öyle mi? Bakın Dedektif, sabahtan beri sizin dediklerinizi yaptım. Doktor Gregory'nin hayatı tehlikede iken, benim tüm olanları ve şu kahrolası ihtimalleri bilmeye hakkım var."

Yorgun gözlerle Betty'i süzen dedektif, her geçen gün daha duygusal bir adam haline geldiğini ve yaşlandığını bir kez daha fark etti. Eskiden olsa tek kelime bile etmeyeceği bu kadına, kafasında oluşturduğu öyküyü anlatmaya karar verdi. Betty'nin ağlamaklı gözleri ve doktor için çırpınan yüreği, Kenway'i dize getirmişti.

"Pekâlâ Bettycik. Az zamanımız var, bu yüzden kısaca bahsedeceğim varsayımımdan."

"Sizi dinliyorum Dedektif."

Boğazını temizleyen dedektif, sakin ve kararlı bir ses tonuyla anlatmaya başladı.

"Önce dört cinayetle başladı hikâye. Hepsinin üzerinde Rexton adlı bir muhasebecinin parmak izlerinin olduğu dört farklı ceset... Bu dört cesedin üzerinden çıkan resimler Vincent'a ait. Bu dört cinayeti işlediği düşünülen adam, bir gece gizlice evine giriyor ve kendisini tam o saatte arayan kişi yine Vincent. Bu cesetlerden biriyle fotoğraf çektirmiş bir kadın (ki bu kadının Gregory'nin ilk aşkı olduğunu öğreniyoruz) kaçırılıyor. Ama kaçırılan kadın, sıradan bir doktorun eski sevgilisi değil. Gregory'nin, yani Vincent'ın doktorunun sevgilisi... Vincent adı burada da karşımıza çıkıyor! Aynı zamanda kadının kocası bir otelde vurularak ağır yaralanıyor ve otel odasında bulunan kukla resmi yine aynı kişiye ait: Vincent Wesley! Vincent'ın bu işleri nasıl becerdiğini bilemiyorum ama sözleri ve hareketleriyle zaten psikopat olduğunu belli eden bu adam, eninde sonunda bir açık verecek ve o anda ensesinde ben olacağım."

"Ama bu varsayımınız, Rexton'un Vincent'la ilişkisini açıklamıyor. Doktorun nerede olduğunu da açıklamıyor."

"Biliyorum Betty ama her sorumun cevabı mutlaka dönüp dolaşıp Vincent'ta bitiyor. Eminim bunların açıklamaları da Vincent'ta... Biz de zaten hemen şimdi çıkıp Vincent Wesley ile ciddi bir konuşma yapmaya gideceğiz. Onu tanıyan bir psikolog olarak senin de bulunmanı istiyorum bu konuşma sırasında. Mutlaka bir açık verecek ve bunu ben anlayamasam bile sen anlayacaksın!"

Büyük bir sorumluluk yüklendiğini anlayan Betty, itiraz etmeyi aklından bile geçirmedi. Ofisten çıkmak üzere hazırlandıkları sırada dedektifin telefonu çaldı.

"Efendim Ömer?"

"Dostum bazı gelişmeler var! Şu karakolu arayan Yücel adlı çocuk tekrar aramış ve Eylül Belen adlı kadının kendini aynı zamanda Betül Özden olarak tanıttığını söylemiş. Yani bizim Eylül Belen, oteldeki âşıkları vuran Betül Özden'le aynı kadın."

"Tahmin etmiştim zaten Ömer."

"Bir şey daha, kadın senin ülkene uçmuş."

"Nasıl yani? Nereye?"

"Bu yeni haberden hemen sonra Betül Özden adlı şahsın ülkeden ayrılıp ayrılmadığını kontrol ettirdim. Maalesef benim elimden kaçtı ama sabah 09.30 uçağıyla New York'a uçmuş. Eylül Belen, Betül Özden ismiyle birkaç saat önce senin topraklarına iniş yaptı dostum. Artık top sende!"

Telefonu kapatır kapatmaz saatine baktı dedektif.

"Kadın ineli neredeyse iki saat olmuş, kahretsin! New York'un her yerinde olabilir," diye söylendi.

SANZEİ MALİKÂNESİ

Ekrandaki dijital rakamlar 108. dakikayı gösterirken Eylül Belen, yerde duran yiyeceklerin önünde eğildi. Bir parça ekmek ve bir elma aldı guruldayan midesini susturmak için. Vahşi bir kurt gibi, iştahla karnını doyururken malikânenin kapısı açılmış, içeri Rexton girmişti. Önüne serilmiş gri dumanlardan dolayı her şeyden habersiz olan Eylül, elmasından büyük bir parça daha kopardı. Rexton ise şaşkınca ne yapması gerektiğini çözmek için etrafına bakınıyordu. Eylül, elmasını bitirip de suyunu kafasına diktiğinde Simonize Rexton da kendi tabutuna girmiş, kapana kısılmıştı.

Curtis'i aramak üzereyken tekrar telefonu çaldı dedektifin. Vincent'ın babası arıyordu.

"Buyrun Bay Wesley."

"Bay Kenway, Vincent kaçmış!"

"Nasıl kaçar, evin önündeki polisler ne iş yapıyorlar?"

"Odasına bakmak için çıktığımda bulamadım. Her yere baktım ama yok. Yarım saatten fazla oldu fakat hâlâ bulamıyoruz."

Sesi giderek yükseliyordu dedektifin.

"Kapıdaki polislere söylediniz mi durumu?"

"Tabii söyledim ama sizin de bilmenizi istedim Dedektif. Polisler büyük bir gayretle arıyorlar oğlumu."

Öfkeden deliye dönen Michael Kenway, yırtıcı bir kaplan gibi kükremeye başladı.

"O polislerden birini hemen telefona verin Bay Wesley."

"Bir saniye Dedektif, veriyorum."

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra telefonu eline alan New Yorklu polis, fırtına gibi esip gürleyen dedektifin karşısında ne diyeceğini bilemez bir halde dondu kaldı. Müthiş bir hiddetle bağırıyordu dedektif.

"Siz ne işe yararsınız, ha? Nasıl kaçırırsınız hasta bir adamı elinizden! O sizi atlatıp kaçan manyak, sokaklarda gezdiği sürece sana ve arkadaşlarına New York'u dar ederim anlıyor musun? Anlıyor musun diyorum sana!"

"Anladım efendim ama evin arkasında, kilerin içinden bahçeye açılan bir kapı varmış. Adam oradan kaçmış."

Yumruğunu masaya sertçe vurarak devam etti bağırıp çağırmaya.

"Bana efendim deme! Benim emrimdeki bir polis bu hatayı yapmazdı. Vincent'ı bulmadan gözüme görünmeyin benim! O adam tehlikeli, o adam vahşi bir canavar!"

"Tamam efendim. Mutlaka bulacağız onu."

"Bana efendim deme diyorum sana! Eğer Vincent birine bir zarar verirse hesabını sizden sorarım bunun! Elimdeki dosyada dört cinayet, iki de ağır yaralama vakası var ve belki de hepsi gözünüzün önünden kaçan Vincent'ın işi! O adamı bulun! Hemen! Şimdi bana Bay Wesley'i ver!"

Aslında dedektif kapıdaki nöbetçi memurlardan çok kendine kızıyordu. Bu koca evin bir arka kapısı olacağını tahmin etmeliydi. Oraya da iki polis dikilmesini sağlamalıydı. Yediği zılgıttan sonra yüzü kıpkırmızı olan polis memuru, telefonu tekrar Bay Wesley'e uzattı.

"Alo, Bay Wesley?"

"Buradayım Dedektif."

Sesi hâlâ titriyordu Dedektif Kenway'in.

"Kilerinizden bahçeye açılan arka kapı... Ne zamandır kullanıyorsunuz bu kapıyı?"

"Yıllardır kullanırız."

"Vincent, sizin farkına varmadığınız birçok kere bu kapıyı kullanıp evi terk etmiş ve siz durumu fark edene kadar geri dönmüş olabilir mi?"

"Bilemiyorum Dedektif, sanmıyorum. Yani Vincent bunu yapacak bir çocuk değildir."

"Anlıyorum Bay Wesley! Eğer bugün birine bir zarar gelirse bunun sorumlusu kim biliyor musunuz bayım?"

"Bakın, oğlum böyle şeyler yapmazdı benim."

"Siz ve karınız Bayan Wesley. Tüm bu işlerin sorumlusu, durumunu bile bile çocuğunuzla ilgilenmeyen siz ve karınız!"

"Haddinizi aşıyorsunuz Dedektif Kenway. Emekli bir diplomat olduğumu hatırlatırım. Çalıştığım dönemde sizin gibi polislere emirler verirdim ben."

"Bak emekli diplomat bozuntusu! Birazdan oraya oğlunu aramaya geliyorum. Vincent'ı bulacağım ve bu lafları bir de yüzüme söylemen için karşına dikileceğim Ama eğer oğlunu bulamazsam işte o zaman karşıma çıkmanızı hiç tavsiye etmem. Bekleyin, birazdan orada olacağım!"

Telefonu kapattı ve masayı defalarca yumrukladı. Sinirleri yavaş yavaş yatışıp sakinleştikten sonra kendisine canavar görmüş gibi bakan Betty'e talimatlar yağdırırken bir taraftan da Curtis'i arıyordu.

"Hadi Betty, biraz acele et! İşler hızlanıyor! Vincent bir şeylerin peşinde ve ben bunu bugün çözeceğim!"

"Ne oldu Dedektif? Arayan kimdi?"

"Arayan Vincent'ın babasıydı. Vincent evden kaçmış ve bulamıyorlarmış. Ayrıca..."

"Evet, ayrıca?"

Betty'e eliyle bir dakika işareti yapan dedektif, telefonunu açan Curtis'e de aynı heyecanlı ses tonuyla sesleniyordu. Odanın içinde yine pervane gibi dönüp durmaya başlamıştı.

"Curtis, hemen ilk uçakla New York'a gelmeni istiyorum. Vincent evden kaçmış! Şu Roger Wolfen'le resim çektiren kadın var ya, araştırmanı söylediğim kadın..."

"Eylül Belen mi?"

"Evet, işte o da Vincent'ın doktorunun eski sevgilisiymiş. Kadın bu sabah Türkiye'de bir cinayet teşebbüsünde bulunmuş ve şu anda New York'ta. Bugün önemli bir gün Curtis, içimden bir ses öyle söylüyor!"

"Tabii efendim, hemen geliyorum, bu arada ben de tam sizi aramak üzereydim."

"Gelince anlat Curtis, acelem var! Vincent'ı bulmalıyım."

"Efendim söyleyeceğim şey önemli. Dinlemeniz lazım."

"Öyle mi? Seni dinliyorum Curtis!"

Curtis'in sesindeki ciddiyet sebebiyle dedektif dikkat kesildi, nefes bile almadan adamın ne söyleyeceğini bekledi.

"Efendim, şu Gregory'nin adını nereden duyduğumu hatırladım ve emin olmak için eski notlara tekrar baktım."

"Ünlü bir bilim adamı olduğunu söylemiştim doktorun."

"Hayır efendim. Doktorun adını gördüğüm yer gazete veya televizyon değil. Rexton'un dosyasında geçiyor doktorun adı. Rexton'la ilgili topladığımız yüzlerce bilgiden biri, elimize ilk ulaşan bilgilerden... Rexton'un yıllar önce, genç yaşta batırdığı spor salonu işinden sonra girdiği işleri hatırlıyor musunuz efendim?"

"Curtis, nereden hatırlayayım şimdi bunu!"

"Rexton'un yirmili yaşlarında kısa süreli çalıştığı işler... Bir kozmetik firması, bir psikiyatri merkezi, bir gıda ithalatçısı..."

"Dur, dur, dur bir dakika! Yoksa şu psikiyatri merkezi..."

"Aynen öyle efendim, Gregory Psikiyatri Merkezi! Rexton 19 -20 yaşlarındayken, sekiz ay Dr. Gregory'nin yanında çalışmış."

"Curtis, bomba gibi bir bilgi bu! Şimdi parçaların hepsi yerine oturuyor! Acele et, uçağa atla ve hemen gel acemi ördek. Burada yapılacak çok iş var!"

Salonun kapısında çıkmak için bekleyen Betty'e eliyle işaret etti.

"Dur Betty, gitmiyoruz."

"İyi ama Vincent'ı bulmaya..."

"Önce buradaki işimizi bitirelim, sonra gideriz. Zaten onca polis arıyor dev adamı, biz oraya gidince ortaya çıkacak değil ya."

Kapıdan geri dönen Betty, "Peki şimdi ne yapacağız," diye soran gözlerle baktı dedektife.

"Şimdi... Eski defterleri açacağız Betty."

Peş peşe gelen birbirinden önemli haberler, dedektifin kalbini fazla zorlamıştı. Derin bir nefes alıp heyecandan kasılan vücudunu gevşetti, ardından sandalyeye oturarak konuşmaya devam etti.

"Yıllar öncesine ait çalışan kayıtları, muhasebe defterleri ve buna benzer evraklar lazım Betty."

"Son beş yıla ait defterler şurada!" diyerek masanın ardındaki raflı dolabı işaret etti kadın.

"Beş yıl yaramaz, bize yirmi yıl öncesi gerekiyor. Bu arada doktorun şu çalışmaları çalınalı ne kadar oldu demiştin Betty?"

Dedektifin yüzüne manasızca bakan kadın, adamın çok fazla yorulduğu için saçmaladığını düşündü.

"Yirmi, belki de yirmi bir yıl."

"Evet, her şey yerine oturuyor ama biz yine de emin olalım. O halde, doktorun odasından başlayalım aramaya. Belki daha eski yılların kayıtlarını saklamıştır bir yerlere."

Gregory'nin hastalarını muayene ettiği, onlarla yüz yüze görüşüp konuştuğu yan taraftaki mütevazı odaya geçtiler. Dosya dolabına benzer raflı bir kütüphane, Gregory'nin çalışma masası, hastaların rahat etmesi için kanepeye benzer uzun bir koltuk, üç farklı noktaya konulmuş üç salon çiçeği ve çelik bir kasa vardı odanın içinde. Raflardaki dosyalar ve tıp kitapları

arasında aradıklarını bulamayan ikili bakılacak tek bir yer kaldığını biliyorlardı. Çelik kasa! Gregory'nin çekmecesinde duran anahtarla kasayı açan Betty, isteksizce dedektife baktı. Dr. Gregory'nin özel eşyalarını belki de parasını sakladığı kasada, yirmi yıl öncesinin evrakları ne arardı ki? Doktorun özel hayatına saygısızlık değil miydi bu yaptıkları?

Kasanın içinde duran bir dosyada doktorun son çalışmaları yer alıyordu. Dosyayı eline alıp sayfalarını şöyle bir karıştıran dedektif, tıp terimleri ve teknik cümlelerle dolu rapor dosyasını masaya bıraktı. Kasanın diğer bölmesinde ise beyaz bir mektup zarfı ile beraber birkaç gazete kupürü duruyordu. Dedektif her iki gazete parçasının da aynı adamdan bahseden haberleri içerdiğini gördü. Simonize Rexton! İlk kupür, Rexton'un birkaç yöneticiyle ortaklaşa dolandırdığı şirketin borsadaki düşüşünden bahsediyordu. İkinci kupürde ise Rexton ve yandaşlarının delil yetersizliğinden serbest bırakıldığı mahkeme sonucundan söz ediliyordu. Beyaz zarfın içinde ise Rus profesörün Gregory'e yolladığı itiraf mektubu duruyordu:

"Saygıdeğer Doktor Carl Aaaron Gregory;

Bu mektup benim ölümümden sonra size yollanması için, bendeniz Markov Vanechka tarafından yazılmıştır. Yıllar önce yayımladığım çalışmaların, siz Carl Aaron Gregory'e ait olduğunu itiraf ediyorum. Her ne kadar geç yapılmış bir itiraf olsa da bu ölmüş adamı affetmenizi temenni ediyorum. Raporlarınızı bana 25 bin dolara satan kişi adını söylemedi ama genç, ince suratlı bir delikanlıydı. Yaşadığım dönemde yapamadığım bu itirafı okuduğunuzda ben bu dünyayı terk etmiş olacağım. Belki ruhum azaptan kurtulur ümidiyle sunduğum af mektubunu kabul edin. Profesör Markov Vanechka..."

Yıllardır odada duran kasaya rağmen, bir kez bile anahtarı alıp içinde ne olduğuna bakma saygısızlığını göstermeyen sadık Betty, gördüklerinden ve okuduklarından sonra şaşkınlık içerisindeydi. Demek ki Gregory, raporlarını çalan ve Profesör Vanechka'ya satan adamın kim olduğunu uzun zaman önce

öğrenmişti. Bu ihanet, doktorun hayallerini kor bir alevin ortasında cayır cayır yakan, kavurucu bir yangına dönüşmüştü. Yangın sönmüştü belki ama külleri, sıradan bir kasanın içinde yıllarca ve sessizce gün yüzüne çıkmayı beklemişti. Bulmacanın eksik kalan parçası da yerini bulmuş, Rexton'un Dr. Gregory ile olan bağı ortaya çıkmıştı. Bu kasadakileri doktordan sonra ilk okuyanların kendileri olduğundan şüphe duyuyordu dedektif. Vincent, çekmeceden anahtarı alıp, kasanın içindekileri görmüş olabilir miydi? Her şey bunu gösteriyordu. Amacı neydi peki? Ne yapmaya çalışıyordu bu dev adam? Dedektif Kenway, birden yerinde zıpladı. En sevdiği oyuncağını kaybetmiş de sonradan bulmuş bir çocuğun heyecanı ile bağırdı.

"Buldum Betty! Buldum!"

"Neyi buldunuz Dedektif?"

"Gregory'e yardım etmeye çalışıyor! Gregory'e zarar veren kim varsa hepsini teker teker avlıyor!"

"Kimden bahsediyorsunuz Dedektif?"

"Hadi Betty, kaybedecek bir saniyemiz bile yok! Yolda anlatırım."

Betty'nin uzun, sedan Toyota'sı eski diplomatın evine doğru süratle süzülüyordu. Direksiyonu tek eliyle idare eden dedektif, diğer eliyle söylediği cümlelere hareket katıyordu. Hızlı hızlı konuşuyordu. Sanki ne kadar çabuk bitirirse sözlerini, o kadar kolay bulacaklardı kayıp Vincent'ı.

"Rexton, doktora büyük bir kazık atmış. Eylül Belen ise belki de aldatıp gitmiş. Şimdi her ikisi de kayıp ve saçma sapan olayların içinde boğulmak üzereler. Doktorun kayıp diğer iki hastası da belki de daha zor sınavlardan geçiyorlar. Neydi adları?"

"Carlos Ramiro ve Ebony Sanborn!"

"Evet, belki Vincent onların da doktora zarar verdiğini düşündü. Onları da avlamalıydı ve harekete geçti."

"Belki de her ikisi de gerçekten tatildeler."

"Sanmıyorum Betty. Belki dipsiz bir kuyunun içinde kurtulmayı bekliyorlar, belki de Vincent, onlarla iş birliği yaptı.

Eylül Belen ve Rexton'a acı yaşatmak için. Ama her ne olursa olsun, ortadan kaybolan tüm isimler, önce Gregory'de sonra da Vincent'ta düğümleniyor. Eminim Betty, eminim!"

"Diyelim ki siz haklısınız Dedektif. Vincent, Doktor Gregory'e zarar veren insanların bir listesini yaptı ve hepsinden doktor adına intikam almaya yemin etti. Hatta o insanları kafasındaki hayali düşmanlarla özdeşleştirdi. Evinden dışarı çıkamayan bir şizofreni hastası bunca şeyi nasıl düşünmüş ve yapmış olabilir ki? Ayrıca dost olarak gördüğü Gregory'e yardım etmek istediyse, doktor nerede o halde?"

"Birinci sorunun cevabı daha kolay Betty. Vincent bugün kaçtıysa bundan önce de kaçmış olmalı. Belki tek başına belki de yanına kattığı yardımcılarla her şeyi yapmış olabilir. Sonuçta para ile her istediğinizi yaptırabileceğiniz binlerce serseri bulabilirsiniz bu hayatta. Doktorun nerede olduğuna gelince, onu bize Vincent söyleyecek."

"Nasıl?"

"Aslında birkaç olasılık var. Bunlardan en iyisi doktorun gerçekten tatile çıkmış olması ve bugün yarın dinlenmiş bir şekilde ofisine geri dönecek olması. Diğeri ise doktorun şu son çalışmalarından ötürü kaçırılmış olması. Yaptığı buluş, gerçekten çığır açacak nitelikteyse, bunun peşine düşmeleri ve doktoru kaçırmaları da olası... Ama elimizdeki veriler, kulağıma başka bir olasılığı fısıldıyor. Vincent'ın düşmanlarından biri dört cinayete bulaşıyor, diğeri de Türkiye'de iki kişiyi ağır yaralıyor. Ve Türkiye'den kalkıp New York'a, Vincent'ın yaşadığı yere geliyor. Tam bu sırada ise Vincent evden kaçıyor! Bu sence tesadüf mü?"

"Haklısınız, pek tesadüfe benzemiyor."

"Rexton da bir şekilde dönüp dolaşıp New York'a, Vincent'ın yanı başına gelecek. Hatta içimden bir ses o paragöz serserinin de New York'ta, bu şehirde olduğunu söylüyor. Sanki kokusu burnuma kadar geliyor!"

"Ne yani, şimdi Vincent düşmanlarını uzaktan kontrol mü ediyor diyorsunuz Dedektif?"

"Bunun gibi bir şey Betty. Bence Vincent, onları bu suçları işlemeye mecbur etti ya da başkalarına işlettirerek onların üzerine attı. Ve şimdi de hepsini geri çağırıyor. Panik ve korkudan dolayı dünyaları kararan düşmanlarının halini görmek için, yarattığı eseri seyretmek için veya gerçekleştirmeyi düşündüğü başka çılgınca planları için..."

Tecrübeli dedektif aklındakileri, Betty'e bu kadar açık söylemenin doğru bir şey olup olmadığını düşündü.

"Bence abartıyorsunuz Dedektif. Ben Vincent'ın ne olursa olsun bu kadar vahşi olabileceğine inanmıyorum."

"Umarım sen haklısındır! Umarım kayıp insanların hepsi gerçekten ya tatilde ya da iş gezisindedir ve düşündüğüm tüm şeyler kafayı suçlularla bozmuş yaşlı bir dedektifin paranoyalarıdır."

Curtis, dedektifle konuştuktan sonra ilk iş olarak havaalanını aradı ve ilk uçakla New York'a gitmek için bilet ayırttı. Yarım saat sonra kalkacak uçağa yetişmek için arabasına atladı ve trafik kurallarını hiçe sayarak, yoldaki tüm araçları sağlayıp sollayarak yetişti havaalanına. Biletini kontrol ettirip onaylattıktan sonra hızlıca daldı peronlardan içeri. Uçağa binip, koltuğuna yerleştiğinde nefes nefese bir halde, dedektifin yanına varacak olmanın heyecanı ve sabırsızlığıyla doluydu. Bu karışık dosyanın ucunun nereye varacağını çok merak ediyor, bir yandan da dedektif Kenway'i, Vincent denen şizofrenle aynı şehirde yalnız bırakmayacağı için seviniyordu. Vincent'ın neyin peşinde olduğunu bilmese de tehlikeli bir adam olduğunu düşünüyordu. Bu tehlike, dedektife bulaşmadan yetişecek, ihtiyar kurdu Vincent'ın hortlaklarından koruyabilecekti. Sadece saatler kalmıştı Kenway'e kol kanat germesine. Kemerini bağladı, koltuğuna iyice yaslandı ve uçağın havalanmasıyla, midesinde oluşan o iç gıcıklayıcı duyguyu hissetti. Kendisinden dört koltuk geride oturan yaşlı Gregory de aynı isme odaklanmış, aynı mide kasılmasıyla New York'ta kendisini nelerin beklediğini

düşünüyordu. Curtis'in aklından geçen isim, doktorun da beyninde çınlıyor, ama Doktor Gregory, Vincent ismini her düşündüğünde, Curtis'in tersine kahramanlık duyguları yerine korku dolu bir ürpertiyle doluyordu. Bütün bu yaşadıklarını (kendisine yardım etme dürtüsüyle) Vincent'ın planladığından neredeyse şüphesi kalmamıştı ancak yine de cevabını veremediği sorular, korkularını pekiştiren bir merakla kalbini kemiriyordu. Korkuları ve merakı boşuna değildi doktorun. Üst üste yaşadığı adrenalin dolu saatler yaşlı adamın gözlerinin önünden gitmiyordu. Türkiye'de, Amasra'daki otelde gördüğü kanlı manzara, yatağın yanında bekleyen siyah zarf ve düştüğü panik... Bir an önce kendisine verilen talimatı yerine getirdikten sonra, bir kaçak gibi yangın merdiveninden aşağı inip gözden kayboluşu... Takma sakallarını, şapka ve güneş gözlüğünü bir köşede bırakarak, uçakla San Francisco'ya varması ve hemen Moon And Lights Oteli'ne giderek talimatta belirtilen odanın kapısında beklemesi... Bu odada da benzer bir vahşetle karşılaşacağını düşünerek bayılacak kadar heyecanlanması ve korkuyla kapıyı açması... Bomboş odayı görünce yaşadığı ferahlama ve aynı zamanda duyduğu şaşkınlık... Vazifelerini yaptıktan sonra tekrar havaalanına gelerek New York uçağına binmesi... Şimdi o uçaktaydı ve üç saat sonra New York'ta, yaşadığı şehirde, Vincent'ın nefes aldığı şehirde olacaktı. Elindeki adres Sanzei Malikânesi'ni işaret ediyordu. Burada kendisini Vincent mı bekleyecekti yoksa daha korkunç bir şey mi?

Birbirlerinden habersiz iki adam, Curtis ve Gregory, aynı uçakta, aynı senaryonun değişik rollerini paylaşmış olarak New York'a uçarlarken akıllarında tek bir isim vardı: Vincent... Yazgıları, onları bir karede birleştirmişti. Bu kare, tüm insanlığın, birbirlerinden habersiz ama beraberce oynadıkları bir senaryonun içinde olduklarına küçük bir kanıttı adeta...

Bay Wesley'in müstakil evine yaklaştıkları bir sırada dedektif, çalan telefonunu Betty'e uzattı. Süratle kullandığı arabanın kontrolünü kaybetmek istemiyordu. Dedektifin telefonunu açan Betty, bağırarak ilerleyen arabanın motor gürültüleri arasında kısacık bir konuşma yaptı ve dediği tek şey: "Peki, biz de varmak üzereyiz zaten," oldu.

"Vincent'ı bulmuşlar Dedektif. Onu bulduklarında, evlerinin birkaç yüz metre ilerisinde, bir ağacın altında sayıklıyormuş."

Kısa süren bir şaşkınlığın ardından aracın hızını daha da artıran dedektif, bir an önce Vincent'ın yanına varmayı, neler olup bittiğini ona ve onu bulanlara sormayı istiyordu. Vincent niye evden kaçmıştı, niye bir ağacın altında beklemişti ve ne sayıklıyordu?

Betty'nin gösterişsiz Toyota'sı, cayırdayan bir fren sesiyle eski diplomatın evinin önünde durdu. İçinden çıkan tecrübeli dedektif ve yanındaki kadın, fırlayarak kapının önündeki sivil polis bariyerini aşıp içeri daldılar. Vincent'ı bulan polis memuru ile Bay Wesley, ayakta bir şeyler konuşuyorlardı. Dedektif Kenway ve Betty'nin içeri girdiğini gören diplomat emeklisi, soğuk bir merhabayla karşıladı onları. Telefonda dedektifin söylediklerini hâlâ unutmamıştı.

"Betty, demek sen de buradasın?"

"Evet Bay Wesley. Vincent ile konuşabilirsem her şeyi daha kolay anlayabileceğimizi düşündük."

Yanlarındaki polis memuru, eski diplomatı misafirleriyle baş başa bırakarak uzaklaştı. Bay Wesley, bir Betty'e bir de yanında duran ukala dedektife baktı. Müthiş bir yangından sonra, tüm ağaçlarını yitirmiş, çoraklaşmış, asırlık bir dağ gibi duruyordu üzgün baba.

"Vincent ile konuşmak istiyorsunuz, öyle mi? Yoksa siz de Dedektif Kenway gibi, oğlumun zararlı bir yaratık olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır Bay Wesley, ben sadece Vincent'ın çok zor günler geçirdiğini biliyorum ve ona yardım etmek istiyorum."

"Şu anda annesi, kendisini uykuya yatırmış olmalı bayan. Onu bulduğumuzda çok bitkin bir haldeydi. Verdiğimiz sakinleştirici, bebek gibi rahat bir uyku çekmesini sağlayacak. Ve dinlenip kendine geldiğinde sizlerle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum!"

Oğlunu korumaya çalışan bir baba vardı karşılarında, bu anlaşılabilir bir şeydi ama ne olursa olsun Vincent'la konuşmak zorundaydılar. İstemese de söze girdi dedektif.

"Bakın Bay Wesley, hepimiz zor günler yaşıyoruz. Bu sıkıntıların geride kalmasını ve tekrar huzurlu hayatınıza dönmeyi istiyorsanız Vincent ile konuşup bazı şeyleri açıklığa kavuşturmalıyız. Siz inanmasanız da oğlunuz sırlarla dolu bir kuyu! Birileri o kuyuya dalmalı ve Vincent'ın hayal dünyasında gezinen cevapları ortaya çıkarmalı!"

"Ah, evet Dedektif... Ben de tam bunu diyecektim. Birilerinin oğlumdan cevaplar alması gerekiyorsa bu, siz olmayacaksınız. Hatırladığım kadarıyla California Eyaleti'nde görevli olduğunuzu söylemiştiniz. Burası New York ve Vincent konuşmak isterse New York polisiyle konuşacak. Siz de yetki sınırlarınızın dışında kalan bu şehirden gitseniz iyi olur."

Michael Kenway iyice sinirlenmeye başlamıştı. Yıllardır oğluyla ilgilenmeyen, onu basit bir muayenehaneye götürmekten başka hiçbir şey yapmayan adam, geçmiş karşısına "mükemmel baba"yı oynuyordu. Tam bu sinir bozucu diplomat bozuntusuna cevap vermek üzereydi ki merdivenlerden inen kadının sesi ile hararetli konuşma bölündü.

"Beyler, boşuna tartışmayın. Vincent uyandığında onu çok uzaklara götüreceğim. Hayatım, hizmetçilere valizlerimizi hazırlamalarını söyledim. Birkaç saate kadar çıkmış oluruz."

Bu kadın Vincent'ın annesiydi. Otoriter sesi ve tavrıyla salona yayılan buz gibi hava, her basamak inişiyle biraz daha artıyordu. Merdivenlerden inip de ayakta dikilen insanların yanına vardığında, dedektif içinin üşüdüğünü hissetti. Karısını

dedektife tanıştırma gereği duymayan Bay Wesley, şaşkın bir halde cevap verdi.

"Ama Elizabeth, nereden çıktı şimdi bu uzaklaşma işi. Nereye gidiyorsunuz?"

"Sen de bizimle geliyorsun hayatım. Bu mevsimde İspanya çok güzel oluyor biliyorsun. Barcelona'daki otelde yerlerimizi ayırttım bile. Birkaç aylık bir tatil hepimize iyi gelecek, emin ol!"

Yüzündeki makyaja, parıldayan kıyafetine ve ağzından dökülen "hayatım" sözcüklerine rağmen, bu kadına karşı sempati duymak, gösterişli bir iguanayı yapışkan dudaklarından öpmek gibi bir şey olmalıydı. Dedektif, Bay Wesley'e öfke ve sinirden çok, acıyarak bakıyordu artık.

"Elizabeth, Vincent çok yorgun ve yıpranmış görünüyor. O kadar saat yolculuk etmesi doğru değil bence!"

"Hayatım! Vincent'a neyin iyi gelip gelmeyeceğini bilecek kadar farkındayım her şeyin. Burada kalıp, seviyesiz polislerle muhatap etmeyeceğim oğlumuzu. Yanına almayı istediğin şeyler varsa hizmetçilere söyle valizine yerleştirsinler! Ben odama çıkıp biraz dinleneceğim!"

Elizabeth Wesley, yanlarından uzaklaşıp gözden kaybolmuştu ama ardında bıraktığı soğuk rüzgâr hâlâ üşütmeye devam ediyordu oradakileri. Ne merdivenlerden indiğinde merhaba demişti dedektife ve Betty'e, ne de hışımla çekip giderken muhatap almıştı onları. İnsanların üzerinde buz dağına çarpmışlar gibi bir etki bırakan kadınla baş etmek gerçekten kolay görünmüyordu. Betty, yaşadıkları soğuk duş hissi dağılınca söze girdi.

"Bay Wesley, karınıza söylemenin bir faydası olmayacağını düşünerek size söylemek istiyorum: Bu haldeyken Vincent'ı yormanız doğru olmaz. Onun bir tatilden çok, profesyonel bir ekip gözetiminde kalmaya ihtiyacı var. Bu yolculuğu ertelemeniz gerekiyor."

Kafası karışmış adam, ne diyeceğini ve ne yapacağını bilemez bir edayla baktı Betty'e. Sanki yardım ister gibi bir hali vardı. Sanki "Elizabeth'i sen ikna et," der gibi bakıyordu. Betty

ise bu kadını ikna edemeyeceğini biliyordu. Böyle bir buz dağını eritmek için, kor alevler kadar yakıcı ve kararlı bir yıldız olmadığının farkındaydı. Dedektif, kurnazca bir teklifle sorunu çözüme kavuşturdu.

"Benden hoşlanmasanız da teklifimi bir düşünün derim. Bayan Wesley'e, Vincent'ın polis gözetiminde tutulduğunu, benim de savcılık kararıyla bu işi kontrol ettiğimi söyleyin. Soruşturma bitene kadar, oğlunuzu bu evden uzaklaştıramayacağınızı, kanunlara karşı gelemeyeceğinizi, ama eski bir diplomat olarak elinizden geleni yapıp bu işi halledeceğinizi söyleyin. Böylece bir süre daha Vincent'ın dinlenmesi için zaman kazanmış olursunuz."

Dedektif Kenway, bu teklifiyle hem Bay Wesley'le aynı takımda yer aldığını göstermiş hem de Vincent'ın uzaklara kaybolmasını engellemiş oldu. Bu dava çözülmeden Vincent'ın elinden kayıp gitmesine göz yumamazdı.

"Yalnız bir isteğim var sizden Bay Wesley..."

Bu akıllıca çözümü beğenen diplomat, dedektife karşı biraz yumuşamış görünüyordu.

"Sizi dinliyorum Dedektif."

"Benim burada bulunmamı ve bu soruşturmayı yürütmemi engellemeyin. Sizden istediğim sadece birazcık zaman..."

Bay Wesley, birkaç saniye düşündükten sonra kesin ve net bir emir cümlesiyle tartışmaya son verdi.

"İki gün! Sadece iki gün veriyorum size Dedektif!"

"Bir şey söyleyeyim mi Bay Wesley, içimden bir ses yarın güneş doğmadan her şeyin çözüleceğini söylüyor."

Dedektifin bu garip kehanetine bir mana veremeyen Bay Wesley, Betty ve dedektifi odasına davet etti. Bir gün içerisinde ikinci kez aynı odaya giren dedektif, yorgunluk ve uykusuzluktan gözlerinin ağırlaştığını fark etti. Betty ile karşılıklı oturdukları koltuğa yığılırcasına bıraktı kendisini. Omuzlarındaki yükü paylaşacak, oğlu bellediği acemi ördeği bekliyordu. Saatine baktı, Curtis'in gelmesine iki saatten fazla zaman vardı daha. Masanın diğer tarafına oturan Bay Wesley'in düşünceli

suratına bakarak, konuşmaya başladı. Yorgunluktan sesi de ağır ağır çıkıyordu dudaklarının arasından.

"Vincent'ı nerede buldunuz Bay Wesley?"

"Oğlumu dışarıda nöbet tutan polislerden biri buldu. 400 metre ötede, Carringtonların evlerinin bahçesinde, bir ağacın altına oturmuş sayıklar vaziyette..."

"Ne sayıklıyormuş, neden oradaymış bir şey söyledi mi size?"

"Ben Vincent'ın sorgu amiri değilim Dedektif! Babasıyım! Polis memuru oğlumu getirdiğinde korkudan titriyordu. Ona sarılarak her şeyin geçeceğini söyledim ve annesine teslim ettim. Elizabeth de sakinleştiricisini vererek uyuttu."

"Oğlunuzu bulan memuru odaya çağırır mısınız lütfen?"

Birkaç dakika içinde odaya giren polis memuru, dedektifin ve Betty'nin yanında duran boş koltuğa oturarak Kenway'in sorularını cevaplamaya başladı.

"Vincent'ı bulduğunda nasıl bir haldeydi evlat?"

"Efendim, ağacın altında titreyerek oturuyordu. Sağa sola sallanarak bir şeyler mırıldanıyordu. Yanına gittiğimde bana 'Sen düşmanlardan bir misin,' diye sordu. Sakin olmasını söyleyerek ayağa kaldırdım ve koluna girerek buraya kadar getirdim onu."

"Orada ne arıyormuş peki, bir şey söyledi mi?"

"Hayır efendim, söylemedi. Daha doğrusu böyle bir soru sormak aklımdan geçmedi."

"Anlıyorum evlat! Peki, ne sayıkladığını duyabildin mi? Ya da ağzından herhangi bir söz çıktı mı Vincent'ın?"

"Yanına vardığımda 'Daha zamanı değil, yanlış zaman...' gibilerinden bir şeyler söylüyordu. Sonra bana 'Sen düşmanlardan...'"

"Eve getirirken başka bir şey söyledi mi?"

"Tam olarak anlaşılmıyordu sözleri ama '3 Haziran, akşam, bu akşam av zamanı!' gibi şeylerdi söyledikleri. Sonra tekrar 'Yanlış zaman, hata yapmamalıyım,' dedi."

"Devam et!"

"Kendisine 'İyi misin Vincent,' diye sorduğumda yüzüme endişeyle baktı ve 'Akşam avdan sonra çok daha iyi olacağım!'

dedi. Sonra da eve vardığımızda Bay Wesley'e sarılarak çok yorgun olduğunu söyledi. Korkmuş ve çok yorulmuş bir hali vardı gerçekten."

Polis memurunun anlattıkları dedektifin kalbinde dehşet dolu titremelere sebep oldu. Bir şeyler olacaktı, belliydi. Bu akşam... Hem de garip şeyler...

"Teşekkürler evlat, görevinin başına dönebilirsin."

Polis memurunu yolladıktan sonra Betty'le göz göze gelen Dedektif Kenway, kadının da endişeyle karışık bir korkuya kapıldığını fark etti.

"Vincent daha önceleri de böyle gizlice evden çıkar mıydı Bay Wesley?"

"Hayır Dedektif! Yani böyle bir şeyi yapmışsa da ilk kez fark ettik."

"Yani, sizin evde olmadığınız, parti veya kokteyllerde gezdiğiniz gecelerden birinde evden kaçmışsa bunu bilemeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evde her zaman birileri olur Dedektif. Vincent'ın bakıcıları, hizmetçiler, uşaklar... Biz onu yapayalnız bırakıp gitmedik hiçbir davete!"

"Yapmayın bayım, siz evdeyken, evde onca hizmetçi ve uşak varken, üstüne üstlük ön kapıda sivil polisler bekliyorken kaçabilen adam, siz evde olmadığınız zamanlarda çok daha rahat çıkıp gitmiştir eminim!"

"Ne demeye çalıştığınızı bilmiyorum Dedektif ama daha önceleri evden çıkmışsa bile ne kadar ileri gidebileceği ortada işte! Komşumuzun bahçesinde, bir ağacın altında otururken bulundu oğlum. Vincent zararsız biri! Vahşi bir kan emiciden bahseder gibi bahsedemezsiniz ondan!"

Ortamın hızla gerildiğini gören Betty, hemen sözü ele aldı.

"Tabii ki zararsız biri ve ben psikoloğu olarak Vincent'ın tehlikeli olmadığına inanıyorum. Ama zarar görme ihtimali bir gerçek ve endişemiz de bu yönde Bay Wesley. İnanın bana kimse oğlunuzu vampirlikle, canilikle suçlamıyor."

Betty'nin sözlerini dinlerken gözlerinin önüne Vincent'ın odasında yaşadığı sahne geldi yorgun dedektifin. Dev yaratığın, üzerine şimşek gibi atılarak boğazına dişlerini geçirdiği ve sonra bir şey olmamış gibi odadan çıkıp gittiği sahne... Hiç konuşmadan dinlemeyi tercih etti dedektif. Betty'nin sözlerinden sonra odadaki gergin havanın dağılmasını bekledi. Diplomatın kendisine tanıdığı iki günlük süre hakkını kaybetmemeliydi. Biraz daha sakin olmalı, zaten üzgün ve pişman olan bu babanın damarına basmamalıydı. Karşısındaki adamın emekli olduğu makam dolayısıyla, New York polisi bu olayı fazla dallandırıp budaklandırmamış, kapıya iki sivil polis memuru göndermekle yetinmişti. Sonuçta ortada bir suç yoktu. Sadece cinayet zanlısı bir adamın evine, diplomatın hasta oğlu tarafından telefon edilmişti. İki polis memuru, bu basit olay için yeterli bir önlemdi. Tabii ki Bay Wesley'in de baskısıyla ne yoğun bir soruşturma yapılmış ne de üst düzey bir müfettiş bulaştırılmıştı bu olaya. Bir tek kendisi üstlenmişti bu çetrefilli davayı. Bu şehir, karşısında oturan emekli diplomatın çöplüğüydü ve onun borusu ancak New York polisine öterdi. Kendisi ise 3.000 kilometre ötedeki California'nın koruyucusuydu. New Yorklu emekli bir diplomat onun için bir şey ifade etmiyordu. New York her ne kadar görev alanının dışında da olsa, evdeki en yetkili kişiydi ve bu şansını iyi değerlendirmeli, diplomatı daha fazla kızdırıp bu konumunu yitirmemeliydi. Betty'nin sakinleştirici sözleri etkisini göstermiş, Bay Wesley de kafasını önüne eğmiş, sessizliğe gömülmüştü. İsteklerini söyleme zamanının geldiğini düşünen Kenway, suskunluğunu bozdu.

"Vincent uyanana kadar yapmanız gereken bazı şeyler olacak Bay Wesley."

Kafasını kaldıran adam soran gözlerle baktı dedektifin yüzüne.

"Öncelikle New York polis teşkilatından isteyeceğim şeylerin yerine getirilmesini sağlayacaksınız."

"Nasıl?"

"Saygın makamınızı kullanarak..."

"Neymiş bu istekleriniz?"

"İnsan avında kullanılan cinsten bir dinleme ve izleme sistemi..."

"Ne yapacaksınız bunları?"

"Söyleyeceğim bayım. Ama bir şey daha var..."

Şaşkınlığı, kocaman olmuş gözlerine yansıyan adam tekrar sordu.

"Evet?"

"Bu defaki talebim eski bir diplomattan değil Vincent'ın babasından olacak. Vincent uyanınca muhtemelen yine arka kapıyı kullanarak evden çıkmak isteyecek."

"Merak etmeyin Dedektif. Arka kapıya da kendi özel adamlarımı diktim. Oğlum yine böyle bir şey yapmak istese de bu olmayacak! Hem nereden biliyorsunuz akşam kaçmak isteyeceğini?"

"Yılların tecrübesi diyelim. İnanın Vincent bunu deneyecek!"

"Tecrübeleriniz sizi haklı çıkaracak olursa bile, dediğim gibi oğlumun evden çıkmasını engelleyeceğim Dedektif! Bunu başaramayacak!"

"Hayır, başaracak!"

"Efendim?"

"Sizden istediğim şey tam da bu Bay Wesley. Vincent dışarı çıkmak isterse ona engel olmayın! Arka kapıdaki adamlarınızı geri çekin. Polis memurlarıyla ben konuşurum."

"Neler saçmalıyorsunuz Bay Kenway? Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz böyle? O cihazı Vincent'a takacaksınız, değil mi?"

"Bu akşam bizi zor saatler bekliyor ama rahat etmek, normal hayatımıza dönmek istiyorsak bunu yapmak zorundayız. Bana güvenin ve dediklerimi yapın Bay Wesley! Oğlunuza zarar gelmeyecek! İnanın bana..."

Şaşkın adam yardım isteyen gözlerle Betty'e baktı ama kadının dedektiften yana olduğu her halinden belliydi. Dedektifin kararlı, Betty'nin de yalvaran bakışları karşısında daha fazla direnemeyen Bay Wesley pes etti. Artık kimin üzerine takılacağını bildiği dinleme cihazı için telefona sarıldı. Telefonun ucundaki

komiserden, kaba bir rica veya kibar bir emir cümlesiyle istettiği dinleme cihazı yarım saate kadar ellerinde olacaktı. Telefonu kapattıktan sonra, dedektifin başka bir isteği olup olmadığını sormadan kaçarcasına çıktı odadan. Karısıyla, Elizabeth Wesley adlı buz dağıyla konuşmaya gitti. Odada yalnız kalan Michael Kenway ve Betty, yükselen kalp atışlarını dinleyerek, akşam olabileceklerin korkusuyla, sessiz bir bekleyişe girdiler. Bir süre sonra odanın kapısı gürültüyle açıldı ve sessizlik, içeri dalan kadının sivri sesiyle delindi.

"Oğlumu gözetim altında tutma emri almışsınız, öyle mi Dedektif?"

Karısının hemen ardından odaya giren Bay Wesley, öfkeli kadını yatıştırmak için geç kaldığının farkındaydı.

"Elizabeth, sakin ol."

"Sen karışma Christopher! Zaten ne işe yarar bu diplomatlığın anlamadım! Oğlumuz evde hapis tutuluyor ve sen bunu engelleyemiyorsun!"

"Bakın Bayan Wesley, ben sadece eyalet savcısının verdiği emri..."

"Bana masal anlatmayın Dedektif! Köhnemiş hayatınızda belki de ilk kez böyle bir emri yerine getiriyorsunuz! Koskoca bir diplomatın oğlunu evinde hapsetmekten çok keyif alıyorsunuz belli ki! Bu emrin çıkması için işi çabuklaştırdınız belki de!"

"Bayan Wesley, yanlış anl..."

"Ben sizin gibileri iyi tanırım Dedektif! İmrenerek, kıskanarak baktığınız saygın bir ailenin acılarına şahitlik ediyor ve bundan zevk alıyorsunuz, değil mi? Oğluma uyguladığınız göz hapsi benim için geçerli değildir umarım! Çünkü böyle bir ortamda bir saniye daha durmayacağım!"

Bu defa kocasına dönerek kükremeye devam etti.

"Sen kanunlara uymaya devam et diplomat müsveddesi! Ailemizin adını daha ne kadar küçülteceksin bilemiyorum! Ama ben gidiyorum. İspanya'ya, dünyanın öbür ucuna... Sizden ne kadar uzak olursam o kadar iyidir!"

Açık kapının önünde dikilmekte olan Bay Wesley'i elinin tersiyle kenara ittirerek çıkmak üzereydi ki geri dönüp ateş fışkıran gözleriyle dedektife baktı ve zehir gibi diliyle öfkesini son kez kustu.

"Eğer bu evde yaşananlar medyaya yansırsa yemin ederim sizi zenci mahallelerine sürdürürüm. Onların karşısında da vazifenizden bu kadar zevk duyar mısınız bilmiyorum!"

Fırtına, kapıyı gürültüyle çarparak evi terk etti. Eğer dedektife savcının verdiği emir kâğıdını sorsaydı neler olurdu kimse bilmiyordu. Ama kadın, bu tarz bürokratik meseleleri sorgulayamayacak kadar öfkeliydi ve sadece bağırıp çağırmaya programlı bir savaş makinesi gibiydi. Elizabeth Wesley'in ardından odaya yayılan sessizlik için dedektif, büyük bir şükran duydu. Evdeki en büyük engel ortadan kalkmıştı.

On beş dakika sonra Bay Wesley'in evine bir minibüs yanaştı, içinden çıkan bir polis memuru istedikleri dinleme cihazını kapıdaki görevliye teslim ederek uzaklaştı. Cihaz basit bir düzenekten oluşuyordu. Dinlenecek kişiye takılacak minik bir mikrofon ve dinleyecek olanların kulaklarına takmaları için kablosuz, küçük kulaklıklar... Cihazı kontrol eden dedektif, seslerin gayet net ve anlaşılır bir şekilde duyulduğunu görerek içi rahat bir şekilde kapıdaki polis memurlarının yanına gitti. Onlarla küçük bir konuşma yapacaktı. Akşam saatlerinde yaşanacakların ciddiyetini hissettirecek bir konuşma...

"Kolay gelsin evlat, sana da delikanlı."

Memurların ikisi birden aynı anda cevap verdiler.

"Sağ olun efendim."

"Bu akşam sizinle beraber bir yakın takip yapabiliriz. Her ne olursa olsun, ben emir vermeden silahınıza davranmayacaksınız. Kimseye ateş açmayacaksınız. Ses çıkarmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı efendim!"

"Bu evde bulunduğunuz sürece emir komuta bende ve birazdan gelecek olan yardımcımda olacak! Kimse amirini, memurunu, astını, üstünü aramayacak, tamam mı?"

"Emredersiniz efendim!"

"Aferin size, akıllı çocuklarsınız."

Yanlarına yanaşan bu yumuşak ama sert, babacan ama otoriter, merhametli ama acımasız görünen ihtiyar müdür yardımcısına itaat etmekten başka seçenekleri yoktu memurların.

"Efendim, bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii evlat."

"Kimi takip edeceğiz?"

"Vincent Wesley'i delikanlı. Dünyanın en tehlikeli ve vahşi hayvanını takip ediyormuşsunuz gibi dikkatli ve tetikte olmalısınız. Sandığınızdan çok daha zor bir akşam geçirebilirsiniz, hazır olun!"

Endişeleri yüzlerinden belli olan genç polisler bir an birbirlerine baktılar, sonra bir ağızdan yanıtladılar dedektifi.

"Emredersiniz efendim!"

Betty, Bay Wesley'in odasında düşünmekle, Bay Wesley ise arka kapıdaki adamlarını ve diğer hizmetçileri, Vincent'a karışmamaları konusunda tembihlemekle meşguldü. Michael Kenway, tekrar evden içeri girdiğinde merdivenlerden aşağı doğru süzülen tehlikeyle göz göze geldi. Vincent uyanmış, odasından aşağı iniyordu. Dev adamı görür görmez kalbinde ani bir çarpıntı başlayan dedektif, bu yırtıcı azmanla yalnız kalmak istemediğini biliyordu. Bir daha Vincent'la yalnız kalmayacaktı, kalmamalıydı. Kendisini gören Vincent, yüzünde oluşan sinsi tebessümle dedektife doğru yöneldi. Yırtıcı bir jaguar tarafından köşeye kıstırılmış gibi korkuyla titreyen dedektifin imdadına Bay Wesley yetişti. O da bir kat aşağıdaki çalışanlarıyla konuşmuş, yukarıya, ayakları titreyen dedektifin bulunduğu kata çıkıyordu. Dedektife doğru hızlıca ilerlemekte olan Vincent'ı görerek seslendi.

"Uyandın mı oğlum? Bak, dostun Dedektif Kenway yine seni görmeye geldi."

Ağzının kenarından akan salyayı kolunun tersiyle silen Vincent, adımlarını yavaşlatarak dedektifin yanına kadar vardı. Kendisine acıyan gözlerle bakan babasının elinden tutarak odaya yöneldiler. Önde Bay Wesley ve elinden tuttuğu Vincent, arkada Dedektif Michael Kenway, odadan içeri girdiler ve kapıyı kapadılar. İçeride bekleyen Betty, gelenleri görünce ayağa kalktı ve tedirgin gözlerle herkesin yerine yerleşmesini bekledi. Yüzü bembeyaz olmuş dedektifle çok fazla göz göze gelmemeye çalışıyordu çünkü onun bu halini gördükçe kendi korkularına yenik düşeceğini biliyordu. Vincent'ın bakışlarına kaydı gözü. Dev yaratığın bakışları delici, kararlı ve ateş doluydu. Onun gözlerinde her zaman görmeye alışkın olduğu o manasız, boş bakışlar yerine böylesine keskin ışıltılar görmek Betty'nin ürpertisini bir kat daha arttırmıştı. Telefonuna uzanan Bay Wesley, oğlu için yiyecek bir şeyler getirmelerini söyledi hizmetçilerine. Yemeği gelene kadar dedektifi ve Betty'i baştan ayağa süzdü Vincent. Gözleriyle kalplerindeki karanlığa ulaşıyor, o karanlığı emip kendi bedeninde topluyordu sanki. Uzun süren sessiz ve delici göz süzüşlerin ardından yemeği geldi Vincent'ın. Dört büyük boy hamburger ve iki koca bardak kolayı bir çırpıda silip süpüren dev adam, dudaklarının kenarına bulaşan, kurumuş kana benzeyen ketçap izlerini diliyle yalayarak ıslattı. Kurumuş lekeler artık, ağzının kenarından süzülen sıcak ve taze kanı andırıyordu. Titreyen bir sesle konuşmaya çalıştı Betty.

"Nasılsın Vincent?"

"İyiyim! Çok iyiyim!"

Amacına ulaşmış bir adamın kararlı ve net tonu vardı Vincent'ın sesinde.

"İlaçlarını düzenli kullanıyor musun bakalım?"

Mümkün olduğunca sevimli bir hava katmaya çalıştığı sesi, heyecandan çatallaşarak çıkıyordu Betty'nin.

"Niye geldin? Usta olmadan gelmemen gerekiyordu!"

Dedektife dönerek söylemişti Vincent bu sözleri. Dedektif Kenway, Vincent'ın ne söylemek istediğini anlamaya çalışarak

cevap verdi. Onun da sesi titrek çıkmıştı boğazının derinliklerinden.

"Gelmem gerektiğini düşündüm Vincent!"

Odanın duvarında tıkırdayan saate baktı Vincent. Sonra tekrar dedektife döndü.

"Kim söyledi?"

"Neyi kim söyledi?"

"Avı! Bu akşamki avı?"

Gerilen hava dedektifin boğazını sıkıştırmaya başlamıştı. Zor nefes alıp verdiğini hissetti. Sanki odanın içindeki oksijen, bilinmeyen bir delikten kaçıp gidiyordu.

"Sen nasıl öğrendiysen ben de öyle öğrendim. Belki de usta olmuşumdur, ne dersin?"

"Kesinlikle hayır!"

Odada bulunan babası ve Betty ile hiç ilgilenmiyordu Vincent. Onların yanında konuşmaktan çekinmiyordu da.

"Kesinlikle hayır polis! Sen daha çıraksın ve senin usta olduğuna ancak ben karar veririm."

Betty ile Bay Wesley, iki kişi arasında dönen bu esrarengiz konuşmayı heyecandan nefeslerini tutarak dinliyordu.

Dedektif, Vincent'a can alıcı soruyu sordu ama cevabını alamadan telefonu çaldı. Arayan Ömer'di.

"Bu akşamki av kim olacak Vincent?"

"..."

"Efendim Ömer?"

"Dostum! Amasra'daki otelin arka sokağındaki çöp varilinde bir silah bulunmuş. Eylül Belen'in kocasını ve âşığını vurduğu silah... Parmak izleri muhtemelen kadına ait... Ayrıca, odada yatağın dibinde bulunan zarf ve resimdeki parmak izleri silahtakinden farklı çıkmış. Bu resmi çizen parmaklar dev gibi bir adama ait dostum. Kalın ve uzun parmakları olan bir dev..."

Dedektifin gözü Vincent'ın iri ellerine takıldı. Çizdiği kukla resimlerindeki gibi kocaman ve korkunç bir el duruyordu karşısında. Eylül Belen geldi gözlerinin önüne. Ömer'den aldığı

bilgilere göre otele giren, üst kata çıkan ve yangın merdivenin-den kaçan, kadın...

"Bir şey daha var dostum Michael."

"Dinliyorum Ömer."

"Silahın atıldığı varilde bir de cep telefonu bulunmuş. Telefon Denizatı Lokantası'nda çalışan bir bulaşıkçının adına kayıtlı çıkmış. Ekipler hemen o lokantaya gidip bulaşıkçıyı bulmuşlar. Bu telefonu ve içindeki yeni hattı Yücel'in ricası üzerine aldığını söylemiş."

"Yücel, şu karakolu arayıp kadının kaçırıldığını ihbar eden genç değil mi?"

"Ta kendisi. Yücel de aynı lokantada garsonluk yapıyor. Bizim polisler Yücel'i bir güzel sıkıştırmışlar ve garson da tüm bildiklerini anlatmış."

"Çok meraklandım Ömer."

"Eylül Belen adlı kadın tehdit ve şantajla bir oyun oynamaya zorlanmış. Siyah zarflarla kendisine verilen talimatları yapmak zorunda kaldığı, garip bir oyun... Yücel de aynı oyuna zorlananlardan bir diğeri... Kendisine talimatları getiren ve Eylül Belen'i bir gölge gibi takip eden gözcü diye bir adamdan bahsetti. Adam kayıp!"

"Bu oyuna zorlanan başka kim var peki?"

"Yücel'in bildiği bir tek kendisi ve adını Betül Özden olarak bildiği kadın, Eylül Belen... Kadıncağız iki gün üst üste Yücel'in lokantasına gelmiş, perişan bir haldeymiş. Bir yolunu bulup peçeteye adresini falan yazmış, Yücel'den yardım istemiş. Sonrasını zaten biliyorsun dostum."

"Peki bu gözcü nasıl biri? Silah zoruyla mı oynuyor bu oyunu insanlar?"

"Gözcüyü tarif etti Yücel ve her yerde arıyoruz. Ama izine rastlayamadık. Oyunculara psikolojik baskı uygulanıyormuş. Bir nevi tehdit... Mesela Yücel'e bu oyunu oynamayı kabul ederse 20 bin dolar verileceği söylenmiş. Kabul etmezse kız kardeşiyle

ilgili tehditler savrulmuş. Kadına da buna benzer tehditler yoluyla baskı kurulmuş olmalı..."

"Peki, Yücel'in bu oyundaki rolü neymiş?"

"Betül Özden adlı kadının yiyeceği yemek listesini hazırlamak. Çok az kızarmış, neredeyse çiğ bir biftek, yanında biraz garnitür, şarap, peynir ve ekmek... Bu listeyi eksiksiz hazırlayıp kadının bunu yiyip yemediğini kontrol etmek..."

"Çok garip bir oyun bu! Peki, kadın bu yemeği yemezse ne yapacağını da söylemişler mi Yücel'e?"

"Evet, eğer kadın yemeği bitirmezse Yücel, oradaki 'Gözcü' denilen adama durumu bildirecekmiş. Adam da gereken ne ise onu yapacakmış. Ama hiç olmamış böyle bir durum. Anlayacağın dostum, zavallı kadın, hasta ruhlu bir manyağın icat ettiği korkunç bir oyunun piyonu olmuş. Ne isterlerse yapmış. Ama kocasını o otelde nasıl bulmuş, silah elinde ne arıyormuş, bu oyuna dahil olan bir durum mu yoksa tesadüfen mi karşılaştı kocasıyla bilmiyoruz. Benden şimdilik bu kadar dostum. Yüzyılın en karışık işine bulaşmışsın bence. Kendine dikkat et Michael, peşine düştüğün manyak, insanların hayatlarıyla oynuyor resmen!"

Yutkunarak Ömer'e teşekkür eden dedektif telefonu kapattı ve Vincent'a sorduğu soruyu hatırlattı. Sessizliği bozmayan Vincent, Betty'e bakıyordu şüpheyle.

"Vincent, bu akşamki av kim olacak?"

Başını ağır ağır dedektife doğru döndürdü. Boş ve anlamsız bakışlar yine ortaya çıkmıştı. İçindeki savaş çığlıkları atan yaratığını gizleyen örtülerdi sanki bu bakışlar. Yaratığın yüzü örtülmüş, yine o hiçbir şeyle ilgilenmeyen, hipnotize olmuş gibi davranan Vincent çıkmıştı gün yüzüne. Bir süre de bezgin bezgin dedektife bakan Vincent'ın gözlerinden hiçbir cevap okunmuyordu.

"Eylül Belen mi? Ya da Betül Özden mi bu avın ismi?"

Sessizlik... Büyük ve karanlık bir sessizlikle cevapladı soruyu Vincent. Gözleri hâlâ baygın bakıyordu. Ancak dedektifin

ısrarcı sesi Vincent'ın içindeki yaratığı yakalamaya kararlıydı. Neredeyse fısıldayarak sorduğu son sorunun ardından dev adamın gözleri bir an parlar gibi oldu.

"Bir kadın mı bu akşamki avın?"

Anlık bir parıltı... Kafasını hızlıca çevirdi ve keskin bakışlar fırlattı dedektife. Ağzının kenarındaki kan görünümlü kırmızılığı tekrar yaladı. Ardından yine rüyalar âlemine dalan bir çocuk kadar durgunlaştı. Dedektif sesini yükseltti ve neredeyse bağırarak tekrarladı sorusunu. Vincent'ı hayaller diyarından çekip, avının adını öğrenmeye kararlıydı.

"Cevap ver bana Vincent! Bir kadını mı avlayacaksın?"

Cevap tıslama şeklinde geldi. Buz gibi bir nefretle açılmış gözler, dedektifin kanını dondurmuştu.

"Bu akşam Dedektif! Siyah, kısa saçlı bir kadın kılığına girmiş şekilsiz düşman, bu akşam yok edilecek! Av başlayacak! Ama sen orada olmayacaksın! Usta değilsin henüz!"

Dehşet dolu gözlerle Vincent'ın söylediklerini dinleyen Betty, Doktor Gregory'nin hayatından iyice endişe etmeye başlamıştı. Eğer dedektifin söyledikleri doğruysa Vincent, birçok insanın hayatını değiştirecek planını sabırla uyguluyordu. Kalın bacaklı ve siyah tüylü bir örümceğin yavaş yavaş ağını örmesi gibi...

"Doktor Gregory nerede Vincent? O da bu av partisinde bulunacak mı?"

"Hayır, çırakların avlanması çok tehlikeli! Orada sadece ben olacağım! Ama doktorun bir ayrıcalığı var..."

Bir anda tüm dikkatler Vincent'ın üzerine çevrildi. Gregory'den övgüyle bahseder gibiydi.

"Neymiş o ayrıcalık Vincent?"

"Hissedecek Michael! Doktor, tüm acıyı hissedecek!"

"Bu da ne demek oluyor şimdi? Gregory nerede Vincent?"

"Yakında olmasına gerek yok Dedektif. Doktor Gregory, hissedebilir. Bu konuda usta olduğuna hiç şüphem yok. Ama av benim işim. Sen de doktor da usta avcı değilsiniz."

"Doktor hangi konuda usta?"

"Gregory, acıyı hisseder, anlar ve güçlenir. Benim acılarımı hissetti, en karanlık düşmanlarımı anlattım ona. Anladı... Sonunda güçlendi!"

Betty, Vincent'ın üzerine atılmamak ve onu parçalamamak için kendini zor tutuyordu. Öfke ve telaşla karışık bir ses tonuyla sordu.

"Vincent! Doktor nerede!"

"Onun nerede olduğunun bir önemi yok Betty. Acıyı hissedecek ve daha da güçlenecek."

"Ona ne yaptın Vincent!"

Manasız bakışlar ve ısrarlı bir sessizlik...

Sesi azarlamaya dönüşmüştü Betty'nin. Ama yine aynı derin sessizlikle karşılık verdi Vincent kendisine.

"Konuşsana lanet olası manyak seni! DOKTOR GREGORY NEREDE? ONA NE YAPTIN?"

Betty, sinirlerine hâkim olamamış, bağırarak karşısındaki dev adamı ürkütmüştü. Kafasını önüne eğip, gözlerini kaçırarak, arada bir Betty'e kaçamak ve öfkeli bakışlar fırlatarak sessizliğe gömüldü Vincent.

Gözleriyle Vincent'ın hareketlerini takip eden endişeli kadın, keskin bakışlı devin mütemadiyen duvarda asılı duran saate baktığını fark etti. Tıkır tıkır ilerleyen akrep ve yelkovan 17.30'u gösterdiğinde saat bir kere "DIN" diye öttü. Vincent çalan saatin sesiyle seri bir şekilde ayağa kalkarak odadan dışarı yöneldi. Çok yorgun olduğunu, uyuması gerektiğini söyleyerek kapıyı açtı ve yukarı kattaki odasına doğru yavaş adımlarla ilerledi. Merdivenlerin ilk basamağına vardığında geriye dönerek açık bıraktığı odanın kapısından, içeride kendisini izleyenlere baktı. Babası, dedektif ve Betty, belki şaşkınlıktan belki de korkudan donakalmış bir halde kendisine bakıyorlardı. Ağzının kenarındaki son kırmızılığı da yalayarak işaret parmağını havaya kaldırdı. Burnunun hizasında sağa sola salladığı parmağıyla ve dedektife dikilmiş gözleriyle bir şeyler söyler gibiydi.

Dedektif Kenway, onun "Sakın gelmeye kalkma çünkü henüz usta değilsin!" demeye çalıştığından emindi. Bu esnada Curtis ve Doktor Gregory'nin içinde bulunduğu uçak havaalanına inmiş, içindeki yolcular da uçağı terk etmişlerdi.

Uçaktan inen yolcuların hepsi gidecekleri yeri bilen, programlanmış robotlar gibi farklı yönlere dağılıverdiler. Yolculardan ikisi diğerlerine göre çok daha telaşlı ve aceleciydi. Koşar adımlarla kuyruğa dizilmiş taksilere doğru yöneldiler. Asker gibi düzgün bir şekilde sıralanmış taksilerden en öndeki, sırayı bozan bir görüntü çiziyordu. Bölüğünü ve sırasını şaşırmış acemi bir asker gibiydi. Kaçak taksi şoförü sıranın ucundan hareket ederek, nizami taksi bölüğüne doğru hızla yaklaşan iki adama doğru sürdü arabayı. Vergi vermemek için olarak çalışan binlerce taksiciden biriydi o da. Büyük bir risk üstlenerek yapıyordu bu işi çünkü eğer yakalanırsa cezası çok ağırdı. Bu nedenle genelde haftada bir veya iki kez yenilediği sahte plakalarla trafikte yolcu topluyor, herhangi bir taksi odasına ve devlete karşı sorumlu olmadığı için kazandığı bütün para cebine kalıyordu. Sıra oluşturmuş yasal plakalı taksilerin şoförleri daha ne olduğunu anlamadan kaçak araba Gregory ve Curtis'in yanına varmıştı bile. Birbirlerini tanımayan bu iki adama yanaşan aracın içindeki bitirim şoför aceleyle bağırdı.

"Hey, adamım, hanginizi götürmemi istiyorsanız atlayın çabuk."

Curtis ve Gregory, birbirlerine baktılar. İkisinin de yetişmesi gereken yerler vardı ve her ikisinin de işi hayat memat meselesiydi. Zıt yönlere gideceklerdi. Aralarında 45 kilometre mesafe olan iki farklı malikâne onları bekliyordu. Birisi Sanzei Malikânesi, diğeri ise onun kadar ürkütücü olmasa da büyüklük bakımından aşağı kalır yanı olmayan Bay Wesley'in malikânesi... Duruma müdahale etmeye niyetlenen uzaktaki taksi şoförleri kaçak taksiciye tehditler savurmaya başladılar. Uzaktan duyulan

seslere ve bağrışmalara bakılırsa adamların şaka yapar bir tarafları yoktu. Birazdan koşturarak yanlarına gelecekler ve bu kaçak askeri bir güzel benzeteceklerdi. Curtis cebinden kimliğini çıkartarak polis olduğunu söyleyip, taksiye binmeyi kararlaştırmışken şoför, yaşlı adama seslendi.

"Hey, sen doktorsun değil mi. Psikolog... Resmini bir dergide gördüm senin. Haydi atla! Ama acele et."

Curtis'e bakıp, "Ne yapalım, şans bana güldü," der gibi ellerini iki yana açan yaşlı adam, arabadan içeri binerken şoföre bir düzeltme yapmaya çalışıyordu.

"Psikolog değil, psikiyatristim ben!"

Curtis, bir psikiyatristin bir polisten daha çok forsu olmasına şaşırmış, biraz da içerlemiş bir şekilde nizami taksi sırasına doğru ilerledi.

Yaşlı psikiyatristin bindiği kaçak taksi, çoktan fırlayıp uzaklaşmıştı bile. Şoföre isminin Gregory olduğunu söyledi ama Curtis'in bunu duyması imkânsızdı. Aynı karanlık resmin farklı parçaları olan bu iki adamın bir daha karşılaşıp karşılaşmayacaklarını ise ancak Tanrı bilirdi. Sıranın en başındaki taksiye binen Curtis çalan telefonunu açtı. Polis merkezinden arıyorlardı.

Vincent'ın ardından şaşkınlıkla bakakalan dedektif çalan telefonun sesiyle kendine geldi. Arayan Curtis'ti.

"Efendim, New York'a indim ve Bay Wesley'in evine doğru geliyorum."

"Güzel, seni bekliyorum acemi ördek."

"Polis merkezinden aradılar. Şu yolladığınız resimlere ait parmak izleri sonuçları belli olmuş. Hepsi aynı efendim. Rexton'un öldürdüğü adamların üzerindekiler ve sizin yolladıklarınız aynı elden çıkmış. Hepsi aynı parmaklar tarafından çizilmiş bu resimlerin."

"Dur tahmin edeyim Curtis, resimleri çizen parmaklar çok iri bir adama ait. Sanki dev bir ressamın elinden çıkmış bu resimler, değil mi?"

"Aynen öyle efendim. Yanınıza gelene kadar söyleyeyim dedim. Ama siz zaten benden çok şey biliyorsunuz galiba."

"Gel de bildiklerimizi birleştirelim Curtis. Başka bir şey yoksa kapatıyorum. Geri kalanları da gelince söylersin."

"Tamam efendim, on beş dakikaya kadar orada olurum. Görüşmek üzere..."

Telefonu kapatır kapatmaz Betty'e dönen dedektif bir şey isteyecekmiş gibi baktı kadının yüzüne.

"Betty, şimdi sıra sende."

"Anlamadım Dedektif, ne sırası?"

Elinde tuttuğu dinleme cihazıyla mikrofonu göstererek devam etti dedektif.

"Bunları Vincent'ın üzerine takmanı istiyorum. Ama ne olduklarını anlamamalı."

Betty bir an Vincent ile baş başa kalacağı korkunç dakikaları düşündü ve bu tehlikeli görevi hemen reddetti.

"Ben onunla yalnız kalmak istemiyorum Dedektif. Her ne kadar hastam sayılsa da Vincent'la artık yalnız kalabileceğimi sanmıyorum."

"Merak etme Betty, burada, bu odada, bizim yanımızda yapacaksın bu işi. Vincent, psikoloğu olarak sana güvenir. Yeni bir ilaç ya da tedavi yöntemi dersin. Bir şey bul işte söyleyecek ve bu işi yap Betty. Fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum."

"Ama Dedektif..."

"Betty, Vincent her an evden dışarı çıkabilir. Bu cihaz üstünde olmazsa birilerinin hayatı tehlikeye girebilir. Bunu yapmak zorundayız."

Bir yandan da kendilerini dinleyen üzüntülü babaya bakıyordu dedektif. Bay Wesley'in oğlu hakkında duydukları bir baba için katlanılması zor şeylerdi ama artık karşı çıkmıyordu. Sadece her geçen saniye biraz daha omuzları çöküyor, oğlunun kimseye zarar vermeyeceği fikri her saniye biraz daha çürüyordu. Artık o da emin değildi Vincent'ın ne kadar ileri

gidebileceğinden. Bundan emin olmanın tek yolu ise dedektifin dediklerini yapmaktı.

"Ben Vincent'ı getireyim," diyerek kalktı koltuğundan ve ayaklarını sürüyerek çıktı odadan. Birkaç dakika sonra yanında Vincent ile kapıda göründü çökmüş adam. Oğlunu ikna etmek için mırıltıya benzer sözler döküldü ağzından.

"Bak Vincent, Betty senin için bir şey getirmiş. Vücuduna takılacak ve iyi olmanı sağlayacak bir şey..."

Boş gözlerle Betty'nin elindeki garip alete bakan Vincent, hiç itiraz etmeden kadına yanaştı. Üstünü çıkarmasını söyleyen psikoloğa, bir çocuk gibi itaat etti. Saniyeler süren bir-iki el hareketiyle mikrofonu ve izleme cihazını Vincent'ın geniş gövdesine yapıştıran Betty, ellerinin titremesine engel olamıyordu. Bu kadar kolay olacağını düşünmemişti açıkçası. Betty, bunlarla uğraşırken, dedektif de Vincent'ın üzerinden çıkardığı gömleğin iç tarafına, gözle görülmeyecek bir şekilde yedek bir mikrofon taktı tedbir olarak. Bunu Vincent'ın görmediğine emindi. İşini bitiren Betty, Vincent'a teşekkür etti ve ona odasına çıkıp istirahat edebileceğini söyledi. Tıpış tıpış odasının yolunu tutan Vincent, kıpırdayan dudaklarıyla uzaklaştı yanlarından. Kapıdan çıkmak üzereyken kafasını çevirip dedektife baktı ve tıslayarak konuştu.

"Hatırlıyor musun Dedektif, sana Doktor Gregory ile ilgili bir şey söylemiştim?"

Sessiz kalan Dedektif Kenway, duyacaklarını merak ediyordu.

"Doktorun hissedeceğini söylemiştim."

Vücuduna ve gömleğine iliştirilmiş mikrofonları işaret ederek devam etti konuşmasına.

"Doktor hissedecek, sen duyacaksın. Bense yok edeceğim! Doktor hissederek sen de dinleyerek ustalıklarınızı pekiştireceksiniz. Bu av hepimizin ortak başarısı olacak!"

Michael Kenway karşısındaki dev yaratığa korku dolu gözlerle bakıyordu. Bu adam gerçekten vahşi bir canavardı. Sözlerini tamamlayan yabani dev, usulca çıkıp gitti odadan.

"Çok az kaldı, av başlamak üzere!" diyordu merdivenlerden yukarı çıkarken...

Yaşadığı bunca ağır hadiseden ve saatlerdir beklemekten bitkin düşen Eylül, küçük odanın zemininde kıvrılmış uyuyordu. Duvarlarla örülü bir diğer kabinden ise Rexton'un haykırışları yükseliyordu. Küçücük havalandırma deliğinden dışarı çıkmakta ve karşı kabinin içine girmekte zorlanan haykırışlar, kendi kulaklarında boğuluyordu. Odaya ilk kısıldığı anda gırtlağını yırtarcasına bağırıp çağırmış, feryatlar koparmış ancak bu sesler, Eylül'ün kulaklarına, çok ama çok uzaklardan gelen bir uğultu şeklinde yansımıştı. Kurşun geçirmeyen kalın camlar, tüm sesleri emiyor, yutuyor ve dışarı, derinden gelen bir inilti olarak çıkmasına sebep oluyordu. Bu uzaklardan gelen iniltiyi ilk fark ettiğinde dikkat kesilen Eylül bir süre dinlemiş, sonra kendisi de birkaç defa çığlıklar atarak bu seslere karşılık vermeye çalışmıştı. Karşılıklı minik vızıltılar halinde anlaşmaya çalışan tutsaklar, bu çabanın anlamsız olduğunu geç de olsa anlamışlar ve ses tellerini yırtmaktan vazgeçmişlerdi. Ama Rexton, acıyan gırtlağını bir süre dinlendirip periyodik olarak şansını denemeyi sürdürüyordu. Kendisini duyan ve aynı şekilde cevap veren birisinin ya da birilerinin olduğundan emindi. Yakında bir yerlerde, belki de kendisi gibi kapana kısılıp kalmış birileri vardı, vızıltılarını duymuştu. Çabalamaya değerdi.

"Heeeey! Beni duyuyorsanız karşılık veriiiin! En azından yalnız olmadığımı bilmek istiyoruuuuum!"

Son bir buçuk saattir ya da dijital saatin dediği gibi 94 dakikadır bu feryatlara hiçbir karşılık alamıyordu. Ekranda görülen rakam 463'tü. Kendisi odaya ilk girdiği anda ekranda gördüğü rakam 108'di ve o andan itibaren sayaç işlemeye devam etmiş, 463. dakikaya varmıştı. Demek ki odaya girdiğinden 108 dakika önce çalışmaya başlamıştı bu dijital sayaç. Ve demek ki kendisinden 108 dakika önce birileri daha kısılmıştı bu fare kapanına.

Ya da 108 dakika önce bir şeyler çalışmaya başlamıştı. İki rakam arasındaki fark kendisinin esir düştüğü süreyi veriyordu ve demek ki 355 dakikadır bu mor ışıklı kabindeydi. Neler olduğunu tam olarak bilemiyordu Rexton ama yalnız olmadığını biliyordu. Tam 355 dakikadır bu tabutun içinde bağırmış, çağırmış, küfürler etmiş, camları tekmelemiş, inlemeye benzer vızıltılar duymuş, tekrar bağırıp çağırmış, birkaç lokma elma ile ekmek yemiş ve gözü ekranda hep bir şeyler olmasını beklemişti. Gücü tükeniyordu. Ümitleri tükeniyordu. Nefesi tükeniyordu. Canlı canlı girdiği bu tabutta hayatı tükeniyordu. Niye bekliyordu, neyi bekliyordu? Neden hâlâ bir şeyler olmuyordu? Aslında asıl sorması gereken soruyu sormuyordu: Ne olacaktı? Saatlerdir beklediği için ne olacağı umurunda değildi artık. Ne olacaksa olsundu! Beklemek Rexton'u bitiriyordu. Başını ellerinin arasına alarak yere çöktü. Mor bir ışıkla aydınlatılmış, boğucu mezara sessizlik hâkimdi şimdi. Çıt yoktu. Soluk alıp vermeleri dışında duyulan bir tek ses bile yoktu. Derken uzaklardan gelen inleme tekrar duyuldu. Hemen ayağa kalktı ve kulağını kapının olduğu taraftaki cama dayadı. Hayır! Bu aynı ses değildi. Daha boğuk, daha tok, daha kalın bir sesti. Üstelik kilometrelerce uzaktan da gelmiyordu bu ses. Evet, gene belirsiz bir uğultuydu duyduğu ama bu seferki başkaydı. Hemen elleriyle ağzına destek vererek var gücüyle karşılık verdi sesin sahibine.

"Sesini duyabiliyoruuuum! Heeeey! Burdayıııım!"

Kalbi çarpmaya başlamıştı. Bir şeyler olmaya başlıyordu galiba. Duyduğu sese odaklandı. Kafasını suyun içine sokmuş bir adam var gücüyle bağırıyordu ve suyun metrelerce ötesindeki Rexton da ancak bu kadarını duyabiliyordu sanki. Ya da yüzlerce kat yorganın altından seslenen bir adamın sesiydi bu. Kahrolası camlar! Hiçbir şey anlaşılmıyordu adamın sesinden! Hemen tekrar bağırmaya yeltendi ama saatlerdir zorladığı gırtlağının ona kötü bir sürprizi vardı. Sesi önce çatallanarak çıktı boğazından, sonra korkunç bir öksürüğe kapıldı ve son olarak berbat bir yangın sardı gırtlağını. Alev alev yanıyordu sanki.

Sesi neredeyse kendisinin bile duyamayacağı kadar kısılmıştı. Buna rağmen bir an keşfettiği şeyin sevinci sardı bedenini. Evet, bu defa bağırıp çağıran, seslenen bir adamdı. Bir erkekti! Birkaç saat önce duyduğu ince vızıltı ise bir kadına aitti. Evet evet, mutlaka böyleydi. Salona girdiğinde duvarlarda okuduğu isimleri hatırladı. Betül Özden ve Leonard bilmem kim... Bir kadın ve bir adama ait isimler! Saatler önce duyduğu ince, tiz sese şimdi adamın sesi de eklenmişti. Tüm isimler buradaydı. Oyunun tüm oyuncuları gelmiş olmalıydı. O halde neden hâlâ hiçbir şey olmuyordu?

Aslında bunun cevabı çok basitti. Az önce omzunda bir spor çantayla salona giren Gregory, henüz odasına girmemişti. Salonda gezinmiş, diğer ikisi gibi duvarlardaki isimlikleri okumuş, anahtar yuvalarını fark etmiş ama henüz mezarına girmemişti. Salonda, isimlerin yazılı olduğu duvarların önünde dikilip bağırmayı tercih etmişti. Önce sanki bir karşılık duyar gibi oldu, bekledi bekledi ama hiçbir cevap gelmediğini görünce vazgeçti. Elindeki anahtarı kullanarak isminin yazılı olduğu duvardaki bir girişi açacağını tahmin ediyordu. Ama bunu yapmalı mıydı, işte onu bilemiyordu. Bir kez daha kuvvetlice bağırdı ama aldığı tek karşılık, derin ve korkutucu bir sessizlik oldu. Yere bıraktığı çantayı tekrar omzuna alarak kendi duvarına yanaştı. Elindeki kartı yuvaya soktu ve yeşil ışıkların yanışını seyretti. Önündeki duvar ve hemen ona bitişik camdan bir kapının süzülerek açıldığını gördü. Biraz ötede, yerde duran siyah zarf kendisini içeri davet ediyordu. Davete uyarak ayağını kapıdan bir adım içeri attı. Geride kalan ayağı da içeri girdiğinde vızıltıyla süzülen kapı ardından kapanıverdi. Son isim de mezara girmiş, Rexton'un duaları kabul olmaya başlamıştı. Gregory'nin önce açılan sonra kendiliğinden kapanan kapısı, sistemi devreye sokmuştu. Bir şeyler olacaktı...

Ya da 108 dakika önce bir şeyler çalışmaya başlamıştı. İki rakam arasındaki fark kendisinin esir düştüğü süreyi veriyordu ve demek ki 355 dakikadır bu mor ışıklı kabindeydi. Neler olduğunu tam olarak bilemiyordu Rexton ama yalnız olmadığını biliyordu. Tam 355 dakikadır bu tabutun içinde bağırmış, çağırmış, küfürler etmiş, camları tekmelemiş, inlemeye benzer vızıltılar duymuş, tekrar bağırıp çağırmış, birkaç lokma elma ile ekmek yemiş ve gözü ekranda hep bir şeyler olmasını beklemişti. Gücü tükeniyordu. Ümitleri tükeniyordu. Nefesi tükeniyordu. Canlı canlı girdiği bu tabutta hayatı tükeniyordu. Niye bekliyordu, neyi bekliyordu? Neden hâlâ bir şeyler olmuyordu? Aslında asıl sorması gereken soruyu sormuyordu: Ne olacaktı? Saatlerdir beklediği için ne olacağı umurunda değildi artık. Ne olacaksa olsundu! Beklemek Rexton'u bitiriyordu. Başını ellerinin arasına alarak yere çöktü. Mor bir ışıkla aydınlatılmış, boğucu mezara sessizlik hâkimdi şimdi. Çıt yoktu. Soluk alıp vermeleri dışında duyulan bir tek ses bile yoktu. Derken uzaklardan gelen inleme tekrar duyuldu. Hemen ayağa kalktı ve kulağını kapının olduğu taraftaki cama dayadı. Hayır! Bu aynı ses değildi. Daha boğuk, daha tok, daha kalın bir sesti. Üstelik kilometrelerce uzaktan da gelmiyordu bu ses. Evet, gene belirsiz bir uğultuydu duyduğu ama bu seferki başkaydı. Hemen elleriyle ağzına destek vererek var gücüyle karşılık verdi sesin sahibine.

"Sesini duyabiliyoruuuum! Heeeey! Burdayııım!"

Kalbi çarpmaya başlamıştı. Bir şeyler olmaya başlıyordu galiba. Duyduğu sese odaklandı. Kafasını suyun içine sokmuş bir adam var gücüyle bağırıyordu ve suyun metrelerce ötesindeki Rexton da ancak bu kadarını duyabiliyordu sanki. Ya da yüzlerce kat yorganın altından seslenen bir adamın sesiydi bu. Kahrolası camlar! Hiçbir şey anlaşılmıyordu adamın sesinden! Hemen tekrar bağırmaya yeltendi ama saatlerdir zorladığı gırtlağının ona kötü bir sürprizi vardı. Sesi önce çatallanarak çıktı boğazından, sonra korkunç bir öksürüğe kapıldı ve son olarak berbat bir yangın sardı gırtlağını. Alev alev yanıyordu sanki.

Sesi neredeyse kendisinin bile duyamayacağı kadar kısılmıştı. Buna rağmen bir an keşfettiği şeyin sevinci sardı bedenini. Evet, bu defa bağırıp çağıran, seslenen bir adamdı. Bir erkekti! Birkaç saat önce duyduğu ince vızıltı ise bir kadına aitti. Evet evet, mutlaka böyleydi. Salona girdiğinde duvarlarda okuduğu isimleri hatırladı. Betül Özden ve Leonard bilmem kim... Bir kadın ve bir adama ait isimler! Saatler önce duyduğu ince, tiz sese şimdi adamın sesi de eklenmişti. Tüm isimler buradaydı. Oyunun tüm oyuncuları gelmiş olmalıydı. O halde neden hâlâ hiçbir şey olmuyordu?

Aslında bunun cevabı çok basitti. Az önce omzunda bir spor çantayla salona giren Gregory, henüz odasına girmemişti. Salonda gezinmiş, diğer ikisi gibi duvarlardaki isimlikleri okumuş, anahtar yuvalarını fark etmiş ama henüz mezarına girmemişti. Salonda, isimlerin yazılı olduğu duvarların önünde dikilip bağırmayı tercih etmişti. Önce sanki bir karşılık duyar gibi oldu, bekledi bekledi ama hiçbir cevap gelmediğini görünce vazgeçti. Elindeki anahtarı kullanarak isminin yazılı olduğu duvardaki bir girişi açacağını tahmin ediyordu. Ama bunu yapmalı mıydı, işte onu bilemiyordu. Bir kez daha kuvvetlice bağırdı ama aldığı tek karşılık, derin ve korkutucu bir sessizlik oldu. Yere bıraktığı çantayı tekrar omzuna alarak kendi duvarına yanaştı. Elindeki kartı yuvaya soktu ve yeşil ışıkların yanışını seyretti. Önündeki duvar ve hemen ona bitişik camdan bir kapının süzülerek açıldığını gördü. Biraz ötede, yerde duran siyah zarf kendisini içeri davet ediyordu. Davete uyarak ayağını kapıdan bir adım içeri attı. Geride kalan ayağı da içeri girdiğinde vızıltıyla süzülen kapı ardından kapanıverdi. Son isim de mezara girmiş, Rexton'un duaları kabul olmaya başlamıştı. Gregory'nin önce açılan sonra kendiliğinden kapanan kapısı, sistemi devreye sokmuştu. Bir şeyler olacaktı...

Birkaç dakika önce eve gelen Curtis, Dedektif Kenway'in anlattıklarını merakla ve heyecanla dinliyordu. Gözlerinde, hortlak masalı dinleyen bir çocuğun korkusu ve şaşkınlığı vardı. Dedektifin Vincent ile ilgili varsayımlarını da duyduktan sonra oturduğu koltuğa iyice yaslanıp heyecanının yatışmasını bekledi. Demek bunca vahşeti yaratan Vincent'tı. Hatta dedektifin dediğine göre, asıl dehşet bu akşam yaşanacaktı.

"O korkunç yaratığın neye benzediğini gerçekten çok merak ediyorum efendim!"

"O kadar merak etme bence. Sabah aynı merak yüzünden canımdan oluyordum. Adam beni önce kıtır kıtır doğrayacaktı, sonra da boynuma o resimden asacaktı. Hatta bir ara, boğazıma dişlerini geçirdiği anda kanımı içip, sonra da yüzüme tüküreceğini sandım. Ama merak ettiğin adam bir kat yukarıda, odasında dinleniyor. Daha doğrusu bize öyle söyledi. Zamanı geldiğinde ininden dışarı çıkacak ve yırtıcı bir avcı gibi avının kokusunu takip edecek."

"Bu kadar basit mi sizce efendim? Yani bu saate kadar kimseye fark ettirmeden zekice yürüttüğü planı şimdi niye sizinle paylaşıyor? Neden bu akşam ava çıkacağını söylüyor? Neden son vuruşu da gizlice yapmıyor?"

Dedektif ve acemi ördeği, bu konuşmaları yaparlarken yanlarında sadece Betty bulunuyordu. Bay Wesley, dinlenmek ve yaşadıklarını biraz olsun unutabilmek için istirahate çekilmişti.

"Aslında bunu ben de çok düşündüm Curtis. Ama unuttuğumuz önemli bir nokta var: Bahsettiğimiz adam raporlu bir şizofren. Bir an, tüm kuralları çiğnediğini, birilerini cinayete zorladığını bilerek, yaptıklarının bilincinde olarak hareket ederken, bir an geliyor ki rüyalar âlemine dalıyor. Kurallar, işlenen suçlar, polisler, yasalar, cinayetler önemini yitiriyor. Hayalle gerçek birbirine karışıyor. Kafasında yarattığı hayaletler ve hortlaklar beynini kemiriyor. Tüm bu hayaletlerin, düşmanların gerçek olduklarına inanıyor. Bizi de kendi tarafında sanıyor. En azından onlardan, düşmanlardan biri olmadığımızı biliyor. Ve tüm

bunları yapmasındaki amaç, Doktor Gregory'e kendince yardım etmek. Doğru bir şey yaptığını düşünen bir adam bunu saklama ihtiyacı hissetmez."

"Demek bunca şeyi, doktoru için tasarladı, öyle mi? Bu Doktor Gregory'i de çok merak ettim doğrusu."

Konuşulanları sessiz sedasız dinleyen Betty, hayatından endişe ettiği doktorun adını duyunca gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. Titreyen sesiyle yalvarırcasına konuştu.

"Dedektif, ona bir şey olmayacak değil mi? Doktor Gregory, yaşıyor değil mi?"

Kadının yanında konuştuklarını o anda fark eden dedektif ve Curtis, birbirlerine baktılar. Aslında onlar da en az Betty kadar merak içerisindeydiler.

"Vincent'ın doktora bir zarar vereceğini sanmıyorum Betty. Sonuçta tüm bunları doktor için yapan bir adam ne diye amacını baltalasın ki?"

"Bu sadece sizin varsayımınız Dedektif. Belki de Vincent, çok daha karanlık bir amaç için hareket ediyor. Belki de hayalleri, sandığımızdan daha korkunç ve daha barbar! Belki de hiçbir amacı olmadan sadece zevk aldığı için oynuyor bu oyunu!"

Ümitsizlik ve korku, Betty'nin ciğerlerine dolan havayı kuşatmıştı. Onun içine biraz olsun su serpmek isteyen Curtis, adı geçmeyen bir olasılıktan bahsetti.

"Bir de şöyle düşün Betty. Belki de Vincent sadece hayallerinin pençesinde kıvranan kendi halinde bir hasta. Hem Eylül Belen dışında Rexton ve Gregory'nin New York'ta olduklarına dair bir kanıtımız yok. Tüm bu insanları olmadık vahşiliklere zorlayıp sonra da bu şehre geri çağırdığını söylemek, bence Vincent'ı gözümüzde fazla büyütmek olur."

Dedektif, Curtis'in bu sözüne karşılık tam maktullerin boyunlarındaki, Selim Belen'in vurulduğu oteldeki ve Rexton'un evindeki (Vincent'ın çizdiği) korkunç resimleri hatırlatacaktı ki telefonu çaldı. Arayan, merkezdeki acemi ördeklerinden Maggie'ydi.

"Efendim bir gelişme oldu."

"Dinliyorum Maggie."

"San Francisco havaalanı yolunun kenarında bir tabanca bulundu. Yapılan balistik inceleme sonucunda bu silahın, Rexton'un dört kişiyi öldürdüğü silah olduğu tespit edildi. Yani Rexton, bir şekilde uçağa binmek üzere havaalanına giderken silahı yolun kenarına atmış anlaşılan."

"Belli ki öyle Maggie. Başka gelişme olursa beni ara."

Eylül Belen'den sonra Rexton'un da uçakla bir yerlere uçtuğu bu haberden sonra neredeyse kesinleşmişti. Konuşmayı duyan Curtis, telefon çalmadan önce söylediklerini düşündü tekrar.

"Yine de Rexton'un New York'ta olup olmadığını bilmiyoruz, değil mi?"

Bu sorusuna dedektif ile Betty'nin ümitsiz ve yorgun gözleri cevap veriyordu. Odada bulunan üç kişi de biliyordu ki Rexton New York'taydı. Vincent çağırmıştı. Tıpkı Eylül Belen'i ve Gregory'i çağırdığı gibi...

"Ama en azından Gregory ile ilgili endişe edilecek hiçbir bilgiye ulaşamadık. Hadi ama yapmayın millet. Felaket tellallığı yapmanın bir âlemi yok. Ne yani, şimdi Gregory de tatile çıkıyorum deyip New York'ta mı kaldı?"

"Ya da gönderildiği yerden tekrar New York'a çağırıldı. Ve bizi bu insanlara ulaştıracak kişi de Vincent!"

"Yani, 68 yaşındaki bir ihtiyar, önce bilmediğimiz bir yere gönderiliyor ve sonra Vincent onu geri çağırıyor. O da uçağa atlayıp geliyor öyle mi?"

"Bilemiyorum acemi örd..."

"Durun durun bir saniye. Pardon efendim, sözünüzü kestim ama bir şeye bakmam lazım."

İnanmadan söylediği cümlenin gerçeklik payını düşünürken beyninde çakan bir şimşek, Curtis'in böyle telaşlanmasına sebep olmuştu.

"Ne oldu birdenbire Curtis?"

"Betty, yanında doktorun bir fotoğrafı var mı?"

Cüzdanını karıştıran Betty, doktorun yedi ay önce çektirdiği fotoğrafı Curtis'e uzattı. Havaalanındaki kaçak taksiye binen ve "Psikolog değilim, psikiyatristim," diyen adamın ta kendisiydi bu. Durumu dedektif ve Betty'e anlatan Curtis, artık her şeyin dedektifin söylediği gibi olduğundan emindi.

"O halde Doktor Gregory de San Francisco'ya gönderilmiş ve tekrar New York'a çağırılmış." dedi Betty üzüntüyle.

"Taksinin plakasını hatırlıyor musun Curtis?"

"Hayır efendim. Üstelik kaçak bir taksiydi. Sırada bekleyen diğer şoförler adama bağırıp çağırıyorlardı."

"Hemen New York polisini harekete geçir ve o taksiyi bulmalarını söyle acemi ördek. Eylül, Rexton ve Gregory'nin resimlerinin de tüm birimlere ulaşmasını sağla. Durumun çok acil olduğunu söylemeyi de unutma."

"Emredersiniz efendim. Tanrım, aradığımız adamla aynı uçakta yolculuk ediyorum ve bunu şimdi öğreniyorum."

Curtis, New York polis merkezini aramak için telefona uzanırken yukarıdan, Vincent'ın odasından garip çığlıklar duyuldu. Bir süre devam eden haykırış ve çığlıklar kısa bir sessizlikten sonra tekrar başladı. Acılar içinde kıvranan bir adamın çığlıklarına benziyordu sesler ama işin garip tarafı arada bir vahşi kahkahalar da duyuluyordu. Bulundukları odanın kapısı aniden açıldı ve içeri Bay Wesley daldı. Telaş içindeydi.

"Betty, oğlum çıldırmış gibi sesler çıkarıyor. Bir ağlıyor, bir haykırıyor, bir kahkaha atıyor. Lütfen yardım et. Psikolog olarak hangi sakinleştiriciyi tavsiye edersin. İstersen dozunu artıralım iğnenin, ne dersin?"

Betty'nin bir şey söylemesini beklemeden dedektif atıldı.

"Hayır! Kesinlikle olmaz! Bu akşam Vincent sakinleştirici almayacak. Vincent bu akşam uyumayacak!"

"Ama Dedektif oğlumun durumu..."

"Oğlunuzun durumunun farkındayım Bay Wesley ama eğer bu akşam onu uyutursak, üç kişinin ve belki daha bilmediğimiz

kişilerin hayatını tehlikeye atmış oluruz. Vincent, bizi o üç kişiye götürecek. Eğer hâlâ yaşıyorlarsa..."

Vincent'ın böğürtüleri tüm evin içinde çınlıyordu.

Betty'den yardım ister gibi gözlerini kadına diken çökmüş adam, umduğu desteği alamamıştı. Bir saçmalık yapmaması için dedektif, adamı son kez uyardı.

"Bay Wesley, dediğim gibi, Vincent bu akşam uyutulmayacak! Bu akşam oğlunuz ava çıkıyor!"

Vahşice bir kahkahanın ardından ortalık ölüm sessizliğine büründü. Artık çıt çıkmıyordu Vincent'ın odasından.

SON BÖLÜM

"Başlangıç ve son, birbirlerine ellerini uzatır..."

Çin Atasözü

SANZEİ MALİKÂNESİ

Kabinlerin içinde saatlerdir süren sessizlik bozulmuştu. Bir şeyler olmaya başlamıştı sonunda. Gregory'nin kapana kısıldığı ve kapısının, ardından kapandığı andan itibaren, her üç tabutun içinde de tiz bir çınlama sesi duyuldu. Kesik kesik öten bir uyarı düdüğü veya yangın alarmı gibi şiddetli bir ses yankılanıyordu küçük odaların içinde. Yerde kıvrılarak uyuyan Eylül, şiddetli sesin kulaklarında yarattığı baskıyla gözlerini açtı. Ayağa kalktı ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Rexton ise birden odanın içini dolduran gürültüyle irkildi. Bir şeyler olmaya başlamıştı işte. Tüm isimler kapana kısılmış ve kader saatleri işlemeye başlamıştı. Önce sağa, sola ve yukarı bakındı. Ardından dijital kırmızı rakamların olduğu ekrana kaydı gözü. Ekrandaki koyu karanlık aydınlanıyor ve bazı görüntüler oluşuyordu. Gözleriyle ekrana kilitlendi ve oluşan şekilleri izlemeye koyuldu.

Heyecan ve korku her üç tabutu da sarmıştı. Alarm sesleri bir süre daha çınladıktan sonra birden kesildi. Her yanı yoğun ve mor renkli bir sessizlik kapladı. Sonra bu ürkütücü mor sessizlik yerini kan kırmızısı bir korkuya bıraktı. Tepelerindeki mor ışık kırmızıya dönüyor ve her geçen saniye ışığın şiddeti artıyordu. Kabinlerin içi fazlasıyla canlı, göz alıcı bir kırmızıyla doldu. Kurşun geçirmez camlar, tabutların zemini, beyaz soğutucu, ortada dikili duran ayaklı ekran ve ayakta bekleyen

insanların dehşet dolu yüzleri kanla boyanıyordu sanki. Tüm vücutlar, kıpkırmızı parlak ışıkla yıkanıyordu. Eylül ve Gregory de ekranlarındaki değişimi fark etmişlerdi.

Dijital rakamlar yerini hareket eden siyah çizgilere bırakırken kapkara ekran da beyaz bir sayfa zeminine dönüşmeye başlamıştı. Her üç ekranda da aynı anda uzayıp, eğrilip kıvrılan çizgiler beyaz zeminin tepesinden itibaren korkunç bir resmin başlangıcını oluşturarak hareket ediyorlardı. Görünmeyen bir ressam tarafından, an be an yaratılan resim, uzun tırnaklı, kocaman kemikli bir cadı eliydi. Çizgiler hareketlerine devam ediyorlardı. Üçünün de gözü ekranda beliren ürkütücü şekillerdeydi. Elin parmaklarına bağlı ipler oluşmaya başlamıştı. Kirli ve uzun tırnaklara sahip el, aşağı uzanan ipler vasıtasıyla bir nesneyi kontrol ediyor gibiydi. Aşağı sarkmış ipler, bağlı tuttukları kuklanın ellerine, ayaklarına ve boynuna dolanmıştı. Ekranda uzayıp bükülen çizgilerin oluşturduğu kukla, kara kalemle çizilmiş, yüzü belirsiz ama ağlamaklı bir çizgi karakteri andırıyordu. Ekran bu vahşi resimle dolduğunda, görünmeyen ressam da çizgilerin hareketine son verdi. Resim tamamlanmıştı. İçinde bulundukları tabutlara girdiklerinde, kendilerini karşılayan siyah zarfın içindeki resimdi bu. Yaşadıkları ürperti, kulaklarında zonklayan bir basınca dönüşmüştü.

Tamamlanmış resim, ekran üzerinde bir görünüp bir kaybolmaya başladı. Nabız gibi atan, korkudan kasılıp kalmış bir kalp gibi açılıp kapanan resim birden kayboldu ve üç çift gözün şaşkın bakışları arasında tekrar beliriverdi. Bu defa ortaya çıkan resimde kuklanın yüzü belirgin ve net bir şekilde görülüyordu. Her üç ekranda da ayrı bir yüze sahipti korkunç elin altındaki kukla. Bu garip ve esrarengiz oyunun oyuncuları, ekranda kendi yüzlerine bakıyorlardı şimdi. Her biri sadece kendi ekranındaki resmi görebiliyor ve kukla şeklindeki vücutlarını öfkeyle izliyorlardı.

Ekrandaki resim bir süre sonra kayboldu ve yerini parlak ışıklı başka görüntüler aldı. Öfkeli gözler, ekranlarında sahte

isimlerinin bulunduğu küçük kutucuklar görüyorlardı şimdi. Üç isim de belirmişti ekranlarında. Her bir isim kırmızı renkli bir kutucuğun, bir dikdörtgenin içine yazılmış haldeydi. Betül Özden, Leonard Clayton ve Larry Key... Daha sonra kutucukların altında büyük harflerle yazılmış bir yazı belirdi.

"Lütfen her biriniz sahte isimlerinizin yer aldığı butonlara dokunun!"

Dokunmatik ekran üzerindeki butonlara parmaklarını değdiren oyuncular okudukları diğer isimlerin de kendileri kadar çaresiz olduklarını biliyorlardı. Aynı kaderi yaşayan üç çaresiz beden... Eylül, Betül Özden yazılı kırmızı kutucuğa dokunur dokunmaz butonun rengi yeşile dönüverdi. Aynı şekilde saniyeler içinde diğer butonların da yeşil renkle ışıldamaya başladığını gördü. Demek ki herkes buradaydı! Kutucukların yeşile dönüşmelerinin ardından ekranda bir başka yazı belirdi. Üçü de dikkatle okudular yabancının yazdıklarını.

"Çok güzel! Demek ki hepiniz buradasınız, sağlıklısınız ve anlatacaklarımı anlayacak kadar bilinçlisiniz! O halde artık başlayabiliriz."

Kopkoyu harflerle yazılan yazı bir süre ekranda göründükten sonra kayboldu ve tekrar biraz önceki kukla resmi belirdi. Kendi yüzlerini bir kuklanın bedeninde görmek hoşlarına gitmese de başka çareleri yoktu zavallı oyuncuların. Ekranda yeni yazıların veya şekillerin görünmesini bekliyorlardı ki birden bulundukları yerde, aynı anda irkildiler.

"Hoş geldiniz benim sadık kuklalarım! Kaderinizle yüzleşeceğiniz ve insanlığın kaderini değiştireceğiniz küçük tabutlarınıza hoş geldiniz!"

Şiddetli bir ses kendilerine sesleniyordu. Bu, Rexton'un kelepçeli bir halde tavandaki fotoğraflara bakarken duyduğu sesti. Sesin şiddetine göre de her yanı kana boyayan kırmızı ışık, daha da canlanıyor veya sönükleşiyordu. Konuşanın kim olduğu belli olmuyordu. Ses bir robotun ağzından çıkar gibiydi. Mekanik ve

madeni... Yanıp sönen kırmızı ışığın altında, bu nereden geldiği belli olmayan sesi dinlemeye başladılar. Bir borunun içinden geliyormuş gibi yükselen ses, mekanik bir robot sesi de olsa nihayet yabancıyı duyabiliyorlardı.

Önce Vincent'ın tüm evi çınlatan çığlıkları ve kahkahaları, sonra da gömüldüğü sessizlik, Bay Wesley'i tedirgin etmişti. Fırlayarak oğlunun odasına çıktı. Kendisine bir zarar vermesinden korkuyordu. Hemen sonra aşağı, dedektif ve diğerlerinin yanına döndüğünde yüzü kül gibiydi.

"Odasında mı hâlâ?"

"Evet Dedektif, odasında... Elinde bir kalem ve kâğıt hararetli bir şekilde çizip bitirdiği resmi seyrediyor. Uzun tırnaklı bir el ve ucunda sallanan..."

"Tamam Bay Wesley. Ne olduğunu biliyoruz. Şimdi sizden ricam, polisi arayarak birkaç kişilik bir destek ekibi istemeniz. Tehlike sandığımızdan büyük olabilir!"

Dedektifin, kapıda bekleyen iki polis, Curtis ve kendisine rağmen takviye ekip istemesi odadakilerin üzerinde buz gibi bir etki yarattı. Herkes Vincent'ın ava çıkacağı anın heyecanıyla beklemeye devam ediyordu. Bay Wesley'in telefonuyla, on dakika içinde kapının önündeki kalabalık çoğalmıştı. Sivil bir araçla gelen dört polisle beraber, kapının önünde altı polis, içeride de Dedektif Michael ve Curtis olmak üzere toplam sekiz kişi olmuşlardı. Yeni gelen takviye kuvvete de tehlikenin ciddiyetinden bahseden Michael Kenway, herkese ne yapması gerektiğini son kez anlattı. Curtis'e dönerek şu kaçak taksiciden bir haber olup olmadığını sordu. Henüz taksiciye ulaşılamamıştı. Hâlâ kalabalık bir polis grubu, New York caddelerinde kaçak taksiciyi arıyordu. Artık Vincent'ın avlanmak için odasından çıkacağı dakikayı kollamaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Tedirgin gözler, gerilmiş suratlar, yükselen nabızlar ve heyecanlı bekleyiş... Herkes bekliyordu! Herkes tetikteydi!

Gözler Vincent'ın ineceği merdivenlerde, kulaklar dev yaratığın odasından duyulabilecek bir sesteydi. Betty, elleriyle yüzünü kapatmış, içinden dua ediyordu. Bay Wesley, oğlunun düştüğü durumdan dolayı kendini suçluyor ve pişmanlıkla kavruluyordu. Michael Kenway ve Curtis ise tüm dikkatleriyle Vincent'ın ava çıkacağı ana odaklanmışlardı.

Yukarıdaki odanın kapalı kapısına irice, kocaman bir el uzandı. Kapının tokmağını çevirdi. Niyeti, sessiz bir şekilde, kimseye görünmeden merdivenlerden aşağı süzülüp en alt kata inerek arka kapıdan dışarı çıkmaktı. Diğer elinde ise siyah, öncekilere göre daha büyük bir zarf tutuyordu. Aşağı doğru bir gölge gibi kayıp giderken elindeki zarfı koynuna soktu. Av sırasında ellerinin boş olması gerekebilirdi.

Nihayet bir ses duyuldu yukarıdan. Kapının açılmasını andıran bir tıkırtı... Peşinden, aşağı dikkatlice inmeye çalışan bir adamın çıkardığı sessiz hışırtılar... Vincent ininden çıkmıştı.

Herkesi atlatıp kaçtığını düşünmeliydi dev adam, yoksa avlanmaktan vazgeçebilirdi. Tüm nefesler tutulmuş, herkes Vincent'ın en alt kata inerken çıkardığı tıkırtıları dinliyordu. Dedektif odadan fırlayarak ön kapıyı açtı ve polislere zamanın geldiğini söyledi. Polisler hemen arka tarafa yöneldiler ve önceden belirlenen plana göre değişik yerlere dağılıp gizlenerek Vincent'ın çıkışını beklediler. Curtis ise Vincent'ın peşinden fırladı. Bir kedi kadar sessiz davranarak Vincent'ı geriden takip etmeye başladı. Vincent, son basamağı da indi ve kilere daldı. Kilerden arka bahçeye açılan kapıyı ittirdi ve kafasını dışarı uzattı. Her yer sessiz ve sakin görünüyordu. Kapıdan dışarı çıkarak, çıplak ayaklarıyla bahçenin nemli çimenlerinde yürüdü. Kiler kapısının açıldığını duyan Curtis, sessizce merdivenleri indi ve Vincent'ın çıkıp gittiği bahçe kapısında bekledi. Birkaç metre ilerisinde, bahçede ilerleyen dev yaratığı görebiliyordu. Kulağında takılı bulunan minik alet sayesinde Vincent'ın boğazından yükselen hırıltıları bile duyabiliyordu. Vincent, sağına soluna ve arkasına bakınarak temkinli bir şekilde ilerlemeye devam etti.

Bahçenin sınırını belirleyen bir metrelik çitlerin üzerinden bir panter çevikliğiyle atladı ve yerde, dört ayak üzerinde bekledi. Sokağın diğer tarafından kendisini izleyen dedektifin farkında değildi. Komşu evlerin bahçelerine gizlenmiş diğer altı polisin de... Silah sesiyle yarışa başlayacak atletler gibi öylece bekledi, gerilmiş vücudunu bir ok gibi birden ileri doğru fırlatarak koşmaya başladı. Bu ani koşuyu kimse beklemiyordu ama anlaşılan Vincent ne yapacağını biliyordu. Yarış başlamıştı...

Mekanik ses, gök gürültüsünü andıran bir tonda konuşmaya devam ediyordu.

Buraya kadar geldiniz çünkü inandınız! Sözlerime inandınız, vaatlerime inandınız, tehditlerime inandınız, tekrar özgür kalacağınıza inandınız ve en önemlisi kendinize inandınız! Hiç merak ettiniz mi bu inandıklarınızın hangisi gerçekti?"

Her üçü de zarflardaki talimatları yazan adamın konuştuğundan emindiler. Bu oyunu kuran, kendileriyle oynayan kuklacıyı dikkat kesilmiş bir şekilde dinliyorlardı. Zaten yapabilecekleri başka bir şey de yoktu.

"Mesela siz Betül Özden! Hiç düşündünüz mü inandığınız şeylerin ne kadar gerçek olduklarını? Dağ kulübesindeki aynanın ardında bir kamera olduğuna inandınız ve söylediğim saatlerde karşısına geçtiniz, öyle değil mi? Ama orada kamera yoktu! Sinan'ın anlattığı hikâyeye, geçmişte çok sevdiği bir kadın tarafından aldatıldığına ve kapıldığı öfke krizine inandınız ama bu da gerçek değildi! Sinan, böyle bir şeyi hiç yaşamadı! Karısı ve çocuklarıyla sıradan bir hayat sürüyor ve o adam kimseyi kendinden çok sevemez Betül Hanım! Kamera hikâyesi sizi bu oyunda ve o evde tutabilmek içindi! Sinan ve anlattıkları ise ihanete odaklanmanızı

sağlayacak küçük bir ayrıntıydı. Otel odasında kocanızı yakaladığınızda kalbinizden geçenleri hissedebiliyorum! Sinan'ın acısını sahiplendiniz, Mualla'yı düşündünüz ve gözünüz karardı! Lokantada yediğiniz çiğ etler ise içinizdeki vahşi tarafı ortaya çıkarmaya yardım etti. Biliyorsunuz, insan yediklerine göre duygusal tepkiler vermeye müsait bir yaratık... O odaya girdiğinizde, yabani bir canavara dönüştünüz. Ama şayet o etleri yemeseydiniz gözcünün size yapabileceği çok fazla bir şey yoktu. Gözcü, sadece aldığı paranın hakkını vermeye çalışan, sert görünümüyle rolünü yapan serserinin biriydi. Tek rolü, sizin için bir tehdit unsuru oluşturmaktı. Size zarar vermek gibi bir vazifesi asla olmadı. Şimdi de gerçekleri duyun Betül Hanım: Dursun'un karısı gerçekten yakın zamanda ölümcül bir hastalıktan kurtuldu. Safiye Hatun'un hikâyesi gerçekti. Kuaförünüzün uğradığı ihanet gerçekti. Otel odasında gördükleriniz gerçeğin ta kendisiydi. Gördüğünüz gibi sahte olanla gerçek olanın içi içe geçtiği bir oyun oynadınız ve inandığınız gerçekler sizi bu eve getirdi!

Peki ya siz Larry Key? Sizin inandıklarınız ne kadar gerçekti? Üzerinize yüklenen cinayet suçu gerçekti ama eğer polise gitseydiniz eminim birkaç hafta içinde masum olduğunuzu ispatlardınız! Bu ülkede sadece parmak izleri ve deri kalıntılarıyla kimseyi ipe götürmüyorlar Bay Key! Ama bana inanmayı tercih ettiniz. Kevin Corel ile adaletli bir paylaşım yaptığınıza inandınız ama sonradan anladınız ki sahte paralar ve sahte vaatlerin kurbanı olmuşsunuz!

Hepinizin neye inanıp neye inanmayacağını biliyordum. Hangi duygularınızın ağır basacağını, hangi tepkileri

vereceğinizi biliyordum sevgili kuklalarım! Çünkü sizleri tanıyorum! Merak etmeyin, siz de benim kim olduğumu öğreneceksiniz. Bugün burada sadece gerçekler konuşulacak! Tüm gerçekler..."

Dev bir panter gibi ileri fırlayan Vincent, karanlık sokakta yıldırım hızıyla koşuyordu. En yakın takipçisi Curtis'i, her geçen dakika biraz daha geride bırakarak, temposunu hiç düşürmeden uzun süre koştu. Göğsündeki mikrofon, koşarken çıkardığı hırıltıları dedektifin ve Curtis'in kulaklarına taşıyordu. Durmadan, dinlenmeden koştu Vincent. Ardındaki polislerin bacaklarındaki derman giderek azalıyordu ama dev yaratıkta hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu. Geçtiği karanlık sokaklar Vincent'ın rüzgârıyla titriyor, dev panter önüne kattığı havayı yararak yoluna devam ediyordu. 1,5 kilometre sonra keskin bir dönüşle daldığı sokak, bir an gözden kaybolmasına sebep oldu. Saniyeler sonra sokağa varan Curtis'in gözleri, karanlık ve boş yolda koşan bir dev aradı ancak görünürde kimse yoktu. Kulaklıklarından gelen seri hırıltılar, Vincent'ın hâlâ koştuğunu gösteriyordu. Dizlerinin bağı çözülmüş iki polis memuru, çok gerilerde kalmıştı. Diğer ikisiyse birkaç yüz metre öteden yanına doğru koşuyorlardı ama onların da pilleri bitmek üzereydi. Dedektif ise ortalarda görünmüyordu. Gömleğinin koluna sıkıştırılmış başka bir mikrofona seslendi Curtis. Sesi soluk soluğa çıkıyordu.

"Efendim, neredesiniz? Vincent'ı gözden kaybettik!"

En az kendisi kadar nefes nefese kalmış bir ses cevap verdi.

"Peşindeyim acemi ördek! Vincent'ın peşindeyim! Sokağın ortasındaki evlerden birinin bahçesine daldı. Çitlerin üzerinden koşarak ilerliyor."

Bunu duyar duymaz ileri fırlayan Curtis, en yakınındaki bahçeye atladı. İleri doğru baktığında bahçelerdeki çam ağaçlarının arasında hareket eden gölgeler gördü. Hızla uzaklaşan iri gölge ve ardındaki takipçisi çitlerden atlıyor, bahçeleri geçip

yeniden atlıyorlardı. En geride kalan iki polis yarışı erken bırakmıştı. Elleri dizlerinde, patlamak üzere olan dalaklarını dinlendiriyorlardı. Diğer iki memurdan biri ise önündeki yüksek çitin üzerinden atladı, yere indi ama bir daha kalkamadı. Ayak bileği dönmüş, acısı beyninde şimşekler çakmasına sebep olmuştu. Curtis'in hemen ensesinde koşuya devam eden polis ile beraber üç kovalayan ve bir kaçan adamın yarışı devam ediyordu. Sonradan gelen takviye ekibinden iki polis, Bay Wesley'in evinde nöbet tutuyorlardı. İşin garibi Vincent, takip edildiğini bilmeden koşuyordu. Ne peşindeki polislerden haberi vardı ne de dökülüp kalmış polislerden... Bahçelerden geçerek koşusuna devam eden Vincent, son evin önündeki çitlerden atlayarak yola çıktı. Dümdüz yolda, karanlıkların içinde, biraz daha yavaşlamış bir şekilde, iki kilometre kadar daha koştu. Ardındaki üç azimli polis ısrarla takipteydiler. Arada bir binaların ardına gizlenip, görünmediklerinden emin olunca tekrar takip etmeye devam ediyorlardı. Vincent, ara sokağın bağlı olduğu caddeye doğru yöneldi. Sokağın sonunda insanlarla, mağazalarla, kafeteryalarla dolu bir cadde onları bekliyordu.

"Ne yapıyor bu adam?"

"Bilmiyorum efendim ama galiba caddede avlanacak!"

Göğsündeki dayanılmaz ağrıya rağmen takipten vazgeçmeyen dedektif, caddeye ulaşan Vincent'ın kalabalığın arasında kaybolup gideceğinden endişe duyarak son bir gayretle hızlandı. Vincent'tan belki üç belki de beş saniye sonra o da caddeye varmıştı. Ve hemen peşinden Curtis ile diğer polis memuru... Üç avcı yan yanaydı ama kovaladıkları avı göremiyorlardı. Caddeye çıktıkları nokta, kalabalık bir insan güruhu tarafından tıklım tıkış oluverdi bir anda. Erkekler, kadınlar, yürüyenler, koşuşturanlar, birbirlerine çarparak ilerlemeye çalışanlar... Metro istasyon durağının önündeydiler. Merdivenlerle aşağı uzanan istasyon kapısının caddedeki ağzında duruyorlardı. Oluk oluk insan fışkırıyordu merdivenlerden caddeye. Şaşkınlıkla etraflarına bakınan üç yorgun adam, gözden kaybettikleri avlarını

arıyorlar ama göremiyorlardı. Kulaklarına Vincent'ın hırıltıları gelmeye devam ediyordu. Hırıltılar yavaşlamış, nefes alıp verişleri sakinleşmişti devin. Belli ki şu anda koşmuyor, sakince yürüyordu. Belki de bekliyordu. Ama hâlâ bir türlü göremiyorlardı avlarının yerini. Bir kaynaktan çıkan suyun etrafa yayılması gibi, yer altından çıkan insanlar da etrafa dağılmışlar, kalabalık caddede Vincent'ı görmek iyice zorlaşmıştı. Uğultu ve gürültüden, Vincent'ın nefes alışverişleri de zar zor duyulur olmuştu. Dedektif yanlarındaki polislere dağılıp, üç ayrı koldan aramaya devam etmeleri gerektiğini söylerken kulaklarında tiz bir düdük sesi çınladı. Ses, kulaklıklarından geliyordu. İstasyona yanaşmak üzere olan makine yığınının yürek hoplatan düdüğü... Vincent'ın yeri belli olmuştu. Hemen metro istasyonuna inen merdivenlerden aşağı atıldılar. Şimşek gibi fırlayıp üçer beşer indiler basamakları. Yukarıdaki kalabalığın bir benzeri de aşağıda vardı. Üç avcı gözleriyle taradı geniş alanı... Metroya binmek için bekleyenler, trenden inip caddeye çıkmaya çalışanlar, arkadaşlarıyla ayaküstü laflayanlar, yerlere oturmuş gülüşerek konuşan gençler ve bir köşede çömelmiş, avını bekleyen dev bir yaratık... Sonunda bulmuşlardı Vincent'ı... Ağzı kıpırdamaya başladı. Kulaklığa gelen sesler polislerin kanını dondurmaya yetmişti:

"Birazdan karşıma çıkacaksın biliyorum. Cesur olduğunu sanıyorsun ama beni görünce korkudan titreyeceksin. Boynunu dişlerimle parçalayacağım ve sonra zaferimi kutlayacağım!"

Eylül ve Rexton, mekanik sesi öfkeyle dinlerlerken ikisinin de dikkatini aynı şey çekti. Kendilerinden bahseden kuklacı, şu diğer adamdan hiç bahsetmiyordu. Leonard Clayton'dan... Gregory de diğerleriyle aynı şeyi düşünüyordu. Kendisiyle ilgili bir şey söylemeyen kuklacı, konuşmaya devam etti.

"Bana inanmanızdaki en büyük faktör, menfaatleriniz ve korkularınız oldu. Vaatlerim hoşunuza gitti, tehditlerim

ise en ümitsiz anlarınızda bile oyuna devam etmenizi sağladı. Şimdi karşımda, mezarlarınızda, çaresizce beklemenize sebep olan şey, sadece kendi korkularınız ve çıkarlarınızdır. Leonard Clayton, lütfen çantanızdaki kasetleri numaralarına göre yuvalarına yerleştirin."

Birden, kendisine hitaben söylenen bu sözlerin etkisiyle donup kalan Gregory, tekrarlanan cümleyle kendine geldi.

"Leonard Clayton, lütfen çantanızdaki kasetleri numaralarına göre yuvalarına yerleştirin!"

Ürkütücü ses, sözlerini aynı tonda, aynı vurguyla tekrarlamıştı. Anlaşılan dinledikleri, önceden kaydedilmiş bir konuşmaydı. Otoriter sesin dediğini yapan Gregory, çantasından çıkardığı (üzerleri numaralı) iki küçük kasetçiği, ekranın durduğu platformdaki "1" ve "2" yazan iki küçük aralığa taktı. Diğerlerinkinden farklı olarak Gregory'nin ekranında bu sistem bulunuyordu. Bu esnada Eylül ve Rexton'un ekranlarında birbirinden farklı görüntüler oynamaya başladı. Gregory ise her iki görüntüyü de izleyebiliyordu kendi ekranından. Eylül, nefretle baktı ekranda hareket eden görüntülere ve sonra gözlerini kapatarak hıçkırıklara boğuldu. Amasra'daki otel odasında, kocası Selim'i ve Feride'yi vurduğu anın görüntüleri, bu tabutun içindeki ekranda oynuyordu. Tetiği çektiği anda, kendi bakışlarındaki nefreti görmek, Eylül için acıların en büyüğüydü. Ateş eden, kocasını ve Feride'yi vuran bu canavar kadın kendisiydi. Gözlerinden akan yaşlar, dokunmatik ekranın üzerinde lekeler oluşturuyorlardı.

Rexton ise şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzereydi. Kevin Corel ile yaptıkları tüm planlar, patronunun hesabından gizlice çalacakları parayla ilgili tüm konuştukları kaydedilmişti ve karşısında duruyordu. İşi bitirdikten sonra sabah tekrar odada buluştukları an, Corel'in Rexton'a içi para dolu bond çantayı teslim ettiği an, ettikleri tüm sözler, hırsızlığına ait tüm kanıtlar,

hepsi kaydedilmişti. Öfke ve nefret, Rexton'un ciğerlerinden yükselip boğazından fışkırdı.

"Allah belanı versin seniiin! Kimsin sen, pislik heriiiif!"

"Kasetleri çıkarabilirsiniz Leonard Clayton!"

Mekanik sesin dediğini yapan Gregory, talimatlarda söylenen otellere gitmiş, yerleri söylenen gizli kameraları ve içindeki kasetleri sırt çantasına doldurmuş, aynı çantaya, resepsiyon görevlilerinden aldığı zarf ve talimatların olduğu dosyaları koymuş ve bu malikaneye gelmişti. Şimdi anlıyordu o otellerden topladığı kamera ve kasetlerde nelerin olduğunu. Diğer kabinlerdeki insanlar, kendi iradeleriyle bazı suçlar işlemişlerdi ve bu suçların kanıtları ellerindeydi. Bu insanların görüntülerini seyrederken yüzleri kendisine çok tanıdık görünmüştü. Sanki bir yerlerden hatırlayacak gibiydi onları.

"Belki bu oyuna başlayana kadar hepiniz masumdunuz. Özellikle de siz Betül Özden! Larry Key'in geçmişte işlediği suçlar olsa da aklanmıştı. Üzerine attığım cinayet suçlamasından da bir şekilde aklanacaktı ama artık hiçbiriniz başlangıçtaki kadar masum değilsiniz. İşlediğiniz suçların kanıtları ellerimde. Ama merak etmeyin sadık kuklalarım! Bunları polise verecek değilim! Zaten isteseydim bunu çoktan yapar ve sizleri yakalatırdım. Oyun biraz sonra son bulacak ve size sunacağım seçenekle son kararınızı vereceksiniz. Bu evden çıkıp gideceksiniz ve hemen arkanızdan buradaki tüm kanıtlar temizlenecek. Ardınızda büyük izler bıraktınız ve polis her an buraya ulaşabilir. Ama isterseniz önce bu kadar şeyi neden yaşadığınızı anlatayım."

Metro istasyonunun en kuytu yerinde, yere çömelmiş bir halde, gözetlendiğinin farkında olmadan bekleyen Vincent, mırıldanmayı bırakmıştı. Gözleri yaklaşan trene odaklanmış,

çömeldiği yerde vücudu yay gibi gerilmişti. Birkaç metre öteden kendisini izleyen üç polisin elinde bazı fotoğraflar vardı. Doktor Carl Aaron Gregory, onun eski sevgilisi Eylül Belen, doktoru aldatan dolandırıcı Simonize Rexton, doktorun hastalarından elektronik programcısı Ebony Sanborn ve yine doktorun hastalarından biri, eski mahkûm Carlos Ramiro...

"Bu resimlerdeki insanlardan biri metrodan inerse hiç şaşırmam efendim."

"Sanmıyorum Curtis! Vincent gelecek trene binecek ve bizi onların yanına götürecek. Beyler! Bu şahıslardan birine ulaşana kadar Vincent'a dokunmayacaksınız. Eminim metroya binecek ve avlarının yanına gidecek!"

Dedektif Michael Kenway, bu kadar emin konuştuğu için biraz sonra pişman olacağını bilmeden, tüm dikkatiyle dev yaratığı izlemeye devam etti.

Kocasını vurduğu sahne gözlerinin önünden gitmeyen Eylül, öfkeden deliye dönmüş olan Rexton ve şaşkın bir halde hafızasını zorlamaya devam eden Gregory, kısa süren sessizlikten sonra tekrar konuşmaya başlayan kuklacının sesine odaklandılar.

"Bunca şeyi yaşadınız çünkü bunu tercih ettiniz. Sizin küçük menfaatleriniz, benim ulvi amacıma hizmet etti! İnsanoğlunun acılarını bitirecek gün, işte bugündür sevgili kuklalarım!

Oyundan istediğiniz an çıkabilirdiniz ama annenizin hastalığı ya da kocanızın size olan güvensizliği ve cinayetten hapis yatma korkunuz ya da büyük paralar kazanma tutkunuz yüzünden, tercihlerinizi oyunda kalmaktan yana kullandınız. Ama burada olmanızın asıl sebebi, yıllar önce yaptığınız tercihler. Şimdi sizi yirmi yıl öncesine götüreceğim. Tabii hazırsanız..."

Tüm kabinlerin önündeki duvarlar büyük bir gürültüyle yukarı doğru kalkmaya başlamışlardı. Duvarlar yükseldikçe cam duvarların ötesini görmeye başlıyorlardı. Önleri tamamen açılıp da sadece şeffaf kabinlerin içinde kaldıklarında birbirlerine baktılar şaşkınlıkla. Bir üçgenin köşelerini tutmuş gibi salonun ortasında duran şeffaf, kalın camlı tabutların içindekiler birbirlerini görebiliyorlar ama duyamıyorlardı. Her birinin arasındaki mesafe beşer metreden fazla değildi. Hafızasını zorlayan Gregory, bu cam mezardakileri hâlâ hatırlayamamıştı ama diğerleri için aynı şey söylenemezdi. Aradan yıllar geçmiş olsa da koca adam dediği sevgilisini ilk görüşte tanıyan Eylül, şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzereydi. Rexton ise birkaç saniye düşündükten sonra çıkarabilmişti ihanet ettiği doktoru. Bu ihtiyar yüzünden burada olduklarını, bunca eziyeti yaşadıklarını anlayan ikili tekrar konuşmaya başlayan sese kulak verdiler.

"Geçmişe yaptığınız bu küçük gezintiden sonra bazı şeyleri daha kolay anlamışsınızdır. Karşınızda duran cam kabindeki ihtiyar adamı hatırladınız değil mi? Ve yirmi yıl önce ona yaşattıklarınızı...

Doktor Gregory, sizin yüzünüzden bunca acıyı yaşamayı hak etmemişti. Yirmi yıl boyunca unutamadığı suratlarınız yüzünden, hayata küsmeyi hak etmemişti! Yaşattığınız acıların bedelini ödediniz! Artık kuklacınızı tanımanızın zamanı geldi!"

Cazırdayarak yaklaşan metro, istasyona yanaşırken hızı azaldı, yavaşlayarak durdu. Polislerin hepsi de metroya koşturacak Vincent'ın peşinden gitmeye hazırdılar. Ama Vincent çömeldiği yerden ayağa kalkmadı. Bekliyordu. Gözleriyle birilerine bakınıyor ve öylece bekliyordu. Dudaklarını hafifçe sıyırarak dişlerini gösterdi. Hırlayan bir kurt gibi, kendisine yaklaşan düşmanına gözdağı veriyordu. Vincent'ın yüzü öfkeden ve

avına saldıracak olmanın iştah kabartıcı etkisinden dolayı kızarmıştı. Çömeldiği yerde gerildi, gerildi, gerildi.

Ellerindeki fotoğrafları, metrodan inen yüzlerce insanın yüzüyle kıyaslamaya çalışan polisler aniden ileri doğru atılan Vincent'ın peşinden fırladılar. Metronun uçlarındaki kapıdan inen yolculara doğru koşturuyordu Vincent. Birden inen yolculardan bir kadının sırtı dönük bir halde diğer uçtaki merdivenlere doğru yürüdüğünü gördü dedektif. Kısa, siyah saçlı, ince bir kadın... Vincent avını görmüştü ve hiç vakit kaybetmeden saldırıya geçmişti. Koştu, koştu ve kadınla arasında dört beş metre kala üzerine doğru atladı. Ellerini ileri doğru uzatmış, pençeleriyle avına saldıran bir pumaya benziyordu dev adam. Havada uçtu ve neye uğradığını anlayamayan kadınla birlikte yere kapaklandı. Etraftaki yolcular, panik halinde çığlıklar atarak çil yavrusu gibi dağılıp koşuşturmaya başladılar. Panik yayılıyordu. Vincent'a doğru koşturan polisler, silahlarını çıkarmışlardı ama bu kalabalıkta kullanmaları imkânsızdı. Dedektif bağırarak önünde akan kalabalığı yarmaya çalışıyordu.

"Çekilin, açılın! Ben polisim! Vincent beklee!"

130 kiloluk dev adamın birden sırtına çullanmasıyla yere düşen kadın ve üzerindeki dev yaratık yerdeydiler. Siyah ve kısa saçlı kadın, yan dönmüş bir halde boylu boyunca uzanıyor, Vincent ise kadının boynuna dişlerini yapıştırmış bekliyordu. Koynuna soktuğu kukla resmini çıkardı ve kadının gözlerinin önüne koydu. Hiçbir şey anlamayan ve korkudan çılgına dönen şaşkın kadın, gözlerinin önündeki resmi görünce daha fazla dayanamadı ve bayıldı. Kadının teslimiyeti Vincent'ı daha da çok öfkelendirmişti. Boğazındaki dişlerin baskısı gittikçe artıyordu. Kendisine yavaş yavaş yaklaşmakta olan üç adam burada ne arıyorlardı? Vincent'a iyice yaklaşan dedektif, sakin olmasını söyledi ona. Etrafta kimse kalmamış, tüm yolcular avazları çıktığı kadar bağırarak kendilerini merdivenlere, oradan da dışarı atmışlardı. Tren de hızlanarak uzaklaşmış ve istasyonun içi birden bomboş kalmıştı.

"Vincent, sakin ol! O senin düşmanın değil!"

"Sen usta değilsin! Bilemezsin Dedektif! Hem niye geldin buraya?"

Konuşurken dişleri baygın kadının boynuna değiyordu. Hâlâ vazgeçmiş değildi avını parçalamaktan.

"Vincent, duyabileceğimi söylemiştin, hatırlıyor musun? Duydum ve öğrendim ki elinin altındaki kadın düşman değilmiş. Lütfen Vincent, dişlerini uzaklaştır ondan. Üzerinden kalk ve yanıma gel."

Bunları söylerken silahını Vincent'a doğrultmuştu dedektif. Başucundaki resmin yanında baygın halde yatan kadına baktı Vincent. Biraz ağırlığını çeker gibi oldu kadının üzerinden.

"Eğer düşman olmasaydı Dedektif, bu çizdiğim resmi görür görmez korkudan bayılmazdı. Ellerimin altındaki kadın düşmanın ta kendisi ve beni bu avdan mahrum edemeyeceksin."

Sözlerini bitirir bitirmez kafasıyla hızlıca kadının boynuna doğru hamle yapan Vincent, dişlerini geçirdiği incecik boynu parçalamaya fırsat bulamadı. Dedektifin silahından çıkan iki gümbürtüyle kadının üzerine kapaklanarak yığıldı. Kurşunlardan biri omzundan girmiş, diğeri de kolunun bir tarafından girip diğer tarafından çıkmıştı. Curtis ve diğer polis memuru, vurulan dev yaratığın yanına koşturdular ve kadını onun altından çekip kurtardılar. Yerde yatan Vincent'a bakan dedektif, kısa, siyah saçlı kadının Eylül Belen'le uzaktan yakından ilgisi olmadığını gördü.

"Efendim bu kadın Eylül Belen değilse, Vincent niye saldırdı ona?"

"Vincent'tan ve hepimizden çok daha zeki biri bizi fena halde oyuna getirdi acemi ördek. Ama en azından şu zavallı kadının hayatını kurtarmış olduk. Av bitmiştir çocuklar!"

Üçü de bu oyunu kuran, kendilerini birer sefil kukla gibi oynatan adamı, merakla, nefretle bekliyordu. Yüzleşmeye hazırlardı.

"Şimdi kuklacınızın yüzüne bakabilirsiniz!"

Ses birden mekanik halinden normale dönmüştü. Cam kabindekiler, ekranlarında belirmesini umdukları fotoğrafı beklediler. Kuklacılarının fotoğrafını... Ama görmeyi umdukları resim çıkmadı karşılarına. Hiçbir değişiklik yaşanmadı bomboş ekranda. Şimdilik bu ses Eylül'e ve Rexton'a bir şey ifade etmiyordu ama Gregory tanımıştı sesi. Yaşlıca bir erkeğe ait olan ses, şeffaf tabutların içinde çınlıyordu. Kulaklarına inanamıyordu ama bu ses...

KENDİ SESİYDİ!

"Birazcık siyah zarf, birazcık korku ve bolca zekâ üzerine kurulmuş bu oyunun yaratıcısı ve sizlerin Gregory'e yaptıklarınızın cezasını kesen ben Doktor Carl Aaron Gregory, yeni bulduğum ilacın da son derece başarılı olduğunu ispatlamış oluyorum. İlacımın başarısını sizler kanıtladınız! Ben unutabildiysem, sizler unutabildiyseniz, insanoğlu da unutabilir! Tüm insanlık, (kim olduğunuz, sonsuza kadar saklı kalacak olsa da) bu mucizevî buluşumdan ötürü sizi şükranla anacak!

Önceden kaydettiğim sesimle, kendime bir gerçeği açıklıyor olmak, inanın bana, çok garip bir his! Yirmi yıldır sizlerin bana yaşattıklarınızı unutmaya çalıştım ama nafile...

Unutmak benim gibi bir adam için imkânsızdı, bir mucizeydi. Size olan öfkem ve nefretim artarak devam etti. Unutamadığım suratlarınız her gece rüyalarıma giriyordu. Unutmanın bir çaresi olmalıydı. Böyle bir ilacın tüm hayatımı ve tüm dünyayı değiştireceğini biliyordum. En sonunda çalışmalarını tamamladığım ilacımı, ilk kez kendi üzerimde uygulamaya karar verdim. Unutabilecektim! Sizi, o berbat yüzlerinizi,

bana yaşattığınız acıları unutup huzurlu bir sayfa açacaktım hayatımda.

Ama sonra bu çektiğim acıların bedelini ödemeniz gerektiğini düşündüm. Önce bu oyunu kurguladım. Her şeyi ama her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüm. Biraz da şansım yaver giderse karşımda olacaktınız. Hem de acılar içinde kıvranırken...

Hastalarımdan Vincent Wesley'in bana ilham kaynağı olduğunu söylemeliyim. Onun kafasındaki düşmanları ve hortlakları dinlerken planım da her geçen gün daha fazla şekillendi. Tüm oyunu saat gibi kurduktan sonra ilk işim bu oyunu ve sizleri unutmak için ilacımdan kullanmak oldu. Kendimi de bu oyuna dahil ettim çünkü korkularınızı, nefretinizi acılarınızı böylece gerçekten anlayabilecek ve oyunun sonunda bu zevki tadabilecektim! Artık hatırlamadığıma göre ben de bu oyunun içinde yer alabilirdim.

Hepinizi ve kendimi tek tek bulunduğumuz evlerden kaçırttım. Kaçırılma anımızı unutturmak için ilacımdan küçük bir doz kullanıldı. Sizi ve beni kaçıranları, hastalarımdan Carlos Ramiro adlı eski bir mahkûm ayarladı. Rexton'un Kevin Corel olarak tanıdığı adam... İşsiz güçsüz takımından bulduğu bu adamları daha sonra tek tek öldürdü. Baygın haldeki Rexton'un parmak izleri ve deri kalıntıları da cesetlerin yanlarına bırakıldı. Açıkçası Carlos Ramiro'ya çok şey borçluyum. Etrafınızdaki gözcüleri ayarlamaktan tutun bütün pis işleri itaatle yerine getirdi. Karşılığını da Rexton'la giriştikleri işten fazlasıyla aldı. Daha önceden, aylar öncesinden ayarladığım tüm adamlar, tabii ki karşılıklarını peşin almak kaydıyla rollerini çok güzel oynadılar. Ben bu teyp kaydını doldurduğum

sırada hepinizden hâlâ nefret ediyor haldeyim. Ancak ilacımı denedikten sonra hem sizlerin o sefil yüzlerinizi hem de bu oyunu hazırladığımı unutacağım. Açıkçası ilacımı kullandıktan sonraki halimi merak ediyorum. Acaba şu an, cam kabinin içinden hâlâ size bakıp büyük acılar mı yaşıyorum yoksa istediğim o huzur dolu sayfayı açmayı başarabildim mi?"

Gerçekten de karşı kabinlerdekilerin yüzlerini hâlâ hatırlayamıyordu Gregory. Şu anda şaşkınlıktan donmuş bir halde, kendi sesini dinleyerek öğreniyordu gerçeği. Şimdi çok daha iyi anlıyordu boynundaki şırınga izinin sebebini. İlaç işe yaramıştı. Acıları son bulmuş, geçmişin izleriyle kıvranan insanlığa mucizevî bir iksir hazırlamıştı zeki doktor.

"Hep yüzünüze söylemeyi istediğim şeyleri bugün burada söyleyeceğim! O anda karşınızda duran adam size karşı bir şey hissetmiyor olsa da şu anda bu kaydı yapan adam sizden nefret ediyor ve bunu bilmenizi istiyor.

Evet! Sen Eylül Belen! Sana duyduğum tertemiz aşkımı bırakıp macera peşinde koşan bir adamla kaçmanı unutamadım. Beni kimin için terk ettiğini şimdi biliyorsun! Otel odasında, Feride ile aynı yatakta karşılaştığın adam buna değer miydi? Ve sen Simonize Rexton! Daha o yaşta hırsızlığa başlamandan belliydi ne olacağın! Gazetelerde, çalıştığın şirketi dolandırdığını okuyunca, benim raporlarımı çalan kişinin de sen olduğundan iyice emin oldum. Para uğruna tüm geleceğinin elinden kayıp gittiğini görmek nasıl bir duygu?

Kendimle ilgili de birtakım zor aşamalar ekledim oyuna. Aldığım ilacın zekâma etki edip etmediğini görmeliydim. Tüm aşamaları geçip buraya gelebildiğime

göre, ilacımın zekâyı engelleyen bir zararı olmadığını kanıtlamış bulunuyorum."

Gregory, minik cam odasının içinde yeni bir cevap daha almıştı sorularına. Karmaşık bilmecelerin sırrı da ortaya çıkmıştı böylece.

"Çok fazla insanı kapsayan riskli bir oyundu aslında oynadığım. Suçlar, kanunsuzluklar da fazlasıyla mevcuttu bu oyunda. Bu kadar ağır kurallar sonucunda açık verilmesi çok doğaldı. Bu nedenle bıraktığınız izleri takip edebilecek olan polislere de küçük bir şaşırtmaca hazırladım. Kendisi bilmese de oyunumun fikir babası Vincent'ın üzerine yükledim bu ağır yükü. Çizdiği ve bana verdiği tüm resimleri, cesetlerin üzerine, Eylül'ün vahşileştiği otel odasına, Rexton'un gizlice girdiği evine yerleştirdim, sizlerin ve adamlarım sayesinde. Vincent'ın müthiş bir hafıza yeteneği vardı. Söylenen bir şeyi eğer ki önemsiyorsa mutlaka hatırlıyordu. Ona başarılı bir hipnotizma seansı uyguladım. Rexton'un evini arayacağı tarihi ve saati tembihledim. Düşmanlarının o evde olduğunu söylemem yetti bunu hatırlaması için. Tüm söylediklerimi bir rüya olarak hatırlayacaktı sevgili Vincent. Şu sıralarda da şehrin en kalabalık yerlerinden birinde, peşine kendini zeki sanan birkaç polisi takmış bir halde kısa ve siyah saçlı bir düşman arıyor olmalı. Polisler, Vincent'ın hayal gücüne ve rüyalarına kapılmışlarken, biz burada rahat rahat oyunumuzu sonlandıracağız.

Dünya üzerinde yaşayan altı milyar insanın ve bundan sonra yeryüzünde nefes alacak milyarlarca insanın acılarına son vermek uğruna, birkaç sıradan insanın hayatı feda edilebilir, öyle değil mi?

Yine hastalarımdan biri olan Ebony'den bu evi hazırlamak için çok yardım aldım. Müthiş dehasıyla oyunumun finalini yaşadığımız bu evdeki tüm sistemi ona borçluyum. Yine de halâ bu evi bulabilme ihtimali var polisin. Bu nedenle gece yarısı evi terk etmiş olmamız gerekiyor.

Şimdi, kendim de dahil cam tabutların içinde olan sizlere son bir yol öneriyorum."

Camların içinde hepsi de birbirlerine bakıyorlardı. Gregory, kendisine nefretle bakan bu insanlara karşı hâlâ bir şey hissedemiyordu. Zamanında kendisini fazlasıyla üzdüklerini bildiği için, olsa olsa biraz kızgındı, o kadar. Kendi sesinden dinledikleri, heyecanlı bir masal gibi geliyordu doktora. Ama ilacının bu kadar başarılı olduğunu bilmek tarif edilemez bir gururla doldurmuştu içini. Bir an önce buradan çıkıp bilim dünyasıyla paylaşmak istiyordu mucizesini. Ama önce teyp kaydının bitmesi gerekiyordu.

"Her birinizin bulunduğu kabinde minik soğutucular olduğunu görmüşsünüzdür. Soğutucuların içinde, mucizevî ilacım var. En şiddetli acıları unutturacak, mor renkli hayat iksiri..."

Gregory'nin teyp kaydından duyulan sesi, mor renkli DA-GO'dan bahsettiği anda kabindekilerin bakışları bir anlığına soğutuculara çevrildi.

"Sizlerin yeteri kadar bedel ödediğinizi düşünüyorum ve bu mucizeyi kendinizde denemeniz için bir fırsat sunuyorum. İlacımın en etkili türü olan mor renkli protein, son birkaç haftada yaşadığınız ne kadar şiddetli acı ve üzüntü varsa hepsini silip süpürecek hafızanızdan. Böylece bu yaşadıklarınız, rüyalarda gördüğünüz masallar gibi uçup gidecek hayatınızdan. Tabii bunu tercih edecek olan sizsiniz. Buraya kadar

tercihlerinizle geldiğiniz gibi, şu anda vereceğiniz son kararla hayatınızın yönünü değiştirebileceksiniz. Bir saat sonra benim kapım açılacak ve serbest kalacağım. Benden bir saat sonra da sizlerin kapısı açılacak ve hep arzuladığınız özgürlüğünüze kavuşacaksınız. Sizden önce çıkıyor olmam, sadece küçük bir tedbir. Bana bir zarar vermemeniz için basit bir önlem, o kadar... Bu evden dışarı çıktıktan sonra da bana dokunmamanız için, kanıtlarınızı yanımda götüreceğimi hatırlatırım.

Önünüzde sadece altı saatiniz var. Bu ilacı şırıngayla boyunlarınıza enjekte etmek ve her şeyi unutmak mı istiyorsunuz yoksa hafızanıza dokunmadan, hatırlayarak ve acı çekerek yaşamak mı? Karar sizin..."

SONUCA DOĞRU

"Biz gerçekten bir kukla sahnesindeyiz;
Kuklacı felek usta, kuklalar da biz.
Oyuna çıkıyoruz birer, ikişer;
Bitti mi oyun, sandıktayız hepimiz."
Ömer Hayyam

Selim Belen: Hayati tehlikeyi atlattıktan sonra dört ay hastanede kaldı. Çıktığında karısı ve çocuklarının yanına bile gidemedi. Bartın'ın bir kasabasında, balıkçılıkla uğraşan arkadaşlarından birinin köhne barakasında, sabahları balık tutup akşamları içerek hayatına devam ediyor. Vurulduğu günün üzerinden iki buçuk sene geçmiş olmasına rağmen, soğuk havalarda nefes alırken hâlâ dikişleri sızlıyor.

Feride: Selim'den çok daha kısa sürede toparlanan Feride, işinden ayrıldı ve birkaç yeni aşk macerası geçti hayatından. Bir süre önce nişanlandığı üniversiteli bir gençle yaşıyor ve delikanlının kendisini aldattığından habersiz, evlilik hayalleri kuruyor.

Carlos Ramiro (Kevin Corel): Rexton'un patronu Bay Hubert'in hesabından aldığı paralarla, Gilbert Santiago adıyla bir süre Karayipler'in tadını çıkardı. Şu an nerede ve hangi isimle yaşadığını kimse bilmiyor.

Ebony Sanborn: Doktor Gregory'nin sadık hastalarından olan, elektronik programcısı Ebony, bir süre bazı özel firmalara dışarıdan hizmet vermek suretiyle bağımsız çalıştı. Doktorun büyük bir konferans salonunda, tüm dünyaya ilan ettiği

bilimsel başarısını (DAGO proteininin yazılı ve görsel sunumunu) harika bir gösteriye dönüştürdü. Doktor Gregory'nin himayesi altına aldığı Sanborn, bugünlerde doktorun tüm medyaya canlı sunacağı metafizik alanındaki son teorisi için harıl harıl hazırlık yapıyor.

Bay Wesley: Oğlunun bir kadını öldürmeye teşebbüs ettiği günün ertesinde, Vincent'ın yoğun bakımda can çekiştiği sıralarda, karısına boşanma davası açtı. Yüklü bir nafaka ödeyerek üç hafta içinde karısından boşanan Bay Wesley, her hafta Vincent'ı ziyarete gidiyor.

Vincent: Dedektifin silahından çıkan kurşunlar yüzünden on gün boyunca ölüm kalım mücadelesi verdi. Sağlam bünyesi sayesinde hayata dönen dev adam, eyalet mahkemesinin kararıyla özel bir kliniğe yatırıldı. Dışarı çıkması yasak olan Vincent, günlerini kukla resimleri yaparak geçiriyor.

Dedektif Michael Kenway: Metro istasyonundaki kadının hayatını kurtararak kahraman ilan edilen dedektif, yaşadığı olayı "meslek hayatındaki en büyük yenilgi" olarak nitelendirdi. Vincent'ı vurduğu günden iki gün sonra kaçak taksicinin izini bulmuşlar ve Sanzei Malikânesi'ne varmışlardı. Ancak bomboş evde, tavandan aşağı inen ve sonradan inşa edildiği belli olan birkaç paravan dışında bir şey bulamadan elleri boş döndüler. Eskiden olsa sonuna kadar takip edip, sonuçlandırmak için varını yoğunu ortaya koyacağı Simonize Rexton Dosyası'nı; olaydan üç ay sonra Curtis'e devretti ve emekliliğini istedi. Emekli olduğu gün ofisinde kendisine unutulmaz bir veda partisi düzenleyen acemi ördeklerini karşısına alarak ilginç bir veda konuşması yaptı:

"35 yıldır suçluları, katilleri, acımasız canileri dize getirmek için uğraştım. Bunca yıldır içeri tıktığım katilin, suçlunun sayısı bir ağacın yaprakları kadar fazla. Bugüne kadar inandığım bir şey vardı: Adalete teslim ettiğiniz pislik sayısı ne kadar fazlaysa o kadar başarılı bir polis oluyordunuz. Sayı arttıkça kötülere karşı duyduğum nefret ve bu işten aldığım tatmin duygusu

da arttı. Yüzlerce suçluyu dize getiren başarılı dedektif Michael Kenway! Ne kadar gurur verici, ne kadar muhteşem, öyle değil mi... Eminim hepiniz benim gibi başarılı bir polis olmak istiyorsunuz. Öyle ya, bir gün acemi ördek olmaktan kurtulacaksınız ve siz de kendinizle gurur duyacağınız işlere imza atacaksınız. Ama 35 yıl sonra bugün ne kadar yanıldığımı anladım. Kötülüğün karşısında kazandığınızı sandığınız her zafer, nefretinizi perçinliyor ve nefretinizin arttığı her gün, yenilgiye bir adım daha yaklaşıyorsunuz. Çünkü bu oyunda kazanmanızı sağlayacak şey nefret değil, sevgi! Bu dünyayı kurtaracak şey, sevgi! Sevin acemi ördeklerim... Ve neyi seviyorsanız onu sevmeye devam edin. Nefret ettiğinizi fark ettiğiniz gün bu oyunu bırakın.

35 yıl sonra bugün anladım ki, sevmeyi unutup nefrete sarılmışım. Suçluların, katillerin, canilerin nefretine... Bugün, burada, bu oyunu bırakıyorum. Ardımda bıraktığım ve nefret ettiğim onca suçluyla, zafer sandığım onca yenilgiyle... Eğer yeniden sevmeye başlayabilirsem işte o gün zafer benim olacak!"

Konuşmasının ardından, çekmecesinden çıkardığı Rexton dosyasını Curtis'e verdi ve acemi ördeklerinin şaşkın bakışları arasında ofisi terk etti.

Michael Kenway ve karısı Dorothy Kenway, dedektifin emekliliğinden hemen sonra, bir yetimhaneden çıkarttıkları dokuz yaşındaki minik Suzy ile beraber California'ya bağlı minik sahil kasabası Carpinteria'ya yerleştiler. Üç kişilik sevgi dolu bir aile olan Kenway'ler, sakin ve huzurlu bir hayat sürüyorlar.

Eylül Belen: Sanzei Malikânesi'ndeki o akşam, kararını unutmaktan yana verdi. Şırıngayı boynuna sapladı ve mor renkli sıvıyı damarlarına zerk etti. Altı saat sonra malikâneyi terk etmek üzere kapıyı açtığında kendi kendine burada ne aradığını sormuştu. Etkisini kısa sürede gösteren protein damarlarında gezinirken, Eylül de amacı ve kimsesi olmayan evsizler gibi bir süre yollarda dolandı. Sersem gibi hissediyordu kendisini. Birkaç kilometre ileride dolanan devriye ekipleri, başıboş ve perişan görünümlü kadını karakola götürdüler. Soru soran polislere

hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Birkaç gün sonra, Curtis'in New York polisine dağıttığı resimlerden tanınan Eylül, hemen oracıkta tutuklanarak Türkiye'ye yollandı. Türk mahkemelerince kocasını ve yanındaki kadını öldürmeye teşebbüsten 19 ay hapse mahkûm edildi. Hapisten çıktığında annesi ameliyat olmuş ve sağlığına kavuşmuştu bile. Boşandığı kocasını hayatı boyunca görmek istemeyen Eylül Belen, çocukları, babası ve annesiyle beraber Trabzon'da yaşıyor. Artık minarelerden yükselen ezan seslerini, kalbinden yayılan sıcak bir teslimiyetle dinliyor ve pencerelerini mutluluğa sonuna kadar açıyor.

Eylül, yaşadığı oyunu unutmuş olsa da postacının getirdiği mektupları görünce bedenini garip bir titreme alıyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlıyor ve posta kutusuna gelen hiçbir zarfa dokunmaya cesaret edemiyor. Ömrünün geri kalan kısmında da zarflara karşı sebebini bilemediği bu fobiyle yaşamaya devam edecek.

Simonize Rexton: O gece hatırlamayı tercih etti. Eğer yaşadıklarını unutursa, evden çıktığında polise yakalanacağını düşünen Rexton, o gece kapılar açılır açılmaz malikâneyi terk etti. Cebindeki son parayla sadece birkaç ay idare edebildi. Tüm ülkede aranan beş parasız bir adam olarak daha fazla direnemedi ve bir trafik polisi tarafından yakalandı. Üzerine yüklenen tüm cinayetleri inkâr etti. Hemen Gregory'nin adını verdi polise. Oyundan ve tuzaklardan bahsetti. Sanzei Malikânesi'ni anlattı onlara. Eylül Belen'in kendisine şahitlik edebileceğini iddia etti ama söylediği hiçbir şeyi ispat edemedi. Sanzei Malikânesi zaten o gece kanıtlardan arındırılmıştı. Eylül ise hiçbir şey hatırlamadığını söyleyince Rexton, cinayet zanlısı olarak uzun süren bir mahkûmiyet dönemine girdi. Kendisini suçlayan Rexton'a karşı elindeki kanıtları da ileri süren Gregory, zavallı adamın mahkûmiyet süresini daha da uzattı. Bir gün hapishane müdüründen izin alarak Gregory'i aradı, DAGO'ya ihtiyacı olduğunu söyleyerek dakikalarca yalvardı telefonda. Ertesi gün eline ulaşan mor renkli sıvıyı, vücuduna enjekte etti.

Eğer af çıkmazsa, ömrünün sonuna kadar cezaevinde çürüyecek olan Rexton, DAGO ile tanıştığı o günden beri, niye hapishanede olduğunu hatırlamıyor.

Carl Aaron Gregory: Unutmak istediği acı hatıraları ve üzüntüleri zaten unutmuş olan Gregory de o akşam şırıngayı kullanmayı düşünmedi. Malikâneden ayrıldıktan sonra üç hafta kadar Fransa'da dinlenen ve gizlenen Gregory, geri döndüğünde Betty'e ve soranlara tatilde olduğunu söyledi. Önce California'da ve ardından da New York havaalanında görüldüğünü söyleyenlere ise şaşırarak baktı ve sakince cevap verdi. Önce California'ya dinlenmeye gitmiş, sonra New York'a dönmüş, peşinden de Fransa'ya uçmuştu. Son çalışmasını halkla paylaşmadan önce biraz tatil yapıp gezmek istemişti o kadar... Özgür ve bekâr bir adamın kimseye hesap vermeden gezmesinden daha doğal ne olabilirdi ki?

Altı ay sonra DAGO proteinini bilim dünyasına tanıttı ve şöhreti bir anda tüm dünyaya yayıldı. Seri ilaç üretimine beş sene sonra geçilecek protein sayesinde, o yılın tüm bilim ödüllerini topladı. Aylarca televizyonlarda en çok izlenen programların baş konuğu oldu. Her katıldığı programda, "DAGO hormonu büyük bir buluş ama çok daha büyüğüne hazır olun!" şeklinde esrarengiz açıklamalar yaptı. Fiziksel ve biyolojik araştırmalarına ve medya programlarına bir süreliğine ara veren Doktor Gregory, şu anda fizik ötesi bir teori üzerinde çalışıyor.

Metafizik alanında çığır açacak bu yeni teorisini, Betty başta olmak üzere yakın çevresine, "Tüm dünyada bomba etkisi yaratacak bir mucize! Açıklamaktan korkacağım sarsıcı bir sır!" şeklinde tanımlıyor.

Kitabın ilk yayınlandığı tarihten bugüne, bilim dünyasında hafıza ile alakalı yoğun araştırmalar yapılmış ve kurgunun ana eksenine yerleştirdiğim "kötü anıları silen" bileşikler farklı ülkelerde, farklı bilim insanları tarafından üretilmiştir. Şimdilik üretim laboratuvar ortamıyla sınırlı olsa da bu ilaçların çok yakın bir zamanda (belki de üçüncü baskıda bu gelişmeye yer vereceğim) insanlığın kullanımına sunulacağına inanıyorum.

Demem o ki değerli okur, hayal etmek tohum ekmek gibidir. Güzel hayaller ek yeryüzüne ve bekle. Zamanı geldiğinde yeşerip ağaç olduğunu göreceksin.

KUKLACI

GÜNAY GAFUR

Evinden çok uzakta, hiç tanımadığı karanlık bir odada, kelepçeler içinde uyanan Simonize Rexton, kendini vahşi ve kusursuz bir oyunun içinde bulur. Siyah zarflardaki talimatları yerine getirmeyi ve hayatta kalmayı başarabilirse, oyunun sonunu görebilecektir. Tıpkı kendisinden çok uzaklarda uyanan ve aynı korkuları yaşayan diğer kuklalar, Eylül Belen ve Dr. Gregory gibi...

Birbirinden habersiz bu üç sıradan oyuncu, gizemi çözmek ve kuklacıyla yüzleşmek için müthiş bir gerilimin ortasına atılırlar. Böylece San Franscisco-Türkiye-New York üçgeninde oynanan ve insanoğlunun yazgısını değiştirecek esrarengiz bir oyun başlar.

Psikolojik-gerilim ve polisiye türlerinin başarılı yazarı Günay Gafur'un ilk romanı *Kuklacı*'yı, özgün konusu ve çarpıcı kurgusuyla bir solukta okuyacaksınız.

THG
0008938
NRC
0008938 NRC

SIRLAR ORTAYA ÇIKANA KADAR HİÇ KİMSE GÜVENDE DEĞİLDİR

/fantastik-kitap
/fantastikkitap

www.fantastikkitap.com

9 786059 650175

29.00 ₺